

லேடஸ் ஹாஸ்டல்

என்டூர் வீடுந்திரநாத்
தமிழில் : சுசீலா கனகதுர்கா

திருமகள் நிலையம்
55.வெங்கடநாராயண ரோடு
தி.நகர், சென்னை-600017.

முதல் பதிப்பு : மே, 1992
உரிமை : ஆசிரியர்க்கு

விலை ரூ. 48-00

லேபஸ் ஹாஸ்டல்

அச்சிட்டோர் :

அமுதன் அச்சகம், 66, பெரியார் தெரு.
எம். ஜி. ஆர். நகர், சென்னை-60 0 078.

எண்டமூரி வீரேந்திரநாத்

படைப்புகள்

தமிழில் : சுசீலா கனகதுர்கா

பாரீஸில் விபரீதம்	19.00
சிவதாண்டவம்	46.00
மௌனப் போராட்டம்	30 00
ஒரு பறவையின் விடுதலை	30.00
ஆலமரத்து நிழல்	15 00
கண்சிமிட்டும் விண்மீன்கள்	31 00
பர்ண சாலை	35.00
அக்னிப் பிரவேசம்	50.00
மூன்றாம் ஆள்	21.00
மனைவி குணவதி சத்ரு	40.00
பனிமலை	44 00
புஷ்பாஞ்சலி	30.00
விலகிய மேகம்	20.00
விடி வெள்ளி	38.00
இது தான் உன் கடைசி நேரம்	31.00
ராஜமுத்திரை	34.00
நச்சு வளையம்	46.00
வாழ்க்கைப்படகு	33 00
இன்னும் 23 நிமிஷங்களில்	32.00
கார்த்திகை தீபம்	32.00
ஜென்ம பந்தம்	32.00
வித்யாசமான தண்டனை	34.00
லேடீஸ் ஹாஸ்டல்	48.00

லேடீஸ் ஹாஸ்டல்

முன்னுரை

நள்ளிரவு நேரம் ஊர் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது.

அந்த நிசப்தத்தைச் சிதறடித்தபடி ஒரு போலீஸ் ஜீப் ஆளரவமில்லாத வீதிகளில் சென்றுகொண்டிருந்தது. அந்தச் சந்தடிக்கு விழித்துக்கொண்ட நாய் ஒன்று இரண்டு மூன்று முறை குரைத்துவிட்டுத் திரும்பவும் படுத்துக் கொண்டது. ஒரு நிசப்தமான திரைப்படத்தில் அபகருதியைப் போல இருந்தது அந்த சப்தம்.

ஜீப் ஐந்துநிஷங்கள் பயணம் செய்தபிறகு ஒரு வீட்டிற்கு முன்னால் வந்து நின்றது. அந்த வீட்டிற்கு முன்னால் பந்தல் போடப்பட்டிருந்தது. மாவிலைத் தோரணங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. திருமணக்களை இன்னும் போகவில்லை.

விளக்குகளைப் போட்டிருந்தவர்கள் இன்னும் தம் சாதனங்களைத் திருப்பி எடுத்துக்கொண்டு போகவில்லை. பந்தலுக்கு மேலேயிருந்த போர்டில் இன்னும் அந்தப் பெயர்கள் அப்படியே இருந்தன.

நிரன்மயி

weds

ராயன்னா.

லே—1

ஜீப்பை விட்டு இறங்கிய இன்ஸ்பெக்டர் வீட்டை நோக்கி நடந்தார்.

பந்தலில் போடப்பட்டிருந்த ஜமூக்காளத்தில் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள் இரண்டு மூன்று பேர். திண்ணையில் ஒரு கிழவர் படுத்துக் குறட்டை விட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவர்களையெல்லாம் தாண்டிக்கொண்டு போய் கதவைத் தட்டினார்.

உள்ளேயிருந்தவர்கள் எல்லோரும் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாற்போல வெகு நேரம் வரை கதவைத்திறக்க வில்லை. சுமார் ஐந்து நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு பருமனான ஒருத்தி வந்து கதவைத் திறந்தவள், போலீசைப் பார்த்து அதிர்ந்து விட்டாள். அப்பொழுது நேரம் சரியாய்ப் பன்னிரண்டு மணி.

அத்தியாயம் — 1

22. 32. 34 Hrs.

கிரண்மயி இன்னும் முழுவதுமாய் உள்ளே நுழைவதற்குள் ளாகவே பின்னால் கதவு பூடப்பட்டு விட்டது. அவள் கையில் பால் தம்ளர் இல்லை. யாரோ அதை அறையில் மேஜையின் மேல் வைத்திருந்தார்கள், அந்த மேஜைக்குப் பக்கத்திலேயே அவள் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அவள் அறைக்குள் அடியெடுத்து வைத்ததுமே குபீரென்று மல்லிகைப்பூக்களின் நறுமனம் அவ்வறையில் குழ்ந்து கொண்டது.

அவள் நிமிர்ந்து அவனைப்பார்க்க விரும்பினாள். ஆனால் இமயத்திலிருந்து கன்யாகுமரிவரைக்கும் பரவியிருந்த இந்தியப்பண்பாடும் நடுக்கமும் அதற்கு ஒத்துழைக்கவில்லை. அவளுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. மனோதத்துவ சாஸ்திரத்தில் அவள் பெற்றிருந்த பட்டத்தால் கூட இதற்கு விவரம் தர முடியவில்லை.

அவள் யோசித்தாள். அவனைப்பற்றித் தனக்குச் சொற்பாய் எதுவும் தெரியாது. ஏதோ ஐந்து நிமிஷ நேரம் நடந்த பெண் பார்க்கும் படலத்தோடு சரி.

‘ஏதாவது பேசிக்கிறீங்களா?’— என்று இருவரையும் பார்த்துக் கேட்கும் நாகரீகம் தன் வீட்டாருக்கு இல்லை. அந்தப்பக்கத்தில் மணமகள் வீட்டாரிடத்திலும் அப்பண்பு

இல்லை. ஆனால் அவர்கள் முற்றிலும் கிராமச் சூழ்நிலையிலிருந்து வந்தவர்கள் ஒரே மகன். தந்தைக்கு நிலம் நீச்ச இருந்தது. பஞ்சகச்சம் கட்டிக்கொண்டு மேலே தோளில் துண்டைப் போட்டுக்கொண்டிருந்தார். அப்பாவியாய்த் தென்பட்டார். உயரமாய், பலமாய் இருந்த அவருக்குத்தான் உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலி கூட சரியாய் போதவில்லை.

பட்டினத்துக்காரர்களுக்குச் சம்பந்தியாகப் போகிறோம் என்ற பயம் லீலையாய்த் தென்பட்டது அவரிடம். அதை நன்றாய்ப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தந்தையும் இரண்டாவது அண்ணனும் சிற்றத்துடன் பேசினார்கள். ஆனால் தம்மை விட அவர்கள் பொருளாதார ரீதியாய்க் கொஞ்சம் பசையுள்ளவர்கள் என்று ஊகித்துக் கொண்டாள் அவள்.

இந்தச் சம்பந்தத்திற்கு அவள் அதிகமாய் ஆசைப்படவில்லை. ஒன்பது குழந்தைகளில் அவள் ஆறாவது பெண். தந்தை தாலுக்கா ஆபீசில் ஹெட்கிளார்க். வஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டிருந்தபோது பிடிப்பட்டுப் போய் சஸ்பென்ட் ஆகி விட்டார். பெரிய அண்ணன்கள் இருவரும், கர்மமே என்று தலையிலடித்துக்கொண்டு தலைக்கு நானூறு ரூபாய்களைத் தந்துகொண்டிருந்தார்கள் மாதந்தோறும். அதைக்கொண்டு தான் குடும்பமே நடந்து கொண்டிருந்தது.

அவள் ஒருத்திதான் சைகாலஜியில் எம். ஏ. படித்திருந்தாள். அதுவும் வீட்டில் நிறைய திட்டுக்களைக் கேட்டுக் கொண்டு... பின் தங்கிய இனத்தைச் சேர்ந்ததால் ஸ்காலர்ஷிப் கிடைத்தது. அந்த ஆசையைப் பற்றிக்கொண்டு தான் அவளால் வீட்டாருடன் போராடி எம். ஏ. வை முடிக்க முடிந்தது.

அவளுக்குமே மேல் நான்கு அண்ணன் மார்களும் ஒரு அக்காவும் இருந்தார்கள். அக்காவுக்கு ஆறு குழந்தைகள். அத்தான் சாராயக்கான்ட்ராக்டர் அதே நாகரீகம். சிறுவயதி

லிருந்தே அவள் அந்த வீட்டிற்குத் தொலைவிலேயே இருந்து வருகிறாள்.

எம். ஏ. தேறிய கொஞ்ச நாட்களிலேயே இந்தச் சம்பந்தம் வந்தது. அவளுக்கு அதற்குள் திருமணம் பண்ணுவதற்கு வீட்டிலிருந்தவர்களுக்கு முக்கியமாய் தந்தைக்கு விருப்பமில்லை. தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தாருக்குக் கிடைத்து வந்த சலுகையினாலும், படித்த படிப்பிற்கும் தன் மகளுக்கு ஆயிரத்தையொரு ரூபாய்க்குக் குறையாமல் சம்பளம் வரும் என்று அவருக்குத் தெரியும்.

அதனால் அவ்வளவு எளிதாய் அவளை விட்டுவிடப் பிடிக்கவில்லை என்ற தன் அபிப்பிராயத்தை மிக நாகரீகாய் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருப்பது அவர் வழக்கம்.

மணமகன் பெயர் ராயன்னா. பெயர் நன்றாயில்லை. நல்ல பெயரைக் கொண்டவர்கள் எல்லோரும் ஆறடி உயரம் இருக்க மாட்டார்கள். ஆனால் ராயன்னா ஆறடி உயரம் இருந்தான்.

22 32. 46 Hrs

அறைக்குள் காலடி எடுத்து வைத்த பன்னிரண்டு வினாடிகளில் அவள் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள். அவனுக்குத் தோள் வரை வருவோம் என்றெண்ணிக்கொண்டாள். அதற்குள் அவனும் தன்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்ததால் சட்டென்று தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

ஆனால் அந்தக் கண்முடித் திறக்கும் நேரத்திற்குள்லேயே அவனும் தன்னைப்போலவே இந்த நிசப்த யுத்தித்தில் எப்படி அமைதி, பேச்சுவார்த்தைகள் மூலமாய்ச் சமாதானத் திற்கு வந்து நெருக்கமாவோம் என்ற முயற்சியில் தடுமாற்றமடைந்து கொண்டிருந்ததைப் புரிந்து கொண்டாள்.

தன்னையறியாமல் வந்த சிரிப்பை அரும்பாடுபட்டு அவன் பார்த்து விடாமல் அடக்கிக் கொள்ள முயன்று தோற்றுவிட்டான்.

இந்த விவாகம் நடக்க வேண்டுமென்று அவள் பெரிதாய் ஆசைப்படாததற்கு இன்னொரு காரணம், அவனுடைய தகுதி! அவன் பட்டதாரிகூட இல்லை. அதைப்பற்றி அவளுக்குத் தடையில்லை.

ஆனால் நிறைய பேர் ஆண்கள் தம்மைக் காட்டிலும் அதிகமாய்ப் படித்த பெண்ணை மனைவியாக்கிக் கொள்வதற்கு விரும்பமாட்டார்கள் என்பதை அவள் அறிவாள். ஆனாலும் அவர்கள் பெண் பார்க்க வருவதற்குச் சம்மதித்து விட்டார்கள் என்று தெரிந்ததுமே அவள் கொஞ்சம் ஆச்சரியந்தான் அடைந்தாள்.

அவள் அவனை முதல் முதலாகப் பார்த்தது ரஞ்சி ட்ரோப்பி மேட்சில்!

ராயன்னா தமிழ் நாட்டுச் சார்பில் சிரிக்கெட் ஆடும் குழுவில் முக்கியமான விளையாட்டு வீரன்.

அவள் பெண்பார்க்க வரப்போகிறான் என்று தெரிந்ததுமே அவனுடைய நாலாவது அண்ணன் (அவன் ஒருத்தன் தான் அந்த வீட்டில் அவளோடு நெருக்கமாய் இருப்பவன்) அடம்பிடித்து அன்றைக்கு அவளை மேட்சிற்கு அழைத்துச் சென்றான். அவளுக்கு கிரிக்கெட்டைப் பற்றி நன்றாய்த் தெரியும். ஆனால் அதில் அவ்வளவாய் உற்சகம் இல்லை. அவள் வேண்டாம் என்றாள்.

அவன் யாரோ இன்னும் பெண் பார்க்கும் நிகழ்ச்சி கூட நடைபெறவில்லை. அதற்குள் ஏன் இவ்வாறு போகவேண்டும் என்று வாதாடினாள். ஆனால் அவன் அண்ணன் இதை ஒரு த்ரில்லிங்காய் எடுத்துக் கொண்டு விட்டான்.

சாதாரணமாய் நடக்கும் எல்லா ரஞ்சி மேட்சுகளைப் போலவே — அதுவும், அது சொன்னைக்கும் திருநெல்வேலிக் குமிடையே நடந்ததால் ஜனத்திரள் அதிகமாய் இல்லை. இருவரும் டிக்கெட்டுகளை வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே போய் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

ஏனோ டிரெஸ்ஸிங் ரூமிலிருந்து வெளியே வந்த ராயன் னாவைப் பார்த்து விட்டு தொலைவிலிருந்தே அவள் அண்ணன் கையை ஆட்டினான். ராயன்னா அவனை அடையாளம் புரிந்துக் கொள்ளவில்லை. சம்பந்தம் பேசுவதற்குத் தந்தையோடு சேர்ந்து அவனும் போனான்.

அவ்வளவு தூரத்திலிருந்து அடையாளம் புரிந்துக் கொள்வதற்கு அந்தச் சொற்ப நேரம் கூட போதாது. அதனால்தான் அவன் கையை ஆட்டியபோது ராயன்னாவின் முகத்தில் ஆச்சரியம் தென்பட்டது. அவன் திரும்பி உள்ளே போய்விட்டான்.

ஆட்டம் தொடங்கிய இருபது நிமிஷத்திலேயே சென்னை மம் மூன்று விக்கெட்டுகளை இழந்துவிட்டது. ராயன்னா ஐந்தாவது ஆள். அவன் பேட்டைக் கையிலேந்திக் கொண்டு ஆடுமிடத்திற்குப் போய்க் கொண்டிருந்தவன், இவர்கள் உட்கார்ந்திருந்த பக்கமாய் திரும்பி அவள் அண்ணனை இன்னொரு தடவை கூர்ந்து பார்த்தான்.

அவன் யார் என்று சட்டென்று நினைவுக்கு வந்து விட்டாற்போல முகத்தோற்றத்தில் மாறுதல் ஏற்பட்டது. அவன் பார்வை பக்கத்தில் உட்கார்ந்துக் கொண்டிருந்த தன் மேல் திரும்பப் போன அதே சமயத்தில் கைத்தட்டல் ஓசை அதிர்ந்ததால், அவன் திரும்பி விளையாடுமிடத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

சென்னைக் குழுவின் ஆசையெல்லாம் அவன் மீதே நிலைத்திருந்தது. அவன் கூட நிராசையாக்கி விடவில்லை.

அவர்களை, ஸ்கோர் மெல்ல மெல்ல அதிகரிக்கத் தொடங்கிற்று. லஞ்ச் சமயத்திற்குள் அவன் ஐம்பது ரன்களை எடுத்திருந்தான். மாலையில் ஆட்டம் முடிவடையும்போது சென்னை இருநூற்று முப்பத்தெட்டிலும், அவன் நூற்றுக்கு இரண்டே ரன்கள் குறைவாகவும் இருந்தான்.

சொற்ப ஜனங்களே இருந்தாலும் சீட்டை விட்டு எழுந்து நின்று கைத்தட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். திரும்பி வரும்வரை அவன் தாம் இருந்தபக்கமாகவே பார்த்துக்கொண்டிருந்ததை அவன் உணர்ந்தான். அவன் தன்னைத் தெரிந்துக் கொண்டு விட்டான்.

ஆண்களும் பெண்களும் அவனைச் சூழ்ந்துக் கொண்டு ஆட்டோகிராப்புக்களை வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். வெளியே வந்துக் கொண்டிருக்கையில் அண்ணன் — 'எப்படியிருக்கான்?' என்று கேட்டான்.

அவன் எந்த பதிலும் சொல்லவில்லை. ஃபர்ஸ்ட் இம்ப் ரேஷன் ஈஸ் தி பெஸ்ட் இம்ப்ரேஷன் என்பது எஞ்சிய எல்லா விஷயத்திலும் பொருத்தமாயிருந்தாலும், வாழ்க்கைத் துணையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் விஷயத்தில் மட்டும் பொருந்தாது.

திருமணமான முதல் வருஷம் பூராவும் அறையிலேயே அடைப்பட்டுக்கிடக்கும் ஜோடிகளிடையே கூட — பத்தாண்டுகள் கழிந்ததும் ஒரு விதமான குனியத்தன்மை ஏற்பட்டு விடுவதை ஒரு மனோத்தத்தவ மாணவியாய் அவள் கவனித்திருக்கிறாள்.

அப்படி கவனிப்பதற்கு அவளுக்கு உலகம் தேவையாயிருக்கவில்லை. தன் வீட்டே போதுமானதாயிருந்தது... அவள் வீட்டிலேயே ஆறு தம்பதிகள் இருக்கிறார்கள் தாய்தந்தையரையும் சேர்த்து!

அதனால்தான் இந்தச் சம்பந்தத்திற்கு அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டு விட்டதாய் தெரிந்ததுமே பயந்தான் — போகப் போக 'தன் கணவனோடு மனத்தளவில் எப்படிப்பொருந்தி வருமோ என்று! அவன் காம்ப்ளெக்ஸ்களோடும், பழக்கங்களோடும், அவன் வீட்டுச் சூழ்நிலையோடும் தன்னால் ஒன்ற முடியுமா என்று சந்தேகப்பட்டான்.

மாமியார் வீட்டிற்குப் போகும் ஒவ்வொரு பெண்ணிடமும் இந்த பயம் இருப்பது சகஜந்தான். ஆனால் அவளுக்குத் தன் சொந்த வீட்டுச் சூழ்நிலையும், மூடிய படுக்கையறைக்குப் பின்னாலிருந்து கேட்கும் சச்சரவுகளும், எல்லாவற்றையும் விட தான் படித்த 'ட்ரான்ஸாக்ஷனல் அனாலிஸிஸ்' ஸீம் இந்த பயத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தன.

கிரண்மயி அளவுக்கு மீறி புத்தகங்களைப் படிக்கக்கூடிய பெண். படிக்கும் காலத்தில் கூட அவள் பெரும் பொழுதைப் புத்தகங்கள் படிப்பதிலேயே கழித்து வந்தாள். படிப்பு முடிந்த பிறகோ கேட்கவே வேண்டாம் அவள் படித்த புத்தகங்களை ஆதாரமாய்க்கொண்டு படிப்பு முடிந்த பிறகு வெருமேயிருந்த இந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் ஒரு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையையே எழுதியிருக்கலாம்.

அவள் பயப்படுவது அதற்குதான். யாரோ எழுத்தாளர் சொன்னது போல—ஞானமும், பல்லும் வரும்போது மிகவும் உபத்திரவப்படுத்தும். இந்த பகுத்தறிவு மூலமாய் கணவன் தன்பால் கொஞ்சமாவது நெகிழாவிட்டால் தன்னால் ராஜியாக முடியாது என்பதை அவள் அறிவாள்.

சாதாரண ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் உள்ள மென்மையான உணர்ச்சிகளுக்கு அவள் அப்பாற்பட்டவள் ஒன்றுமில்லை. சுமார் நூறு ரன்களையும் முடித்து விட்டு பெவ்லியனை நோக்கி வந்துக்கொண்டே அவன் தன்னை இமைக்காமல் பார்த்தபார்வையையும் பெண்பார்க்க வந்த போது அன்று என் ஆட்டத்தைப் பார்க்க நீ வந்ததை நான்

பார்த்துவிட்டேன்' என்ற பொருள் பதிய முறுவலித்ததையும் அவள் கவனித்துவிட்டாள்.

நிறைய தடவை அந்த விஷயம் திரும்பத்திரும்ப நினைவுக்கு வந்தது கூட..... சிற்சில அனுபவங்கள் அனுபவிக்கும் நேரத்தில் இருந்ததைவிட நினைவுகளாய் மாறிவிட்ட பிறகு மிக நன்றாயிருக்கும். அப்படிப்பட்டவைகளுள் அது ஒன்று ஆனால் அவள் ஏமாற்றமடைந்தாள் — பெண்பார்க்க வந்த போது அவன் ஒன்றுமே பேசாமல் போனது.

22 33. 04 Hrs.

அதற்குள் முப்பது நீண்ட வினாடிகள் கழிந்து விட்டன. அவன் இன்னும் கிட்டே வரவில்லை. தானே உரிமை எடுத்துக்கொண்டு கிட்டே போகவேண்டுமா கூடாதா என்றுத் தெரியாத நிலைமை. அவன் தன்னைவிட அதிகமாய் தடுமாறிக்கொண்டிருந்தது அவளுக்கு விநோதமாய் இருந்தது.

ரஞ்சி ஆட்டக்காரன். கொஞ்சம் அதிர்ஷ்டக்காற்று அடித்து விட்டாலும் போதும் விரைவிலேயே டெஸ்ட் பிளேயராகப் போகிறவன்— இவ்வளவு பயந்த சுபாவத்தோடு இருந்தது விநோதமாய் இருந்தது. சாதாரணமாய் விளையாட்டு வீரர்களுக்கு— அதிலும் கிரிக்கெட் வீரர்களுக்கு நிறைய பேர் 'விசிறிகள்' இருப்பார்கள் என்றெண்ணியிருந்தாள். ஆனால் இவன் ஸச்சின் தண்டேல்கர் பாணியில் வெட்கப்படுவது போல தென்படுகிறான்.

அந்தக் கதவிற்குப் பக்கத்திலேயே அவ்வாறு அவ்வளவு நேரமாய் நின்றுக் கொண்டிருப்பது அவளுக்கே தொந்தரவாய் இருந்ததால் ஓரடி முன் நோக்கி வைக்கப் போனாள். அப்பொழுதுதான் கேட்டது 'ஹலோ' என்று அறைக்குள் நுழைந்த அவ்வளவு நேரங்கழித்து கேட்ட அந்த ஒரு வார்த்தைக்குப் பிறகு திரும்பவும் ஆழ்ந்த நிசப்தம்.

அவளும் 'ஹலோ' என்றுச் சொல்லுவோமா என்று நினைத்தாள். ஆனால் அது ரொம்பவும் ஆங்கில டைப் முதலிரவைப் போல இருக்கும் என்றெண்ணி அந்த எண்ணத்தை விட்டாள்.

அவன் அவள் கையைத் தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டே— 'ஹலோன்னு சொன்னால் ஏன் பதிலே சொல்லமாட்டேங்கிறாய்?' என்றான்.

'என்னத்தைச் சொல்வது?' என்பதுபோல அவன் தலையைக் குனிந்துக் கொண்டான். நிச்சயமாய் வெட்கத்தால் அல்ல. ஆலோசனையோடு.—

'What Do You say afferyou say hollo!'— என்ற தலைப்புடன் எரிக் பெர்ன் எழுதிய புத்தகம்! 'ஹலோ' என்ற பிறகு என்ன பேசவேண்டும் என்பதைப் பற்றி அவர் எழுதியிருந்தார்.

'ஏங்க செளக்கியங்களா?...செளக்கியந்தான். நீங்க?... ...நானுந்தான்...வீட்டில் எல்லோரும் செளக்கியந்தானே?... ...ஆங். பசங்க என்ன படிக்கிறாங்க?... பெரியவன் எட்டாங் இளாஸ் பெயிலாயிட்டான், ரெண்டாவது ஆறாங்கிளாஸ் படிக்குது. வெயில் கொளுத்துகிறது. உங்க ஊரில் எப்படி இருக்குங்க?... இவ்வளவு மோசமாய் இல்லைங்க... அதுசரி அம்மா ஆட்சி படுத்துடுங்கிறாங்களே நிஜந்தானா?... பொய் இன்னும் பத்து வருஷத்துக்குப் படுக்காது. கியாரெண்டி தரேன். ஆனால் உங்களுக்குத் தெரியுமோ? பாகிஸ்தான் சி. ஐ. டி. க்காரங்க ஆயிரம் பேரை நம்ப நாட்டுக்கு அனுப்பி யிருக்காம் மினிஸ்ட்ரியைக் கவிழ்ப்பதற்கு...நிஜமா? (இன்னும் பத்து பேரிடம் சொல்லணும்) போயிட்டு வரேன்—

வாட்டு யூ ஸே ஆப்டர் யுஸே ஹலோ கிரண்மயி? ஒரு ஹலோவிற்கு பதிலாய் இன்னொரு ஹலோ சொல்ல வேண்டுமானால் அடுத்தவரைச் சந்தித்த ஆனந்தம் முகத்தில் தெனியாய் தென்பட வேண்டுமாம்.

அந்த நிமிஷம் வரைக்கும் இருந்த வருத்தங்களையும், பொறுப்புக்களையும் மறந்துப் போய் இதயத்தின் அடியிலிருந்து விளிக்க வேண்டுமாம். எவ்வளவு முயற்சி நிகழாவிட்டால் 'ஹலோ' என்றுச் சொல்வதை விட சொல்லாமலிருப்பதே நல்லதாம். நிஜந்தான்! பொறுப்பிற்காகப் பேசுவதை விட பேசாமலிருப்பதே நல்லதல்லவா'.

ஒருமுறை 'ஹலோ — ஹலோ' என்றபிறகு தொடர்ந்து மனிதர்கள் ஒரு மணி நேரம் பேசக்கூடிய டிராஷப் பற்றி நூற்றுக்கணக்கான புத்தகத்தை எழுதிய டாக்டர் எரிக்பெர்ன் தன் முதலிரவில் மனைவியோடு என்ன பேசியிருப்பார்? வாழ்நாளெல்லாம் சேர்த்து வாழப்போகும் முயற்சியாய் இருவருக்குமிடையே இருந்த நிசப்தச் சுவற்றை இடித்துத் தள்ளி, வார்த்தைகளின் உதவியால் சிநேகம் என்ற பாலத்தைக் கட்டி கொள்ளும் தம்பதிகள், தம் முதலிரவில் முதல் முதலாக பேசிய வார்த்தை என்னவென்பதை, எத்தனைப் பேர் எவ்வளவு நாட்கள் நினைவில் வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்?

அதற்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் தருவார்கள்? முக்கால் வாசிப்பேர் மறந்துதான் போயிருப்பார்கள்'

'பார்த்தாயா என் கை எப்படி நடுங்குதுன்னு?' அவள் யோசனையிலிருந்து மீண்டு அவன் கையைப் பார்த்தான். அவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த அவன் உள்ளங்கை லேசாய் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவன் உள்ளங்கைக்குள் முற்றிலுமாய் மூடியிருந்ததால் அவளுக்குத் தன் கையின் நிலைமையைப் பற்றித் தெரியவில்லை. அவள் சிரிப்பை அரும்பாடுபட்டு அடக்கிக் கொண்டாள்.

அவன் தன் கையை யோசனையுடன் பார்த்தபடியே— 'இது ரெண்டாவது தடவை இப்படி நடுங்குவது ... இதற்கு முன்னால் ஒரே ஒரு தடவை இந்த மாதிரி ஃபீல் ஆகியிருக்கேன்' என்றான். அவள் சட்டென்று நிமிர்ந்தாள்.

திருமணமான புதிதில் கணவன் மனைவியர் தம் கடந்த கால வாழ்க்கையைப் பற்றியும், அனுபவங்களைப் பற்றியும், பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றியும் தம் உண்மையை நிரூபித்துக் கொள்ளும் முயற்சியாய் அடுத்தவருக்குச் சொல்லி, அதற்குப் பிறகு வாழ்நாள்பூராவும் அதன் விளைவை அனுபவிப்பார்கள் என்று முதல் நாளே வகுப்பில் சைக்காலஜிப் ரொபசர் சொல்லியிருந்தார். தன்னுடைய முதல் நாள் கூட அதே போல தான் நடக்கப்போகிறதா?

அவன் தீவிரமாய் சொல்லப்போனபொழுது அவள் பயந்தபடி நிமிர்ந்துப் பார்த்தாள்.

'ஆம். இது இரண்டாவது தடவை ... மைக்கேல் ஹோல் டிங்கைத் தெரியுமா? போன சம்மரில் அவங்க டீம் நம் நாட்டிற்கு வந்திருந்தபோது, இந்த செளத் சோன் சார்டில் முதல் முதலாகப் பந்தை எதிர்க்கப் போனபொழுது பேட்டைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த கை இதே போலவே தான் நடுங்கிற்று. அது முதல்தடவை — இது இரண்டாவது தடவை.—'

அவள் பக்கென்றுச் சிரித்து விட்டாள்.

அந்த விதமாய் அந்த சங்கடமான நிலைமை தகர்ந்துப் போயிற்று அவ்விருவருக்குமிடையே. வாட்டியு ஸே ஆஃப்டர் யூ ஸே ஹலோ கிரன்மயி? ஒன்றும் சொல்லத்தேவையில்லை, ஒரு சுபமானச் சிரிப்பு போதும்.

23. 02. 34 Hrs

சரியாய் அரைமணி நேரத்திற்குப் பிறகு பேச்சு வாக்கில் அவன் கேட்டான்— 'நான் குறைவாய் படிச்சிருக்கேன்னு உங்க்கு எதுவும் இல்லையே?' என்று அவள் திகைப்படைந்து விட்டாள்.

'எனக்கொன்னும் இல்லை. நீங்க தான் ஏதாவது நினைச்சிட்டிருப்பீங்களோன்னு எண்ணினேன்.'

அவன் சிரித்து விட்டு — 'கிரிக்கெட் ஒன்றைத் தவிர வேறு எதைப்பற்றியும் நான் யோசிக்கமாட்டேன். அதுசரி, உனக்கு கிரிக்கெட் என்றால் ஆர்வம் உண்டா?' என்று கேட்டான்.

'கொஞ்சம் உண்டு. ஆனால் இனிமேல் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் பெருக்கிக் கொள்கிறேன் ஆர்வத்தை. உங்க ளோடு வாதாடிட்டிருக்கணுமில்லையா?'

அவன் திரும்பவும் சிரித்து விட்டு, 'தாங்க்ஸ்' என்றான். அவன் சிரிப்பில் ஒரு அலாதியான தன்மையை கவனித்தான் அவன். இந்த உலகத்திலேயே அற்புதமாய் சிரிக்கக்கூடிய வர்கள் ஃபிஜித்தீவில் வசிப்பவர்கள்தானாம். டாக்டர் மாக்ஸ் லூஸெர் எழுதியிருக்கிறார். அவர்கள் சிரிப்பு மெதுவாய் தொடங்கி, அடுத்தவர் தம் சிரிப்பிலுள்ள உண்மையை உணர்ந்துக் கொள்ளும் வரை நீடித்து பிறகு எரியும் விளக் கின் கடரைப்போல மெதுவாய் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்துப் போகும். இந்தச் செய்தி உண்மையா போய்யா என்றுத் தெரிந்துக் கொள்வதற்காக அவள் ஃபிஜி சினிமா ஒன்றைக் கூட பார்த்தாள். அந்தச் சிரிப்பிற்கும் இதற்கும் உள்ள ஒற்றுமையைக் கூட கவனித்தாள். அதையே அவனிடம் சொன்னாள். 'கல்யாணமான புதிதில் எல்லாமே அழகாகவும் அருமையாகவுந்தான் தெரியும்' என்றான்.

அவள் கொஞ்சம் கோபமடைந்தாள். 'நான் எல்லோர் கதையையும் சொல்லவில்லை. மாக்ஸ் லூஸெர் எழுதியதை உறுதியுற தெரிந்துக்கொண்டு சொல்கிறேன்?'

'சரி சரி சரி, ஒப்புக்கொண்டுவிடுகிறேன், போதுமா?' அதற்குப் பிறகு பேச்சு மாறி தாய் தந்தையரைப்பற்றித்தா னிற்று. அவன் சொன்னான். 'அம்மா ரொம்பவும் கட்டுப் பெட்டி. அவங்களுக்கு இந்தமாதிரி படித்தப்பெண் சம்பந் தமே பிடிக்கவில்லை. அப்பாவுக்கு ஏனோ ரொம்பவும் பிடித்து விட்டது. அவர் அதிகமாய் படிக்கவில்லை. அதுசரி,

என் படிப்பைப்பற்றி விஷயமெல்லாம் தெரியுமோனோ? குறைந்த பட்சம் பேரனையாவது நன்றாய் படிக்கவைச்சுப் பார்க்கணுங்கறது அவர் ஆசை. அதனால் உன்னைப் பார்த்துமே பிடித்துப் போய் விட்டது அவருக்கு.'

'அப்ப நீங்க?'

'நானா?... உண்மையைச் சொல்லட்டுமா?'

'உம்...'

'பல்லைத் தட்டுவதற்கு எந்தக்கல்லாய் இருந்தால் தான் என்னன்னு நினைத்தேன்'

அந்த வார்த்தைகள் முடிவடைவதற்குள்ளாகவே அவள் கத்திய கத்தல் சீச்சென்று அந்த அறையில் எதிரொலித்தது. அவன் கையில் அவள் நகத்தின் அடையாளம் சிவப்பாய் படித்துவிட்டது அவன் குப் குப் பென்று ஊதிக்கொண்டிருந் தான். தான்பண்ணிய காரியம் புரியத் தொடங்கியதுமே அவள் ஆச்சரியமடைந்து விட்டாள். இவ்வளவு சுவாதீனம் அவனிடம் எப்படி வந்தது? அவனுக்கு 'சாரீ' என்றுச்சொல்லிய பிறகு கூட அவள் இதைப்பற்றியேதான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். பேரென்ட் — அடல்ட் — சைல்ட் அனாலிஸிஸிற்கு அப்பாற்பட்ட சுவாதீனம் அது.

அதற்குள் அவன் கேட்டான். 'உன்னை என்னவென்றுக் கூப்பிடுவது? உன் முழுப்பெயரும் ரொம்பப் பெரிசாய் இருக்கு'

'கிரண்'

'ஊஹீம். வீட்டில் எல்லோரும் உன்னை அப்படித்தான் கூப்பிடுவாங்கன்னு நினைக்கிறேன். நானும் அதையே கூப் பிட்டால் நன்றாயிருக்காது. வேறு ஏதாவது நல்ல பெயராய் யோசிக்கணும்'

அவள் பதில் பேசவில்லை. அவனுடைய சென்ஸ் ஆஃப் பிலாங்ஸ் நெஸ்ஸைப் பற்றி நினைத்து கொஞ்சம் ஆச்சரிய மடைந்தாள்... அவன் சொன்னான் —

‘உன் பேரிலுள்ள எழுத்துக்களோடு எதுவுமே சரியாய் பொருளுந்தாது போவிருக்கு. ‘கிர்’ என்றால் ரொம்பவும் சுட்டில் சப்தத்தைப் போல இருக்கும். ‘மரண்’ என்றால் கேட்கிறவங்களுக்குத் திட்டுகிறாப் போல இருக்கும்...’

அவள் அதைக் காதில் போட்டுக்கொள்ளவில்லை. அவன் தன்னை டாமினேட் பண்ணியது அவளுக்குச் சந்தோஷமாய் இருந்தது. அவனுக்கு அவள் படிப்பைப்பற்றி எந்த விதமான காம்ப்ளென்ஸும் இல்லை. அதவும் சந்தோஷந்தான். எப்பொழுதும் சந்தோஷமாய் இருக்கக்கூடிய ஆண்கள் மிகச் சொற்பமானவர்கள்தான். அந்தக் கொஞ்சம் பேர்களுள் அவன் ஒருத்தன். அது புரிந்துப்போய் விட்டது.

‘நீ உத்தியோகம் பண்ணப்போகிறாயா? அது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை’ என்றோ, அல்லது ‘இவ்வளவு படித்து விட்டு உத்தியோகம் பண்ணாமலிருப்பாங்காளா? படித்தப்பெண்ணை நான் பண்ணிக்க விரும்பியதற்குக் காரணமும் அதுதான்.’ என்பது போன்ற அபிப்பிராயங்களை அவள் மீது திணிக்க வில்லை. உனக்குப் பிடித்த ஹீரோ யார்? எந்த வாரப் பத்திரிக்கையைப் படிப்பாய்?, போன்ற ஆகாவட்டி விஷயங்களைப் பற்றிக் கேட்டு நேரத்தை வீணடிக்கவில்லை. ஹாஸ்யத்தைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுமரனால் சம்பாஷணை நன்றாயிருக்க வேண்டும்.

அதாவது அடுத்தவரிடம் புத்திசாதுரியம் இருக்க வேண்டும். அரை மணி நேர சம்பாஷணையைக் கொண்டு அவளிடம் அந்த குணத்தைக் கண்டுப் பிடித்து விட்டாள் அவள். சிக்கிரத்தில் மனதைக் கவர்ந்துவிடக் கூடிய குணத்தை.

‘நீங்கள் சிகெரெட் குடிப்பீங்களா?’

‘குடிப்பேன். ஏன்?’

அவள் கொஞ்சம் தடுமாற்றமடைந்தாள் ‘எனக்கு சிகெரெட்டைக் கண்டாலே பிடிக்காது’ என்றாள்.

‘இந்த நிமிஷத்திலேருந்து சிகெரெட் குடிக்கமாட்டேன் சத்தியம் பண்ணேன்’ என்றாள்.

அவள் வியப்படைந்தவளாய் நிமிர்ந்தாள். அவன் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான் —

‘...அப்படின்னு சொல்லலை. சாரீ. உனக்கு சிகெரெட் குடிக்கிறதுப் பிடிக்காதா? அல்லது அதன் புகையைப் பிடிக்காதா?’

அவள் கொஞ்சம் கோபத்துடன் ‘குடிக்கிறதும் பிடிக்காது புகையும் பிடிக்காது’ என்றாள்.

அவன் ஒரு வினாடி யோசித்து விட்டு— அப்படின்னால் ஒரு அக்ரீமென்ட்டிற்கு வருவோம். உனக்கு முன்னால் நான் குடிக்க மாட்டேன். குடிக்கிறாப் போலவே தென்பட மாட்டேன். அப்படியே உன்னிடம் வருவதற்கு முன்னால் க்ளோஸ்புத் பேஸ்ட்டால் வாயையும் முகத்தையும் கழுவிக்கொண்டு வருவேன். இந்த ரெண்டையும் அழுலாக்கி விட்டால் பிறகு உனக்கு எந்த ஆட்சேபணையும் இல்லையே?’

அவளுக்கு எந்த ஆட்சேபணையும் இருப்பதாய் தோன்ற வில்லை. ‘சரி’ என்றாள்.

அவன் நிம்மதியாய் மூச்சு விட்டுக் கொண்டே— ‘தாங்கஸ். நம்ப குடும்பம் ரொம்ப நிச்சிந்தையாய் நடக்கும்னு எனக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது’ என்றான்.

'ஏனோ?' என்று கேட்டாள் ஓரக்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டே. அவளுக்கு முதலில் இருந்த பயம் பெரும்பாலும் போய் விட்டது. இப்பொழுது அவன் மேல் ஒரு விதமான உரிமையும் விருப்பமும் ஏற்படத் தொடங்கின. அவன் புது ஆள் என்ற தயக்கம் போய்விட்டது.

'சாதாரணமாய் வேறு யாராவது பெண்ணாயிருந்தாள் 'எனக்காக விட்டுவிடமாட்டார்களா?' என்று கேட்டிருப்பாள். இந்த முதலிரவை ஆதாரமாய் எடுத்துக்கிட்டு என்னை இன்ஃப்ளூயென்ஸ் பண்ண முயற்சிப்பண்ணியிருப்பாள்.'

'அப்படிப்பட்ட இன்ஃப்ளூயென்ஸ்களால் யாரையுமே அதிகநாள் தடுத்து வைத்திருக்கமுடியாது?'

நானும் அதையேதான் சொல்றேன். இருவருக்கு மிடையே அப்படிப்பட்ட புரிந்துகொள்ளும் தன்மை இருக்க வேண்டுமென்றால் அடுத்தவரைத் தொந்தரவுப் பண்ணாமல் தர்க்க ரீதியில் ஆலோசித்து, ஒரு பாயிண்ட்டுக்கு வந்து ராஜி யாவது நல்லது

இது முதல் விஷயம். இனி இரண்டாவது — கிரிக்கெட் டைப் பற்றிப் பேச்சுவந்தபோது — 'நானும் அதைப்பற்றித் தெரிஞ்சுக்கறேன்னு சொன்னாய் ஞாபகமிருக்கா? எவ்வளவு பேருக்குத் தம் வாழ்க்கைத் துணைவருக்கோ துணைவிக்கோ ஆர்வமுள்ள துறையைப்பற்றி திருமணமான பிறகு ஆர்வம் காட்டவேண்டும் என்ற ஞானாதயம் ஏற்படுகிறது?

எத்தனையோ பெண்கள் கேவலம் கணவன் உற்சாகம் காட்டாமையால் திருமணமானதுமே சங்கீதம், ஓவியக்கலை போன்றவைகளை மூட்டைக்கட்டி வைத்து விடுவதை நான் அறிவேன். அதுசரி, கேட்க மறந்தேபோயிட்டேனே, உனக்கு ஆர்வம் உள்ளதுதான் எது?

படிப்பைத் தவிர எந்தத் துறையிலுமே ஆர்வம் கிடையாது அவளுக்கு. அதுவும் சைக்காலஜி. இப்பொழுது இங்குள்ள லீட்டை அழகாய் வைத்துக் கொள்வது. அவ்வளவு தான். இந்த லீட்டை விட்டும், இந்த சந்தடியான நபர்களை விட்டும் எவ்வளவு சீக்கிரமாய் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரமாய் போய்விட வேண்டும் என்று தான் அவள் விரும்புகிறாள். அந்த விஷயத்தையே அவனிடம் சொன்னாள். அவன் சிரித்து விட்டான்.

அவள் கொஞ்சம் தடுமாற்றமடைந்து — 'நான் ஒரு விஷயம் சொல்லட்டோமா?' என்றாள்.

'சொல்லு, என்ன?'

நான் ரொம்ப பயந்தேன். உண்மையில் இதைச்சொல்லவே கூடாது. ஆனால் உண்மையிலேயே பயந்துக் கொண்டிருந்தேன். ஏதேதோ இனம் புரியாத சந்தேகங்கள் என்னை வாட்டிக் கொண்டிருந்தன.

எப்படிப்பட்ட பொல்லாப்புக்கள் எல்லாம் வருமோ, எப்படி ஈடுகட்டிக்கொண்டு போவதோ, என்னவாகுமோ என்றெல்லாம் ரொம்பவும் பயந்தேன் ... நான் ரொம்ப திர்ஷ்டசாலி — '.

நான் ஒரு விஷயம் சொல்லட்டோமா? என்றான் அவன்.

'என்ன'

'கல்யாணமானதுமே முதலிரவன்றைக்கு மொதல்ல ஒரு மணி நேரத்திலே ஒவ்வொரு பெண்ணுமே அப்படித்தான் நினைத்துப்பாள்.'

23. 32 34 Hrs

அவள் அதைக்கேட்டு விகித்துப் டோனவளாய் அவனைப் பார்த்தாள். என்ன சொல்லுகிறான் இவன்? அவள் எவ்வளவோ புத்தகங்களைப் படித்து கூறு போட்டுப்

பார்த்துத் தெரிந்துக் கொண்டதை யெல்லாம் இவன் சர்வ சாதாரணமாய் சொல்லிவிட்டானே! ஒருக்காள் சிறு வயதிலிருந்து கிரிக்கெட் சார்பில் பல பேர்களுடன் சுற்றிப் பழகியதால் வந்த திறமையாய் இருக்கலாம்.

அவனுக்குச் சந்தோஷமாய் இருந்தது. பரந்த உணர்ச்சிகளையும் சுபாவங்களையும் கொண்ட நபர் — அது ஆணையிருந்தாலும் பெண்ணாயிருந்தாலும் சரி — அப்படிப்பட்ட நபரைக் காட்டிலும் வேறென்ன வேண்டியது? அதுவும் வாழ்நாளெல்லாம் சேர்ந்து இருக்க வேண்டிய துணை!

‘இனி விஷயத்துக்கு வருவோமா?’

அவள் யோசனையில் மூழ்கித் திளைத்தபடியே, தன்னை யறியாமல் ‘என்ன?’ என்றாள்.

அதற்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்தவனைப் போல அவன் கிட்டே வந்து— ‘நீ சைக்காலஜியைத்தவிர ஃபிஸியாலஜியைப் பற்றியெல்லாம் யோசித்ததில்லையா?’ என்றான் சிரித்துக் கொண்டே. நீலமேகம் பூமிதேவியை நீர்க்கரங்களோடு தழுவப் போவதற்கு முன்னால் குவிர்ந்த காற்றைத் தூதாய் அனுப்பி வைத்தாற்போல அவனிடமிருந்து வந்த காற்று அவளைச் சூழ்ந்துக் கொண்டது. அப்படிப்பட்ட வாசனையை உணரக்கூடிய தன்மைப் படைத்த நாசிகளைப் பெண்களுக்கே ஆண்டவன் அளித்திருப்பது அவர்களுக்கு ஒரு வரம்.

அவன் அவள் கையைத் தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டு முத்தமிட்டான். அதற்குள் அவள் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டதைப் பார்த்து விட்டு—

‘ஏன் சிரிக்கிறாய்?’ என்று கேட்டான்.

‘ஏதோ ஞாபகம் வந்து.’

‘என்ன?’

அவள் தடுமாற்றமடைந்து. ‘ஒன்றுமில்லை’ என்றாள்.

‘கணவன் முதல் முதலாய் முத்தமிட்டதுமே மனைவி இதுபோல சிரித்தால் அவனுக்கு ரொம்பச் சந்தேகங்கள் வரும் தெரியுமா?... எந்தப் பழைய ஞாபகத்தை நினைச்சுக் கிட்டு சிரிக்கிறாளோன்னு!’ என்றான். அவள் சட்டென்று நிமிர்ந்தாள்.

அவனிடம் தீவிரம் எதுவும் தென்படாததைப்பார்த்து, தானும் சிரித்துவிட்டு, ‘நான் சிரித்தது அதுக்காக இல்லை’ என்றாள்.

‘நீ சொல்லாவிட்டால் நான் தவறாய் புரிஞ்சுக்க வேண்டியிருக்கும்’.

‘என்னைச் சொல்ல வைத்துடனும்னு தானே இதை யெல்லாம் சொல்றீங்க?’

‘நீ என்ன வேணுமானாலும் நினைத்துக் கொள்’

‘பிளேபாயில் வந்த ஒரு கொடேஷன் ஞாபகம் வந்து’

‘அதென்ன?’

‘Kiss is an application for Better position.’

‘அதற்குள்ளேயே பெட்டர் பொஷிஷன் வேண்டாம். இன்னும் ஒரு மணி நேரம் போகட்டும்.’ என்றவன் விலென்று கத்தி விட்டு — ‘உனக்குக் கிள்ளும் பழக்கம் நன்றாய் உண்டு போலிருக்கே?’ என்றான்.

அவள் நிம்மதியாய் சிரித்து விட்டு — ‘குறைத்துக் கொண்டு விடுகிறேன்’ என்றாள். அவள் மனம் ஒரு இக்கட்டான அறையை விட்டு (அது அவள் வீடு) வெளியே வந்து சுதந்திர உலகத்திற்குள் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தாற்போல உணரத்தொடங்கிற்று.

அதற்குள் அவள் அந்த அறைக்குள் அடியெடுத்து வைத்து ஒரு மணி நேரம் ஆகிவிட்டிருந்தது. பேச்சுக்குக் கைகள் துணையாகி, சங்கோஜப்படுத்திக்கொண்டிருந்த அடுத்த கைகளுக்காகக் கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தன. கையின் மேல் முதல் முத்தம் — எல்லை மீறல். கன்னத்தின்மீது முத்தம் — மூல்லை செரிதல். உதட்டின்மீது முத்தம் — சலவைக்கல் வழுவுழுப்பு. கழுத்தின் கீழ் முத்தம் — இனி விவரம் தேவை யில்லை.

அவள் ஒவ்வொரு வினாடியையும் ஆனந்தமாய் உணர்ந்துக் கொண்டிருந்தாள். அது கேவலம் த்ரில் மட்டுமே இல்லை. தெரியாததைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் தெரிந்துக் கொண்டே வந்ததால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி!

அந்த அபூர்வமான முதல் அனுபவத்தை அதற்கு முன்னால் கற்பனையில் கூட யோசித்துப் பார்த்திராததால் ஏற்பட்ட குழப்பத்தோடும், அதை மிகச் சர்வ சாதாரணமாய் கழித்துவிட்டு — எஞ்சிய வாழ்க்கையில் அதை ஒரு நல்ல ஞாபகமாய் கூட வைத்துக்கொள்ளாத துரதிர்ஷ்டசாலிகள் தான் ஏராளம் என்று தெரிந்துக் கொண்டு அவள் அந்த அனுபவங்களைத் தன்னுள் புதைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

காலேஜில் முதல் நாள் முகுந்த் மகிஷி எழுதிய 'இந்திய நாட்டில் பெண்கள்' — என்ற புத்தகத்தைப்பற்றி சைக்காலஜி லெக்சரர் தந்த பிரசங்கத்தின் ஒவ்வொரு வாக்கியமும் அவளுக்கு நினைவிலிருந்தது.

'...சயின்ஸ், ஆர்ட்ஸ், காமர்ஸ் என்று இவ்வாறு பிரித்து, மாணவர்களை எதையாவது ஒன்றை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றுச் சொல்வதுதான் நாம் செய்யும் தப்பு. சயின்ஸ் படித்த மாணவனுக்கு ஆக்ஸிஜன், ஆர்க்கிமெடீஸ் இது போன்றவைகளைப் பற்றி தவிர வேறொன்றும் தெரியாது.

காமர்ஸ் காரனுக்கு டபுள் என்ட்ரீயைத் தவிர வேறெதுவும் தெரியாது. பி. ஏ. படித்த நிறையபேருக்கு கம்பெனிக்கும் ஃபர்ம்க்கும் வித்தியாசம் தெரியாது. எல்லோருக்கும் தேவைப்பட்ட விஷயங்களைச் சின்னச் சின்ன சப்ஜெக்டுகளாய் பிரித்து ஏன் போதிக்கமாட்டேங்கிறாங்க என்றுதான் புரியவில்லை.

ஒரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் நம்மை அரெஸ்ட் பண்ண வரும்போது நமக்குள்ள உரிமைகள் என்னென்ன என்று யாருமே நமக்கு வகுப்பறையில் சொல்லித்தரமாட்டாங்க. முதலுதவி சிகிச்சை. சின்னக் குழந்தைகளை வளர்க்கும் ஜாக்கிரதையான முறைகள், உடலை நல்ல முறையில் வைத்துக்கொள்வதற்குப் பேண வேண்டிய முயற்சிகள், நாலு பேருக்கு முன்னால் தைரியமாய் பேசக்கூடிய முறைகள், எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமாய் 'பிஜேஹியர் சயின்ஸ்' — இதையெல்லாம் கற்றுத் தரமாட்டாங்க.

ஒரு மாணவன் படிக்கிற படிப்பு அவன் எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு எந்த விதத்தில் பயன்படுகிறது? மாணவர் களுக்கு மனைவி பிறந்த வீட்டிற்குப் போய்விட்டால் சமையலை எப்படிச் சமைத்துக்கொள்வது என்று வகுப்பில் பிராக்டிகலில் கற்றுக் கொடுத்தால் இதையிட இன்னும் பயன்படும் அல்லவா? (வகுப்பில் சிரிப்புக்கள்) மைக்ரோஸ் கோப்பில் பூக்களையும், கந்தகங்களையும் பரிசோதிக்கிறதை விட மாணவர்களுக்கு அதற்கு பதில் எஃபிடைட்டைப்பற்றி கற்றுத் தந்தால் நல்லதல்லவா? (வகுப்பில் கைத்தட்டல்கள்... விசில்கள்.) நீங்கள் எதற்காக ஆர்வத்துடன் கைத்தட்டுறீங்கள்னு ஏனக்குப் புரியவில்லை.

நான் பேசுவது செக்ஸுவல் எஃபிடைட்டைப்பற்றி யல்ல வாழ்க்கை மீது மனிதனுக்கு இருக்கவேண்டிய எஃபிடைட் டைப்பற்றி. நாங்கள் உங்களுக்குப் போதிக்கிற மனோத் தத்துவ சாஸ்திரம் இருபத்தைந்து வருடத்திற்கு முற்பட்டது.

ஆனாலும் சரி நீங்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள். அந்த சைக் காலஜியையாவது படிக்கிறீங்க. ஆனால் இதை படிப்போடு மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு விடாமல் உங்கள் நிஜ வாழ்க்கையோடு ஒப்பிட்டுக் கொள்ளுங்கள்!

உண்மையான சைக்காலஜி ஸ்டூடென்ட்டுக்கு என்றுமே கோபம் வராது. யார் மீதும் எரிச்சல் ஏற்படாது. தன் வாழ்க்கை மீது அவனுக்கு மிக விருப்பம். அவனோடு அதிக தேரத்தைக் கழிக்க நண்பர்கள். விரும்புவார்கள். இதெல்லாம் எதனால்! கோபம் வரும் சூழ்நிலையில் தன்னையே தான் கூறு போட்டுப் பார்த்துக் கொள்வதால்!

யாருடனாவது விரோதம் ஏற்படும் சமயத்தில் அவர்கள் சார்பில் தன்னை நிறுத்திப்பார்த்து பிரச்சனையை அலசி ஆராயும் குணம் பழக்கப்பட்டுப் போயிருப்பதால்! வாழ்க்கையை மிக ஆனந்தமாய் திருத்தி அமைத்துக் கொள்ளக் கூடிய சாமர்த்தியம் ஏற்பட்டிருப்பதால்! அந்த விதமாகவே அவன் தன்னைச் சுற்றிலும் உள்ளவர்களை எப்பொழுதும் ட்ரான்ஸாக்ஷன் அனாலிஸிஸீடன் பார்த்து வருவதால் அவன் முகத்தில் எந்தச் சமயத்திலும் முறுவல் சிதறாது... இதெல்லாம் வெருமே சைக்காலஜி படிப்பதால் மட்டுமே வராது.

இப்பொழுதே நீங்கள் அதை மூன்று ஆண்டுகளாய் படித்து வரீங்க. இன்னும் இரண்டு வருஷங்கள் படிக்கப் போறீங்க. ஆனால் உங்களுள் எத்தனைப்பேர் அதை உங்கள் வாழ்க்கையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்திருக்கீங்க?... அவர் நிறுத்தினார்.

‘வெரு தொலைவிற்குப் போகத் தேவையில்லை. உங்கள் வீட்டு நபர்களையும், புதிதாய் வந்த அண்ணிகளையும், வளரும் தங்கைகளையும் கவனியுங்கள். அழகான கற்பனைகளிலிருந்து உண்மைக்கு வருவீங்க.

ஐட தத்துவத்திற்கு அது முதல்படி. ஏதோ அவிழ்த்து விட்டக் கழுதையாய் வாழ்ந்து வைப்பது என்பது அங்கிருந்து தான் தொடங்கும். ஒவ்வொரு நிமிஷமும் கஷ்டப்படுவதற்குத் தேவையான சக்தியை ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ஆனந்த மடைவதன் மூலமாய் பெருங்கள்.

மிகச் சின்ன சம்பவங்களும், சின்னச் சின்ன கட்டுரைகளும், சின்னப் பிரச்சனங்களும் சிறில சமயங்களில் மனிதனிடம் நிறைய பிரபாவத்தை விளைவித்து விடுகின்றன. ரெண்மயின் விஷயத்தில் கூட அதே நடந்தது.

முன்பே சொன்னது போல அவன் வீடே ஒரு உலகம் அங்கிருந்தவர்கள் எல்லோருமே இங்கே ஏன்தான் வந்துத் தொலைந்தோமே என்பது போல வாழ்ந்துக்கொண்டிருப்பார்கள்.

அவ்வளவு சின்ன வீட்டில் கூட குரூப்புகள். பெரிய மருமகளும் மூன்றாவது மருமகளும் ஒரு குரூப். இரண்டாவது மருமகளும் நாலாவது மருமகளும் ஒரு குரூப். நால்வரும் சந்தித்துக்கொள்ளும் போது சிரித்துப் பேசிக் கொள்வார்கள். மாமியாரின் அன்பைச் சம்பாதித்துக் கொள்வதற்காக குரூப் புக்களாகவும் தனித்தனியாகவும் முயற்சிப் பண்ணிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

வெருநாட்கள் வரை நாலாவது அண்ணனுக்கு உத்யோகம் இல்லை. அதுவரைக்கும் அந்த மருமகள் துரதிர்ஷ்டம் பிடித்தவள். தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தின் ரெஷிஸ்ட்ரேஷனில் அண்ணனுக்குப் பெரிய உத்யோகம் கிடைத்ததுமே இரவாடிரவாய் அந்த மருமகள் அந்த வீட்டு மகாலட்சுமியாகி விட்டாள்.

இதன் பிரதிபலிப்புபெரியவர்களிடம் மட்டும் இல்லாமல் வளரும் சின்னப்பசங்களிடம் கூட தென்பட்டுக் கொண்டிருந்தது தான் அவளுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

பெரிய அண்ணனின் குழந்தைகளுக்கும் சின்ன அண்ணனின் குழந்தைகளுக்கும் ஒரு நிமிஷம் கூட ஒத்துவராது. பெரிய அண்ணனின் பதிமூன்று வயதுப்பெண் அதற்குள் கண் மூடித்தனமான காதலில் வீழ்ந்து விட்டாள் என்று அவள் நோட்டு புத்தகத்தின் அட்டைகளுக்குப் பின்னால் கிடைத்த கடிதங்கள் மூலமாய் தெரியவந்தது.

அந்தப் பெண்ணைக் கொன்று போட்டு விடுவோம் என்று வீட்டிலிருந்தவர்கள் அத்தனைப்பேருமாய் சேர்ந்து ஒரு சைனியத்தைப்போல அவள் மேல் பாயத்தொடங்கியது தான் மனோதத்துவ மாணவியான கிரண்மயிக்குப் புரிபடாத விஷயம்.

வளரும் குழந்தைகளுக்குத் தேவையான அன்பும் பாசமும் என்றாவது அந்த வீட்டில் கிடைத்ததுண்டா? அந்த வீட்டில் நாலு பேர்ஒன்றுக்கூடி என்றாவது எந்த பிரச்னை யப்பற்றியாவது அல்லது எதிர் காலத்தைப் பற்றியாவது பேசியிருகிறார்களா? பேசியிருந்தாலும் அது கொஞ்சமும் பல னற்றதாய்தான் இருக்கும்.

மூன்றாவது மருமகளின் பெரியப்பாவின் பெண் வீட்டை விட்டு ஓடிப் போய் விட்ட விஷயமும் இரண்டாவது மருமனின் தம்பி சாதி விட்டு சாதி திருமணம் பண்ணிக் கொண்ட விஷயமுந்தான் பேசிக் கொள்வதற்குப் பெரிய டாபிக்காய் இருக்கும்... அவ்வளவுதான்.

ஒவ்வொருத்தரும் தன் குணத்தை நல்ல குணம் என்று அடுத்தவரிடம் பீற்றிக் கொள்வதற்காகவே மூன்றாவது ஆணைப் பற்றிக் கெட்டதாய் பேசுகிறார்களே தவிர தம் குணத்தைப் பண்புடையதாய் காட்டிக் கொள்ளக்கூடிய அளவிற்கு ஒரு வார்த்தை — ஒரே ஒரு வார்த்தை கூட பேச வதில்லை.

கிரண்மயி பி. ஏ. வில் முதல் வகுப்பில் பாசானதற்குக் கூட அந்த வீட்டில் ஓரிருவரைத் தவிரயாருமே சந்தோஷ மடைந்ததாய் தெரியவில்லை அவளுக்கு ஆச்சரியம் ஏற்பட்ட விஷயம் என்னவென்றால் அவளிடம் சந்தோஷத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்ட அந்த ஓரிருவரே கூட பிற்பாடு தம் மனைவியிடம் (அல்லது கணவனிடம்) அல்லது மாமியாரிடம் இரக்கத்தைப் பெறுவதற்காக — 'இவ்வளவு பணத்தைச் செலவழித்து எதுக்குப் படிக்கவைக்கணும்?' என்றுச் சொன்னதுதான்.

மனிதர்கள் நூற்றுக்கு நூறு சதவீதம் உண்மையாய் இருக்கவேண்டும் என்றும் — இருப்பார்கள் என்றும் அவள் என்றுமே எதிர்பார்த்ததில்லை. ரெஸ்ட்ரிஜின் தன்

The ehancy ehanev ehanev world

என்று நூலில் எழுதியிருந்தாற்போல் தனக்கு லாபம் ஏற்படும் சந்தர்ப்பங்களில், அடுத்தவருக்கு வியாபார சம்பந்தப்பட்ட கஷ்டங்களை ஏற்படுத்தலாம்.

ஆனால் மனம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் கூட அதுவும் அதில் தமக்கு எந்த லாபமும் இல்லை என்று தெரிந்தும் இந்த மனிதர்கள் தனக்கெதிரே தன்னைப் புகழ்ந்து விட்டு, தனக்கெதிரே தன்னைப் புகழ்ந்து விட்டு தனக்குப் பின்னால் ஏன் இவ்வாறு செய்கிறார்கள் என்றுதான் அவளுக்குப் புரிய வில்லை.

அவள் எம். ஏ. படிப்பது அந்த வீட்டில் யாருக்காவது பிடிக்காமலிருந்தால் அதைச்சொல்லி அதற்குரிய காரணங்களை அவளுக்கு முன்னால் விவரித்துச் சொல்லியிருந்தால் அது உத்தமம்.

தம் அபிப்பிராயத்தை வெளியிடாமல் மௌனமாய் இருந்தது மத்திமம் ஆனால் அவளுக்கு முன்னால் — 'யார் என்ன சொன்னாலும், என்ன நினைத்துக் கொண்டாலும்

சரி, நீ மட்டும் படிப்பை விட்டுவிடாதே— என்றுச் சொல்லி விட்டு, பிறகு அவள் படிப்பைப் பற்றி விமரிசனம் பண்ணிய தாயிடம் தானும் அப்பொழுதே அப்படித்தான் நினைத்தேன் என்று ஒத்துப்பாடியது தான் அதமம்.

வீட்டில் எல்லோருமே அதே போல தான் நடந்துக் கொண்டார்கள். வீட்டில் மட்டுமேயில்லே, இந்த உலகத்திலேயே அதுபோலதான் இருந்தார்கள் நிறைய பேர்.

‘நீ எப்போதும் யோசிச்சிட்டேதான் இருப்பாயா?’

அவள் சுதாரித்துக் கொண்டு சிரித்துவிட்டு இல்லையே என்றாள்

இல்லை, நீ யோசிச்சிட்டிருக்காய்’

அவள் சிரித்துக் கொண்டே — அப்படிப்பார்க்கப் போனால் ஒவ்வொருத்தருமே எப்பொழுதும் எதையாவது யோசிச்சிட்டேதான், இருப்பாங்க’ என்றான்.

அவன் அவள் புடவைக் கொசுவங்களில் கையை வைத்துக் கொண்டே — ஆனால், யோசிச்சிட்டே தம் உலகத்திலேயே ஆழ்ந்துப் போயிட மாட்டாங்க’ என்றான்.

சரி நீங்க பேசுங்க, நான் கேட்கிறேன்’

நீ எனக்கு ஒருபிராமிஸ் பண்ணணும்,

‘என்ன?’ அவன் கையை விலக்கிக் கொண்டே கேட்டான்.

எப்பவாவது நீ தீர்க்கயோசனையில் முழுகிப்போயிருந்தால் நான் சட்டென்று நீ என்ன யோசிட்டிருக்காய் இப்போதுன்னு கேட்டால் நீ உடனே அதைச் சொல்லிடணும்’

‘சரி’

சரின்னு அவ்வளவு சுலபமாய் சொல்லிடாதே. அது எவ்வளவு வெட்கப்படத்தக்க விஷயமானாலும் சரி, கடைசி

எனக்குக் கஷ்டத்தை உண்டாக்கக்கூடிய விஷயமாயிருந்தாலும் சரி உண்மையையே சொல்லணும்.

‘அப்ப நான் கேட்டபோதும் நீங்கரும் அதே போல சொல்லணும்.’

ஓ. கே.

‘எவ்வளவு சில்லியாய் இருந்தாலும் கூட’ முறுவலுடன் சொன்னாள் அவள்.

‘எனக்கு சில்லி என்று எதுவுமே கிடையாது. நான் சொல்லிட்டிருக்கும்போது நீ காதைப் பொத்திக் கொண்டு சிவ சிவா! போதும் நிறுத்துங்கள் சொல்ல வேண்டாம்’— என்பாய்.’

‘அப்படியானால் நான் கேட்டுட்டேனேன்னு எதையோ எட்டுக்கட்டிச் சொல்லிட்டுத் திரும்பவும் நான் கேட்டு விடாமலிருக்கும்படிப் பண்ணிவிடுவீங்களா?’ கோபத்தை வரவழைத்துக் கொண்டாள்.

‘இல்லை, இல்லை. உண்மையையே சொல்லுவேன். அதுசரி இப்படி யோசிப்பது நன்றாகவா இருக்கிறது?’

அவளுக்கு உண்மையிலேயே நன்றாகத்தான் இருந்தது. இப்படிப்பட்டச் சின்னச் சின்ன விஷயங்கள் தான் மனிதர்களை நெருக்கமாக்குகிறது. — முக்கியமாய் கணவன் மனைவியரை.

அவள் தலையாட்டினாள்—

அவன் தலையணையை சரியாய் வைத்துக் கொண்டே — ‘இனி படுத்துக் கொள்வோமா? தூக்கம் வருகிறதுகுட்டை’ என்றான் கொட்டாவி விட்டபடி. அவள் திகைப்படைந்தாள். ஆனால்வினாடி நேரத்திற்குள் தேறிக்கொண்டு, இன்னொரு தலையணையையும் சரியாய் வைத்துக் கொண்டு

‘குட்நைட்’ என்றாள். அவள் இன்னும் படுத்துக் கொள்வதற்குள்ளாகவே அவன் சரேலென்று அவனைச் சுற்றிக் கொண்டு நன் பக்கமாய் திருப்பிக் கொண்டே— ‘சொல்லு, இப்பொழுது சரியாய் இந்தச் சமயத்தில் என்ன யோசிச்சிட்டிருந்தாய்?’ என்றான்.

அவள் இம்முறை உண்மையாகவே விக்ஞித்துப் போய் விட்டாள். இவ்வளவு நாடகப்பாணியில் தன்னை வலையில் வீழ்த்தி விடுவான் என்று நினைத்திருக்கவில்லை. கோபமாய் இப்பத்தான் இதைப்பற்றி முடிவெடுத்திருக்கிறோம். அதற்குள்ளேயே உடனேயாக கேட்பாங்க?’ என்றாள்.

‘நாம்ப முடிவெடுத்ததில் இந்த ரூல் இல்லை. வேண்டுமானால் அடுத்த தடவையிலிருந்து ஒரு நாளைக்கு ஒரு தடவை மட்டும் அப்படி கேட்கணும்னு கண்டிஷன் வைச்சுப் போம். இப்ப மட்டும் கண்டிப்பாய் சொல்லித் தீர வேண்டியது’

அவள் வெட்கமடைந்தாள். ஆனால் அவன் விடமாட்டான் போலிருந்தது. அவள் தலைகுனிந்தபடியே ‘அம்மாடா, இனிமேல் நிச்சிந்தையாய் தூங்கலாமேன்னு நினைச்சுட்டிருந்தேன்’— என்றவள் லேசாய் கத்தினாள்.

‘கிள்ளுவதற்கு எனக்கும் தெரியும். சொல்லு, உண்மையைச் சொல்லு’ என்றான் அவன்.

‘நான் என்ன நினைத்தேன்னு உங்களுக்குத் தெரியும்’

‘அப்படிச் சொல்லிட்டால் போதாது. சொல்லித் தீரணும்’

‘சரி, எப்பொழுதிலிருந்து உங்கள் கேள்வி? நீங்கள் குட்நைட் சொன்ன போதா’ அல்லது என்ன யோசிச்சிறாயினு கேட்டபோதா?’— லாஜிக்கலாய் கேட்டாள்.

‘குட்நைட் சொன்னபோது’

‘காதில் சொல்கிறேன்’

‘நடக்காது. நேராய் சொல்லித் தீர வேண்டியது’

‘நம்ப அக்ரீமென்ட்டில் அவ்வாறு இல்லை’ கச்சிதமாய் சொன்னாற்போலிருந்தது’

‘சரி, சொல்லு’ அவன் இறங்கிவந்தான்.

அவள் தடுமாற்றமடைந்து இனி வேறு வழியில்லை என்றாற்போல், தன் தைரியத்தையெல்லாம் கூட்டிக் கொண்டு, அதற்குள் திரும்பவும் வெட்கம் பொத்துக் கொண்டு வந்து விடவே அதை அரும்பாடுபட்டு ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, அவன் காதிருகருகில் முகத்தைப் பொருத்திக் கொண்டு மெதுவாய் சொன்னாள் நான் என்ன யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள் என்பதை.

அவன் பக்கென்றுச் சிரித்து விட்டான். அவன் கன்னங்கள் சிவந்து விடவே— ‘இப்படிச் சிரித்தால் இனிமேல் எதுவுமே சொல்லமாட்டேன்’ என்றாள்.

‘சரி, சரி, சிரிக்கமாட்டேன்... இனி இரண்டாவதைச் சொல்லு’

‘இரண்டாவதா? அதென்ன?’

‘என்ன யோசிச்சிட்டிருக்காயினு நான் கேட்டபோது— ஐ மீன் கேட்ட பிறகு சரியாய் அந்தச்சமயத்தில் என்ன நினைச்சுட்டிருந்தாய்?’

‘நீங்க இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் கேட்டு விடுவீங்கன்னு நினைக்கவில்லை. ரொம்பச் கலபமாய் வலையில் வீழ்ந்துட்டோமேன்னு நினைத்தேன் இன்னும்...’ அவள் சட்டென்று நிறுத்திக் கொண்டாள்.

உம்... இன்னும்?

‘ஒன்றுமில்லை’

‘ஏதோ இருக்கு. தடுமாறுகிறாய்’

‘நிஜமாய், ஒன்றுமேயில்லை’

‘போய் சொல்லக்கூடாதுன்னு நமக்கிடையே அக்ரீ மென்ட் இருக்கிறதை மறந்துப் போய் விட்டாயா?’

அவள் கொஞ்சம் பொறுத்து மெதுவாய் சொன்னாள் —

‘இவருக்கு நிறையப் பெண்களோடு பரிச்சியம் இருக்கும். இல்லா விட்டால் இந்த விதமான ஸ்பாஸ்டேனியடி வராது— என்று நினைத்தேன்—’

‘மைகாட்! எனக்கு எந்தப் பெண்ணோடுமே பரிச்சியம் இல்லை’

‘என்னவோ எனக்கு அப்படித் தோன்றிற்று. அடுத்த வங்கனின் பயத்தைப் போக்கடிப்பதற்கு நாம் ப எதையாவது பண்ணவேண்டுமென்றால் மொதல்ல அவங்களிடம் நமக்கு பயம் போகும் அனுபவம் இருந்திருக்கணும் இல்லையா?’

‘ஓதேறா! நீ நிஜமாகவா சைக்காலஜி ஸ்டூடென்ட்டாய் தான் இருக்கிறாய்’ என்றுச் சிரித்து விட்டு—

‘தாட்டிலேயே பெயர்ப் பெற்ற கிரிக்கெட் ஆட்டக் காரன் நான். சகஜமாய் ஃபேன்ஸ் எல்லோரும் இருப்பாங்க இல்லையா? அதைத்தவிர வேறெந்த பரிச்சியங்களும் இல்லவே இல்லை’ என்றான்.

‘நான் கேட்கவில்லை. என்ன யோசித்தாய்னு கேட்ட தால் சொன்னேன். அவ்வளவுதான்.’

‘குறைந்தபட்சம் தெரிஞ்சுக்கணும்னு கூட இல்லையா?’

அவள் சங்கடத்துடன் ‘முதல் நாளே இந்தச் சம்பாஷணையா?’ என்றாள்.

‘சரி, வேறு எதைப் பேசணும்னு நீயே சொல்லு.’

‘வேறு எதாய் இருந்தாலும் சரி.’

‘கிரிக்கெட்டைத் தவிர வேறெதுவுமே தெரியாது.’

‘சரி போகட்டும், அதையே சொல்லுங்க, கேட்கிறேன்.’

23. 45. 0 Hrs.

அவன் ஆள்காட்டி விரலை அவன் கழுத்திற்குக்கீழே வைத்து, கட்டை விரலைப் பிறைச்சந்திரனின் உருவத்தில் வைத்துக்கொண்டு வலது பக்கத்திலிருந்து இடது பக்கமாய்த் திருப்பி ‘நான் லெஃப்ட் ஹெண்டர். இதோ இப்படி திருப்பினால் ‘லெக்சின்’ என்பார்கள். இந்தப் பக்கமாய் திருப்பினால் ‘ஆஃப்சின்’ என்பார்கள். வேகமாய் பெளல் பன்றவங்க பந்தை இதப்பார், இப்படித்தான் பிடித்துக் கொள்வார்கள். குக்வி என்று வேறொன்று கூட இருக்கிறது.

இரு. கையை இழுத்து விடாதே குக்வியில் நாங்க அடுத்தவங்களைச் வேடிக்கையாய் ஏமாற்றுவோம், இந்தப் பக்கமாய்ப் பந்தைத் திருப்புவது போல தடித்து விட்டு, கடைசி சமயத்தில் இதோ இந்த மாதிரி திருப்பிடுவோம் ... சரியாய் இந்தச் சமயத்தில் நீ என்ன யோசித்தாய்?... வேண்டாம், வேண்டாம் சொல்ல வேண்டாம்.

உன்னைத் தொந்தரவுப்படுத்த மாட்டேன் நான். நீ என்ன நினைக்கிறாய்னு நானே சொல்றேன்; மேஜைமேல் தான் எல்லாச் சாமான்களும் இருக்கே, அதைக்கொண்டு டிமான்ஸ்ட்ரேட் பண்ணலாமே என்னை எதற்காகத் தொந்தரவுபடுத்துகிறீங்கன்று ... ஆஃப்கோர்ஸ் கொஞ்சம் நன்றாய் தான் இருக்கு — அப்படின்னுநானே நினைக்கிறாய்?.

வே—3

எனக்கொண்ணும் நன்றாயில்லை. நான் அதைப்பற்றியே யோசிக்கலை.'

பின்னே அதைப்பற்றி யோசிக்கிறாய்?

இப்பவாவது கையை எடுக்கிறீங்களா இல்லையா? ஜாக் கெட் மேலிருந்த அவன் கையைத் தள்ளிவிட்டுக் கோபபாய் கேட்டாள்

உம், எடுத்துட்டேன், சொல்லு' என்றான் கொஞ்சம் தொலைவிற்கு ஒதுங்கிக்கொண்டு,

உண்மையில் நான் அந்தச்சமயத்தில் கார்ல்மார்க்ஸைப் பற்றிதான் நினைச்சிட்டிருந்தேன்' என்றான்.

ராயன்னா விலென்று அவராத குறையாய் — 'மைகாட்! முதலிரவு அன்றைக்குச் சரியாய் நள்ளிரவைத் தாண்டிக் கொண்டிருக்கிற இந்தச் சமயத்தில் எல்லோரையும் விட்டு விட்டுப் போயும் போயும் கார்ல் மார்க்ஸைப் பற்றி யோசிப்பதாவது!' என்றான்.

'கார்ல் மார்க்ஸ் என்ன சொன்னார் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?'

'என்ன சொன்னார்?'

'பலம் வாய்ந்த அன்பு என்ற பந்தத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய மகத்தான சக்தியானது கேவலம் 'உணர்ச்சி' தான் என்றார்.

சோம்பேறித்தனமும், கையாலாகாததனமும் அன்புத் தளையை ஏற்படுத்திவிடாது.

வாழ்க்கையை ஆனந்தமாக்கிக் கொள்ள எண்ணிவிட்டால் எல்லாவற்றையும் விட முன்னதாய் நீ அதை உணரக் கூடிய சக்தியைப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

அப்படிப்பட்டச் சக்தி வரவேண்டுமானால் நீ உன்னைச் சுற்றிலும் உள்ள சக்திகளிடமிருந்தும், சூழ்நிலைகளிடமிருந்தும் 'தூண்டப்பட்டிருக்க வேண்டும்.' என்றார் எனக்கு இந்த பாயிண்ட் ரொம்பப்பிடிக்கும். மனப்பாடமாய்த் தெரியும்.

மனிதனோடும், சூழ்நிலையோடும் நமக்குள்ள சம்பந்தம் கற்பனைபோடில்லாமல் சொந்த யோசனையோடும், விருப்பத்தோடும் தெளிவான உருவோடும், உண்மையாய் ஒன்றிற் கலந்ததாய் இருக்கவேண்டும்.

வெளிக்காட்டிக்கொள்ளும் அன்பால் தூண்டப்படாத வங்க காதலிக்கத் தகுதியில்லாதவங்க. உண்மையிலையற தாங்கிக் கொள்ள முடியாத அன்பு அர்த்தமற்றது...'

அவன் மலர்ந்த கண்களோடு அவனைப் பார்த்து.

'நீ ரொம்ப புத்திசாலி' என்றான்.

'என் புத்திசாலித்தனத்தைக் காட்டிக் கொள்வதற்காக நான் இந்த பாயிண்டைச் சொல்லவில்லை. நீ என்ன யோசிச்சிட்டிருந்தாய்னு கேட்டதால், நமக்குள்ளே அக்ரீமென்ட் இருந்ததால், நான் என்ன யோசிச்சிட்டிருந்தேன்னு உண்மையைச் சொன்னேன், அவ்வளவுதான்.'

'கார்ல்மார்க்ஸ் இவ்வளவு ஆழமான — அன்பு மயமான விளக்கத்தைக் கொடுத்திருப்பது எனக்குத் தெரியாது' என்றான் அவன்.

அவன் சிரித்து விட்டு — 'உங்களுக்கு மட்டுமேயில்லை, நிறையபேர் மார்க்ஸிஸ்ட்டுங்களுக்கே கூடத் தெரியாது' என்றான்.

'மணி என்னவாச்சு?'

அவள் மூனியாய் இருந்த கையைக் காட்டிவிட்டு 'நான் கைக்கடியாரம் போட்டுக்கலை' என்றான்.

அவன் அறையில் கடியாரத்தைத் தேடிப்பார்த்து அதில் துப்போய் — 'இவங்களுக்கு புத்தியே இல்லை. அறையில் கடியாரத்தை மாட்டாமால் போனால் எதை எதை எப்படி பிளான் போட்டுக்க முடியும்?' என்றான். அவன் சொன்னது என்ன என்று அவளுக்கு ஒரு வினாடிக்குப் பிறகுதான் அர்த்தம் புரிந்தது.

அவள் சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டே — 'விடியற்காலையில் மூன்று மணிக் கேல்லாம் குழாயில் தண்ணீர் வந்து விடும். ஐந்துமணி வரைக்கும் தண்ணீர் சப்தம் கேட்டிட்டிருக்கும், தண்ணீர் நின்றிப்போன ஒரு மணி நேரத்துக் கேல்லாம் ஆறுமணி ஆகியிருக்கும்'— என்றாள் ஐடியா தந்தாற்போல்.

'பார்த்தாயா? தலையில் நிறைய மூளை இருக்கணும் அதுக்குத்தான் ... அல்லது மனைவி என்றால் புத்திசாலிப் பெண்ணாகவாவது இருக்கணும். ஏன் தெரியுமா?' என்றாள்.

'ஏன்?' என்றாள்.

'அந்தத் தலை நம்ப தோளில் இருக்குமாதலால்!'

கிரண்மயி சிரித்து விட்டாள். அவன் விளக்கை அணைத்தான். விடிவிளக்குவெளிச்சம் அறையில் மந்தமாய் பரவிற்று. நிசப்த அலை மங்கலான வெளிச்சத்தை மென்மையாய்த் தொட்டு அகன்றுக் கொண்டிருந்த அந்த வேளையில்—

'ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் டெலிவிஷன் பார்ப்பாயா?' ஒருக்கவித்துப்படுத்துக் கொண்டே கேட்டான்.

சம்பந்தமில்லாத இந்தப் பேச்சிற்குப் பொருள் விளங்காமல்—! அவ்வப்பொழுது பார்ப்பதுண்டு. ஏன்?' என்றாள்.

'இனி This part of the programme is sponsered by'

'போதும், போதும், இனி எதையும் சொல்ல வேண்டாம் எனக்குத் தெரியும்.'

'என்ன தெரியும் உனக்கு? ஒன்றுமே தெரியாது. ஆதாம் அன்ட் ஏவாள்...' என்று சொல்லப்போனான்.

'இப்ப அவங்களைப்பற்றி எதுவும் சொல்லத் தேவையில்லை. எனக்குத் தெரியும்'

'பார்த்தாயா? மனதில் கெட்ட எண்ணம் இருந்தால் எல்லாமே அதே போன்ற யோசனைகள்தான் வரும். உண்மையில் நான் சொல்ல எண்ணியது புக்ப்பிங்கைப் பற்றி.'

அவள் சந்தேகத்தோடு 'புக்ப்பிங்கைக்கும் ஆதாம் ஏவாளுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?' என்றாள்.

லூஸ் லீப் சிஸ்டத்தைக் கண்டுப் பிடித்தது அவங்க தானே? இப்படி.'

அவள் சட்டென்று போர்வையை இழுத்துக் கொண்டு, 'மை காட்! என்னைப் பேச்சில் ஆழ்த்தி விட்டு என்ன காரியம் பண்ணிங்க நீங்க?' என்று உறுமினாள்.

'எஸ்கவேஷன்...கபில்தேவுக்கு துரோகம் பண்ணாதே. அவர் என்ன சொன்னார் தெரியுமா?'

'என்ன சொன்னார்?'

'A girls geograbhy reveals her History என்றார். சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்களைத் தடுப்பவர்கள் மறுஜென்மத்தில் அரசாங்க அதிகாரிகளாய்ப் பிறந்து பல கஷ்டங்களை அனுபவிப்பாங்களாம்.'

'கபில்தேவ் செத்தாலும் அப்படிச் சொல்லியிருக்க மாட்டார். இதுகூட ப்ளேபாய் ஜோக்காய் தான் இருக்கும்.'

‘சொன்னாலும் நம்பாவிட்டால் அது உன் தலை யெழுத்து.’

‘நீங்கள் இனி ஒன்றையும் சொல்லத் தேவையில்லை’

‘இப்படிச் சொல்றத்துக்கு எனக்கு மட்டும் பிடிச்சிருக்கா என்ன?’ இதெல்லாம் எங்கள் சதாசிவ சாஸ்திரியின் ஆலோசனை.’

‘அவர் யார்?’

‘என் நண்பன். உன்னைப் போலவே கொஞ்சம் சைக்காலஜி படித்திருக்கிறான். சின்னப் பசங்களுக்கு அப்புவி மாமா கதையைச் சொல்லிக் கொண்டே அம்மா சாதம் ஊட்டுவதைப்போலப் பெண்களுக்கு வம்புகளைச் சொல்லிக் கொண்டே இலை போடத் தயாராயிருக்கணுமாம்.’

‘நான் படித்த ஐந்து வருஷ சைக்காலஜி படிப்பிலும் இதைப்போன்ற எதையுமே படித்ததாய் நினைவில்லையே?’

‘அததான் உங்களுக்கும் எங்களுக்குமுள்ள வித்தியாசமே நீங்கள்ளாம் ஏதோ எருமை வயலில் மேய்ந்தாற்போலப் படித்து முடித்துவிடுவீங்களே தவிர ஆழத்திற்குப் போய் சோதிக்க மாட்டீங்க.’

‘ஓஹோ? அதுசரி உங்க சதாசிவ சாஸ்திரி எந்த யூனிவர் சிடி?’

‘ராயன்னா கம்பிரமாய்- மனோதத்துவ சாஸ்திரத்தைப் படிக்க யூனிவர்சிடி தேவையில்லை கிரண்மயி எல்லையில்லா மல் பரவியிருக்கிற இயற்கையே போதும். குயிலுக்குப் பாட யார் கற்றுக் கொடுத்தாங்க? அடிக்கப் போகிற கிரிக்கெட் பேட் எதிர்த்து நிற்கப் போவது ஸ்பின் என்று யார் சொல் வித் தந்தாங்க? தர்பராசிங் செம்மையாய் அடித்துக் குற்றயி ராக்கிப் போடாமலிருந்திருந்தால் எங்கள் சதாசிவ சாஸ்திரி

இன்னும் இதுபோன்ற வாழ்க்கை சத்தியங்களை நிறையவே சொல்லியிருப்பான்.’

தர்பராசிங்கா? யார் அது?’

என்னைப் போலவே கல்யாணத்திற்கு முன்னால் சாஸ்திரியின் ஆலோசனைப் பெற்றவன். ஆனால் பாவம் அந்த ஆலோசனை சரியாய் பலிக்கவில்லை’

கிரண்மயி ஆர்வத்தோடு — ‘அதுசரி, உங்க நண்பர் தந்த அந்த ஆலோசனை என்ன? என்று கேட்டாள். ராயன்னா கலவரத்துடன் — வேண்டாம் கிரண்மயி, அப்படிப்பட்டவைகளைத் தெரிந்துக் கொள்ளணுங்கிற யோசனையைக் கனவிலும் வளரவிடாதே’ என்றான்.

அதான் என்னன்னு கேட்கிறேன்’ என்று திருப்பிக்கேட்டாள் கிரண்மயி — ஆர்வம் பெருக்கெடுத்தோட.

சாதாரண விஷயமாய் இருந்திருந்தால் அவ்வளவு ஆர்வம் காட்டியிருக்கமாட்டள் அவள். ஆனால் சைக்காலஜியை ஆதாரமாய் கொண்டு கணவன் மனைவியர் நெருக்கமாகக்கூடிய வழி என்னவோ அதைத்தான் தெரிந்துக் கொள்வோமே என்ற ஆர்வம் பெருகிற்று அவளிடம்.

‘சொல்லித்தான் ஆகணுமா?’

‘ஆமாம்.’

‘அப்படின்னால் சொல்றேன் கேள். ‘எப்பொழுது நீ முத்தமிடுவாய் என்று உன்மனைவி கனவிலும் எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டாளோ அப்பொழுது அவளை திடீரென்று முத்தமிடு வேண்டாம் என்றாலும்கேட்டுக்கொள்ளாதே. திமிறினாலும் விட்டு விடாதே. மனதில் விருப்பம் உள்ள பெண்கள் இதுபோல விருப்பமில்லாதவர்களைப் போல நடிப்பார்கள் என்று தெரிந்துக்கொள். ஒன்றறிபிட்டுப் நினைவில் வைத்

துக்கோள். இப்படிப்பட்ட தரில்லால் தான் மனைவிகள் கணவன்களுக்கு நெருக்கமாகிறார்கள்' — என்று ஆலோசனை தந்தான். கல்யாணமான முதல்நாளிலிருந்தே எங்கு தர்பராவில் இந்த ஆலோசனையைப் பின்பற்றினான்.

இதில் செம்மையாய் அடித்துப் போடும்படியாய் எந்த தப்பும் தெரியலையே?

இருக்கலாம் ஆனால் என் நண்பனுக்கு எப்பொழுது' என்று அவன் சொன்னது 'எங்கே' என்பதுபோல காதில் விழுந்துவிட்டது. எப்பொழுது நீ முத்தமிடுவாய் என்று ... என்று அவன் சொன்னது எங்கே நீ முத்தமிடுவாய் ... என்பதுபோல கேட்டுவிட்டது.

கிரண்மயிக்கு ஒரு வினாடி புரியவில்லை. அவன் சொன் படியே ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். புரிந்ததுமே அவன் முகம் வெட்கத்தால் சிவந்து விட்டது. அந்தச் சிரிப்பை அடக்கிக் கொள்வதற்காக அவன் திரும்பி தலையணைக்குள் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டுப் சிரிக்கத் தொடங்கினான்.

ப்சு ... கல்யாணமான மூனே மாதத்திற்குள் அவன் மனைவி விவாகரத்து கொடுத்துவிட்டாள். அதற்கப்புறமாய் எப்பொழுதுதோ சாஸ்திரி அவனைச் சந்தித்து நையப் புடைத்து விட்டான்.

அதற்கப்புறமாய் ஆலோசனைகளைத் தருவதையே விட்டு விட்டான்னு வைத்துக்கொள். அதனால் நான் சொல்ல வந்தது என்னவென்றால், பேச்சில் ஆழ்ந்துப்போய் நம் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டும் அர்த்தம் போர்வை மேலே இல்லைவகிறது கூடத் தெரிந்துக் கொள்ளாத அளவிற்குச் சிரிக்கவைக்கணும் ...

அவள் நன்னையே தான் பார்த்துக் கொண்டு விலென்று கத்திவிட்டாள்.

23. 50..10 Hrs.

'இந்த ஒற்றரை மணி நேரத்திற்குள் இருவருமாய் சுமார் பத்து தடவைகள் விலென்று கத்தியிருப்போம். வெளியேயிருக்கிறவங்கள் காதிடில் இது விழுந்தால் தன்றாயிருக்காது' என்றான் அவன்.

'அதனால் தான் பைத்தியக்காரத்தனமான ஜோக்குகளை எடுத்து விசாமல் சாதாரணமாய் பேசுங்க'

'சாதாரணமாய் என்றால்?'

'பாருங்கள், நீங்கள் சொன்னதுபோல நாம் சந்தித்துக் கொண்டு இன்னும் இரண்டு மணி நேரங்கட ஆகவில்லை. இன்னும் நிறைய வாழ்க்கை காத்திருக்கிறது நாம் வாழ்வதற்காக. அவசரம் எதற்கு? ஏதாவது சாதாரண விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசுங்க'

'அதைத்தான் கேட்கிறேன். சாதாரண விஷயம் என்றால் என்ன?'

'உங்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்'

'சைக்காலஜி மாணவி நீ இதற்குள் எல்லாவற்றையும் தெரிந்துக் கொண்டிருப்பாய். ஒவ்வொன்றையும் மிக எளிதாய் எடுத்துக் கொள்கிறவன் நான். இதைத்தவிர சொல்லுவதற்கு வேறென்ன இருக்கு?

'இதப்பாருங்கள், அப்படியே கிட்டே வந்துடாதிங்க நல்ல நல்ல விஷயங்கள் ஏதாவது இருந்தால் பேசுங்கள். உங்கம்மாலைப் பற்றி, உங்கப்பாலைப் பற்றி, நாம் எங்கே இருக்கலாம், நம் எதிர்காலத் திட்டம் என்ன இப்படிப்பட்டவைகளை எவ்வளவோ பேசலாம். அதனால் ஒருத்தரை யொருத்தர் புரிஞ்சுக்கொள்ள முடியும். இல்லை பா?'

'முதலிரவில் அதையெல்லாம் பற்றியா?'

‘அப்படிப் புரிஞ்சுக்கிட்டால் அப்புறமாய் நன்றாயிருக்கும்’

‘அப்புறமாய் என்றால் இன்றைக்கே தானே?’ சந்தேகத்தோடு கேட்டான்.

‘இன்றைக்கே தான்’

‘குழாயில் தண்ணீர் வருவதற்குள்!’

அவள் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு — ‘குறைந்தது தண்ணீர் நின்றுப் போவதற்குள்’ என்றாள்.

‘சரி, நான் நீ விரும்புகிறபடியே எல்லாவற்றையும் பேசுகிறேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை. இதையெல்லாம் சொல்லி முடித்த பிறகு நீ என்னைப்பற்றி என்ன எண்ணுகிறாய் என்று ஒரு சைக்காலஜி மாணவியாய் உன் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லணும். கேவலம் பாராட்டிற்காக இல்லாமல் நேர்மையாய் சொல்லணும்’

அவள் சங்கடத்துடன் பார்த்தபடி — ‘முதல் இரண்டே மணி நேரத்தில் என்ன தெரிந்துவிடும்?’ என்றாள்.

‘முதல் இம்ப்ரெஷனே பெஸ்ட் என்பேன்’

‘வாழ்நாளெல்லாம் சேர்ந்து வாழப்பேகிற கணவன் மனைவியருக்கு அது பொருந்தாது’

‘அதனால்தான் ஒரு மனைவியாய் இல்லாமல் — ஒரு சைக்காலஜி மாணவியாய் சொல்லச் சொன்னேன். உன் புத்திசாவித்தனம், நீ போட்ட எடையும் எவ்வளவு கரெக்ட்டாய் ஆகிறதுன்னு பார்ப்போம்’ சிரித்தான்.

சரி — சொல்றேன் — என்னால் முடிந்த அளவுக்கு’

அவள் ஒப்புக்கொண்டதும் அவன்தன் எதிர்காலத் திட்டத்தை விவரித்தான். இந்தியாவின் சார்பில் கிரிக்கெட்

டீமில் விளையாடுவதற்காகப் பாடுப் பட்டுக் கொண்டிருப்பது, அங்கே நடக்குப் அரசியல் விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் சொன்னான் — அவள் கவனமாய் கேட்டாள்.

இந்த ராயன்னா வேறு. முற்றிலும் வித்தியாசம்... ஒரு துறையில் முன்னுக்கு வரவேண்டுமானால் மேலுக்கு எவ்வளவு சாதாரணமாய்த் தென்பட்டாலும் கண்டிப்பாய் பாடுப்படவேண்டும் சாதாரணபாடல்ல. தேசத்தின் சார்பில் முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்றால் அது அத்தனைச் சுலபமல்ல.

அதவும் அவள் ஸ்பின்னர் வேறு, தல்ல பேட்ஸ்மேன் தான். ஆனால் லெக்ஸ்பின்னுக்கு நிறைய போட்டி இருந்தது ஸ்பின்னர் என்றாலே கஷ்டந்தான்.

ரவி சாஸ்திரியும், மனீந்தர்சிங்கும் நிறைய வரக்கூடிய சிவராமகிருஷ்ணன், சிவலால் யாதவ் போன்ற இவ்வளவு பேரையும் வெற்றிப் பெற்று முன்னுக்கு வருவது ... அதுவும் தமிழக டீமோடு ஆடி.....

‘எதை சாதித்தாலும் இன்னும் ரெண்டு மூனு வருஷத்திற்குள் சாதித்துவிடலாம். வயதாக ஆக சான்ஸ் குறைவு தான்’ என்றான்.

‘தினமும் பிராக்டிசு பண்ணுவீங்களா?’

‘முதலில் பண்ணிட்டிருந்தேன். விடியற்காலையிலேயே எழுந்திருந்து ஒரு இரண்டு மணி நேரம் ஓடணும் வெயிலிலும் நிழலிலும் பிராக்டிசு பண்ணணும். ஆனால் நான் வேலை பண்ணிவந்தது ஒரு சின்ன ப்ரைவேட் கம்பெனியில். ரஞ்சி ஆட்டக்காரனுக்கு தமிழ் நாட்டில் அவ்வளவாய் பெயர் கிடையாது. என் சக்தியையெல்லாம் அந்த கம்பெனியே உறிஞ்சிக் கொண்டுவிட்டது.

'ஆனால் உங்களுக்கு மத்யானவேளையில் போய் பிராக் மசு பண்ணிக் கொள்வதற்கு அனுமதி கிடைக்கும்னு நினைக்கிறேன்.'

'அது பாங்குகளில்!... அங்கேயாய் இருந்தால் ஒன்றரை யணா ஆட்டக்காரன் கூட கிரிக்கெட்டின் பெயரைச் சொல்லி விட்டு மத்யானமே போய் விடலாம்.'

'உங்களுக்கு வீவு கிடைக்குமா?'

'தருவாங்க. ஆனால் சம்பளம் இல்லாமல்.'

'நீங்கள் ஒரு ரெண்டு வருஷம் வீவு போட்டுடுங்க.'

'போட்டுட்டு?' என்றான் அவன் வியப்போடு.

'பிராக்மசு பண்ணுங்க. பிராக்மசு — பிராக்மசு. அவ்வளவு தான் ... பார்த்துடலாம் டெஸ்ட் பிளேயர் ஆகிறீங்களா இல்லையான்னு' உறுதியாய் பதிலளித்தான்.

'ஆனால் சம்பளம் இல்லாமல்...'

'உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லாவிட்டால் நான் உத்யோகம் பண்ணேன்.'

அவன் இமைக்காமல் அவளையே பார்த்தான். அவள் சொன்னாள்— 'நம்ப குலத்துக்கும், என்னுடைய படிப்புக்கும் ஏதாவது ஒரு வேலை கிடைக்காமல் போகாது. ஒருக்கால் சம்பளம் குறைவாய் இருந்தாலும் பரவாயில்லை, எப்படியாவது சமாளித்துக் கொள்ளலாம்.' அவள் குரலில் உண்மையும் ஆசையும் இழையோடின.

'அது உச்சாணிக் கிளையைப் பிடிக்க ஆசைப்பட்டாற் போல ஆகிவிடுமோ?'

'அது பழைய பழமொழி. புதிய பழமொழி என்ன தெரியுமா? முடியைக் கட்டி மலையை இழுப்பது! வந்தால் மலை இழுப்பட்டு வரும். வராமல் போனால் முடி போகும் அவ்வளவுதானே!

இந்த காலத்தில் இந்தப்புதிய பழமொழியை ஒவ்வொருத்தரும் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கணும். எதையாவது ஒன்றைப் பண்ணால் நம்மைச் சுற்றிலுமுள்ளச் சூழ்நிலையைத் திட்டிக் கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தால் எப்படி முடியும்? நீங்கள் இனி எஞ்சிய விஷயங்களை யெல்லாம் மறந்து விடுங்கள்.

கிரிக்கெட் ஒன்றின் மீது மட்டுமே கவனத்தைச் செலுத்துங்கள். ரொம்ப நாட்களுக்கு முன்னால் ஒரு பண்டிகையன்றைக்கு நான் ஒரு சினிமா பார்த்தேன்.

பத்துமைல் ஓட்டப்பந்தயத்தில் ஜெயிப்பதற்காக ஒரு இளைஞன் படுப்பாடு ... சமுத்திரத்தின் மணற்பரப்பின் மீது ஓடினான். களைத்துப் போய் மூச்சிரைக்க, நிற்காமல் வியர்வை ஆறாய் பெருக்கெடுத்தோட துடைத்துக் கொள்ளாமல் ... அப்படியோ ஓடிக்கொண்டேயிருந்தான் அவன் பாதங்கள் வெடித்துப்போயிற்று.

காலடியில் ரத்தக்கறை ஒழுக்கிக் கொண்டேயிருந்தன. கடைசியில் கால்கள் இயந்திரங்களாகி விட்டன. நீங்களும் அவ்வளவு பாடுபடுங்கள். கடைசியில் செலெக்ட் ஆக வில்லைன்னு வையுங்கள். திருப்பவும் உத்யோகத்தில் சேர்ந்துக்குங்க. நானும் என் தட்டு முட்டு, கரண்டி, சாமான்களுடன் சமையலறைக்குள் புகுந்துக்கொண்டு விடுகிறேன்.'

சொல்லிக் கொண்டே போன அவள் பாதியிலேயே நிறுத்திக் கொண்டாள். அதற்குள் அவன் கண்கள் குளமாகி

விட்டிருந்தன. அவள் முகத்தைச் சட்டென்று கைகளுக் கிடையே எடுத்துக்கொண்டு கண்களால் அவள் கன்னங் களில் படும்படியாய் விருப்பத்தோடு உராய்த்து அபூர்வமான ஒரு பொருளைப் போல பாவித்து அவளை அழுத்தமாய் முத்தமிட்டாள்.

பிறகு அவள் கழுத்து வளைவில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டே அப்படியே சலனமிக்கலாமல் இருந்தாள். அவளும் நகரும் முயற்சி ஏதும் பண்ணவில்லை.

முதல் நாள் கணவனிடமிருந்து அவள் எதிர்பார்த்ததும் அதைத்தான்...செக்ஸ் நோக்கம் இல்லாத முத்தம்! மல்லிகைப்பூ, மூடிய கதவுகள், வெண்மையான படுக்கைகள்,எருதுகள், கழுதைகள், பட்சிகள், பாம்புகள் எல்லா உயிர்களுமே செக்ஸ் விருப்பம் ஏற்பட்டபோது ஒரே ரீதியில் தான் நடந்துக் கொள்கின்றன. அப்படிப்பட்ட விருப்பத் திற்கு இவ்வளவு பெரிய நாடகமேடை ஜோடனைகள் தேவையில்லை. அதை விடப் பெரிய தகுதிகள் மனிதனுக்கு உள்ளன.

கம்யூனிகேஷன்

ஃபீலிங்.

நெகிழ்ச்சி.

மனம் உருகுதல்.

இவற்றையெல்லாம் விட்டு விட்டு கதவைச் சாத்தியதுமே அதையே ஒரு பெரிய அவகாசமாய் எடுத்துக் கொண்டு மேலே வந்து விழுவது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இந்த கடைசி முத்தத்தில் நாமிருவரும் மிக நெருக்கமாகி விட்டாற் போன்ற உணர்ச்சி அவனிடம் ஏற்பட்டது.

வாட்டுயு ஸே ஆஃப்டர் யூஸே ஹலோ—கிரண்மயீ? அடுத்தவர் என்ன பேசுகிறார் என்று பத்து நிமிஷங்கள் வரை

பொறுமையாய்க் கேட்டு விட்டு நான் என்ன பேச விரும்பு கிறேன் என்பதை ஒரு வார்த்தைச் சொல்லுவேன்.

After you say hellow - my only answer is that sentence.

இந்தச் சம்பாஷணை இங்கே நடந்துக் கொண்டிருந்த இதை சமயத்தில், அதற்கு முன்னிதம், அங்கிருந்து ஆயிரம் கிலோமீட்டர்கள் தொலைவில், கிரிக்கெட் கிளப்பின் மாடியில், விசாலமான அறையில் இந்திய மமைத் தேர்ந்தெடுக் கும் விஷயமாய்த் தீவிரமான சர்ச்சைகள் நடந்துக் கொண்டிருந்தன. சந்திரபோர்டே தன் சாதனையைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

'கபில்தேவ்...உண்மைதான், உலக சரித்திரத்திலேயே அவர், ஒரு மைல் கல்லாய் நின்று விடுவார். ஆனால் அவர் வயது நாற்பதை நெருங்கி விட்டது. நாம் இப்போது நிறுத்தே இளம் ரத்தங்களை உற்சாகப் படுத்தாமல் போனால், இன்னும் நாலைந்து வருஷங்களுக்கப்பறம் கொஞ்சம் நின்று விசாரிக்கிறவங்க யாருமே இல்லாமல் போயிடுவாங்க நமக்கு.'

'அதற்காக? நன்றாய் ஆடுதிறவங்களைத் தள்ளிட முடியுமா என்ன?' ராகவாச்சாரி கோபமாய்க் கத்தினார்.

கிரிக்கெட் செலக்ஷன் போர்டின் தலைவர் ஸ்ரீராமன் மௌனமாய்ச்சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். போர்டே சொன்னார்— 'நாம் எவ்வளவோ நம்பிக்கை வெக்சிட்டிருந்த சிவராமகிருஷ்ணன், அதுவ்வாசன் இவங் கள்ளாம் நினைத்தாற்போல நடக்காததால் வந்த சிக்கல் இது. ரவிசாஸ்திரி நல்ல பேட்ஸ்மேனோடு கூட ஆபத்தில் கைக்கொடுக்கிற பெளலர் வேறு நாம் இப்ப செலெக்ட்

பண்ணப் போற ஆட்டக்காண்கூட அப்படிப்பட்டவனாகவே இருந்தால் நல்லதுன்னு நினைக்கிறேன் நான்.

ராகவாச்சாரி குறுக்கிட்டு— 'அப்படிப்பட்ட ஆல் ரௌண்டர் தமிழ்நாடு மீயில் ஒருத்தன் இருக்கிறான். பெயர் விஜயகுமார்.' என்றார்.

அதுவரை ஆர்வத்தோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீராமன் அவரைக் கூர்ந்து பார்த்தான். தமிழ்நாடு என்ற துமே அவரிடம் ஒருவித ஆர்வம் ஏற்பட்டது. ஆனால் விஜய குமாரின் பெயரை எதிர்பார்க்கவில்லை. இனிதான் பேச வேண்டிய தருணம் நெருங்கி விட்டது என்றெண்ணியவராய் அவர் வாயைத் திறந்தார்.—

'ஒரு நல்ல ஆல் ரௌண்டரைத் தற்போதையச் சூழ் நிலையில் செலெக்ட் பண்ணுவதென்பது நல்ல யோசனை தான். ஒருகாலத்தில் நம் நாடு நல்ல ஸ்பின்னர்களுக்குப் பெயர் பெற்றிருந்தது.

நம் நாட்டிற்கு வந்த வெளிநாட்டு விளையாட்டு வீரர்களால் நம் இடதுக்கை பெளலர்களை சரியாய் எதிர்த்து திறக் முடியவில்லை என்பதை இதுவரை நடந்த மேட்சுகள் தெரியப்படுத்துகின்றன.

விஜயகுமார் நல்ல ஆல் ரௌண்டராயிருந்தாலும் அவனையும்விட நன்றாய் பெளலிங் பண்ணக் கூடியவனும், அதோடு இடதுக்கையால் ஸ்பின் பண்ணக் கூடியவனும் தமிழ்நாட்டில் இன்னொரு விளையாட்டு வீரன் கூட இருக்கிறான். அவன் பெயர் ராயன்னா.'

ராகவாச்சாரியின் முகம் வாடிவிட்டது 'என்னால் ஒப்புக்க முடியாது. விஜயகுமாரின் ரிகார்டுக்கும், ராயன்னாவின் ரிகார்டுக்கும் எந்த ஒற்றுமையுமே இல்லை என்று கத்தினார்.

ஸ்ரீராமன் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பில் நீ ஏன் இப்படிப் பேசுகிறாய்னு தெரியும் எனக்கு—என்ற அர்த்தம் பொதிந்திருந்தது. நான்கு நாட்களுக்கு முன்னர் தான் ராகவாச்சாரி மாருதி கார் வாங்கிக்கொண்டிருந்தார். விஜயகுமார் நல்ல பணக்காரன்.

ஸ்ரீராமன் லைபலை முன்னுக்குத் தள்ளி விட்டுச் சொன்னார் — இதோ இதுதான் ராயன்னாவின் ரிகார்டு எப்படிப்பட்ட நிலையிலும் அவன் மூப்பது ரன்களுக்குக்குறைவாய் எடுத்ததில்லை.

அதே போல வெளிநாட்டு மேட்சுகளிலும் கூட ஒவ்வொரு ஆட்டத்திலும் ரெண்டு மூன்று விக்கெட்டுகளுக்குக் குறைவாய் எடுத்ததேயில்லை. துரதிர்ஷ்டமான விஷயம் என்னவென்றால் ஏதாவது மேட்சில் நூறோ இருநூறோ ரன்களை எடுக்கும் நபர்களின் மீது தான் நம் கவனம் போகிறது, ஏழெட்டு விக்கெட்டுகளை எடுத்தாலே தவிர அவனைப் பற்றி நம்ப யோசிப்பதில்லை. அது தப்பு என்பது என் எண்ணம். இந்த இளைஞன் நம் நம்பிக்கையைக் கெடுத்துட்டமாட்டான்.

சந்துபோர்டே தர்மசங்கடத்துடன் தலையைச் சொரிந்துக் கொண்டார். அவர் கூட ராயன்னா வெஸ்ட் இண்டீஸ்டன் ஆடிக் கொண்டிருந்தபோது பார்த்திருக்கிறார் ஸ்ரீராமன். சொன்னது போலவே ராயன்னாவிடம் முன்னுக்குவரக் கூடிய சுறுசுறுப்பு தென்பட்டது. ஆனால் நாட்டில் யாருக்குமே பெயரே தெரிந்திராத ஒரு ஆளுக்கு — குறைந்தபட்சம் ஒரு தடவை கூட நூறான்கள் எடுத்திராதவனுக்கு — மீயில் இடம் அளித்தால் பல பேருடைய விமரிசனத்திற்கு ஆளாக நேரும். அந்த பயம் அவருக்கு இருந்தது. நாளைக்கு மேச்சில் அவன் ஒருக்கால் தோற்றுவிட்டால் தன்னைக்குத்திக் காட்டித் தவறமாட்டார்கள்.

நம்ப ஒரு காரியம் செவ்வோம் என்றார் போர்டே பரிகாரம் காட்ட முன் வந்தவராய். வெளிநாட்டுக் குழு இந்தியாவுடன் டெஸ்ட் ஆடுவதற்கு முன்னால் பிரெசிடென்ட் குழுவோடு ஒரு மாட்ச் ஆடும். அதில் ராயன் னாவை எடுத்துப்போம்.

‘ஆட்டத்தில் அவங்க காட்டுகிற சாமீர்த்தியைப் பொறுத்து முதல்டெஸ்ட்டில் யாரை எடுத்துக்கலாம் என்பதைப்பற்றி யோசிப்போம்’.

இந்த வாதம் எல்லோருக்கும் பிடித்துவிட்டது. ராகாவாச்சாரியால் ஒன்றும் பேசமுடியவில்லை. இந்த ஏற்பாடால் தனக்கு வேண்டிய ஆள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கு எவ்வளவு சான்ஸ் இருந்தது என்பதைப்பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஆவேசம் வந்து விட்டால் நூறு ரன்களைக் கூட எடுத்து விடுவான். ஒரே வார்த்தையில் சொல்ல வேண்டுமானால்.

அதிர்ஷ்டம் நன்றாயிருந்து ஏதாவது அற்புதம் நடந்தால் விஜயகுமார் இந்தியக் குழுவில் இருப்பான். ஆனால் ராயன் னாவுக்குத்தான் அதிக சான்ஸ் இருந்தது.

‘நான் செய்ய வேண்டியதையெல்லாம் செய்துட்டேன். இந்தியாவின் சார்பில் ஆடுவதற்கு ஏனியின் மேல் படிவ ரைக்கும் உன்னைக் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டேன். இனி உன்னை நீ நிரூபித்துக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பு உன்னைச் சேர்ந்தது —’ என்றார் ராகவாச்சாரி விஜயகுமாரிடம்.

இருவரும் அதே ஊரில் ஒரு விலையுயர்ந்த ஓட்டல் அறையில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அந்த ஊரில் ஃபைனல்

செலெக்ஷன் நடந்து கொண்டிருந்தால் விஜயகுமார் ராகவாச்சாரியுடன் சேர்ந்து வந்திருந்தான்.

ராகவாச்சாரி திரிக்கெட் போர்டு செலெக்ஷன் மெம்பர் நன்றாய் லஞ்சம் வாங்குபவர். விஜயகுமார் அவருக்கு நிறைய லஞ்சம் கொடுத்திருந்தான்.

அதற்குப் பிரதிபலனாய் ராகாவாச்சாரி தன் பங்கு வேலையை நன்றாய்ச் செய்துவிட்டிருந்தார். டெஸ்டில் இடம்வாங்கித்தந்தால் அவருக்குக் கிடைக்கப்போவது மாகுதிகார்.

பையன் விஸ்கியைக் கொண்டு வந்து வைத்தான். விலையுயர்ந்த விஸ்கி லிளாஸ் தம்ளரில் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தது. விஜயகுமாரும் ராகவாச்சாரியும் மட்டுமே இருந்தார்கள்.

அவ்விடத்தில் விஜயகுமார் அவ்வளவாய் திருப்தியடைந்தவனாய் தென்படவில்லை. முதல் மேட்சில் ராயன் னா கொஞ்சம் நன்றாய் ஆடிவிட்டாலும் போதும்; இரண்டாவதில் கூட அவனைச் சேர்த்துக் கொள்வார்கள் அதோடு தான் சீனியர். தன்னோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டால் ராயன் னா மிகவும் ஜூனியர் அவன் மட்டும் டெஸ்டுகளில் நுழைந்துவிட்டான் என்றால் அதற்குப் பிறகு தன் வாழ்க்கையில் அந்த ஆசையை முற்றிலும் துறந்துவிட வேண்டிய தான் வயதோ கூடிக்கொண்டிருந்தது.

ஒவ்வொரு துறையிலும் இது சகஜந்தான். சிலர் உறுதியான இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு நிரந்தரமாய் பிரமுகர்களாய் திகழ்ந்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நேற்று முனைத்த சிலர் திடீரென்று அவர்களைத் தாண்டிக் கொண்டு முன்னேற முனைந்துவிட்டால் மிக எரிச்சலடைவார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் செய்யும் விமரிசனங்களுக்கும், விரல்கட்டிக்காட்டும் அபிப்பிராயங்களுக்கும் அர்த்தமிராது.

அப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயத்தை தான் சுட்டிக்காட்டினான் அவன்.

‘தன்னையப்பற்றி கிரிக்கெட் போர்டில் இவ்வளவு சர்ச்சைகள் நடந்துட்டிருக்கும்னு ராயன்னா கனவிலும் ஊதித்துப் பார்த்திருக்க மாட்டான். ஆனாலும் அதற்குள் அவனுக்கு டெஸ்ட் எதுக்கு?’— வெறுப்போடு சொன்னான் விஜய்.

ராகவாச்சாரி பதில் பேசவில்லை. எதைப் பேசலாம் என்று நினைத்தாலும் மாருதி கார் குறுக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

தேசிய அளவில் மேலே தள்ளிவிடுவது கலபம். அங்கே எத்தனை அரசியல் சதிகள் குறுக்கிட்டாலும் பரவாயில்லை. எவ்வளவு பணம் கைமாறினாலும் அதிகமாய் கவனித்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். டெஸ்ட் விஷயத்தில் அவ்வாறு இல்லை. நாட்டிலுள்ள அத்தனைப் பேர்களின் கண்களும் அந்த பதினொரு பேரின் மீதே இருக்கும். கொஞ்சம் அப்படியும் இப்படியுமாய் ஆடினாலும் தம் இடத்தை உறுதியாய் வைத்துக் கொள்வது புதியவர்களுக்குக் கஷ்டம். ஆனாலும் முதல் தடவை சான்ஸ் கிடைப்பதே அதிர்ஷ்டம். அதையே ராகவாச்சாரியும் சொன்னார்.

‘இதப்பார், நான் செய்ய வேண்டியதையெல்லாம் செய்து விட்டேன். நாளைக்கு டெஸ்ட் டையிலும் முயற்சி செய்யறேன். உன் பங்கு முயற்சிப் செய்யறதுதான் இனி பாக்கி. நீ கொஞ்சமாவது நன்றாய் ஆடினால் போதும், உன் பக்கமாய் வாதாடுவதற்கு எனக்கு பலம் கிடைத்து விடும். அதனால் இந்தப் பத்து நாட்களும் குடிப்பதை விட்டு விட்டு, விளையாட்டின் மீது கவனத்தைச் செலுத்து. மீதி விஷயத்தை நான் பார்க்கிறேன். சரி, நான் போயிட்டிடுவரேன்.’

வெகு நேரம் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தான் விஜயகுமார்.

அவனுக்கு யார் மீது என்றே புரியாமல் எரிச்சல் ஏற்பட்டது.

அவனும் சாதாரண விளையாட்டு வீரன் ஒன்றும் சந்திப் படில், ஸ்ரீகாந்த் போன்றவர்களுக்கு இணையாய் ஆடக் கூடியவன். அவர்களைப் போலவே உறுதி இல்லை. இந்த முறை சான்ஸ் கிடைக்காவிட்டால் இனி கிடைக்கப் போவதேயில்லை என்று அறிவான் அவன்.

இதற்காக எவ்வளவு பணம் செலவழிந்தாலும் பின் வாங்கத் தயாராய் இல்லை அவன் வாழ்நாளில் ஒரு டெஸ்டாவது ஆடிவிடவேண்டும். ஒரு முறை ஆடிவிட்டால் போதும்: பிறகு என் கைவரிச்சையை நான் காட்டிக் கொண்டு விடுவேன் என்று எல்லோரையும் போலவே அவனும் மனதில் வீராய்ப்பாய் பல தடவை எண்ணிக்கொண்டான்.

இவ்வளவு தூரத்திற்கு வந்துவிட்ட பிறகு இரண்டில் ஒன்று தெரிந்துக் கொண்டுவிட வேண்டும்.

ராயன்னாவின் ஆட்டத்தைப் பற்றி அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். இருவருமே தமிழ்நாட்டு சார்பில்தான் ஆடுவார்கள். ராயன்னாவைக் காட்டிலும் அவனுக்குத்தான் நிறைய அபிமானிகள் இருந்தார்கள் மாட்சு முடிந்தபிறகு வெளியே வந்தால் அவனிடந்தான் நிறையபேர் ஆடோ கிராப்பிற்காக கும்பல் கூடுவது வழக்கம் பத்திரிக்கைகளிலும் கூட அவனைப்பற்றிதான் அதிகமாய் எழுதுவார்கள்.

ஆனால் இதெல்லாம் அவன் நன்றாய் ஆடி செஞ்சுரி அடித்தபோது, ஒருமுறை நன்றாய் ஆடினால் நான்குமுறை தோற்றுக் கொண்டிருப்பான் அவன். அபிமானிகளுக்கு இதெல்லாம் தெரியாது. ஒரு முறை நன்றாய் ஆடியதுமே வந்து சூழ்ந்துகொள்ளத் தொடங்கிவிட்டார்கள். பழைய விஷயங்களையெல்லாம் மறந்து போய் விட்டார்கள்.

ராயன்னாவின் ஆட்டம் நன்றாயிராது. சிற்பி ஒருவன் தன் ஒவ்வொரு சிற்பத்தையும் மிகக்கவனமாய்ச் செதுக்கி னாற்போல்— ஒவ்வொரு இன்னிங்ளையும் கவனமாய் ஆடு வான். கனில் செனதரிவயப் போன்ற புகழ்பெற்றவர்கள் அவன் திறமையை அதனால் தான் கவனமாய் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. தனக்கு அவன் எதிரியாய் இருக்கலாம். ஆனால் அவன் விஷயத்தில் இது மட்டும் உண்மை.

ராயன்னாவுக்குச் சமீபத்தில் திருமணம் நடந்தது என்றோ, நடக்கப் போகிறது என்றோ கேள்விப்பட்டான் அவன். அந்தச் சந்தோஷத்தில் இருப்பான் அவன் அவன் இப்பொழுது இந்த செலெக்ஷன் விஷயமும் தெரிந்து விட் டால், பிறகு... ராகவாச்சாரி சொன்னது போல ஏதோ அற்புதம் நிகழ்ந்தாலேயொழிய பிரயோஜனம் இல்லை.

ஆம். ஏதோ அற்புதம் நிகழவேண்டும்.

அதற்கு தெய்வந்தான் ஒத்துழைக்க வேண்டும். விஜய் முதல் முதலாய் தெய்வத்தை பிரார்த்தனை செய்தான்.

23. 52. 37. Hrs

‘உண்மைதான். இன்னும் நிறைய பாடுபடவேண்டும். இது போதாது’ என்றான் ராயன்னா. அவள் பதில் பேச வில்லை.

‘இனி இந்தப் பேச்சை விடுவோம், நேரமெல்லாம் வீண்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே அவளைக் கிட்டே இழுத்துக் கொண்டு முத்தமிட்டான். அவன் உதடுகள் அவள் கன்னத் திலிருந்து கழுத்தின் மீது படர்ந்தன.

‘எதுக்காக நீங்கள் சிரித்துக் கொள்கிறீங்க?’ கழுத்தை வளைத்து ஒதுங்கிக் கொண்டே அவன் தனக்குள் சிரித்துக் கொள்வதைப் பார்த்துக் கேட்டாள் அவள்.

‘ஏதோ ஞாபகம் வந்து...’

‘என்ன?’

‘ஒருத்தன் தன் கேர் ஃபிரெண்டை அழுத்தமாய் முத்தமிட்டுவிட்டு, அந்தத் தன்மயத்தில் கொஞ்ச நேரம் கண்களை மூடித் திறந்து விட்டு, அந்தப் பெண்ணை அன் போடு பார்த்தபடியே, உன்னை முதல் முதலாய் முத்த மிட்ட ஆண் நான்தான்னு நினைக்கிறேன்—’ என்று சொன் னானாம். அந்தப் பெண். ஆம் என்று தலையாட்டிவிட்டு, அவனைக் கூர்ந்து இன்னொரு தடவை பார்த்து விட்டு. ‘ஜாடை அப்படித்தான் தோணுது’ என்றாளாம். அது நினைவுக்கு வந்ததும் சிரிப்பு வந்துவிட்டது...’

கிரண்மயிக்குச் சுருக்கென்று கோபம் வந்து விட்டது.

‘அந்த ஜோக் இப்ப எதுக்காக நினைவுக்கு வந்தது? எனக்கு யாராவது பாய் ஃபிரெண்டுங்க இருப்பாங்கன்னு நினைச்சிங்களா?’ என்றாள்.

ராயன்னா வியப்படைந்து ‘அந்த உத்தேசத்தில் சொல்ல வில்லை நான்’ என்றான்.

‘ஏன் இல்லை? இப்ப அந்த ஜோக் நினைவுக்கு வரவேண் டிய காரணம் என்ன?’

‘முதலிரவில் ப்ளெபாய் ஜோக் நினைவுக்கு வராமல் பகவத் கீதையா நினைவுக்கு வரும்?’

‘நீங்க ஒன்னும் சொல்லத் தேவையில்லை. நான் பேச மாட்டேன்.’

அவன் வெகுநேரமாய் கெஞ்சினான் அவள் பேசவே யில்லை. கடைசியில் ஒப்புக்கொண்டாற்போல சொன் னான். உன் விஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லவில்லை கிரண் மயி! நடந்த சம்பவந்தான். நான் முத்தமிட்ட அபூர்வலட்சுமி அப்படித்தான் சொன்னாள்.’

அவள் சட்டென்று மெளனத்தைத் தகர்த்தெறிந்து விட்டு 'அபூர்வலட்சுமியா? அது யார்?' என்று கேட்டாள்.

'அம்மாடா! பேஷிட்டாயே, போதும்!

'அபூர்வலட்சுமி யார், மொதல்ல அதைச் சொல்லுங்கள்'

அவன் எழுந்து உட்கார்த்துக் கொண்டு 'இவ்வளவு தாரத்திற்கு வந்த பிறகு இனி சொல்லியே விடுகிறேன். என் வாழ்க்கையில் அது மிகவும் வேதனையான சம்பவம். எவ்வளவு தான் மறந்தப் போய் விடணும்னு எண்ணினாலும் என்னால் மறக்கவே முடியவில்லை. லேடெஸ் ஹாஸ்டலில் ரூம் நெம்பர் பதிமூன்றில் அபூர்வலட்சுமி என்ற பெண் இருந்துவந்தாள். அன்றிரவு... ஊஹிம்... வேண்டாம்—' என்று மெளனம் சாதிக்கத் தொடங்கினான் அவன்.

'ஏன்? ஏன்? வேண்டாம் சொல்லுங்கள், என்ன நடந்ததுன்னு?' என்று கேட்டாள் அவள் துடிப்பாய்.

அவன் அந்த நாளை நினைவுப்படுத்திக் கொண்டே கொஞ்சநேரம் மெளனமாய் இருந்து விட்டு, 'அன்றைக்குக் கூட இதேபோலவே நேரம் பத்தரைக்கும் பதினோறுக்கும் இடையே இருக்கும். அன்றைக்கு மழை நன்றாய் பெய்து கொண்டிருந்தது. அபூர்வ லட்சுமியோடு பதிமூன்றாம் அறையில் இருந்தேன் நான். திடீரென்று கதவைத் தட்டிய சப்தம் கேட்டது. 'அபூர்வலட்சுமி! கதவைத்திற!' என்று வெளியேயிருந்து வார்டனின் குரல் கேட்டது கலவரமாகி விட்டது.

எனக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. உடம்பில் துணிகளே இல்லை. ஒளிந்து கொள்வதற்கு அறையில் பீரோ கூட எதவும் இல்லை' என்று ஓர்க்கண்ணால் மனைவியைப் பார்த்தான்.

மெல்ல மெல்ல சிவந்து கொண்டேயிருந்த மனைவியைப் பார்த்தபடி சொல்லத் தொடங்கினான். 'வெளியே கதவைத்

தட்டிய சப்தம் அதிகரித்தது. உடையை எடுத்து அணிந்துக் கொள்வதற்குக்கூட இடம் இல்லை. சட்டென்று ஜன்னல் வழியாய் வெளியே குதித்து கலஹைப் பிடித்துக் கொண்டே தொங்கத் தொடங்கினேன்.

வார்டன் போன பிறகு திரும்பி அறைக்குள் போவோம் என்பது என் உத்தேசம். ஆனால் வார்டன் அபூர்வ லட்சுமியை ஏதோ வேலை இருப்பதாய்ச் சொல்லி அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டான். மழை வருமோ என்னவோ என்று ஜன்னல் கதவைக்கூட சாத்தியிருந்தான். அப்பொழுது பார், வெளியே நானோ காற்றில் தொங்கிக் கொண்டிருக்க... ரோவென்று பெரிய மழை...உடைகள் உள்ளேயே தங்கி விட்டன.'

'ஐயோ பாவம்! ரொம்பக் கஷ்டத்தை அனுபவிச்சிருப்பீங்க, இல்லையா?' என்றாள் அவள் பழிப்பதுபோல.

'கஷ்டமோ கஷ்டம்! அப்போது அதுகூட போதாதுங் கிறாப்போல மேல் மாடியிலிருந்து யாரோ பெண் அறையிலேயே ஆம்லெட் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள் போலிருந்தது— அந்த கோழிமுட்டையின் ஓடுகளையும்; பூண்டுத் தோல்களையும் வீசியெறிந்து விட்டார்கள் வேறு! அதற்குள் மெதுவாய் விடிந்துவிட்டது.

பத்துப்பேர் பெண்கள் கூடி வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்ற விஷயம் அவர்கள் பேச்சிலிருந்து தெரிந்தது. நான் என்ன தான் சுவரின் பக்கமாய் திரும்பியிருந்தாலும் பின்பாகமெல்லாம் வெளிச்சத்தில் அவர்கள் கண்ணில் பட்டு கொண்டேதானேயிருந்தது! கண்களை அழுத்தமாய் முடிக்கக் கொண்டேன்.

கீழே குதித்துத் தற்கொலைப் பண்ணி கொண்டு விடுவோம் என்று நினைத்தேன். அதற்குள் யாரோ போய்

வார்டனுக்கு இந்த விஷயத்தைச் சொல்லி விட்டாங்க போலிருந்தது.

அவள் வந்து, தொங்கிக் கொண்டிருந்த என்னைப் பார்த்துவிட்டு, கிட்டே வந்து தோளைத்தட்டி, 'போலீசார் வந்துட்டிருக்காங்க பாய்! இனி இறங்கு கீழ் என்று சொன்னபோதுதான் தெரிந்தது எனக்கு அபூர்வலட்சுமியின் அறை கீழ் தளத்தில்தான் இருந்தது என்றும்—இரவெல்லாம் என் கால்கள் பூமிக்கு ஆறங்குலத்திற்கு மேலேதான் தொங்கிக் கொண்டிருந்திருக்கிறது என்றும்.'

அதுவரை கோபத்தால் என்னும் கொள்ளும் வெடித்தாற் போலிருந்த கிரண்மயி தன்னையறியாமல் சிரித்து விட்டாள்.

கேவலம் உம்மென்றிருந்த தன்னைச் சிரிக்கவைப்பதற்காகவே கணவன் இந்தக் கணையை எட்டுக்கட்டிச் சொன்னான் என்று புரிந்துகொண்டு விட்ட கிரண்மயி, தான் அதுவரை முட்டாளாகி விட்ட விஷயத்தைக் கூட மறந்து போய் சிரித்து விட்டாள்.

அவள் முகத்தில் அந்த அளவிற்காவது சிரிப்பு தென்பட்டதைக் கண்டதும் அவன் மடைத்திறந்தாற்போல ஆகி விட்டான். அவன் தீவிரத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காகத்தானோ என்னவோ— 'நீங்கள் உங்களைப்பற்றிச் சொல்லச் சொன்னீங்க இல்லை?' என்றான்.

அவன் ஊகித்தாற்போலவே அவன் தொலைவிற்கு தகர்ந்துக் கொண்டு— 'சொல்லு' என்றான். 'அம்மாடா' என்றெண்ணிக் கொண்டாள் மனதிற்குள். பெண்களுக்கு பளுதாக்கும் கோர்ஸ் இல்லாமல் போனது துரதிர்ஷ்டம்.

அவளுக்கு அவன் கணவனாகி இரண்டு நாட்கள் ஆகி விட்ட போதிலும் தெருக்கமாகி இரண்டு மணி நேரந்தான் ஆகியிருந்தன.

மனிதனின் மனத்தத்துவத்தை பல வித நிறங்களோடு ஒப்பிட்டு மாக்ஸ் லூதர் தயாரித்திருந்த சாஸ்திரத்தை ஆதாரமாய்க்கொண்டு இந்த இரண்டு மணி நேரப் பரிச்சயத்தில் அவன் தன் கணவனைப்பற்றி என்ன நினைத்துக் கொண்டிருந்தான் என்பதைச் சொன்னான். ஒரு மனிதனின் மனத்தத்துவத்தை முழுவதும் தெரிந்துக் கொள்வதற்கு இரண்டு மணி நேரம் மிகக் குறைவுதான்.

ஆனால் அவன் தனக்குத் தெரிந்தவரையிலும் அச்சொற்ப நேரத்திற்குள் நிகழ்ந்த ஒவ்வொரு சம்பாஷணையையும் அவனுடைய ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் ஆதாரமாய்க் கொண்டு தன் அபிப்பிராயத்தைக் கொஞ்சமும் தயங்காமல் சொல்லத்தொடங்கினான்.

ஐந்து நிமிஷங்கள் வரை ஒரே மூச்சாய் மந்திரஸ்தாயியில் அவனுடைய குரல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. தன் கணவனைப்பற்றி எந்த மனவியுமே அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் முடிவுக்கு வந்திருக்க முடியாது.

ஆனால் அவளுக்குத் தன் சப்ஜெக்டின் மேலிருந்த கமாண்ட் அப்படிப்பட்டது. குறைந்த பட்சம் அவளுக்கு அந்த நம்பிக்கை இருந்தது. அதை ஆதாரமாய்க் கொண்டு அவள் சொன்னாள்.

காகிதமே தேலையில்லாமல் அவன் மார்பில் ஆள்காட்டி விரலால் சார்ட் வரைந்தால். அவன் ஐந்து நிமிஷங்கள் வரை சொன்ன அந்த விவரத்தில் இருந்த முக்கிய அம்சங்கள் அவனைக் கூட ஆச்சரியத்தில் திளைக்கச் செய்து விட்டன.

ஆனால் அவன் ஒரு மனைவியாய் இன்றி, அட்வான்ஸெட் சைக்காலஜி மாணவியாய் அதை விவரித்தாள்.

இலைப்பச்சை தன்மதிப்பிற்கும், மஞ்சள் கலந்த பச்சை சவசலப்பிற்கும், சிவப்பு தன்மதிக்கைக்கும், நீலம் ஆன்மீகத்திற்கும் எடுத்துக்காட்டு. அவன் விஷயத்தில் இலைப்

பச்சையும் நீலமும் திருப்திகரமாய் இருந்தாலும், சிவப்பு வெளிர் நிறத்தில் இருந்தது.

இன்னும் தன்னம்பிக்கை வளர வேண்டும். வெளிர் சிவப்பு கய இரக்கத்திற்கு எடுத்துக்காட்டு. மஞ்சள் ஆழ்ந்து இருந்தது. அதாவது தேவைக்கும் மீறியே சலசலப்பு உள்ளது என்று அர்த்தம். ஒரு விளையாட்டு வீரனுக்கு இது அவ்வளவு முக்கியம். (செஃப் - எஸ்கேவ்)

பெண்களைப் பற்றி அதிகமாய் பேசுவார்கள் அவர் களோடு அதிகமாய் சம்பந்தம் ஏற்படாதவர்களாய் தான் இருப்பார்கள். இந்தக் கணக்குப்பிரகாரம் அவர்களைப்பற்றியே தான் அதிக சம்பாஷனை அடிப்பட்டது. அதனால் அவனுக்கு யாரோடும் சம்பந்தம் இருந்திருக்காது. நிர்மல அவனுக்கு யாரோடும் சம்பந்தம் இருந்திருக்காது. நிர்மல மாய் இவ்வாதவர்களால் அத்தனை ஜோக்குகளையும் பெண்களைப் பற்றியே எடுத்து வீச முடியாது. ஆனால் இந்த விஷயத்தில் இன்னும் நிறைய பரிசோதனை தேவை (இந்த கடைசி வார்த்தையைச் சொன்னபோது அவள் சிரித்து விட்டாள்.

23. 56. 00 Hrs

'இனி போதும். இப்போதே இவ்வளவு நேரமாய் பேசியாகி விட்டது. ... இத்துடன் முடித்துக்கொள்வோம்—என்று விளக்கை அணைக்கப்போனவன் — 'ஆங், கடைசியாய் ஒரு சான்ஸ்..... என்னைப்பற்றி — என் மனத்தத்துவத்தைப் பற்றியும் இவ்வளவு நன்றாய் விவரித்துச் சொன்னதற்கு உனக்கென்ன வேணும்?' என்று கேட்டான். அவள் சிரித்து விட்டு— என்ன தருவிங்க?' என்றாள்.

'என்ன தந்தாலும் வாங்கிப்பாயா?'

'உம் என்றாள் வெகுனியாய்.

அவன் விளக்கை அணைத்து விட்டு, விடிவிளக்கைப் போடுவதற்குள் அவளை நெருங்கி கன்னத்தைப் பற்களால் அமுத்தினான். எவ்வளவு திமிறியபோதிலும் ஒரு நிமிஷம் வரை விடவேயில்லை. பிறகு விடிவிளக்கைப் போட்டு விட்டு — 'போதுமா?' என்றான். அவள் கையால் உதட்டைத் தடவிக் கொண்டாள்.

வலியால் கண்ணிருந்து நீர் விழுந்தது. நீர்த்துளியின் மேல் உதட்டில் வந்து தெறித்துக் கொண்டிருந்த வெளிச்சம் பட்டு கன்னம் வானவில்லாய் மின்னிற்று. சிவனின் தவத்தைக் கலைப்பதற்காக இந்திரன் அனுப்பிவைத்த மன்மதன் அந்த வில்லைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான்.

அந்த வில்லின் மேல் வளைத்து உலர்ந்த கண்ணீர்க்கோடு. அது கீழ்நோக்கி இறங்கி, மன்மத சாபமாகிவிட்டது. கழுத்து வரைக்கும் இறங்கிய மன்மதன் — பார்வதிக்காக இமயமலைப் பிரதேசத்தில் தேடினான். அவனுக்கு பயந்த பார்வதி (சிறுநன்னை என்ற விஷயத்தைக்கூட மறந்துப் போய்) கங்கையைத் தேடிக்கொள்ளச் சொன்னாள் கணவனுக்காக. மன்மதன் பகீரதன் ஆகிவிட்டான் வயிறே கங்கை நாயி கங்கோத்ரி... கொஞ்சம் கீழே நழுவினால்....

23. 59. 30 Hrs

இருபத்தினான்கு ஆண்டுகளாய் மலைச்சிகரங்களுக்கு கடையே உருவாகியிருந்த நீர்த்துளி விறுப்பம் என்ற ஸ்பரிசத்திற்கு உருகி ஆவியாகப் போகும் வேளை.....

23. 59. 35. Hrs

... பதினாறு வயதிலிருந்து பருவத்தை நிரப்பி வைத்துக் கொண்டிருந்த ஆண்மைக்கு முன்னால் தோற்று வென்று... வெற்றியின் வெட்கத்தால் தலைகுனிந்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில்...

23- 59. 45 Hrs

எட்டு ஆண்டுகளாய் தாகத்தால் ஒரு மேகம். அடர்ந்த காடுகளுக்கு மேலாய் பயணித்துப் பயணித்து அலைப்புண்டு போன வேளை...

23. 59. 53 Hrs.

சுரமான சமுத்திரம்.

அந்த மேகத்திற்குக் கைக் கொடுத்து—

திரும்பவும் சுரமாகிப்போவதற்கு ஆய் த் த ம ன தருணத்தில்—

23. 59. 56 Hrs.

ரத்தம் புதிய வழிகளில் பெருக்கெடுத்தோடுவதற்கு சித்தமாகி, நரம்புகள் விணைக்கம்பிகளாய் கதனகுதூகல ராகத்தை ஆலாபனை பண்ணுவதற்கு ஆயத்தமாகி, உடம்பிற்குள் மான்குட்டியைப் போல அங்குமிங்கும் ஓடுகிற காற்று—நீர் இவற்றுக் கிடையே இருந்தபோதிலும் தாகத்தால் மலரும் தாமரைப்பூவாகி, ஆயாசம் கூட சலனமற்ற தன்மையைப் பெற்றுவிட்ட உணர்ச்சி.

23 59. 57 Hrs

சந்திரன் வானப்படுக்கை மீது அங்குமிங்கும் புரண்ட தால் உதிர்ந்த மேனி சந்தனம் பூத்த நிலாவெளிச்சமானால், படுக்கையில் சிதைந்து உதிர்ந்த மல்லிகைப் பூக்கள் நட்சத் திரங்களானால், இனி ஒரு வால் நட்சத்திரம் நீள வேண்டிய தான் பாக்கி. ஜடையிள்ள பின் மன்மதனின் ரதத்தின் அச்சு. மூக்கு குதிரையின் மூக்கணங்கயிறு, ஜடை சாட்டை, லகானைப் பிடித்து இழுத்ததுமே ஓட்டம் பிடிக்கும் குதிரைகளின் தாக்குதலால் நடுக்கமுற்ற பூமித்தாய்—

23. 59. 59. Hrs.

மழைத் தாரைகளுக்கிடையே காதல் பூரணத்துவத்தை அடையும் சமயத்தில்—

O. O. O.

கதவின் மேல் டக்டக்டென்று லாட்டியால் அடித்த சப்தம்.

... ..

அவள் திசைப்படைந்து போனாள்.

அவன் குழப்பத்தால் திணறினான்.

திரும்பவும் சப்தம் கேட்டது.

இரண்டு நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு அவன் கதவைத் திறந்தான்.

எதிரே போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் நின்றும் கொண்டிருந்தார்.

'மிஸ்டர் ராயன்னா—லேடிஸ் ஹாஸ்டல் ரூம் நெம்பர் பதிமூன்றில் அபூர்வலட்சுமி என்ற பெண்ணைக்கொலை பண்ணிய காரணத்தால் உங்களை அரெஸ்ட் பண்ணுகிறேன்.'

அதிர்ச்சிக்கே அதிர்ச்சி ஏற்பட்டாற்போல அந்தச் சமயத்தில் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு திக்பிரம்மை அடைந்து விட்டான் ராயன்னா கிரண்மயி சிலையாய் நின்று விட்டான்.

அத்தியாயம் — 2

ஒரு நள்ளிரவு நேரத்தில் எதற்காகவோ விழிப்பு வந்து கண்களைத் திறந்து பார்த்ததுமே, கட்டிலுக்குக் கீழேயெல்லாம் நீர் நிரம்பி, பொருட்களெல்லாம் மிதந்துக் கொண்டிருப்பது தென்பட்டால் அது கனவா நினைவா என்று எப்படி திக்பிரம்மை அடைய நேரிடுமோ— அது கனவல்ல வென்றும் உண்மையாகவே வெள்ளந்தான் என்றும் புரிந்துக் கொள்வதற்கு எப்படிக் கொஞ்ச நேரம் பிடிக்குமோ அதே போலதான் ஆயிற்று அவன் நிலைமையும். ஒரு இனிமையான கனவிலிருந்து விழித்துக் கொண்டாற் போலிருந்தது.

அவனுக்கும் முன்னால் அவள்தான் நிலைமையை உடனே புரிந்துக் கொண்டாள்.

‘ஆங்... அபூர்வ லட்சுமி இறந்து விட்டாளா?’ தனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொள்வதுபோல எண்ணிக்கொண்டான் அவன் அது உண்மையில் அவனுடைய குழப்பமான அவஸ்தையா அல்லது பார்ப்போரை மோசடி பண்ணும் அப்பாவித்தனமான நடிப்பா என்று புரியவில்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் உண்மை—

அபூர்வ லட்சுமி என்று ஒருத்தி உண்மையாகவே இருக்கிறாள். அதுமட்டும் தீஜம், ஹாஸ்டல் ஜன்னல் வழியாய் குதித்துத் தொங்ஸெதெங்லாம் பொய்யாயிருக்கலாம். ஆனால் படுமூன்றாம் எண் அறைமட்டும் உண்மை. சாதாரணமாய் ஏதாவது கதையாவது ஜோக்காவது நாம் சொல்லவேண்டியிருந்தால் நம் அனுபவத்தோடு அதற்கு மெருகிட்டு ஜோடித்துச் சொல்லுவோம் ஜன்னல் வழியே குதித்துத்தொங்ஸெது— அப்படிப்பட்ட மெருகாய் இருக்கலாம்.

எவ்வளவு வெட்கக்கேடு! மல்லிகை மலர்கள் தூவப்பட்ட கட்டிலிலிருந்த கணவன் கைதாக்கபடுவது! வெட்கம் என்ற பாரத்தோடு, கால்கள் தடுமாற, விடியலிலேயே அறையை விட்டு வெளியே வரவேண்டிய மணமகள் — குலைந்த ஆடையுடன் அந்த அறையிலேயே இருப்பதா அல்லது வெளியே போய்விட வேண்டுமா என்று தெரியாத நிலையில், எந்த முடிவிற்கும் வரமுடியாமல் சிலையாய் அப்படியே நின்றுக் கொண்டிருந்தது.

‘இந்த அர்த்த ராத்திரியில், அதுவும் முதலிரவில் — அவன் எங்கேயும் போயிடமாட்டானுங்க, நாங்கள் உத்திரவாதம் தரோம். வாழ்நாளில் ஒரே ஒரு தடவை வர்ர இந்த முதலிரவைக் கெடுத்துடாதீங்க’ — என்று அவர்களுள் ஒருத்தர் கூடவா அந்த இன்ஸ்பெக்டரைத் தடுத்த நிறுத்தாமல் போய் விட்டார்கள்?

அகர்பத்திகளின் புகை இன்னும் அவ்வறையை விட்டு முழுவதுமாய் போகவில்லை. படுக்கையில் விரிக்கப்பட்டிருந்த துப்பட்டிகள் இன்னும் நன்றாய் கசங்கவும் இல்லை.

இன்ஸ்பெக்டர் இன்னும் அப்படியே நின்றுக் கொண்டிருந்த ராயன்னாவின் கையைத் தொட்டு — ‘வாங்க’ என்றார் இன்னொரு தடவை. அதற்குள் ராயன்னா கூட நிலைமையை ஜீரணித்துக் கொண்டிருந்தான். மெதுவாய் நகர்ந்தான். நகர்ந்து வாசலை நோக்கி நடக்கவில்லை. கிரண்மயியீடம் வந்தான்.

அவள் தினமாய் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள், என்ன இருந்தாலும் பெண் அல்லவா? பயத்தால் ஏற்பட்டதோ அல்லது சிக்குண்ட இந்த அருவருப்பானச் சூழ்நிலையால் தான் ஏற்பட்டதோ தெரியாது, அவள் கண்களில் கண்ணீர்த் துளிர்ந்தது. அவன் தலை குனிந்தபடி

மெதுவாய் அவளுக்கு மட்டுமே கேட்கும்படியான குரலில் சொன்னான்—

‘எப்பவாவது நம்மில் ஒருவர் ஏதாவது யோசிச்சிட்டிருக்கும் போது, இன்னொருத்தர், நீ என்ன யோசிச்சிட்டிருக்கிறாய்?’ என்று கேட்டால் அவங்க யோசிச்சிட்டிருந்ததைச் சொல்லிவிடும்னு நாம்ப தீர்மானம் பண்ணிக்கிட்டோமே நினைவிருக்கா கிரண்மயி? ஒவ்வொரு தடவையும் நானே தான் உன்னைக் கேட்டுட்டிருந்தேன்.

இன்றிரவு ஒரு தடவை கூட நீ என்னை எதுவுமே கேட்கவில்லை. கேட்காவிட்டாலும் சரி நானே சொல்றேன். இப்ப தான் என்ன நினைச்சுட்டிருந்தேன்னு தெரியுமா கிரண்? ‘குறைந்த பட்சம் என் மனைவியாவது என்னை நம்பினால் போதும்...’ என்று நினைச்சிட்டிருந்தேன்— ‘என்னதான் சைகாஜிஸ்ட்டாய் இருந்தாலும் ஒரே இரவு பரிச்சயத்தால் எதிராளியை எடைப் போட்டுவிட முடியாது. கஷ்டம்.—’ என்று நீ சொன்னாய்.

மனதிலிருப்பதை— அது எவ்வளவு தொந்தரவிற் குள்ளாக்கினாலும் சரி, சொல்லத் தயக்கமானதாய் இருந்தாலும் சரி நாம்ப ஒளிக்காமல் ஒருத்தருக்கொருத்தர் சொல்லிக்கணும்னு கூட தீர்மானிச்சுக்கிட்டோம். அபூர்வ லட்சுமியை எனக்குத் தெரியும்.

‘அவ்வளவுதான் அதைத்தவிர வேறு எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. மனசாட்சியைத் தொட்டுச் சொல்கிறேன். என்னை நம்பு’— என்றுச் சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

அவனைத்தொடர்ந்து இன்ஸ்பெக்டரும் போய்விட்டார். அவ்விருவரும் அவ்வறையை விட்டுப் போனதுதான் தாமதம் ஒரே பாய்ச்சலாய் அவ்வறைக்குள் ஓடிவந்தார்கள் ண்டியவர்கள்.

‘இப்படி ஆயிரத்தே இதென்னது? உன் வாழ்க்கையே விடிஞ்சுப் போயிருத்தே, ஐயோ, என்ன பண்றது?’— என்று ராகம் போட்டு அழத்தொடங்கினான் தாய். தந்தை நாலு பேர் கூடிநிற்க முதலில் இன்ஸ்பெக்டர் வந்ததிலிருந்து தான் அவரை எப்படி எதிர்த்து நின்றேன் என்பதைப் பற்றி ஒன்றிற்கு நான்காய் கற்பித்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

மணமகளின் தாய் இன்னொருமுறை தன் வீட்டாரிடம் ஓலமிடத் தொடங்கினாள். ‘அந்த கிரிக்கெட் வேண்டான் டான்னு மொத்திக்கொண்டபோதும் கேட்காமல் அதில் இறக்கி விட்டுட்டாங்க. பட்டினத்துப் படிப்பெல்லாம் நமக் கெதுக்குன்னு சொன்னாலும் கேட்டுக்காமல் படிக்க வெச்சாங்க. அவனை எவனோ வலைப்போட்டுட்டான். அவள் இப்பச் செத்துத் தொலைந்திருக்காள். என் பேச்சை யாராவது கேட்டாங்களா?’

அதற்குள் இந்தப் பக்கத்துத் தாய், பிடித்துக் கொண்டு விட்டாள் ‘நெருப்பில்லாமல் புகையாதும்பாங்க. இவ்வளவு படிச்சிருக்கிற என் பொண்ணுக்கு இந்தச் சம்பந்தம் எதுக்குன்னு தான் எவ்வளவு தலைப்படைத்துக் கொண்டேன். என் பேச்சைக் காதில் போட்டுக் கொண்டால்தானே! இப்ப நன்றாய் அனுபவியுங்கள்!’ தந்தை உறவினர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்—

‘கொஞ்சம் பெயரெடுத்துட்டால் போதும், இப்படித் தான் ஆயிரவாங்க. கொழுப்புப் பிடிச்சதும், பாவம் அந்தப் பொண்ணோட லைஃபைக் கெடுத்துட்டாங்க. இப்படிப் பட்டவன் மேல் எங்களுக்குக் கொஞ்சங்கூட சந்தேகமே வரலையே, அதுதான் ஆச்சரியமாய் இருக்கு.’

கிரண்மயி தன் தந்தையாரையும் மாமியாரையும் வாயடைத்துப்போய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்னால் வரை அவன் மிக நல்லப்

பையன். கிரண்மயி அதிர்ஷ்டசாலி. கண்முடித் திறப்பதற்
குள் இதெல்லாம் துரதிர்ஷ்டம். தலையெழுத்து.

மனித மதிப்பு உறுதியில்லாதது. தன் தாய் தந்தையர்
விஷயம் கிடக்கட்டும், அவனுடைய சொந்தத் தாயே அது
போல பேசியதுதான் மிக மோசமாய் தோன்றிற்று. தாயன்
பைப் பற்றி எத்தனையோ பேர் எவ்வளவோ கதைகளைப்
புனைந்திருக்கிறார்கள். காலியங்களை இயற்றியிருக்கி
றார்கள்.

இவர்கள் யாருக்குமே உண்மையாகவே தாய்மார்கள்
எப்படி இருப்பார்கள் என்று தெரியாதா? அல்லது 'தாய்'
என்பது கற்பனையுலகத்தில் பினைந்து கூறப்பட்ட ஒரு சுப
மானச் சொல் தானா? ராயன்னா எப்படிப்பட்டவன்,
என்ன பண்ணினான் என்பதைப் பற்றியல்ல இங்கே கேள்வி.
தன் தாயும்— அவன் தாயும்— எல்லோருமே இவ்வளவு
தானா என்பது அவனுக்கும் புரிபடாத விஷயம்...

அதற்குள் அவள் தாய் தந்தையர் அவனை உலுக்கி
எடுத்ததை அவன் தாய் கேட்டுவிட்டாள் போலிருந்தது.
திடீரென்று தொடங்கிவிட்டாள்.

சிலபேர் காலடி எடுத்துவைத்த வேளையுமா இது.
ஜாதகம் இல்லைன்னு சொன்னபோதே நினைச்சேன், இப்
படிப்பட்டது ஏதாவது நடக்கும்னு. புது மருமகள் வந்ததுமே
இந்த துர்பாக்கியம் வந்துச் சேர்ந்துடுத்து. இன்னும்
என்னென்ன கொடுமைகளையெல்லாம் கண்ணால் காண
வேண்டியிருக்குமோ என்னவோ? இதெல்லாம் எங்கள்
பிராப்தம்மா— இப்ப என்னத்தைப் பண்றதோ
கடவுளே...?

அவள் இதுபோல பிளேட்டைத் திருப்பிவிட்டதுமே,
தாய் அந்தப் பக்கத்திலிருந்து பிடித்துக் கொண்டாள்.

'மாமியார் உடைத்தால் மண்குடம், மருமகள் உடைத்
தால் பொன் குடங்கிறாப்போல தப்பையெல்லாம் இப்படித்
தாம்மா எங்க மேலே திணிச்சிடுவாங்க. ஆனாலும் இப்படிப்
பட்ட வண்டவாளங்கள் இன்னும் எவ்வளவு இருக்குமோ,
யார் கண்டது? போகப்போக ஒவ்வொன்றாய் என்னென்ன
வெல்லாம் வெளிப்படுமோ?'

கிரண்மயிக்கு அருவருப்பாய் இருந்தது. மகனைப்
பற்றியோ மருமகனைப் பற்றியே இருவருமே யோசித்துப்
பார்க்கவில்லை. தம் வாதனைகளுக்கு மெல்ல மெல்ல பலத்
தைக் கூட்டிக் கொள்வதற்கே முயன்றுக் கொண்டிருக்கிறார்
கள்.

அதற்குள் மூன்றாவது அண்ணன் இரண்டாவது அண்ண
னிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்—

'எனக்குத் தெரிந்த எஸ். ஐ. ஒருத்தர் டெளனில் இருக்
கிறார். நாளைக்காலையில் போய் சந்தித்தால் அத்தானை
விடலாம்' என்றான். கிரண்மயி நம்பிக்கை இழையோட
அவனைப் பார்த்தாள்.

இப்படிப்பட்டவர்களின் மனத்தத்துவம் மிக இழிவான
நிலையில் இருக்கும். ஏதாவது பிரச்சனை வந்து விட்டால்
தமக்குத் தெரிந்த சின்ன ஒரு பரிகாரம் எதையாவது
சொல்லி, இனி அத்துடன் அப்பிரச்சனை தீர்ந்து விட்டாற்
போல நினைத்துக் கொள்ளச் சொல்லி விட்டுத் தாமும்
அதைப்பற்றி முற்றிலுமாய் மறந்தே போய் விடுவார்கள்.
மிகச் சுலபமாய் தம் ஆலோசனைகளால் (ஆலோசனை
களால் மட்டுமே) பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துக் கொண்டிருப்
பார்கள்.

கிரண்மயி மெல்ல சுதாரித்துக் கொண்டாள். சுற்றிலும்
தோட்டமிட்டாள்.

அதற்குள் அவள் மாமனார் அவளிடம் வந்தார். 'அம்மா' என்றார். கிரண்மயி நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டுத் தலையைக் குனிந்துக் கொண்டாள். அவர் ஒருத்தர்தான் இந்த வாதனைகளிலும் எதிர் வாதனைகளிலும், அசந்தர்ப்பமான புலம்பல்களிலும் பங்கெடுத்துக் கொள்ளாதவர்.

'அம்மா! இப்படி ஆகும்னு நான் நினைக்கலை யாருக்குமே நடக்கக்கூடாதது நடந்துவிட்டது. என்மகன் என்ன பண்ணினான் என்று எங்களுக்குத் தெரியாது. நாங்களோ அங்கே தொலை தூரத்தில் கிராமத்தில்... இங்கே உத்யோகம் பண்ணிட்டு இவன். அந்தப் பொண்ணோடு எப்ப சிநேகம் ஏற்பட்டுன்னும் இவன் என்ன பண்ணினான்னும் யாருக்குமே தெரியாது.'

உண்மையில் அவன் மட்டும் இந்தக் காரியத்தைப் பண்ணியிருந்தானானால் அதற்காக அவனுக்கு என்ன தண்டனை விதிக்கப்பட்டாலும் சந்தோஷந்தான். நான் வருத்தப்படுவது அவனைப்பற்றி இல்லைமமா. உன்னைப் பற்றி வீணாய் உன் வாழ்க்கையைப் பாழடித்து விட்டவங்களாயிட்டோம். எங்களை மன்னிச்சுடு.'

கிரண்மயின் உதடுகள் இறுகின.

இந்த ஆறுதலை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் வீட்டில் அது என்றுமே கிடைக்காத ஒன்று. கசிந்த கண் களுடன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டவள் அங்கிருந்து நகர்ந்தாள்.

இன்னும் உறவினர்கள் ஆங்காங்கு கூடிக் கூடி குசக் குசத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்ஸ்பெக்டர் வந்ததுமே ஏற்பட்டிருந்த பயமும் தீவிரமும் போய் இப்பொழுது அவர்களிடையே ஒரு விதமான சந்தோஷத்துடன் கூடிய பரபரப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. சந்தோஷம் என்பது இங்கே

முற்றிலும் சரியான வார்த்தை தான். ஒரு வினோதமானச் சம்பவத்திற்கு அவர்கள் பிரத்யட்ச சாட்சிகள். இதைப்பற்றி எல்லோருக்கும் கதை கதையாய் சொல்லக்கூடிய அவகாசம் கிடைத்து விட்டது.

இனி அவர்களைப் பொருட்படுத்தவில்லை அவள்.

நேராய் சின்ன அண்ணனிடம் போய்— 'போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போகலையா அண்ணா?' என்றாள். சட்டென்று நிமிர்ந்த அவனுக்கு முதலில் கொஞ்சநேரம் அவள் என்ன பேசுகிறாள் என்று புரியவில்லை.

'போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கா?...இந்த அர்த்த ராத்திரியிலா?' என்று கேட்டான் குழப்பத்தோடு.

'ஆமாம் அண்ணா! அவர் தனியாய் இருக்கார். எல்லாம் திடீரென்று நடந்து விட்டது. நீ போய் ஒரு தடவை பார்த்தால் தைரியம் வரும்'

அவனுக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. ஒருக்கால் எந்தச் சாக்கைத் தேடிக் கொள்ளலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான் போலும், கொஞ்ச நேரம் கழித்து— 'இந்தப் பாதிராத்திரி வேளையில் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குள் விடுவாங்களோ என்னவோ?' என்றான். அவனுக்குப் போகப் பிடிக்க வில்லை என்று பேச்சிலேயே தெரிந்து விட்டது.

அதற்குள் அவன் மனைவி — அதாவது கிரண்மயியின் அண்ணி தொலைவில் யாருடனோ மெல்லிய குரலில்— அவனுக்குக் கொஞ்சம் கேட்கும்படியாய் 'எல்லாம் புதுசுப் புதுசாய் வந்துட்டிக்கும்மா இந்த வீட்டிற்குள். இந்தப் போலீசுங்க — அரெஸ்ட் பண்ணது இதையெல்லாம் நாங்க கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை. அதுசரி, லாக்கப்பிற்குள்

படுத்துக்கொள்ள பாயும் தலையணையும் கொடுப்பாங்களா?' என்றான்.

'பாயும் தலையணையுமா? சரியாய் போச்சு! எங்க ஊரில் இப்படித்தான் ஒருத்தனைப் பிடிச்சுட்டுப் போய் தைபப் புடைச்சப் போட்டுட்டாங்க அண்ணி'

இதையெல்லாம் ஏதாவது கதைகளிலோ அல்லது புத்தகத்திலோ படித்திருந்தால் சி! இப்படி நடக்குமா என்ன? மனுஷங்க இப்படியெல்லாம் கூட பேசுவாங்களா என்ன? என்று நினைத்துக் கொள்வான். ஆனால் கண்முன்னர் நடந்துக் கொண்டிருக்கிற சம்பவம் இது.

அதற்குள் மாமனார் அவளிடம் வந்து — 'நாம்ப போவோமா அம்மா? என்று கேட்டார் அவள் வியப்போடு அவரைப் பார்த்து விட்டு சட்டென்று ஒரு முடிவிற்கு வந்தவளாய் சந்தோஷத்தோடு — 'சரிங்க' என்றாள்.

அவ்வளவாவது கைக்கொடுத்தால் போதும் அவளால் நிமிர்ந்து நிற்க முடியும்,

மாமனாருடன் சேர்ந்து முதலிரவன்று போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த மனமகளைப் பார்த்துக் கன்னத்தில் இடித்துக் கொண்டார்கள் பந்துக்கள்.

'நான் போறேன்' என்றான் அண்ணன் எழுந்து நின்று.

'வேண்டாம் அண்ணா. இந்த ராத்திரி வேளையில் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குள் விடுவாங்களோ மாட்டாங்களோ?' என்றுப் பழித்து விட்டு அவள் புறப்பட்டாள்.

அப்பொழுதுதான் இன்ஸ்பெக்டர் எஞ்சிய ஃபார்மாலிடி களை முடித்திருந்தார் போலிருந்தது. வந்த இருவரையும் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தார். முக்கியமாய் மனமகளைப் பார்த்து!

'அவரை ஒரு தடவை சந்திக்க முடியுமா இன்ஸ்பெக்டர் சார்?' என்று கேட்டாள்.

'ஷ்யூர், ஷ்யூர்' என்றார் அவர். 'லாக்கப்பில் வைக்க வில்லை. அறையில் மேஜை மேல் படுத்துக்கும்படி சொன்னேன்' — என்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றவர் — 'சாரீ. எனக்கு உங்கள் முதலிவு இதுன்னு தெரியாது.

ஆனால் ரூலை என்னால் ஒன்றும் பண்ணமுடியாது' என்றார். குற்றவாசி இருந்த இடம் வரைக்கும் போய்விட்டு இரக்கத்தின் காரணமாகவோ, அல்லது வேறு காரணத்தாலோ அவரைக் கைது பண்ணாமல் போனால் — அந்த விஷயம் மேலதிகாரிகளுக்குத் தெரிந்து விட்டால் — காரணம் எதாய் இருந்தாலும் சரி முதலில் அவரை சஸ்பென்ட் பண்ணி விடுவது உறுதி.

இன்ஸ்பெக்டருக்கு கிரிக்கெட்டின் மீது கொஞ்சம் ஆர்வம் இருந்தது. ராயன்னாவின் பெயரைக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறார். அதோடு தான் அரெஸ்ட் பண்ணிய சூழ்நிலையை நினைத்து மனதின் எந்த மூலையிலோ கொஞ்சம் குற்ற உணர்ச்சி கூட இருந்தாற்போலிருந்தது.

கிரண்மயியின் மாமனாருக்கு மட்டும் இது கொஞ்சம் வினோதமாய் இருந்தது. அவருக்குத் தெரிந்தவரை 'போலீஸ் ஸ்டேஷன் என்றாலே அங்கே எல்லோருமே யம கிங்கரர்களைப் போல லாட்டியால் அடித்தும் இம்சித்துக் கொண்டும் இருப்பார்கள் என்ற எண்ணந்தான் இருந்து வந்தது.

அதற்குச் கொஞ்சம் வினோதமாய் இருந்தது இங்குள்ள நிலைமை. அவர் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வந்ததே ஒரு விதத்தில் நல்லதாய் போயிற்று. இல்லாவிட்டால் அன்றிரவுவல்லாம் மகனைச்சித்திரவதைப் புரிகிறார்களோ என்னவோ என்று ஏதேதோ ஊகித்துக்கொண்டு வருந்திக் கொண்டிருந்திருப்பார்.

இச்சம்பவத்தால் எல்லோரைக் காட்டிலும் அதிகமாய் ஆடிப்போய் விட்டவன் ராயன்னாதான். வியையாட்டு வீரர்களுக்கும், கலைஞர்களுக்கும் மேலுக்கு எப்படித்தென்பட்டாலும் உள்ளூர் மிகவும் மென்மையான சுபாவம் படைத்தவர்களாய் இருப்பார்கள்.

தள்ளிரவில் திடீரென்று நிகழ்ந்து விட்ட இச்சம்பவத்தால் முதலில் அவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. மூலையெல்லாம் மரத்துப் போய்விட்டாற்போல ஆயிற்று.

எதோ மயக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தவனைப்போல மனைவியிடம் கடைசி வார்த்தைகளைப் பேசிவிட்டு இன்ஸ் பெக்டரோடு நடந்து வந்துவிட்டான். போலீஸ் ஸ்டேஷனில் தனியாய் உட்கார்ந்திருந்தபோது மேகங்கள் விடுப்பட்டாற்போல ஒவ்வொரு திரையாய் நீங்கிப்போய், உண்மை நிலையானது எதிரே வந்து நின்றுச் சிரிக்கத் தொடங்கிற்று.

எதிர்காலமே நிர்மூலமாகிவிட்டது என்ற சத்தியம் நன்றாய் தெரியத் தொடங்கிற்று. இனி அவனால் சமூகத்தில் சாதாரண மனிதனாய் எப்பொழுதும் போல வளைய வர முடியாது. நாளைக்குக் கோர்ட்டில் ருசுவாகிவிட்டால் தூக்குதண்டனையோ அல்லது ஆயுள் தண்டனையோ விதிக்கப்பட்டு விடும். கிரிக்கெட்டில் உச்சானிக் கிளையைத் தாவி விடவேண்டும் என்ற ஆசை போய்விட்டது இனி அது நடக்காத காரியம்.

மெல்ல மெல்ல அவன் மனம் வேதனை மயமாகி விட்டது. போலீஸ் ஸ்டேஷனில் பெஞ்சியின் உட்கார்ந்துக் கொண்டே 'ஐயோ ஐயோ' என்று பல முறை தலையிலடித்துக் கொண்டான். சரியாய் அந்தச் சமயத்தில் கிரண்மயி தந்தையோடு வந்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தான். ஆச்சரியத்தோடு தன் கண்களையே தான் நம்பமாட்டாவனாய் பார்த்தான்.

அந்தச் சமயத்தில் அவன் மானசீகமாய் எவ்வளவு தளர்ந்துப் போயிருந்தான் என்றால், அந்த அர்த்தராத்திரி வேளையில் தனக்காகத் தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் வந்தது மிக ரிஸீப்பாய் இருந்தது. அந்த உணர்ச்சிவசத்தால் வாயினி ருந்து வார்த்தை வெளிவரவில்லை.

கிரண்மயி அவன் நிலைமையை நன்றாகிவ எடைப் போட்டிருந்தான். அதனால்தான் அவள் அண்ணன் மறுநாள் காலையில் போகலாம் என்றுச் சொன்னபோது ஒப்புக்கொள்ளவில்லை, அந்த ரூனியமான இரவு நேரத்தில் அவன் தொடித்துப் போய் விட்டாமல், 'உனக்குப் பிணைல் நாங்கள் இருக்கிறோம் என்ற தைரியம் அவர்கள் வரவால் ஏற்பட்டது.

கணவன் மனைவி இருவரும் எதுவுமே பேசிக்கொள்ளவில்லை. பேசிக் கொள்வதற்குக் கூட அவ்வளவு முக்கியமான விஷயம் எதுவும் இல்லை. ஒருத்தரையொருத்தர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அவள் கண்களாலேயே தைரியம் சொன்னாள். தந்தைமட்டும் மகனோடு இரண்டு வார்த்தைகள் பேசினார். மகன் விஷயமாய் அவர்தான் மிகவும் கலங்கிப் போயிருந்தார்.

அவர் போனபிறகு கிரண்மயி அவளிடம் வந்தாள்.

'நாளைக்காலையிலேயே லாயரிடம் போகிறேன். ஜாமீனுக்கு முயற்சிப் பண்ணேன்' என்றுச் சிரித்தாள் அவள். அந்தச்சமயத்தில் அந்தச் சிரிப்பு — அவனுக்கு மிகவும்விநோதமாய் — ஊ ஹீம் ஸ்னோதம் கூட இல்லை — அதையும் மீறிய உணர்ச்சியை ஏற்படுத்திற்று. 'நீங்கள் தப்புப் பண்ணவில்லைங்கிறதை நான் நம்புகிறேன்' என்ற உணர்ச்சி.

அதற்குப் பிறகு அவள் கையிலிருந்த பாக்கெட்டை மேஜை மீது வைத்தாள்.

‘இதென்னது?’

‘வாழைப்பழங்களும், ஸ்வீட்டும்... நீங்கள் ராத்திரியிலே ருந்து ஒன்றுமே சாப்பிடலை’— என்று அவள் அங்கிருந்து எழுந்து வந்து விட்டாள். அவனுடைய ஈரமான கண்கள் தன் பார்வையில் பட்டுவிட்டதாய் அவன் உணர்ந்துக் கொண்டு விடக்கூடாது என்றாற் போல.

அவர்களிருவரும் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தபோது விடியற்காலை மணி மூன்றாகி விட்டிருந்தது.

கிரண்மயிக்கு ஆச்சரியம் ஏற்படுத்திய விஷயம் என்ன வென்றால் திருமண வீட்டில் எல்லோரும் தூங்கிக்கொண்டிருந்ததுதான். அப்பொழுது புதிதாய் யாராவது அங்கே நுழைந்தார்களானால் மூன்று மணி நேரத்திற்கு முன்னால் தான் அங்கே ஒரு அசம்பாவிதம் நடந்ததென்று கனவிலும் நினைக்க முடியாது. அவ்வளவு அமைதியாய் இருந்தது வீடு. அவள் மனதில் எந்த மூலையிலோ முள் குத்தினாற் போலிருந்தது.

அந்தக் கிழவரோ திடீரென்று நூறுவயது வந்துக்கூடி விட்டாற்போல தளர்ந்துப்போய் விட்டார். சிலரைப் பார்த்தால் மேலுக்குத் தென்படாது. உள்ளூர பாசத்தை வைத்திருப்பார்கள். ஆண்களில் இப்படிப்பட்டவர்கள் நிறைய இருப்பார்கள்.

பெண்களுே இதற்கு எதிர்ப்பதம். அதிக பாசத்தை வெளிக்காட்டுவார்கள், ஆழம் இருக்காது. இந்த விஷயம் காதலர்களின் விஷயத்தில் மட்டுமேயில்லை, வயதான மாமனார்பால் மருமகளுக்கும், தம்பிகளின் பால் திருமணமான அக்காக்களுக்கும் இது அதிகமாய் இருக்கும்.

அன்றிரவு அதற்கு மேல் அவளால் தூங்கமுடியவில்லை. அந்த அறைக்குள் கூட நுழையவில்லை அவள். கொல்லைப் பக்கமாய் போகத்திரும்பினாள். அவள் எங்கே போகிறாள் பார்ப்போம் என்று மூச்சை இழுத்து அடக்கிக் கொண்டே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிழவியொருத்தி—‘இதென்னம்மா, உள்ளே போய் படுத்துக்கலையா?’ என்றாள் பரிவுதோன்ற.

அதுவே கிரண்மயி தானாகவே அந்த அறைக்குள் போய் படுத்துக் கொண்டுருந்தாளானால் கன்னத்தில் இடித்துக் கொண்டு —‘பார்த்தாயா அவள் வயனத்தை? புருஷன் ஜெயிலுக்குப் போயிட்டான். இவளோ பூம்படுக்கையில் சயனம்.’— என்று பிரசாரம் பண்ணியிருப்பாள்.

கிரண்மயி இதையெல்லாம் பொருட்படுத்தவில்லை. மெச்சிக்கொள்வதும் — விமரிசனம் பண்ணுவதும் அடுத்த வரின் நடவடிக்கைக்கும், மனநிலையைப் பொறுத்துத் தம்மை சந்தோஷப்படுத்துவதும், வருத்தத்திற்குள்ளாக்குவதும் நடைப்பெறுகிறது, அவ்வளவே ... அவ்வளவு மட்டுமே செய்யக்கூடியவை அவை.

அவள் புத்தக அலமாரியிலிருந்து ஒரு புத்தகத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு கொல்லைப் பக்கம் போனாள். எப்பொழுதும் அங்கே உட்கார்ந்துக் கொண்டதான் அவள் படிப்பது வழக்கம். கொய்யாமரத்தில் கட்டித்தொங்கவிடப்பட்டிருந்த விளக்கால் இருட்டை விரட்டியடிக்க முடியவில்லை. மணி மூன்றரை அடிக்கவிரும்பாது. அவள் உடனே படிக்கத் தொடங்கிவிடவில்லை. மரத்தின் மேல் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டு வெகுநேரமாய் கண்களை மூடிக்கொண்டேயிருந்தாள்.

போகும்போது கணவன் சொன்ன வார்த்தைகளே நினைவிற்கு வந்துக் கொண்டிருந்தன.

எப்பவாவது நம்முள் யாராவது ஒருத்தர் ஏதாவது யோசிச்சிட்டிருந்தால் அடுத்தவர் 'இப்ப நீ என்ன யோசிச்சிட்டிருக்கிறாய்?' என்று கேட்டால் அவங்க அந்தச் சமயத்தில் என்ன யோசிச்சிட்டிருந்தாங்கன்னு தயங்காமல் சொல்லி விடணும்னு தீர்மானித்துக்கிட்டோம், ஞாபகமிருக்கா கிரண்மயி? இன்றிரவெல்லாம் நான் மட்டுமே உன்னைக் கேட்டுட்டேயிருந்தேன்.

நீ ஒரு தடவை கூட என்னைக் கேட்கவேயில்லை கேட்காவிட்டாலும் நானே சொல்கிறேன். இப்ப நான் என்ன நினைச்சிட்டிருந்தேன்னு தெரியுமா கிரண்மயி? குறைந்தபட்சம் என் மனைவியாவது என்னை நம்பினால் போதும்னு நினைச்சிட்டிருந்தேன்—'

அந்த வார்த்தைகள் உண்மையாய் இருக்கலாம். அல்லது அவன் பொய்யைக்கூட நேர்மையாய் சொல்லக் கூடியவனாய் இருக்கலாம். 'தன் கணவன்' என்று எண்ணிப் பார்க்காமல் ஒரு சாதாரண ஆளாய்பார்த்தால், ஒரு நாள் பரிச்சயத்தால் எதுவும் தெரிந்து விடாது.

'அபூர்வலட்சுமியை எனக்குத் தெரியும். அவ்வளவு தான்'

எவ்வளவு தூரத்திற்குத் தெரியும்? இது முள்ளாய் குத்திக் கொண்டிருந்தது அவள் மனதை— திருமணமான முதலிரவிலேயே கணவனின் கேர்ள் ஃபிரெண்டைப் பற்றித் தெரிய நேர்ந்தது. அதுவும் போலீஸ் மூலமாய்... ஒருக்கால் அவன் இந்த கொலையைப் பண்ணாமலிருந்திருந்தால், பின்னே பண்ணியது யார்?

தொலைவில் கடியாரம் நான்கு மணி அடித்து விட்டு ஓய்ந்தது. ஆகாயம் நிர்மலமாய் இருந்தது. குளிர்ந்தக் காற்று விட்டு விட்டு வீசிக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் உலகம் உறக்கத்திலிருந்து

விழித்துக் கொண்டு விடும். ஈட்டிகளையும், அம்புகளையும், ஊசிகளையும் பிடித்துக் கொண்டு வந்து நிற்கத் தொடங்கி விடும். வந்த இக்கஷ்டத்தைக் காட்டிலும் வரப்போகிற இக் கஷ்டத்தை எதிர்த்து நிற்பதற்கு முன்கூட்டியே ஆயத்தமாகவேண்டும்.

அவன் புத்தகத்தைத் திறந்து கவனமாய் படிக்கத் தொடங்கினான். அவளிடமிருந்து ஒரு நல்ல குணம் என்ன வென்றால் ஒரு முறை அந்த உலகத்திற்குள் ஆழ்ந்துப் போய் விட்டால், எஞ்சிய எதுவுமே நினைவில் இருக்காது. அவன் படித்துக்கொண்டிருந்த புத்தகம் டாக்டர் வெயின் டபிள்யூ. டய்யர் எழுதிய—

'Pulling your own strings'—

காலையில் ஏழுமணிக்கு இன்ஸ்பெக்டர் ராயன்னாவை விசாரணைப் பண்ணத் தொடங்கினார்.

'உங்க பேர்?'

'ராயன்னா'

'எங்கே வேலை பண்ணிட்டிருக்கீங்க?'

ராயன்னா சொன்னான். இரவெல்லாம் தூங்காததால் கன்னங்கள் குழிவிழுந்திருந்தன. தலை குனிந்தபடி பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்

'இதப்பாருங்கள் மிஸ்டர் ராயன்னா! நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு நீங்கள் பதில் சொல்றத்துக்கு முன்னால் உங்கள் லாயர் பக்கத்தில் இருக்கணும்னு நீங்கள் கேட்டுக்க லாம். இந்த அதிகாரம் உங்களுக்கு இருக்கிறது. நீங்களாகவே சொல்றீங்களா அல்லது லாயரை வரவழைக்கட்டுமா?'

'நானே சொல்றேன்'

'அபூர்வ லட்சுமியை உங்களுக்கு எவ்வளவு நாளாய் தெரியும்?'

'ஒருவருஷத்துக்கும் மேலாய்'

'இன்னும் அந்த லேட்சு ஹாஸ்டலில் இருக்கிற வேறு பெண்கள் யாரையாவது தெரியுமா?'

இன்னும் நாலைந்து பேரைத்தெரியும்'

'பெயர்கள்'

ராயன்னா சங்கடத்துடன் பார்த்துவிட்டு — 'அவங்க பேர்களைக் கண்டிப்பாய் சொல்லித்தான் ஆகணுமா?' என்று கேட்டான். நாளைக்கு கோர்ட்டில் எப்படியும் சொல்லியாகணும். அதற்குள் கேஸ் பழைய கேசாகி விடுமாதலால் பத்திரிக்கைகாரங்களுக்கு அவங்க பெயர்களைப் பற்றி அவ்வளவு உற்சாகம் இருக்காது. சொல்லுங்கள்'

'பத்மா ... விஜயா ... ரமணி ... அனுராதா ...' இன்ஸ்பெக்டர் அவனை ஒரு மாதிரியாய் பார்த்தார்.

'முதல் முதலாய் உங்களுக்கு எப்படிப் பரிச்சயம் ஆயிற்று அபூர்வ லட்சுமியை?'

'ஆட்டோ கிராப்புக்காக வந்தாங்க'

'ஐந்து பேருமா?'

'இல்லை மூவர்'

'யார் யார்?'

'நினைவில்லை'

'அந்த ஐவரில் உங்களுக்கு எத்தனைப் பேரோடுபரிச்சயம் உண்டு?'

ராயன்னாவுக்கு இந்தக் கேள்வி புரியவில்லை.

'ஐவரோடுந்தான்' என்றான்.

'அந்தப் பரிச்சயத்தைப்பற்றியில்லை. இன்னொரு பரிச்சயத்தைப்பற்றிக் கேட்கிறேன்'

ராயன்னாவின் மூகம் சிவந்தது. 'யாரோடுமே இல்லை' என்றான்.

இன்ஸ்பெக்டரின் மூகம் கடுமையாய் மாறிற்று. 'அபூர்வ லட்சுமியோடு கூட இல்லையா?' என்று கேட்டார்.

இல்லை. சத்தியமாய் சொல்றேன்.

'கோர்ட்டில் குற்றவாளிங்க சத்தியம்பண்ணிட்டுத்தான் சொல்லுங்க. வாங்க அந்தச் சத்தியத்துக்கு மதிப்பில்லை'

ராயன்னா பதில் பேசவில்லை. இன்ஸ்பெக்டர் அவனையே கூர்ந்து பார்த்தார். ராயன்னா தலை கவிழ்ந்தான்.

'அபூர்வ லட்சுமிக்கு இன்னும் யாராவது ஆன் சிநேகிதர்கள் உண்டா?'

'இல்லை. ரொம்ப நல்லப் பொண்ணு'

நல்ல பொண்ணா? அதான் நீங்க இருந்தீங்களே பாய் பிரெண்ட்?'

ராயன்னாவிற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியவில்லை. மனதிலுள்ள உணர்ச்சிகளை எப்படி வெளியே சொல்லுவது என்று தெரியவில்லை அவனுக்கு. பாய் ஃபிரெண்ட் இருப்பதனால் நல்ல குணம் ஏன் போகவேண்டும் என்று புரியவில்லை.

'நல்ல குணம்' என்பது ஒரு பூவைப்போன்றது. அது தன் சுசந்தத்தை நான்கு பக்கங்களிலும் பரப்பிக் கொண்டிருக்கும். எத்தனையோ அம்சங்களில் அந்த நல்ல குணம் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்.

'லட்சுமி யாரோடும் பேச மாட்டாள் நன்றாய் படித்திருக்கிறாள். ஓவியத்தில் ஆர்வம் அதிகம். நன் வேலையைத் தான் பார்த்துக் கொண்டு போவது அவள் சுபாவம் மற்றவங்க விஷயத்தில் தலையிடமாட்டாள். தெய்வ பக்தி கூட அதிகம்...' அதனால் அவளை நல்லப்பெண் என்கிறேன் என்ற அபிப்பிராயத்தோடு சொன்னான்.

'லட்சுமியை நீங்ககடைசியாய் எப்பொழுது சந்திச்சிங்க?' நேற்று மதியானம்.....'

'இன்ஸ்பெக்டர் முகத்தில் ஆச்சரியம் தென்பட்டது— ஆனால் முந்தாநாள் மாலையில் தானே உங்களுக்குத் திருமணம் நடந்தது? என்றார்.

ஆமாம். 'சின்ன கடிதம் ஒன்றை அனுப்பி வைத்தாள். அதனால் ஹாஸ்டலுக்குள்ளேயே போனேன்.'

'ஹாஸ்டலுக்குள்ளேயே போனீங்களா?'

உள்ளேதான்'

'ஆனால் வெளியாரை உள்ளே விடமாட்டாங்களே?—'

'அந்த ரூல் ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாது. நாங்கள் எப் போதும் உள்ளேதான் சந்தித்துக் கொள்வோம்.' இன்ஸ்பெக்டர் காகிதத்தில் அந்த விஷயத்தைக் குறித்துக் கொண்டார்.

'என்ன பேசிக்கிட்டங்க நீங்க?'

'ஒன்றுமே பேசிக் கொள்ளவில்லை'

'அப்படின்னால்— கம்மாத்தான் லெட்டர் அனுப்பிச்சு உங்களை வரச்சொன்னேன் அதே போதும், போயிட்டு வாங்கன்னு சொல்லிட்டாளா?'

'... ..'

'மிஸ்டர் ராயன்னா, நீங்கள் பொய் சொல்றீங்க. அது நல்லதில்லை'

'நான் உண்மையைத்தான் சொல்றேன். நான் போன ஐந்து நிமிஷத்திற்கெல்லாம் அவள் என்னைச் சந்தித்தாள். கண்கள் உப்பியிருந்தன. இரவெல்லாம் அழுதிருப்பாள் போலிருந்தது. காரணம் கேட்டேன். பதில் சொல்லவில்லை. 'கடிதம் எதுக்கு எழுதினாய்? என்ன பேச வேண்டும்?' என்று கேட்டேன் கல்யாணத்துக்கு ஏன் வரலை? என்றுக் கேட்டேன். திரும்பவும் அழத் தொடங்கி விட்டாள் கொஞ்சநேரம் தேற்றினேன். பிறகு வந்து விட்டேன்'

'ஒருக்கால் நீங்கள் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு விட்டதால் அவள் அழுதிருப்பாள்—'

'.....'

'அந்தப் பொண்ணுக்கு வேறு யாராவது ஆண் நண்பர்கள் உண்டா?'

'இல்லை. கிடையாது.'

'அதை உறுதியாய் சொல்ல முடியுமா உங்களால்?'

'சொல்ல முடியும்.'

'எஞ்சியவங்களுக்கு?'

'ரமணிக்கு இருக்காங்க... நிறைய பேர்.'

'அதில் உங்களுக்குத் தெரிஞ்சவங்க யாராவது உண்டா?'

'இண்டஸ்ட்ரியல் டிவெலப்மென்ட் ஆபீசில் என் நண்பன் ஒருத்தன் இருக்கிறான். ராஜாராம் என்று. அதைத்தவிர கப்பிரமணியன் என்று இஞ்ஜினீயரிங் காலேஜ் ஹாஸ்டலில் ஒரு இளைஞன் இருக்கிறான்.'

‘எங்கே சந்தித்துக் கொள்வாங்க?’

‘ஹாஸ்டலில்தான்.’

‘அப்படின்னால்!’

‘பையன்களின் ஹாஸ்டலுக்கே போவாள் அவள்’

‘பையன்களின் ஹாஸ்டலில் அதற்குச் சம்மதிப்பாங்களா?’

‘எனக்குத் தெரியாது. அவங்க ரெண்டுபேரும் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போவதாய் தீர்மானித்துக் கிட்டிருந்தாங்களாம். அனுராதா என்ன சொன்னாள் என்றால் காதலர்கள் எல்லோருமே அப்படித்தான் சொல்லிப்பாங்களாம். இந்தப் பொண்ணு வந்ததுமே அவன் அறையில் இருக்கிறவங்க வெளியே போய்டுவாங்களாம்.’

‘அப்படின்னால் இனிமே நாங்க லாட்ஜிங்குகளையும், ஹோட்டல்களையும் மட்டுமேயின்றி, ஹாஸ்டல்களையெல்லாம் கூட ரெயிட் பண்ணணும்னு சொல்லுங்க...’ இன்ஸ்பெக்டர் சிரித்தார். ராயன்னாவுக்குக் கொஞ்சமாய் தைரியம் வந்தது. இன்ஸ்பெக்டர் அவ்வளவு ஃப்ரீயாய் இருப்பார் என்று அவன் ஊகித்திருக்கவில்லை. போலீசுகள் முதல் பாதி வரைக்கும் அப்படித்தான் இருப்பார்கள் என்று அவனுக்குத் தெரியாது.

‘ஒருக்கால் அப்படி எதுவும் இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம் சாதாரணமாய் தான் பேசிட்டிருப்பாங்களாம் மணிக்கணக்கில்.’

‘ஒருக்கால் பார்க்கில் ஏகாந்தமாய் சந்திக்க முடியாதன்னுதானோ என்னவோ? எது என்னவாயிருந்தாலும் ஆண்களின் ஒற்றுமைக்குப் பாராட்ட வேண்டியதுதான்.’

‘.....’

‘அதுசரி, நீங்களும் அபூர்வலட்சுமியும் எங்கே சந்தித்துக் கொள்வீங்க?’

‘நாங்கள் நிறைய தடவைகள் சந்தித்துக் கொண்டதில்லை.’

‘சந்தித்தபோதெல்லாம்?’

‘ஹோட்டல்களில் சந்தித்துக் கொள்வோம்.’

‘எந்த ஹோட்டலில்?’

‘ப்ரூ டைகர்’

‘அது ரொம்பவும் விலையுயர்ந்த ஓட்டலாயிற்றே!’

‘அவர் கேள்வி புரியவே, ‘சாதாரணமாய் ராஜாராமே பில்லைக் கொடுத்துடுவான்’ என்றான்.

‘அவனுக்கு உங்க மேல் ஏன் அவ்வளவு இன்ட்ரெஸ்ட்?’

‘ரமணி கூட வருவாள்’

‘ஓஹோ? ரெண்டு ஜோடிங்களும் அப்படிச் சந்தித்துக் கொள்ளும்னு சொல்லுங்க’

ராயன்னாவுக்கு அந்த கேலி வருத்தத்தைத் தந்தது. ‘நாங்கள் நிறையதடவை சந்தித்துக் கொண்டதில்லை. ஐந்தாறு தடவைகள். அவ்வளவுதான்’ என்றான்.

‘நீங்கள் பொய் சொல்றீங்க’

‘இல்லை. நிஜந்தான் சொல்றேன்’

‘மிஸ்டர் ராயன்னா! என் சர்வீசில் உங்களைப் போல நிறைய பேரைப் பார்த்திருக்கிறேன். கடைசியாய் சொல்கிறேன், உண்மையைச் சொல்லி விடுவது உங்களுக்கே நல்லது’

ராயன்னா பதில் பேசவில்லை.

இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு காகிதத்தை அவனுக்கு முன்னால் தள்ளிவிட்டு, பேனாவையும் தந்து, 'நான் சொல்றதை எழுதுங்க. 'என்றார். ராயன்னா புரியாமல் அவரைப் பார்த்து விழித்தபடி 'என்ன?' என்று கேட்டான்.

'சொல்றேன். எழுதுங்க' லாட்டிக் கழியைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டே சொன்னார் இன்ஸ்பெக்டர்.

ராயன்னா எழுதத் தொடங்கினான்.

'To whom so ever it may evneern...'

ராயன்னா எழுதினான்.

'...நான் என் சொந்தக் காரணங்களால் தற்கொலைப் பண்ணிக்கிறேன். என் மரணத்தால் யாருக்கும் எந்த விதமான சம்பந்தமும் இல்லை—'

ராயன்னா பாதி எழுதிவிட்டு சந்தேகத்துடன் நிமிர்ந்தான்.

கிரண்மயி விடியும் வரையிலும் அந்த புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டேயிருந்தான். இழக்கே ஒளிக்கிரணங்கள் நன்றாய் பரவத் தொடங்கிய பிறகு — கொல்லையில் வந்த தாய் 'இதென்ன இங்கே உட்கார்ந்திருக்காய்?' — என்று கேட்கும் வரையிலும் படித்துக் கொண்டேயிருந்தான் அவள்.

அந்தப் புத்தகத்தைப் படிக்கப் படிக்க அவளுக்குள் அந்தர்விலையாய் ஏதோ ஒரு சக்தி பெருகத் தொடங்கிற்று பயம், கலக்கம், பரபரப்பு, திகில் — இதெல்லாம் மனநிலை சம்பந்தப்பட்ட உணர்ச்சிகள். இந்த உணர்ச்சிகள் தான் வருத்தத்தை ஏற்படுத்துகின்றனவே தவிர சூழ்நிலைகள் அல்ல.

அவள் உள்ளே வந்தாள். பந்துக்கள் ஒவ்வொருவராய் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுந்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நேற்றிரவு நடந்த கலக்கம் போய் ஆர்வம் அவர்கள் முகத்தில் மெல்ல மெல்ல இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. புதுமணப் பெண்ணை விதம் விதமான கோணங்களில் பரிசீலித்துக் கொண்டிருந்தன அக்கண்கள். எந்த கருவிக்கும் இல்லாத கூரிய தன்மை அப்பார்வைகளுக்கு இருந்தது

அவள் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அண்ணன்மார் களைக்கூட செஞ்சிக் கூத்தாட விரும்பவில்லை. தானே பிளாஸ்கில் காபியை ஊற்றி எடுத்துக்கொண்டு, பரபரக்க முகத்தைக் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் புறப்பட்டாள்.

அவள் வாசலை விட்டுப் புறப்படப் போனபொழுது ஒரு இளைஞன் தந்தி ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

ராயன்னாவின் பெயருக்கு வந்திருந்தது தந்தி.

பிரித்து மளமளவென்று படித்தாள்—

'Selected For presidents Eleven team to play Against pakitan. Start Immediatly Cricket Board'—

என்று இருந்தது அதில். அவள் தந்தியைப் படித்துக் கொண்டிருக்கையில் பின் பக்கமாய் தாய் வந்து, 'அதென்ன?' என்று கேட்டாள்.

'ஒன்றுமில்லை' என்றாள் கிரண்மயி.

இந்த விஷயம் வீட்டில் எல்லோருக்கும் தெரிந்து, திரும்பவும் அது ஒரு தலைப்பாய் மாறுவதையும், எல்லோரும் இரக்கத்தைக் காட்டுவதையும் அவள் விரும்பவில்லை. தந்தியைக் கொண்டுவந்த இளைஞனைப் பார்த்து — 'நீங்கள் யார்?' என்று கேட்டாள்.

‘ராயன்னாவின் ஸ்பிரெண்ட். விடியற்காலையிலேயே தந்தி வரவே முதலில் பயந்துந்ேன். பிரித்துப் பார்த்தால் இது! சரி — இந்த சுபச் செய்தியை சுயமாய் வந்துச் சொல்லு வோம்னு எண்ணி வந்தேன். எங்கே அவன்? இன்னும் தூங்கிட்டிருக்கானா?’

அவளுக்கு என்ன சொல்வதென்று புரியவில்லை இன்றை விருந்து தொடங்கப் போகும் கேள்விகளுக்கு இது தான் தொடக்கம். அவள் ஏதோ சொல்ல வந்தபோது பேப்பர் பையன் பேப்பரைப் போட்டு விட்டுப் போனான்.

அவள் அதைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டே — நீங்கள் வீணாய் சிரமப்பட்டு இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கீங்க’ என்றாள்.

‘இதென்ன அப்படிச் சொல்லிட்டங்க? இந்த சான்ஸுக் காக அவன் இரவும் பகலுமாய் தவம் பண்ணிட்டிருந்தான். இன்றைக்கு இல்லாமல் வேறுநாளாய் இருந்திருந்தால் நானே மூஞ்சியில் தண்ணீரைத் தெளித்து விட்டு இந்தச் செய்தியைச் சொல்லியிருப்பேன். உங்களுக்கு என்னங்க தெரியும்? கிரிக்கெட் என்றால் உயிர் அவனுக்கு இந்தச் செய்தி தெரிந் தால் அவன் கால் பூமியில் நிற்காது.’

கண்களில் சுரந்தநீர் வெளியே வழிந்து விடாமலிருக்க அரும்பாடுப் படவேண்டியிருந்தது அவள். தந்தியைக் கொண்டுவந்த இளைஞன் இதையொன்றையும் கவனித்த தாய் தெரியவில்லை. ராயன்னாவிடம் இந்த விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டு, அந்தச் சந்தோஷமான நேரத்தை அவன் தண்பனோடு சேர்ந்து பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற தவிப்புதான் அதிகமாய் இருந்தது. அதற்குள் அவன் பார்வை அவள் கையிலிருந்த பேப்பரின் மேல் படிந்தது.

‘இன்றைய பேப்பரில் கூட இந்தச் செய்தி வந்தேயிருக் கும். எங்கே, இப்படிக் கொடுங்கள்’ என்று பேப்பரைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டு கடைசி பக்கத்தை நோக்கிப் புரட்டப் போனவன் முதல் பக்கத்திலேயே நின்று விட்டான் ‘அட! போட்டோ கூட வந்திருக்கே!’ என்று உற்சாகத்துடன் படிக்கப்போனான்.

அவனைப் பார்த்தால் தானே அந்த டியில் தேர்ந் தெடுக்கப்பட்டு விட்டாற்போல ஆர்வத்துடன் இருந்தான். ஆனால் அந்தச் செய்தியைப் படிக்கப்படிக்க அவன் முகத்தில் மெல்ல மெல்ல நிறம் மாறத்தொடங்கிற்று.

நம்ப மாட்டாதவனாய் திரும்பத் திரும்ப அதைப் படிக்கத் தொடங்கினான். அவளுக்குச் சந்தேகம் ஏற்படவே, அவன் படித்துக் கொண்டிருந்தச் செய்தியைப் பார்த்தான். அவள் சந்தேகம் உண்மையாகிவிட்டது. ராயன்னாவின் போட்டோவிற்குக் கீழே—

‘லேமஸ் ஹாஸ்டல் மாணவி மரணம்.’ என்று இருந்தது.

அந்த தலைப்பைப் படித்ததுமே எஞ்சியவை புரிந்தப் போய் அவள் முகம் வாடிவிட்டது. வந்த இளைஞனின் நிலைமையோ இன்னும் மோசமாயிருந்தது. கைகளுக் கிடையே பேப்பர் நடுங்கிற்று. ‘இது...இது உண்மைதானே மேடம்?’ என்று கேட்டான்.

‘உண்மைதான்’ என்பது போல அவள் தலை குனிந் தாள். என்ன பேசுவதென்றே புரியாதவனாய் அவன் தலை யைக் குனிந்துக் கொண்டேயிருந்தான் அவன் முகத்தில் திகிலும் வருத்தமும் நன்றாய் தென்பட்டன. ராயன்னா கைதான விஷயம் தெரிந்தபோது அவள் தாய் தந்தை, அவன் பெற்றோர் எல்லோருமே பயந்துப் போனார்கள். இந்த சிநேகிதனோ வருத்தப்படுகிறான். அதுதான் வித்தியாசம்.

‘ராயன்னா எங்கே இருக்கான் மேடம்?’

அவள் போலீஸ் ஸ்டேஷனைப் பற்றிய விவரத்தைச் சொன்னாள். அவன் போய்விட்டான்.

அவன் பேப்பரை எடுத்துப் பார்த்தான். அபூர்வ லட்சுமியின் மரணவிஷயமும், ராயன்னா அரெஸ்ட் ஆன விஷயமும் அதில் வந்திருந்தது. நன்னிரவில் நிகழ்ந்த அரெஸ்ட்டான விஷயம் காலையிலேயே எப்படி வெளிவந்திருக்கும் என்று அவன் ஆச்சரியமடைந்தான். அவன் வாரென்ட் விஷயம் தெரிந்து, அதைப் பார்த்துப் போட்டிருப்பார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

அவன் பேப்பரைக் கீழே போடப் போனவன் கடைசி வாக்கியத்தைப் படித்து விட்டுச் சட்டென்று அப்படியே நின்று விட்டான்.—

‘அபூர்வலட்சுமி தன் தற்கொலைக்கு யாருமே காரணம் இல்லை என்றும், வாழ்க்கை மேல் விரக்தி ஏற்பட்டு இவ்வாறு செய்வதாயும் கடிதத்தின் மூலமாய் தெரியப்படுத்தியிருந்தான்’— என்ற வாக்கியம் அது.

‘இதென்னது? எதுக்காக என்னை இப்படி எழுதச் சொன்றீங்க?’ என்று கேட்டான் ராயன்னா தர்மசங்கடத்தடன்.

‘எழுதுங்கள்’ கடுமையாக கேட்டது இன்ஸ்பெக்டரின் குரல்.

ராயன்னா தலைகுனிந்தபடியே எழுதினான். ‘நான் என் சொந்தக் காரணத்தினால் தற்கொலைய் பண்ணிக் கிறேன். என் மரணத்தால் யாருக்கும் எந்த விதமான சம்பந்தமும் இல்லை.’—

இன்ஸ்பெக்டர் அந்தக் காகிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு உள்ளேருந்த இன்னொரு அறைக்குள் போனார். ராயன்னா

தனியாய் மேஜைக்கு முன்னால் உட்கார்ந்திருந்தான். அன்றைய பேப்பர் மேஜை மேல் கிடந்தது. முதல் பக்கத்திலிருந்த தன் போட்டோவைப் பார்த்து விட்டு பரபரப்புடன் படித்தபோது அவன் முகம் வாடிவிட்டது. ஆனால் கடைசி வாக்கியத்தைப் படித்து விட்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்துக் கொண்டான். அதற்குள் இன்ஸ்பெக்டர் வந்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து விட்டு மலர்ந்த முகத்துடன்— ‘இதப் பாருங்க இன்ஸ்பெக்டர் சார்!’

இந்தப் பொண்ணு சாகும்போது கடிதம் எழுதிவைச் சுட்டுச் செத்துப் போயிருக்காளாம்—’ என்றான்.

இன்ஸ்பெக்டர் தலையாட்டி விட்டு— ‘ஆமாம். அதனால்தான் உங்களை அதைப் போன்ற கடிதத்தை எழுதச் சொன்னேன்.’ என்று ஒரு நோட்டுப் புத்தகத்தையும் இரண்டுகாகிதங்களையும் அவனுக்கு முன்னால் வைத்தார். அந்த காகிதங்களுள் ஒன்று அவன் சற்று முன்னால் எழுதியதுதான்.

இரண்டாவது காகிதத்தை அவனுக்கு முன்னால் தள்ளிக்கொண்டே— ‘அபூர்வலட்சுமியின் சுவதிற்குப் பக்கத்தில் கிடைத்த கடிதம் இது. நீங்கள் பேப்பரில் படித்தது இதைப்பற்றியா’ என்றார் இன்ஸ்பெக்டர். பிறகு நோட்டுப் புத்தகத்தைப் பிரித்துக்காட்டிவிட்டு— ‘இது அபூர்வலட்சுமியின் சொந்தக் கையெழுத்து’ என்றார்.

ராயன்னா புரியாமல் விழித்தான். இன்ஸ்பெக்டர் ஆள் காட்டி விரலால் நோட்டுப் புத்தகத்தையும் முதல் கடிதத்தையும் காட்டிவிட்டு, ‘இந்த எழுத்துக்கும் அந்த எழுத்துக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கு பார்த்தீங்களா? அந்தக் கடிதம் லட்சுமி எழுதியதில்லை.’

‘பின்னே யார் எழுதினாங்க?’

‘நீங்க’

வானமே இடிந்து மேலே விழுந்தாற்போலிருந்தது அவனுக்கு. இன்ஸ்பெக்டர் சிரித்தார். ஆனால் உடனேயே அவர் முகம் கடினமாய் மாறிவிட்டது.

‘ரொம்பச் சின்ன தந்திரம் இது. அபூர்வலட்சுமியின் கையெழுத்தைப் போலவே ஒரு கடிதத்தை எழுது அவள் சுவத்திற்குப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டால் எல்லோரும் அதைத் தற்கொலைன்னு எண்ணிப்பாங்கன்னு! போலீசங்க கூட பெரிதாய் பரிசோதிக்கமாட்டாங்க. ஹாஸ்டலில் நிகழ்ந்த மரணம்.

அதோடு தானாகவே தூக்குப் போட்டுக்கிட்டிருக்கிறாள். பக்கத்திலேயே கடிதமும் இருந்தது. தற்கொலைன்னு சொல்லி முடிவிடுவாங்க ஃபைலை. ரொம்ப சாமர்த்திய மாய் தான் போட்டிருக்கீங்க இந்த பிளானை. ஆனால் நீங்க கையெழுத்து விஷயத்தில் தப்புக் கணக்குப் போட்டுட் டீங்க. லட்சுமிக்குத் தன் தோட் புத்தகம் பூராவும் கையெழுத் துப் போட்டுக்கிற பழக்கம் உண்டு. கையெழுத்துப் போட்டு விட்டு அடியில் கோடி இழுக்கிற பழக்கம் கிடையாது அவளிடம்.

அப்படி கோடு போட்டுட்டு கீழே ரெண்டு புள்ளியை வைக்கிறது உங்கப்பழக்கம். ஞாபகம் இல்லாமல் ‘லட்சுமி’ என்று கையெழுத்துப் போட்டு விட்டு கீழே கோடு போட்டு ரெண்டு புள்ளியை வெச்சுட்டீங்க. அது உங்கள் கடிதத்திலும் லட்சுமியின் சுவத்துக்குப் பக்கத்தில் கிடந்த கடிதத்திலும் ஒரே மாதிரி இருக்கிறது.’

ராயன்னா குழப்பத்துடன் பார்த்தான் இன்ஸ்பெக் டரை.

‘ஒவ்வொரு மனுஷனுக்கும் சிற்சில எழுத்துங்களை ஒரு விதமாய் எழுதுகிற பழக்கம் உண்டு. அதைக் கொண்டு

ரெண்டு கடிதங்களையும் ஒருத்தரே எழுதியதா அல்லது வேறு வேறு நபர்களான்னு தெரிஞ்சுப்பதற்கு எங்க நிபுணர் களுக்கு ஒன்றும் கஷ்டமான காரியமில்லை... ஆனால் இந்த விஷயத்தில்...’

என்று அபூர்வலட்சுமியின் நோட்டுப்புத்தகத்தை அவ னுக்கு முன்னால் தள்ளிவிட்டு — ‘இந்த தற்கொலைக் கடித மும் அந்த நோட்டு புத்தகத்திலிருக்கிற கையெழுத்தும் ஒரே கையெழுத்துக்கள்தானா அல்லது வெவ்வேறு நபர் களால் எழுதப்பட்டதான்னு தெரிஞ்சுக்க நிபுணர்கள் கூட தேவையில்லை.

நாமிருவருமே போதும். சொல்லுங்கள். உங்களுக்கு என்ன தோன்றுகிறது? இந்த தற்கொலை கடிதத்தை எழுதி யது லட்சுமிதானா?’

‘இல்லை! என்றான் ராயன்னா. தன்னையறியாமலேயே அந்த வேறுபாடு பார்த்த மாத்திரத்திலேயே நன்றாய் தெரிந்தது.

‘அந்த தற்கொலை கடிதத்தையும் நீங்கள் எழுதிய கடிதத்தையும் பாருங்கள் ரெண்டையும் எழுதியது ஒருத்தர் தானே?’

‘நோ..... நோ..... நோ’ என்று கத்திக்கொண்டே எழுந்திருந்தான் ராயன்னா.

‘ரொம்பப் பிரமாதமான நடிகர்தான் ராயன்னா! நீங்க குழப்பத்தையும் ஆவேசத்தையும் அடுத்தடுத்தாற்போல மாற்றி மாற்றிக் காட்டிக் கொள்ள முடிகிறது உங்களால் வெளிமனுஷங்க யாராவது உங்களால் தோற்றத்தைப் பார்த் தால் — உண்மையாகவே ஒன்றுமே தெரியாதவர் என்று எண்ணிப் பாங்க ஆனால் எங்கள் விஷயம் அவ்வாறு இல்லை காலையில் எழுந்ததிலிருந்து உங்களையும் விட மிக அபார

மாய் நடிகக்கூடிய ஜேப்படித் திருடர்களிலிருந்து கொலை காரர்கள் வரை உண்மையைக் கக்க வைத்து விடுவதுதான் எங்கள் தொழில்'

ராயன்னா பதில் பேசவில்லை.

'இந்தரெண்டு கடிதங்களையும் பாருங்கள். சொ, லை, ணி, மு — போன்ற இதெல்லாம் ஒருத்தர் எழுதியதுதான்னு பார்த்த மாத்திரத்திலேயே தெரிவிடுது. 'சம்பந்தம்னு' எழுத வேண்டிய இடத்தில் 'சம்பந்தம்னு, எழுதிருக்கிங்க இதைக்காட்டிலும் வேறு ருக வேண்டுமா? இப்பவாவது உண்மையை ஒப்புக்குங்க'.

ராயன்னாவிற்கு நெற்றியில் வியர்த்தது.

'உங்கள் மேல் எனக்கு இரக்கம் இருக்கிறது நீங்கள் ஒரு கிரிக்கெட் பிளேயர் என்று தெரியும் எனக்கு அந்த மதிப்பை நீங்களும் காப்பாற்றிக் கொண்டு உங்கள் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு விட்டால் நல்லது'

ராயன்னா தலை குனிந்தபடி உட்கார்ந்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் முகத்தில் என்ன உணர்ச்சிகள் இருந்தன என்று தென்படவில்லை என்ன யோசித்துக் கொண்டிருந்தான் என்றுச் சொல்லுவது. கஷ்டம் எதைப் பேசுவோம் என்றாலும் வாயிலிருந்து வார்த்தை வெளிவரவில்லை.

இன்ஸ்பெக்டர் எழுந்து நடைப்பயின்றுக் கொண்டே சொன்னார் — போலீஸ் ஸ்டேஷனில் இருக்கிறவங்க எல்லோருமே ராட்சசர்கள் என்றும், லாக்கப்பில் போட்டுச் சித்திரவதைப் பண்ணுவாங்க என்றுந்தான் எல்லோரும் நினைச்சிட்டிருக்காங்க. இதே ஸ்டேஷனில் ஒரு சப் இன்ஸ்பெக்டர் இருக்கிறார் — சத்திய நாராயணன் என்று அவர் அதை நன்றாய் நம்புகிறார்—' லாட்டியைச் சுழற்றிக் கொண்டே தொடர்ந்தார் அவர் — ஒரு விதமாய் பார்த்தால் அதில் கூட தப்பில்லை. கயவர்களும், அதமர்களும்

கொடுமையான உங்களும் நிறைய பேர் இந்த லாக்கப்பிற்குள் வராங்க.

ஒவ்வொருத்தரையும் பொறுமையாய் கேள்விகள் கேட்டு ருசுக்களைப் பெற்றுக் கொண்டு, அவங்களாகவே குற்றத்தை ஒப்புக்கும்படிச் செய்வது அசாதாரணமான காரியம். உதாரணமாய் உங்கள் தங்கை காலேஜிலேருந்து வந்துட்டிருக்கும் போது அவள் கழுத்திலிருந்த சங்கிலியை இழுத்துப் பறித்துக் கொண்டு சைக்கிளில் ஏறி ஒருத்தன் ஒடிப்போயிட்டான்னு வையுங்கள்.

பயத்தால் உங்கள் தங்கை ரெண்டு நாள் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்கலை. அப்போது அவளை என்ன பண்ணணும்னு தோணும் உங்களுக்கு? நீங்க கணவன் மனைவியை குழந்தைக் குட்டிகளோடு சேர்ந்து தூங்கிட்டிருக்கும்போது கோடலிகளோடு கடப்பாறைங்களோடும் நாலைந்து கொள்ளைக் கூட்டத்தார் நள்ளிரவில் கதவைப் பிளந்துக் கொண்டு உள்ளே வராங்க.

சத்திக்கிட்டிருக்கிற மனைவியின் தலையில் ஒங்கி போட்டுட்டு, அழுதிற குழந்தையின் மார்பில் கடப்பாறையை அழுத்திக் கொன்றுவிட்டு சொத்தையெல்லாம் கொள்ளையடிச்சட்டுப் போறாங்க.

அப்புறமாய் அவங்க கைக்கு அகப்படறாங்க. அப்ப அவங்களை என்ன பண்ணணும்னு தோணும்? உங்களுக்கு ஜீவ்வளவு துரோகம் பண்ணிய அவங்களை நீங்க தூக்கு மேடையில் ஏறினாலும் பரவாயில்லை உங்கக் கையாலேயே கொன்று போட்டுடணும்னு தோணுமா தோணாதா? நிறுத்தினார்.

'நாங்க பண்ணறது அதைத்தான். இங்கே வந்தவங்க யாரும் தம் தப்பை யாரும் ஒத்துக்கமாட்டாங்க. இப்படிப்பட்ட விசாரணைங்களை நிறையவே பார்த்திருப்பாங்க

அவங்க அவங்களை மருத்து உண்மையைக் கக்க வைப்பது என்கிற தொழில் தர்ப்புட்டத்தின் பிடியிலிருந்து தப்பித் துக் கொள்ளுதற்கும் சாட்சிகள் இல்லாமல் பண்ணி விடுவதற்கும் அவங்களுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கும்போல், அவங்களைத் திரும்பவும் சட்டத்தால் சிறைப்படுத்துவதற்காக நாங்க பலவழிகளில் முயற்சிக்கிறது ஒன்றும் தப்பில்லை.

குற்றம் எப்படிப் பண்ணினாங்கன்னு அவங்க வாயில் இருந்தே வரவழைப்பதற்கு எங்க வழிகள் எங்களுக்கு உள்ளன.

ராயன்னா கைவிரல்களைப் பிசைந்துக் கொண்டான். நிறைடித்தாற் போலிருந்தது அவனுக்கு. இன்ஸ்பெக்டர் தொடர்ந்தார்—

‘அபூர்வவட்கமி நல்லப் பொண்ணுன்னு நீங்களே சொன்னீங்க. தம்மை விட்டுப் பட்டினத்திற்குப் படிக்க வந்த ஒரு பதினெட்டு வயசுப் பொண்ணு— நிறைய எதிர்காலம் இருக்கிற பொண்ணு— திடீரென்று செத்து விட்டதாய் தெரிந்தால் அந்த தாய் தந்தையருக்கு எப்படி இருக்கும்?’

ஒரு ஆணின் மாயவலையில் வீழ்ந்து அந்தச் சின்னப் பெண்ணின் வாழ்க்கை முடிந்துப் போய் விட்டதுன்னு தெரிந்தால் அவங்களுக்கு அந்த ஆளை என்ன பண்ணினும்னு தோணும்? சுட்டுத் தள்ளிடணும்னு தானே தோணும்? சாதாரணமாய் எவ்வளவு சொன்னபோதிலும், எவ்வளவு சாட்சிகளைக்காட்டினாலும் அந்தக் குற்றவாளி தன் தப்பை ஒப்புக் காமல் போனால்—அளவுக்கு மீறி சாமர்த்தியத்தைக் காட்டினால்—அப்பாவியைப் போல நடித்தால் உங்களுக்கு எப்படி இருக்கும்? அந்த சின்னப் பெண்ணின் சுவத்தின் மீதே அவனைப் போட்டு எரிச்சுடணும்னு தோணுமா இல்லையா?

ராயன்னாவின் இதயத்தை உன்னேயிருந்து சமுத்திரத் தின் அலைகள் அழுத்தித் தாக்கிக் கொண்டிருந்தாற் போலிருந்தது!

‘நான் எம். எஸ். ஸி. படித்த புதிதில் இந்த போலீஸ் உத்யோகம் கிடைத்தது தெரிந்ததுமே எங்கம்மா வேண்டவே வேண்டாம்னு ஒரே ரகளைப் பண்ணினாங்க, அப்படிப்பட்ட உத்யோகம் நமக்கெதுக்குடான்னு தடுத்தாங்க. சாதாரண ஜனங்களுக்கு இந்தப் போலீசுங்க மேலே அவ்வளவு வெறுப்பு, ஆத்திரம், துவேஷம்!

ஆனால் எங்கள் பக்கத்திலிருந்து யோசித்துப் பார்த்தால், குற்றவாளிகளிடமிருந்து குற்றத்தை ஒப்புக்கச் செய்வதற்கு வேறு வழிதான் ஏது? முந்தாதாள் பேப்பரில் வந்தச் செய்தியைப் படித்தீங்களோனோ? எட்டாங்கிளாஸ் படிக்கிற குழந்தை ஸ்கூலிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்துட்டிருந்தப்ப, வாயைப் பொத்தி பக்கத்திலிருந்த பார்க்குக்குக் கூட்டிச் சென்று ரேப் பண்ணிட்டாங்க ரெண்டு பேர். எங்களுக்கு எந்தச் சாட்சியும் இல்லை.

கோர்ட்டில் பேச நிற்காது. எனக்கு என்ன பன்றதுன்னு தெரியலை. அந்தக் கொழந்தைக்கு சிஃபிஸிஸ் வந்துடுத்து. எதிர்காலமே நாசமாகிவிட்டது.

அந்தத்தாய் தந்தைங்க அழுகையை நீங்க கயமாய் பார்த்திருக்கணும், இன்னொருபக்கத்தில் குற்றவாளிங்க ஜாமீனில் வெளிவந்து வயிறு முட்டத்தின்னுட்டுக் குடிச்சுட்டிருக்காங்க. அந்தச் சமயத்தில் இந்தக் கேசை எங்க சத்யநாராயணன் டேக் அப் பண்ணினார்.

நான்கு இடத்தில் எலும்புங்களை முறிச்சுப்பிட்டார் அவங்க உடம்பில். அப்பத்தான் சொன்னாங்க அவங்க—

இந்த திட்டத்தை எப்படிப் போட்டோம் என்று; அவங்களுக்கு உதவி பண்ணிய டாக்ஸி டிரைவர், தோட்டக்காரன் எல்லோர் குட்டும் வெளிப்பட்டது. கோர்ட்டில் கேசு ரகசியமாய் நடந்துட்டிருக்கு. இப்பச் சொல்லுங்க— ஸ்போர்ஸைப் பயன்படுத்துவதில் தப்பிருக்கா? நீங்க ஜனங்கள்லாம் எங்களை எதுக்காகத் திட்டிட்டிருக்கீங்க? இந்தக் கேள்வி பல நாளாய் என் மனதில் இருந்துட்டேயிருக்கு. உங்களுக்குத் தெரிஞ்சால் பதில் சொல்லுங்க—'

போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்த கடியாரம் எட்டு முறை மணியடித்தது.

'கடைசி தடவையாய் சொல்றேன் ராயன்னா. உங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பதால், உங்கள் மேல் இருக்கிற மதிப்பால் இவ்வளவு மரியாதையாய் பேசுகிறேன். நான் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் விவரித்துச் சொல்லி, பொறுமையாய் உங்களை உண்மையைக் கக்க வைத்துவிட முடியும். ஆனால் அந்தத் தேவையில்லாமல் நீங்களாகவே உண்மையைச் சொல்லிவிட்டால் நல்லது.' அவர் குரல் கடினமாய் மாறிற்று. '...நீங்கள் என்னோடு ஒத்துழைக்காமல் போனால் இந்தக் கேசை சத்யநாராயணனிடம் ஒப்படைக்க வேண்டியிருக்கும் நான். ஒருமுறை நீங்க அவர் கைக்குள் அகப்பட்டு விட்டால்.

அப்புறமாய் இந்த ஷேப்பில் உங்களால் வெளியே வர முடியாது. உங்கள் நன்மைக்காகவே நான் முன்கூட்டியே உங்களை எச்சரிக்கிறேன். சொல்லுங்கள். இந்த மர்டரை எப்படிப் பண்ணினீங்க?'

'நான் ... நான்...'

'உம்... சொல்லுங்கள்'

அவள் ரிக்ஷாவை விட்டு இறங்கிய போது மணி எட்டு பத்து, பிளாஸ்கை எடுத்துக் கொண்டு அவள் விடுவிடென்று படியேறினாள். கதவிற்குப் பக்கத்தில் நின்றுக் கொண்டிருந்த சென்ட்ரி கையைநீட்டித் தடுத்தான்.

'உள்ளே போகக்கூடாது'

படியில் உட்கார்ந்து பீடி குடித்துக் கொண்டிருந்த இன்னொரு போலீஸ் ஒரு பக்கமாய் தென்பட்ட அவள் உடல் கட்டைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டே உதட்டைத் தடவிக்கொண்டான்.

'அவருக்குக் காபி கொடுக்கணும்'

'அவரா? யார் அவர்?' கேலியாய் கேட்டான்.

அவள் முகம் சிவந்தது.

'ராயன்னா. நேற்றிரவு அரெஸ்ட் பண்ணினாங்க இதற்கு முன்னடியே ஒரு தடவை வந்தேன் விடியற்காலை மூன்று மணிக்கே

'உள்ளே இன்ஸ்பெக்டர் சார் விசாரணை பண்ணிட்டிருக்கார். காபியெல்லாம் கொண்டாந்து கொடுப்பதற்கு இத்தொன்றும் ஹோட்டல் இல்லை. போயிட்டு வாங்க'

அவள் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு — 'நான் ஒரு தடவை இன்ஸ்பெக்டரைச் சந்திக்க முடியுமா?' என்று கேட்டாள்.

'ஏன் முடியாது? ராத்திரியில் சாவதானமாய் வாங்க' வலது கண்ணைக் கொட்டிவிட்டுச் சொன்னான்.

'ஐவில் ரிபோர்ட் இட்டுதி பீபிள் கௌன்ஸீஸ். என்னன்னு நினைச்சிட்டிருக்கீங்க நீங்க? டோன்ட் யூ ஹேவ் எனி மேனர்ஸ்?' அவள் குரல் அந்த வராந்தாவில் எதிரொலித்தது.

போலீஸ் பயந்தான். 'அப்படி நில்லுங்கள் போய் பார்த்துட்டு வரேன்.' என்று உள்ளே போனான். ஒரு நிமிஷத்திற்குப் பிறகு திரும்பி வந்தான். அவன் முகத்தில் வெற்றிப் பெருமிதம் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தது.

'இன்ஸ்பெக்டர் சாரால் இப்ப யாரையும் பார்க்கமுடியாதாம். ராயன்னாவைக் கூட இப்ப யாரும் சந்திக்க முடியாதாம். போயிட்டு வாங்க' — என்றான்.

கிரண்மயின் முகம் வாடிவிட்டது. அவளுக்கு என்ன பண்ணுவதென்று தெரியவில்லை. சோர்வுடன் பிளாஸ்கை எடுத்துக் கொண்டு படியிறங்கினாள்.

'நடை அழகு ஜோராயிருக்குடா' பின்னாலிருந்து போலீஸ் சொல்லிக் கொண்டிருந்த வார்த்தைகள் காற்றில் கவந்துவந்து அவள் செவிகளைத் தாக்கிற்று. உதட்டைப் பற்சுளால் அழுத்திக் கடித்ததுக் கொண்டே அவள் வேகவேகமாய் அங்கிருந்து வெளியேறினாள்.

காபியால் கனத்த பிளாஸ்க் அவள் கையில் அப்படியே இருந்தது.

'நீங்கள் என் பொறுமையைச் சோதிக்கிறீங்க' என்றார். இன்ஸ்பெக்டர் பெல்லை அழுத்தி விட்டு சென்ட்ரி உள்ளே வந்தான்.

'ரெண்டு காபி கொண்டா... உங்களுக்கு சிகரெட்டு வேணுமா?'

'வேண்டாம் நான் நான் குடிக்கமாட்டேன்.'

'உம், சொல்லுங்கள்'

ராயன்ன பதில் பேசவில்லை.

'நான் ரொம்ப மென்மையான சபாவம் படைத்தவன் இந்த டிபார்ட்மெண்டுக்கு நான் வாய்க்கில்லைப் பாங்க. எல்லோரும். உங்களைப் போன்றவங்களைப் பார்த்தால் அது நிஜந்தான்னு தோணுது என்று டிராயரிலிருந்து லீபைலை எடுத்து மேலே வைத்துக் கொண்டே சொன்னார் இன்ஸ்பெக்டர்

அவங்க கார்த்தைகள் உண்மையில்லைன்னு நான் இந்த கேசுமூலமாய் நிரூபித்துக் காட்டத் தீர்மானித்துக் கொண்டு விட்டேன். உங்கள் மேல் கையை வைக்காமல் உங்க மூலமாகவே உண்மையை வெளிக்கொண்டுவர முடியாமல் போயிட்டால் நான் தோற்றுவிட்டாற் போலதான். இது எனக்கு ஒரு சவால். அதனால்தான் மிஷினை விட வேகமாய் விசாரணைப் பண்ணிப்பிடுக்கேன்.

'நான் தோற்றுவிட்டால் வேறு வழியின்றி உங்களை சத்திய நாராயணனிடம்தான் ஒப்படைக்க வேண்டியிருக்கும்.'

அவர் குரலில் செய்வதறியாத தன்மையோடு கூட தேர்மையும் தென்பட்டது.

'மிஸ்டர் ராயன்னா நீங்க கொலைப் பண்ணினீங்க என்ற விஷயம் எனக்குத் தெரியும். உங்கள் மனசாட்சிக்குத் தெரியும். கொன்ற ஒவ்வொருத்தனுமேயானுமே பார்க்கவில்லை, 'சாட்சி கூட எதுவுமே இல்லை' என்றுதான் எண்ணிப்பிடுகப்பான். ஆனால் பாவத்தை யாராவது ஒருத்தர் அல்லது ஏதாவது ஒன்று கண்டுப்பிடிச்சே தீரும். நீங்களாகவே நடந்து என்ன வென்றுச் சொல்லியிட்டால் வேலை சலபமாகிவிடும்'

'.....'

'நீங்களும் அபூர்வலட்சுமியும் சேர்ந்து நாலைந்து தடவைகள் தான் ஹோட்டலுக்கு — அதுவும் டின்னருக்குப் போயிருப்பதாய் சொன்னீங்க. இல்லையா! 'ஆமாம்'

‘டின்னர் முடிவடையும்போது மணி என்னவாச்சு?’

‘பத்து — பத்தரை’

இன்ஸ்பெக்டர் ஃபைலிவிருந்து ஒரு காகிதத்தை எடுத்து அவனுக்கு முன்னால் போட்டு விட்டு.

‘இவை லேமஸ் ஹாஸ்டலின் ரூல்கள். ராத்திரி பத்து மணிக்கு மேல் உள்ள வரவிடவேண்டாம் என்று ரூல்தம்பர் பத்து தெரிவிக்கிறது. அப்ப உங்களால் எப்படி மேனேஜ் பண்ணிக்க முடிந்தது?’

‘எனக்குத் தெரியாது. அவங்களை கேட்டிற்குக் கிடைக்கி விட்டுவிட்டால் அவங்க உள்ளே எப்பொழுதும் போய் விடுவாங்க’

‘இறக்கிவிட்டுவிட்டதுமே அவங்க போயிடமாட்டாங்க. கேட்டிற்குப் பக்கத்தில் நின்றுட்டே மேலும் அரைமணி நேரம் பேசுவாங்க இல்லையா?’

‘.....’

‘நான் வாச்மேன்களை விசாரித்தேன். மொதல்ல பத்தரை மணி வரைக்கும் இருந்ததாம். புது வார்டர் வந்ததும் அதைப் பத்து மணியாய் பண்ணிட்டதால்— யு பிலிவ் இட் ஆர் நாட்— பெண்களெல்லாம் ஸ்ட்ரைக் பண்ணுகிற வரைக்கும் போயிடுத்தாம் அது. ஆச்சரியமாய் இல்லை?’

‘ஆமாம் அந்த விஷயத்தை அவங்களும் எங்களுக்குச் சொல்லியிருக்காங்க.’

‘எனக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. பத்தரைக்கும் பத்துக்கும் பெரிதாய் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது? இப்படிப் புரிஞ்சுடுத்து எட்டு மணிக்கு டின்னரை தொடங்கினால் முடிவடைய எப்படியும் பத்தாயிடும். அங்கிருந்து

வம்பளந்துக் கொண்டே ஹாஸ்டலுக்கு வந்துச் சேருவதற்குள் பத்தரை. பெண்களை எதிர்த்து நிற்கத் தமக்கு தைரியமில்லைன்னு வாச்மேன் சொன்னான். அதனால் ரூல் வெறுமே ரூல் தான் போவதும் வருவதும் எப்பொழுதும் போலத்தான். மிஸ்டர் ராயன்னா.

ஒரு நாள் பூராவும் ஒரு பெண் ஹாஸ்டலுக்குத் திரும்பி வராவிட்டால் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துப்பாங்க?’

‘எனக்குத் தெரியாது’

‘உங்களுக்குத் தெரியும்’

‘தெரியாது.’

‘தெரியும். லட்டியால் மேஜை மேல் ஒங்கிக்குத்திக் கொண்டே சொன்னார் இன்ஸ்பெக்டர்.’

‘உங்களுக்கு வெட்கமில்லை? கள்ளங்கபடம் தெரியாத சின்னப்பொண்ணுங்க தாய் தந்தையரையும், சொந்த ஊரையும் விட்டுட்டு படிக்கிறத்துக்காகப் பட்டினத்துக்கு வந்தால், அவங்க அப்பாவித்தனத்தை சாக்காய் எடுத்துட்டு, அவங்களுக்கு விதம் விதமான உலகத்தைக் காட்டி, கலர் கலரான விளக்கு வெளிச்சத்தில் டின்னர்களைத் தந்து ராத்திரி வேளையில் தாமதமாய் ஹாஸ்டலில் இறக்கி விட்டுட்டு கடைசியில் ஒரு வார்டன் அந்த ரூலை மாற்ற நினைத்தபோது அதற்கு எதிர்ப்பதமாய் ஸ்ட்ரைக்கை நடத்த வைக்கிற அளவுக்கு அவங்களைத் தூண்டி விடுவதற்கு வெட்கமாய் இல்லை?’

‘நான் நிறைய தடவை அந்த பக்கமாய் போனதில்லை. ஓரிரண்டு தடவை தான் அப்படி நடந்திருக்கிறது.’

‘எப்படி?’

‘பத்தரை மணிக்கப்பறமாய் அப்படி இறக்கிவிட்டது.’

'அப்பமன்னால் ராத்திரி பன்னெண்டு தாண்டியபிறகா?'

'இல்லை இல்லை. 'கலவரத்தோடு சொன்னான்.' ஒரு பத்து நிமிஷம் அப்படியும் இப்படியுமாய்...'

'அதானே தவிர ராத்திரி பூராவும் அந்தப் பொண்ணுங்க உங்களோடு என் னைக்கு மே இருந்ததில்லைங்கிறீங்க. அதானே?'

ராயன்னா நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு— 'இல்லை' என்றான். ஒன்றும் புரியாதவனைப் போல. இன்ஸ்பெக்டர் அவன் கண்களையே கூர்ந்து பார்த்து விட்டு— 'உண்மையாகவே என்னைக்குமே ராத்திரியில் இருந்ததில்லையா?' என்று அதட்டலாய் கேட்டார்.

'இல்லை.'

ஃபைலிலிருந்து ஒரு போட்டோவை எடுத்துக் காட்டி விட்டு— 'இவங்க ரெண்டுபேரும் யாருன்னு தெரியுமோனோ உங்களுக்கு?' என்று கேட்டார்.

'ஒருத்தி ரமணி...' போட்டோவைப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னான். 'இன்னொருத்தி...இன்னொருத்தி அபூர்வ லட்சுமி.'

'இதப்பாருங்க, இந்தக் கையெழுத்து உங்களோடது தானா?' போட்டோஸ்டாட் காப்பியைக் 'காட்டிக் கேட்டார்.

'என்னோடதுதான்.'

இப்பொழுது காதித்தை நன்றாய் காட்டினார். ஹோட்டல் ரெஜிஸ்தர் காதிதம் அது இன்ஸ்பெக்டரின் குரல் கணீரென்று ஒலித்தது. 'போன டிஸம்பர் பன்னிரெண்டாம் தேதியன்றைக்கு நீங்களும், இன்னொரு இளைஞனும் இந்த ரெண்டுப் பெங்களோடும் ராத்திரி பூராவும் தம்

ஹோட்டலில் இருந்ததாய் இந்த ஹோட்டல் ரிஸப்ஷனிஸ்ட் சாட்சிச் சொன்னார். அதோடு நீங்கள் தைரியமாய் உங்கள் பேரிலேயே தான் அறையை எடுத்துட்டிருக்கீங்க. மறுக்க முடியுமா உங்களால்?— இந்தக் கையெழுத்து உங்களோட தில்லைன்னு மறுக்க முடியுமா? இந்தப் பொண்ணுங்க ஹாஸ்டலை விட்டுவிட்டு உங்களோடு வரவில்லைன்னு சொல்றீங்களா?'

ராயன்னாவின் முகத்தில் ரத்தமே வற்றிவிட்டது. தடுமாற்றமடைந்தான். இன்ஸ்பெக்டர் ஆவேசத்தோடு அவன் கழுத்திற்குமேல் பிடரியைப் பிடித்து, முகவாய் மேலே வரும்படியாய் தூக்கி அவன் முகத்தையே குருமாய் பார்த்தபடி 'அதனால்தான் எங்க போலீசுங்க ராட்சசர்களாய் மாறவேண்டியிருக்கு. என்னையும் அப்படிப் பண்ணி டாதிங்க. எனக்கு உண்மை வேண்டும், ஐ வான்ட் ட்ரூத்—' என்று அந்த ஹாலே எதிரொலிக்கும்படியாய் கத்தினார். ஹிஸ்டீரியா வந்தவரைப் போல ஆடினார்.

'என் தங்கைங்க ரெண்டு பேர் ஹாஸ்டலில் படிச் சிட்டிருக்காங்க. நாளைக்கு என் மகள் ஹாஸ்டலில் படிக்கும் படி நேரிடலாம். உங்களை என்னால் விட்டுவிட முடியாது. நரம்புகளை வெட்டியெறிந்து, ரத்தத்தைக் குடித்தாவது உன்னை நிஜத்தைக் கக்க வைத்துடறேன்...— சொல்லு. இந்த ஹோட்டல் அறையை புக் பண்ணியது நீதானா?'

'...நான் தான்'

கிரண்மயிக்கு என்ன பண்ணுவதென்றே புரியவில்லை. போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொஞ்சம் தூரத்தில் நின்றுக் கொண்டிருந்தாள் அவள். போலீசுகள் தனக்குப் பின்னால் பேசிய வார்த்தைகள் இன்னும் அவள் செவிகளில் எதிரொலித்துக் கொண்டேயிருந்தன.

அங்கே இன்ஸ்பெக்டர் கொஞ்சம் நல்லவராய் தென்பட்டார். நிறைந்த பட்சம் அவராவது வெளியே வராந்தாவுக்கு வருவாரோ என்று எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தான். அதற்குள் தந்தியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்த இளைஞன் தொலைவில் வந்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தான்.

கிரண்மயியின் முகம் வாடியிருந்தது. இளம்வெயில் அவள் முகத்தில்பட்டு சிலப்பாய் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் கிட்டே வந்து — 'என்ன மேடம், இங்கே நின்றுட்டிருக்கீங்க?' என்று கேட்டான்.

'உள்ளே விடமாட்டேங்கிறாங்க' என்றான் கிரண்மயி அவள் குரல் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து கேட்டாற்போல இருந்தது.

ராத்திரி வந்திருந்தபோது நன்றாய்தான் பேசினார் இன்ஸ்பெக்டர். இப்பப் போனால் அவரைப் பார்க்க முடியாதுங்கிறாங்க'

'பின்ன என்ன பண்ணலாம்னு நினைக்கிறீங்க?'

கிரண்மயி பதில் பேசவில்லை. அவளுக்கு என்ன பண்ணுவதென்றே தெரியவில்லை.

'உங்க அண்ணன்கள் யாரு மே உங்களோடு வர வில்லையா?'

இல்லையென்று தலையாட்டினாள். 'இந்த மாதிரி காபிகளையும் மற்றதையும் கொண்டு போய் கொடுப்பதற்கு சம்மதிக்கமாட்டாங்களாம். நான் தான் தாளமாட்டாமல் கொண்டுவந்துட்டேன்'

'எனக்கு ரூல்ஸ் கில்ஸ் எல்லாம் தெரியாது.'

'அரெஸ்ட் பண்ணிய இருபத்தினான்கு மணி நேரத்திற்குள் மேஜிஸ்ட்ரேட்டுக்கு முன்னால் கொண்டுப் போய் ஆஜராக்கி, வேண்டுமானால் ரிமாண்டில் வைத்துக்கொள்வதற்குத் திரும்பவும் அனுமதி வாங்கிக்கணும். அவ்வளவு தான் தெரியும். நாம் ப யாரையாவது லாயரைச் சந்தித்தால் நல்லதுன்னு தோணுது'

'அப்படின்னால் பத்து மணிக்குப் போவோம்'

'சரி அதற்குள் போய் இன்ஸ்பெக்டரைக் கேட்போம். அவர் எந்த விஷயத்தையும் சரியாய் சொல்லாமல் போனால் நேராய் லாயரின் தேவை உடனே அவசியமில்லை. அப்புறமாய் மெதுவாய் பார்த்துக்கலாம்'

கிரண்மயிக்கும் அது சரியாகவே தோன்றிற்று.

'தாங்க்ஸ். நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன்'

'பத்துமணிக்கு உங்க வீட்டுக்குவரேன். அதற்குள் லாயர் யாராவது இருக்காங்களானு எல்லோரையும் விசாரித்துக் தெரிந்துக் கொள்கிறேன்'

'நானும் எங்கண்ணாவோடு பேசிப்பார்க்கிறேன்' என்று அவள் திரும்பினாள்.

'சிஸ்டர்'

பின்னாலிருந்து கேட்ட அழைப்பிற்கு அவள் நின்றாள்.

'நீங்கள் அதைரியமடைய வேண்டாம். நாங்கள் நிறைய பேர் இருக்கோம். முக்கியமாய் என்ன சொல்ல வந்தேன் என்றால் ... நீங்கள் எந்த அதைரியமும் படவேண்டாம்'

அவள் தலை குனிந்தவாறு வீட்டை நோக்கி அடியெடுத்து வைத்தாள்.

‘நீங்க இப்பவாவது உண்மையைச் சொல்லிவிடுவது நல்லது.’

ராயன்னா நெற்றியில் படிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

‘அன்றைக்கு நாங்கள் டின்னர் சாப்பிட்ட பிறகுராஜா ராம் ரொம்பவும் குடித்துவிட்டான் என்று தெரிந்துக் கொண்டேன். போகலாம் என்றேன். அதற்குள் ரமணி கூட நன்றாய் குடித்து விட்டிருந்தாள்.’

‘பிக்குக்குப் போகலாம்’ என்றாள்.

‘ராத்திரி பதினோறு மணிக்கா?’ புரியாமல் கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர்.

‘ரொம்பவும் குடியில் மிதந்துக் கொண்டிருந்தார்கள் இருவரும் என்ன பேசிக்கிட்டாங்கன்னு அவங்களுக்கே தெரியவில்லை.’

‘அப்புறமாய்?’

‘ரொம்பதேரம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியிருந்தது.’

‘என்னாவானாலும் சரி, இன்றிரவு எந்தச் சக்தியாலுமே எங்களைப் பிரித்து விட முடியாது’ என்று நாடகப் பாணியில் பேசத் தொடங்கினாங்க. ஒருத்தர் மேல் இன்னோருத்தர் கையைப் போட்டுக்கிட்டு அசிங்கமாய் நடந்துக் கொள்ளத் தொடங்கினாங்க. பார் மேனேஜர் வந்து அது பொது இடம் என்றும், அங்கு இப்படி நடந்துக் கொள்ளக்கூடாது என்றும் சொன்னார். அங்கிருந்து வெளியே வந்தோம்.’

‘ஆனாலும் அவங்க அன்றிரவு ஒருத்தரை விட்டு இன்னோருத்தர் இருக்க மாட்டோமென்று சொன்னதால் நீங்கள் அங்கிருந்து ஹோட்டலுக்குப் போனீங்க...’

‘.....’

‘நாலு பேருமே ஒரே ரூமில் தான் தங்கினீங்களா?’

‘இல்லை. அவங்களை ரூமில் சேர்த்துட்டு நானும் லட்கமியும் வந்துட்டோம்.’

‘அப்ப ருமை உங்க பேரில் ஏன் எடுத்துக்கிடங்க?’

‘அவன் நன்றாய் குடித்திருந்தால், அதனால் யாராயிருந்தால் என்னன்னு நானே கையெழுத்துப் போட்டேன்.’

‘நீங்க குடிக்கலையா?’

‘ரெண்டு பெக் போட்டிருந்தேன்,’

‘அப்படிப் பாதிராத்திரியில் போனால் ஹோட்டலில் தருவாங்களா?’

‘ராஜராமுக்கு அவங்களைத் தெரியுமாம்’

‘ஆனால் உங்களிடமிருந்து கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டாங்களா?’

‘ஆமாம்’

‘நம்பச் சொல்றீங்களா?’

‘அப்ப அபூர்வலட்கமி என்ன பண்ணிட்டிருந்தாள்?’

ராயன்னா பதில் பேசவில்லை.

‘நீங்கள்தான் உல்லாசமாய் ஹோட்டலில் எடுத்துக் கலாம்பு எண்ணியபோது லட்கமி கூட குடித்திருந்தாளா? உங்களோடு ஆர்வத்தோடு அவள் கூட ஹோட்டலுக்கு வந்தாளா? ரெண்டு ரூம்கள் வேண்டாம், ஒரே ரூமே போதும் என்றாளா? அல்லது நன்றாய் குடித்து நினைவுத் தப்பியிருந்தாளா?’

‘அதெல்லாம் ஒன்றும் பண்ணலை’

‘பின்னே என்ன பண்ணினாள்?’

‘அழுதான்’

‘வாட்?’

‘ஆமாம். இதெல்லாம் அந்தப் பொண்ணுக்குப் புதுசாய் இருந்தது. நாங்கள் ஒரு பெக் குடிக்கிற வரைக்கும் நன்றாகவே இருந்தாள். ரமணி ஜின்னுக்கு ஆர்டர் தந்ததுமே வேண்டாம் போய் விடலாம் என்று சொல்லத் தொடங்கினாள். ரமணி அவளைத் திட்டிவிட்டு வேண்டுமானால் நீயும் குடி என்றாள். அரைமணிக்குள் அவ்விருவரும் குடிமயக்கத்தில் மிதக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அவங்களை ஹோட்டலில் இறக்கிவிடுவதாய் நான் சொன்னேன். லட்சுமி எப்பொழுது அங்கிருந்து போவோமோ என்று தாயாராய் எழுந்து நின்றாள். இருவரும் இரண்டு பக்கத்திலுமாய் நின்று பிடிவாதம் பிடித்தார்கள். பலவந்தமாய் ஹோட்டலுக்கு இழுத்துக்கொண்டுப் போனார்கள்.’

‘நீங்க கூட லட்சுமியோடு ஏதாவது சான்ஸ் கிடைக்கலாம்னு ஆசைப்பட்டீங்க’

‘நான் என்றுமே லட்சுமியை அதுபோல எண்ணியதில்லை’

‘ஓஹோ? பின்னே எப்படி எண்ணினீங்க?’

‘அவளைக்கண்டால் எனக்கு அன்பு. ஒரு சின்னப் பெண்ணைப் பார்க்கிறப் போல இருக்கும்’

‘அதானே தவிர உங்களுக்கு அவளோடு எந்தவிதமான உடலுறவும் இருந்ததில்லை. அப்படித்தானோ?’

‘லட்சுமியோடயா? சே, இல்லை. என்னை நம்புங்கள். அந்தப் பொண்ணு ரொம்ப நல்லப் பொண்ணு அவங்க அப்பா பி. டி. ஓ. எப்பொழுது பார்த்தாலும் தன் அக்கா, தம்பி, அம்மாவைப்பற்றியே பேசிட்டிருப்பாள். ரொம்ப

பயந்த சபாவம். வீட்டில் தன்னை எல்லோரும் எப்படிச் செல்லமாய் நடத்துவாங்கன்னு சொல்லுவாள்’

‘உங்களை அண்ணான்னு கூட கூப்பிடுவாளா? கேலியாய் கேட்டார்.’

‘இல்லை. ஆனால் நான் மட்டும் பரிச்சயமாகாமல் இருந்திருந்தால் இவ்வளவு பெரிய நகரத்தில், அந்த ஹாஸ்டலில் திணறித் திக்குமுக்காடிப் போயிருப்பேன்னு மட்டும் நிறைய தடவைகள் சொல்லியிருக்கிறாள். அவள் ரொம்ப நல்ல குடும்பத்திலிருந்து வந்தவள்’.

‘ரமணி நல்ல குடும்பத்திலிருந்து வரலையா?’

‘வந்திருக்கலாம், ஆனால் அவள் ரொம்ப சீனியர்?’

‘சீனியாரிடிக்கும் நல்ல குணத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?’

‘.....’

‘அதுசரி, அன்றைக்கு நடந்த கதையை இன்னும் முழுக்கக் சொல்லவில்லை நீங்கள்’

‘ராயன்னா இப்பொழுது கொஞ்சம் தைரியமாய் பதில் சொல்லத் தொடங்கியிருந்தான். தன் பேச்சை இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.’

‘ராஜாராம் கூட ஹோட்டலுக்குதான் போகணும்னு ஒரே பிடிவாதம் பிடித்தான். அதோடு தனக்குத் தெரிந்த ஹோட்டல் என்றான். இன்னொருபக்கத்தில் லட்சுமியின் அழகை வேறு என்ன பன்றதுன்னு தெரியலை அவங்க ரெண்டுபேரையும் ஹோட்டலில் விட்டு விட்டு, லட்சுமியை ஹாஸ்டலில் இறக்கிவிடலாம்னு எண்ணினேன்’

‘உங்க ரெண்டு பேரிடமும் ஸ்கூட்டர் இருக்கா?’

‘என்னிடம் இல்லை அவனிடம் இருந்தது. ஆனால் அந்தச் சூழ்நிலையில் அவன் ஸ்கூட்டர் ஓட்டினால் ஆபத்துன்னு நினைத்து நானே ஓட்டினேன். எனக்குப் பின்னால் லட்சுமி உட்கார்ந்துக் கொண்டாள் அவங்க ரெண்டுபேரும் ஆட்டோவில் வந்தாங்க!’

ஆட்டோவில் முணுப்பேருமே உட்கார்ந்துக்கலாமே’

‘லட்சுமி அவங்களோடு சேர்ந்து உட்கார பயந்தாள்.’

‘சரி, நாலுபேரும் ஹோட்டலுக்கு வந்தீங்க அப்புறமாய் என்ன நடந்தது?’

அங்கே ராஜாராமுக்கும் ரிஸ்ப்ஷனிட்கும் தகராறு வந்துடுத்து. தன் செல்வாக்கால் தனக்கு அறை கொடுக்கணும் என்றும், கையெழுத்து அதெல்லாம் நாளைக்குப் போடுகிறேன் என்றும் சொன்னான் அவன். அது முடியாது என்றார் ரிஸ்ப்ஷனிட். கடைசியில் நான் கையெழுத்துப் போட்டு இருவரையும் அனுப்பி வைத்தேன். பிறகு லட்சுமியைக் கூட்டிட்டு வந்து ஹாஸ்டலில் இறக்கி விட்டேன்.’

‘ஸ்கூட்டரிலா?’

‘ஆமாம். ஸ்கூட்டரில்தான். வழியில் கூட சொன்னேன்.’

‘இப்படிப்பட்ட சிநேகங்களை விட்டுவிடுன்னும், லட்சுமி மாய் பிடித்துக் கொண்டிருன்னும்’

‘இப்ப நீங்க என்ன சொன்னாலும் சாட்சிச் சொல்றதுக்கு லட்சுமி எப்படியும் வரமாட்டாள்’

‘நீங்க ரம்பினாலும் நம்பாவிட்டாலும் அது நிஜம். அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தால் எனக்கென்னவோ ரொம்பவும் வேண்டியவளாய் தோன்றும். வீணாய் நல்லப் பொண்ணு இந்தச் சூழ்நிலையில் கெட்டுப் போகிறாளேன்னு

வருத்தமாயிருக்கும். அவளுக்கு ஓவியம் நன்றாய் வரைய வரும். அதைப் பிராக்டிக் பண்ணிக்கக்கூடாதான்னு கூட சொன்னேன் நான்’

‘லட்சுமி அதற்கு என்ன சொன்னாள்?’

‘பதில் சொல்லவில்லை’

‘ஒரு பெண்ணை ஹோட்டலுக்குக் கூட்டிச் சென்று, அங்கே நீங்கள் ரெண்டு பெக் குடிச்சிட்டு, அங்கிருந்து வாட்ஜிங்கிற்குப் போய், திரும்பிப் போகும்போது ‘அம்மா நீ கெட்டுப் போகாதே’ன்னு சொல்ல நினைச்சீங்க. பவே... ஜோராய் இருக்கிறது கதை!’

‘கதை இல்லை சார். உண்மையைத்தான் சொல்றேன் எனக்கு ஒரு பக்கத்தில் இதெல்லாம் ரொம்ப திரில்லிங்காய் இருந்தது. இன்னொரு பக்கத்தில் வருத்தமாகவும் இருந்தது. இதைவிட வேறு எப்படிச் சொல்றதுன்னு தெரியலை எனக்கு’

‘நாம்ப கெட்டுப்போனாலும் பரவாயில்லை’ அடுத்த வங்க கெட்டுப் போயிடக்கூடாதுங்கிறாப் போல—’

‘என்னால் சரியாய் சொல்ல முடியவில்லை—’

‘சொல்லமுடியாது உங்களால். ஏன்னால் நீங்கள் உண்மையைச் சொல்லவில்லையாதலால்! சரி இதைச் சொல்லுங்க. அபூர்வலட்சுமிக்கு உங்களைத்தவிர இன்னும் வேறு யாராவது ஆண் சிநேகிதர்கள் உண்டா?’

‘இல்லை. இல்லை. என்னோடு மட்டும்தான் கொஞ்சம் நெருக்கமாய் இருப்பாள்.’

‘இந்த ஊருக்கு வருவதற்கு முன்னால்?’

லே—8

‘வருவதற்கு முன்னாலா?... அவங்க வீட்டில் எவ்வளவு கட்டுதிட்டத்தோடு வளர்த்திருக்காங்களன்னால், இந் ஹனுக்கு வந்தப்புறந்தான் ஆண்களோடேயே முதல் முதலாய் பேசத்தொடங்கினாளாம்’

‘இந்த ஊரில் உங்களைத்தவிர அவளுக்கு யாரும் நெருக்கம் இடையாது என்கிறீங்க. இல்லையா’

‘நெருக்கம் இடையாது’

‘உங்களுக்குத் தெரியாமல் யாராவது இருக்கலாமே!’

‘இருந்தால் தெரியாமலிருந்திருக்காது. எந்த விதத்திலாவது அவளோடு இருக்கும் சிநேகிதிகள் வாய்த்தவறியாது சொல்லியிருப்பாங்க’

இன்ஸ்பெக்டர் கிட்டே வந்து மேஜைமேல் காலைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தார். ராயன்னாவின் முகத்திற்கருகில் இருந்தது அவருடைய பூக்க. இவ்வளவு நேரமாய் இத்தனை கேள்விகளைக் கேட்ட பிறகு ஒரு தீர்மானத்திற் வந்தவரைப்போல சொன்னார் அவர்— ‘மிஸ்டர் ராயன்னா! இந்தக் கொலையை நீங்கள் பண்ணியதாய் முன்பே சொல்லிட்டேன்.

திரும்பவும் சொல்கிறேன். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் உங்கள் வாயாலேயே சொல்ல வைத்துடறேன்... என்னிடம் நிறைய சாட்சிகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றாய் விவரிக்கிறேன். ஏதாவது ஒன்றைக் கேட்டதும் நீங்களே உண்மையை ஒப்புக் கொண்டு விடுவீங்க பார்த்துட்டிருங்க. முதலிலேயே ஒப்புக்கொண்டு விட்டால் நம்மிருவருக்குமே சிரமம் குறையும். சொல்லுங்கள், எதுக்காகக் கொலைப் பண்ணினீங்க?’

‘நான் பண்ணலை.’

இன்ஸ்பெக்டர் லாட்டியரால் நாற்காலியில் ஒங்கி அடித்தார். அரும்பாடுபட்டுத் தன் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டார்.

‘நீங்கள் அன்றைக்கு ஓட்டலில் ரூம் எடுத்துக்கிட்டீங்கன்னு இவ்வளவு சிக்கிரத்தில் எங்களுக்கு எப்படி தெரிந்திருக்கும்னு நினைக்கிறீங்க? லட்சுமியின் சிநேகிதிகள அத்தனைப் பேரையும் விசாரித்தோம். அதில் ரமணியும் இருந்தாள். அந்தப் பொண்ணு சொன்னாள் நீங்கள் அன்றைக்கு ராத்திரி பூராவும் ஹோட்டலிலேயே இருந்தீங்களாம்.’

‘பொய்! பொய்! பொய்.’

‘பொய் சொல்ல வேண்டிய தேவை அந்தப் பொண்ணுங்களுக்கு இல்லை ராயன்னா. அவங்க மட்டும் சொல்லாமலிருந்திருந்தால் எங்களுக்கு இந்த ஹோட்டல் சங்கதியே தெரிந்திருக்காது இல்லையா? உடனே ராஜாராமுடன் தொடர்பு கொண்டோம். மொதல்ல அவன் தனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதுன்னு சொன்னான்.

அரெஸ்ட் பண்ணுவோம்னு மிரட்டிய பிறகு ஒப்புக் கொண்டான் — லட்சுமியோடு கழிப்பதற்கு அறை வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கலாம் — தனக்குத் தெரிந்த ஹோட்டலில் ரூம் தரச்சொன்னானாம்...’

‘ஆனால்’

‘பொறுமையாய் கேளுங்க. நீங்க என்ன சொல்லப் போறீங்கன்னு தெரியும் எனக்கு ராஜாராமோடு எங்கள் பரிசோதனை நின்றுவிடவில்லை. ஹோட்டலில் விசாரித்தோம் ஆட்டோவில் லட்சுமியோடு வந்து இறங்கிய விஷயத்தை ஹோட்டல் ரிஸப்ஷனிஸ்ட் சொன்னான், நீங்கள் ராஜாராம் பேரைச் சொல்லவே, அவன் நம்பாமல் ராஜாராமுக்குப் போன் பண்ணினானாம் ராஜாராம் சொன்ன பிறகு

தான் உங்களுக்கு அறை கொடுத்தானாம் காலை வரையிலும் நீங்கள் இருவரும் ஹோட்டலிலேயே தான் இருந்தீங்களாம்'

'பொய் லட்சுமி அப்படிப்பட்டவள் இல்லை'

'எப்படிப்பட்டவள் இல்லை?' மெதுவாய் கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர்.

'சம்பிரதாயங்களுக்கு மதிப்புத்தருபவள் இன்னும் கொஞ்ச நாள் கழித்து எப்படி ஆவாளோ தெரியாது. ஆனால் அப்ப மட்டும் அப்படிப் பண்ணக்கூடியவள் இல்லை'

'அந்தப் பொண்ணு தாய் தந்தையோடு இருந்தபோது வெளி உலகமே தெரியாமல் இருந்தாள். ஹாஸ்டலுக்கு வந்த பிறகு உங்களைத்தவிர வேறு எந்த ஆண் சிநேகமும் இல்லை. அதனால் அந்தப் பொண்ணுக்கு வேறு யாரோடும் உடல் ரீதியாய் சம்பந்தம் இருக்க... உங்கள் கணக்குப் பிரகாரம்... வழியில்லை அப்ப இதென்னது?' என்று ஃபைலி லிருந்து ஒரு காகிதத்தை எடுத்து அவனுக்கு முன்னால் வைத்தார்.

ராயன்னா அக்காகிதத்தைப் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே இன்ஸ்பெக்டரின் குரல் கணிரென்று ஒலித்தது. — 'போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிபோர்ட் பிரகாரம் அபூர்வலட்சுமி கன்னிப்பெண் இல்லை. அவள் ஹைமன் மேல் உள்ள ரப்சர்ஸ் பிரகாரம் அவளுக்கு இந்தக் கூடல் சமீபத்தில் தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது கூட ஒரு தடவை இல்லை. இதற்கு உங்கள் பதில் என்ன?'

ராயன்னாவின் முகம் ரத்தமே இல்லாதது போல வெளுத்து விட்டது.

இன்ஸ்பெக்டர் அவன் தோளைத் தொட்டு வேகமாய் கிட்டே இழுத்தார். குரூரம் நிரம்பிய முகத்துடன் —

'என்னை அரக்கனாக்காதீங்க மிஸ்டர் ராயன்னா. என்னிடம் எல்லா சாட்சிகளும் இருக்குன்னு முன்பே சொன்னேன். ஒவ்வொன்றாய் உங்களுக்கு முன்னால் எடுத்து வைக்கிறேன். எந்த நிமிஷத்திலாவது நீங்களே உங்கள் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு திருவிங்க — சொல்லுங்கள். லட்சுமியைக் கொலை பண்ணியது நீங்களானே?'

'ராயன்னா கொஞ்சநேரம் பதில் பேசவில்லை. தனக்குள் ஏதோ வாதனைப் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாற்போல மௌனமாய் யோசித்துக் கொண்டே இருந்தான். அவன் ஒரு முடிவிற்கு வந்தாற்போல ஏதோ சொல்ல நிமிர்ந்த போது வெளியே காலடியோசை கேட்டது. எஸ் ஐ சத்திய நாராயணன் உள்ளே வந்தார். அடர்த்தியான மீசைகள், சிவந்த கண்கள், குடியால் ஏற்பட்டிருந்த உப்பிய கன்னங்கள், உண்மையான போலீஸ்க்கானாய் இருந்தார்.

இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்து சல்யூட் பண்ணினார். அவர் பார்வையில் — 'உண்மையைச் சொல்லிட்டானா, நான் சொல்லவைக்கட்டுமா?' என்ற கேள்வி இருந்தது. அதைப் புரிந்துக் கொண்டாற்போல இன்ஸ்பெக்டர் —

'இப்பத்தான் தொடங்கப் போறான். அப்படி நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு உட்கார்ந்துக்கொள் —' என்றார். சத்தியநாராயணன் நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு உட்கார்ந்துக் கொண்டார். இரு போலீஸ் அதிகாரிகளும் ராயன்னாவை நோக்கித் திரும்பி 'இனி சொல்லு' என்பது போல பார்த்தார்கள்.

சரியாய் பத்துமணிக்கு நண்பன் வந்தான். அந்த இரண்டு மணி நேரத்திற்குள் கிரண்மயி ஒரு முடிவிற்கு வந்துவிட்டாள். வீட்டிலிருந்தவர்கள் இலவச ஆலோசனைகளை எடுத்து

வீகவார்களே தவிர உருப்படியாய் எதையும் பண்ண மாட்டார்கள். தனக்குத் தெரிந்த இன்ஸ்பெக்டர் யாரோ இருப்பதாய் போன அண்ணன் இன்னும் கிரும்பிவரவில்லை. மாவைவரை வரமாட்டான் என்று தெரியும்.

ராயன்னாவின் கிதேதென் வந்து 'ஒரு தெரிந்த லாயர் இருக்காருங்க, போலோமா?' என்றான்.

'உங்களுக்காகத்தான் காத்துட்டிருந்தேன்.' என்றான் அவன். அவனுடைய உதவி அவளுக்கு மனத்தளவில் தைரியம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது ராயன்னாவின் தந்தை 'நானும் வரேம்மா' என்றார்.

'நாங்க போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போகலீங்க லாயரிடம் போகிறோம்.' என்றான் கிரண்மயி. சம்பந்தி மகனாடன் பேசிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்துவிட்டு அவள் தந்தை அங்கே வந்தார்.

'இந்த லாயருங்களிடமும் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கும் நீ எதுக்கு? எல்லாம் அண்ணன்கள் போய்க் கொள்வாங்க என்றார்.'

'எப்போ? அவருக்கு தண்டனை கிடைத்த பிறகா?'— என்றெண்ணிக் கொண்டாள் மனத்திற்குள். ஆனால் வெளியே சொல்லவில்லை. அவள் பேசாமலிருந்ததைப் பார்த்து விட்டு 'இப்பவே, இதென்ன கல்யாணப் பொண்ணு நள்ளிரவில் வெளியே சுற்றுவதாவது'ன்னு பேசிக்கிறாங்க எல்லோரும்— என்று முடித்தார்.

கிரண்மயி அவேசத்தை அரும்பாடுபட்டு அடக்கிக் கொண்டு மறுமொழி சொல்லாமல் வெளியே நடந்தாள். அவன் இரண்டு ரிக்ஷாக்களைக் கூப்பிடப் போனபொழுது— 'தேவையிலை, ஒன்று போதும்' என்றான். அவன் ரிக்ஷாக்காரனுக்கு விலாசத்தைச் சொன்னான்.

ரிக்ஷா போய்க் கொண்டிருக்கையில் அவன் தனக்குள் கிரித்தக் கொண்டான்.— தேற்றிரவு வெட்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த மனமகள். இன்றைக்கு ஜெயிலைச் சுற்றியும் லாயர்களைச் சுற்றியும்... விதி என்றால் இதுதான் போலும்!

அதற்குள் ரிக்ஷா நின்றது. அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். அது ஒரு சின்ன வீடு. அதிலேயே ஆபீசம் இருந்தது. வெளியே வெங்கடரத்தினம், என்ற போர்டு இருந்தது. இருவரும் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

லாயர் வெங்கடரத்தினம் எதிரே நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தார். வயது முப்பதைத் தாண்டியிருக்கும்.

வெளியே தென்பட்ட வீட்டுச் சூழ்நிலையைப் பார்த்து விட்டு 'இதென்ன இப்படிப்பட்ட லாயரிடம் கூட்டிவந்திருக்கிறானே, என்றெண்ணிக் கொண்டான். ஆனால் ஒருமுறை லாயரைப் பார்த்ததுமே அவளுக்கு ஏனோ தைரியம் ஏற்பட்டது.

'உட்காருங்கள். நீங்கள்தானா மிஸஸ் ராயன்னா?' என்று கேட்டார்.

அவள் தலையாட்டினாள்.

'இன்றைக்குப் பேப்பரில் படித்தேன். கிரிக்கெட் பிளேயர் தானே? 'பேட்லக்' என்று நினைத்துக் கொண்டேன். அதற்குள் இவர் வந்து நீங்கள் தான் இந்தக் கேசை எடுத்து நடத்தினும் என்றார். சரி என்றேன்.

ஆனால் மொதல்லேயே சொல்லிடுறேன், நான் பணத்துக்காகவோ, பெயருக்காக கேசங்களை டேக் அப் பண்ண லாயர் இல்லை. உண்மையாகவே இந்தக் கொலையைப் பண்ணியிருந்தால் மட்டும் என்னால் எந்த விதத்திலும் உங்களுக்கு உதவமுடியாது.

இப்பொழுதுதான் புரிந்தது கிரண்மயிக்கு — இந்த லாயரிடம் அவ்வளவாய் கூட்டம் இல்லாததற்குக் காரணம் என்னவென்று. இவர் உண்மையான நீதிபதி! கிரண்மயியை அவ்விடத்திற்குக் கூட்டி வந்த சிநேகிதன் பயந்தபடி அவளைப் பார்த்தான்.

ஆனால் கிரண்மயி அவன் ஊகத்திற்கு மாறாய் சரீ என்று தலையாட்டி விட்டு— 'அவர் இந்தக் கொலையைப் பண்ணியிருந்தாரானால் தப்புச் சாட்சிகளோடு வெளியே கொண்டு வந்துடச் சொல்லி நான் கேட்டுக் கொள்ள மாட்டேன் லாயர் சார். எந்தக் காரணத்தினால் அவர் இந்தக் காரியத்தைப் பண்ணினார் என்று உண்மையைத் தெரிந்துக் கொண்டு அதைப் பொறுத்து தண்டனையைக் குறைக்க ஏற்பாடு பண்ணுங்கள், போதும்.

ஆனால் எனக்கு ஏனோ அவர் இந்தக் கொலையைப் பண்ணலைன்னு தோணுது. அதற்குக் காரணங்களைக் கேட்டால் என்னால் எதுவும் சொல்ல முடியாது' என்றாள்.

வெங்கட ரத்தினம் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பில் நமக்கு வேண்டியவங்க எந்தத் தப்புமே பண்ணியிருக்க மாட்டாங்கன்னுதான் நமக்குத் தோன்றும்' என்ற அர்த்தம் தென்பட்டது. அந்தச் சிரிப்பிற்கு அர்த்தம் புரிந்துக் கொண்டவளாய் கிரண்மயி சொல்லத் தொடங்கினாள்—

'எங்கள் திருமணம் நடந்து முழுசாய் மூன்று நாள் கூட ஆகவில்லை. அவர் நேர்மையை நான் சர்டிஃபை பண்ணவில்லை

ஆனால் இந்தச் செய்தி தெரிந்ததுமே அவர் நடந்துக் கொண்ட விதத்தைப் பார்த்து எனக்கு அப்படித் தோன்றிற்று. நான் மனோத்தத்துவ மாணவி. நீங்கள் தர்க்கத்தைக் கேட்டால் என்னால் பதில் சொல்ல முடியாது.

ஆனால் என் அபிப்பிராயம் தப்பாயிருந்தால் இவ்வளவு நாட்களாய் நான் படித்தப்படிப்பும், புரிஞ்சுக்கிட்ட மனோத்தத்துவ சாஸ்திரமும் அர்த்தமற்றவை என்று மட்டும் சொல்லமுடியும். அந்த உத்தேசத்தோடேயே உங்களை ஒன்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏதோ லாயராய், இருக்கிற ஆதாரங்களைக் கொண்டு அவருக்கு தண்டனை குறையும் படி மட்டுமே பார்க்காமல் இன்னும் ஆழமாய் இந்தக் கேசு விவரங்களைப் பரிசோதிக்கும்படியாய்...

அப்பொழுதுதான் வெங்கடரத்தினம் அவளை ஒரு வினாடி ஏறயிறங்கப் பார்த்தார். அவள் தலை குனிந்தபடி உட்கார்ந்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு புது மணப்பெண்ணிற்குத் திருமணமான மூன்று நாட்களுக்குள் இப்படிப்பட்டச் சம்பவம் வேறு யாருக்காவது நடந்திருந்தால் நொடித்து தளர்ந்து போயிருப்பார்கள்.

அவள் முகத்தில் கவலை இருந்தது ஆனால் அந்தக் கவலைக்குப் பரிகாரம் தேடிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற உறுதி இருந்தது. நடந்ததை நினைத்து கவலைப்பட்டிருக்கொண்டே உட்கார்ந்து விட்டால் பிரச்சனைக்குப் பரிகாரம் ஏற்பட்டுவிடாது என்ற யோசனை இருந்தது.

வெங்கடரத்தினத்திடம் பலதரப்பட்ட க்ளையிண்டுகள் வருவார்கள். நிறைய பேர் முதல் சம்பாஷணையைக் கேட்டதுமே பின் வாங்கி விடுவார்கள். வேறு சிலர் நடுவில் அவரை விட்டுப் போய் விடுவார்கள். அவர் வாதனையைப் புரிந்துக் கொள்ளக் கூடிய பக்குவமோ அவ்வது பொறுமையோ யாருக்கும் இருந்ததில்லை. இவள் அவ்வாறு இல்லை என்று பட்டது அவருக்கு.

அவர் தலையாட்டி விட்டு—'கேசு விவரங்களைச் சொல்லுங்கள்' என்றார்.

அவள் ஜீவனற்றப் புன்னகையொன்றை உதிர்த்து விட்டு—

'விவரங்கள் எதுவும் எங்களுக்குத் தெரியலை லாயர் சார். பாதிராத்திரி பன்னிரெண்டு மணிக்குப் போலீசார் வந்து அவரைக் கூட்டிட்டுப் போனாங்க. யாரோ ஒரு ஹாஸ்டல் பெண்ணைக் கொலைப் பண்ணிட்டதாய் சொன்னாங்க. அதைத் தவிர வேறொன்றும் தெரியாது எங்களுக்கு' என்றாள்.

வெங்கடரத்தினம் ராயன்னாவின் நண்பனைப் பார்த்து

'உங்களுக்கு ஏதாவது விவரம் தெரியுமா?' என்று கேட்டார்.

'நானும் ராயன்னாவும் ஒரே ஆபீசில் வேலை பண்ணுகிறோம் எனக்குக் கூட கிரிக்கெட்டில் ஆர்வம் உண்டு

'இந்த அபூர்வலட்சுமிங்கிற பெண்ணைப்பற்றி உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா?'

'நிறையப்பேர் ஆட்டோகிராப்புக்காக வருவாங்க. அதைத்தவிர வேறொன்றும் தெரியாது'

வெங்கடரத்தினம் ஆழ்ந்து பெருமூச்சு விட்டுவிட்டு—

'நான் இன்றைக்கு ராயன்னாவைச் சந்திக்கிறேன்'— என்றார்.

கிரிக்கெட் போர்டிலிருந்து வந்த தந்தியை கிரண்மயி அவரிடம் காட்டிவிட்டு —'அவருக்கு வந்தது இது. உடனே போகாமல் போனால் மடில் அவர் ஸ்தானம் போய் விடும்' என்றாள்.

வெங்கடரத்தினம் அவளை வியப்போடு பார்த்தார். நீண்ட எதிர்காலத்தின் நிலையான கணவனின் கேசைப்பற்றி யோசிக்காமல், கிட்டத்தில் இருந்த பிரச்சனையைப்பற்றி இவள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். மிகச் சொற்பமான வர்களுக்கு மட்டுமே இது சாத்தியமாகக்கூடியது. எப்

பொழுதோ நடக்கப் போவதைப்பற்றி ஊசித்துக்கொண்டு மனம் சிதறுவதை விட, உடனே இருந்த பிரச்சனையைப்பற்றி யோசிப்பது! அவனைப்பார்த்ததுமே ஏற்பட்ட எண்ணத் திற்கு அவன் நடந்துக்கொண்ட விதம் பலமூட்டவே அவர் மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

'இந்த மேட்சிற்கு அவர் எப்பப் போகணும்?'

'நாளைக்கு சாயந்திரமே புறப்பட்டுடனும்' என்றான் ராயன்னாவின் நண்பன்

'இன்றைக்கே ஜாமீனுக்கு முயற்சிப்போம்' என்றார் வெங்கடரத்தினம் எழுந்திருந்து.

'எப்படிப்பட்டச் சூழ்நிலையிலும் ராயன்னாவுக்கு ஜாமீன் கிடைத்துவிடக் கூடாது' என்றான் விஜயகுமார். ராகவாச்சாரி நடைப்பயின்றுக் கொண்டிருந்தார் நடந்துக் கொண்டே யோசிக்கத் தொடங்கினார்.

'ஜாமீன் கிடைக்காமல் பன்றது நம்ப கையில் இல்லை. அவங்க நல்ல லாயர் யாரையாவது வெச்சுக்கிட்டால் எப்படிப்பட்ட நிலையிலும் ஜாமீன் கிடைத்துவிடுவது கஷ்டம் ஒன்றுமில்லை.' என்றார்.

'ஜாமீன் கிடைத்தாலும் கூட ஒரு கொலையாளி நாட்டை எப்படி ரிப்ரஸென்ட் பண்ணிட முடியும்?' ஆவேச மாய் சொன்னான் வெங்கட்ராஜ். உண்மையில் அவன் பெயர் வெங்கட்ராஜ்தான். பழைய பேராய் இருக்கிறது என்றெண்ணி விஜயகுமார் மாற்றிக் கொண்டு விட்டான்.

காலையில் பேப்பரைப் படித்துக் கொண்டிருந்தவன் இந்தச் செய்தியைப் பார்த்தான். 'ராயன்னா அரெஸ்ட்'

என்றச் செய்தியைப் படித்ததுமே தலைகால் புரியாத சந்தோஷத்தால் திணறினான். உதட்டில் புன்னகை விரிந்தது. ஒரு தடவைக்குப் பத்து தடவையாய் அதைப் படித்தான்.

ஒரே துறையில், தன் எதிரி என்றெண்ணிக் கொண்டிருந்தவன் ஆபத்தில் சிக்கிக்கொண்டு அதனால் தனக்குப் போட்டி குறைந்து விடும் என்ற நிலை ஏற்பட்டால், அதற்கு மனதில் ஒரு துளி தந்தோஷம் கூட இல்லாமல் மனப்பூர்வமாய் வருத்தப்பட வேண்டுமென்றால் அடுத்தவனுக்குப் பெரிய ஸ்போர்ட்ஸ்மென்ஷிப் இருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்டது எதுவும் விஜயகுமாருக்கு இல்லை.

உடனே ராகவாச்சாரிக்குப் போன் பண்ணி வரவழைத்தான். அவரும் அச்செய்தியை அப்பொழுதுதான் பார்த்திருந்தார்.

‘யார் இந்த அபூர்வலட்சுமி? உனக்குத் தெரியுமா?’ கேட்டார். ராகவாச்சாரி.

‘ஒரு பைத்தியம். ஆட்டோகிராப் வேணும்னு எங்கப் பின்னால் சுற்றிட்டிருக்கும். ஆள் கொஞ்சம் கைவரிசையைக் காட்டிட்டான் போலிருக்கு. இவனுக்குக் கல்யாணம் செட்டில் ஆயிடுத்துன்னு தெரிஞ்சதுமே ஒருக்கால் உலுக்கி எடுத்திருக்கும். நம் பையன் வழியை அடைச்சிருப்பான்—’ என்றான் விஜயகுமார் ஒரு உண்மைக்குத் தன் கற்பனையை ஜோடித்து. ...எதிர்சாலத்தில் உருவாகப்போகும் ஒரு கதைக்கு அஸ்திவாரம் போட்டபடி.

‘மொத்தத்தில் உனக்கு இதனால் லாபம்.’

‘ஆமாம். காலையில் பேப்பரைப் பார்க்கிற வரைக்கும் ரெண்டு பேரில் யார் செலெக்ட் ஆவோமோன்னு ஒரே டென்ஷனில் இருந்தேன். மொத்தத்தில் அது செத்துக் கைக் கொடுத்திருக்கு.’

‘சரி, நீ ரொம்பவும் எக்ஸைட் ஆயிடாதே. பத்திரிக்கைக் காரங்க யாராவது பார்த்துட்டாங்கன்னால் ‘ராயன்னாவின் அரெஸ்ட் விஷயத்தால் விஜயகுமாரின் மகிழ்ச்சி’ என்று தலைப்பைப் போட்டு எழுதிவிடுவாங்க’ என்றார் ராகவாச்சாரி சிரித்துக்கொண்டே.

‘அந்த சங்கதியை அப்புறமாய் பார்த்துப்போம். மொதல்ல நீங்க போய் அந்த செலக்ஷன் போர்டுக்காரங்க னோடு பேசுங்க. ஒரு கொலைகாரனுக்கு நாட்டின் சார்பாய் ஆடுகிற ஸ்தானத்தை எப்படித் தந்துவிட முடியும்? நாளைக்கு அந்தச் செய்தி தேசியச் செய்தியில் வருவதற்குள்ளாகவே நீங்கள் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளாமல் போனால் கண்ணை மூடிக்கிட்டு எப்படி செலெக்ட் பண்ணினீங்கன்னு எல்லோரும் உங்களைத்தான் சொல்லுவாங்க.’

ராகவாச்சாரி சிரித்துக்கொண்டே— ‘நான் என்ன பேசணும்னு எனக்கே சொல்லித் தராயே! ஆனால் இதற்கு முன்னால் இதே போன்றச் சூழ்நிலையில் தான் ஒரு பிரபல கிரிக்கெட் ஆட்டக்காரனை வெளிநாட்டுக்குக் கூட அனுப்பினோம், நினைவிருக்கா? ஆனாலும் என் முயற்சியை நான் பண்ணேன். இன்றைக்கே பம்பாய்க்குப் போறேன்’— என்று எழுந்தவர் திரும்பவும் நின்றார். விஜயகுமாருக்குப் புரிந்தது. உள்ளேயிருந்து ஒரு தோட்டுக் கற்றையைக் கொண்டு வந்து தந்தான். அதை வாங்கிக் கொண்டு ராகவாச்சாரி போய் விட்டார்.

அந்தச்சமயத்தில் அவ்விருவரையும் அச்சூழ்நிலையில் பார்ப்பவர்கள் ராகவாச்சாரி செலெக்டர் என்றும், விஜயகுமார் விளையாட்டு வீரன் என்றும் நினைத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். நிலைமை அவ்வாறு இருப்பதால்தான் நம் நாட்டின் பரப்பளவில் பத்தில் ஒரு பாகம் கூட இல்லாத கொரியாவுக்கு எல்லா பதக்கங்களும் வரும்போது நம் நாட்டிற்கு நாலைந்திற்கு மேல் வருவதில்லை.

நம் நாட்டின் பரப்பளவில் நான்கில் ஒரு பாகம் கூட இல்லாத தேசங்கள் எல்லாம் கால்பந்தில் உலக வெற்றிக் காகப் போட்டிப் போட்டிப் போட்டுக் கொண்டிருக்கையில் நமக்குப் பங்கெடுத்துக் கொள்ளக்கூடிய அருகதை கூட வராமல் கல்கத்தா மைதானத்தில் நம் பிரதாபத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

விளையாட்டுக்களில் அரசியல் விளையாடுவதைத் தவிர்த்தாலேயொழிய விளையாட்டுக்கள் இந்தாட்டிற்குப் பெருமையைச் சேர்க்க வழியில்லை. இன்னும் கொஞ்ச நாட்களில் நம் நாட்டைவிட சிறியதான (ஒரு சீதோஷ்ண நிலையும் பருவமாறாததும் கொண்ட) ஸ்ரீலங்கா கிரிக்கெட்டில் நம் நாட்டைத் தோற்கடிக்கச் செய்து விட்டாலும் அதில் ஆச்சரியப்படக்கூடிய விஷயம் எதுவும் இல்லை.

ராகவாச்சாரி போன பிறகு விஜயகுமாருக்கு என்ன பண்ணுவதென்றே புரியவில்லை. எழுத்தாளர்களுக்கும், அரசியல்வாதிகளுக்கும், வியாபாரிகளுக்கும் ஒரு லட்சணம் உண்டு. தமக்குத் தெரிந்த விஷயத்தை நாலு போருக்குச் சொன்னாலேயொழிய மனம் நிம்மதியாய் இருக்காது. இப்பொழுது அவன் நிலைமை கூட அதே போல் தான் இருந்தது. ராஜாராமுக்குப் போன் பண்ணினான்.

‘ராயன்னா அரெஸ்ட் ஆயிட்டாணம். கேட்டாயா?’ என்று கேட்டான்.

‘ஆங்...நேற்றே தெரியும்’

‘நேற்றே தெரிஞ்சுடுத்தா? எப்படி?’

‘சாயந்திரம் ரமணி போன் பண்ணினான். லட்சுமியின் மரணத்தால் ஹாஸ்டலில் ஒரே அல்லோகலமாம். தூக்குப் போட்டுக் கிட்டதால் எல்லோரும் தற்கொலைன்னு எண்ணிக் கிட்டாங்களாம். ஆனால் அதற்குள் இன்ஸ்பெக்டர் வந்து

‘கதவை உள்ளே சாத்தித் தாழிட்டுக்கொள்ளாமல் தற்கொலை எப்படிப் பண்ணிட்டிருக்க முடியும்னு கேட்டதுமே ஒரு பொண்ணு—’ ஆமாம், உண்மைதான். நான் பார்த்தேன்’ என்றாளாம்.

‘என்னத்தைப் பார்த்தாளாம் அந்தப் பொண்ணு’—

விஜயகுமார் ஆர்வத்துடன் கேட்டான்.

‘நீங்கள் அந்த அறையிலிருந்து வெளியே வந்ததைத் தன்கண்ணால் சுயமாய் பார்த்த பொண்ணு அந்த விஷயத்தை நாளைக்கு கோர்ட்டில் சாட்சிச் சொல்லப் போகிறாள்.

இதற்கு நீங்கள் என்ன சொல்றீங்க?’ இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார்.

‘நான் ஹாஸ்டலுக்குப் போன விஷயம் உண்மைதான். ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் லட்சுமி உயிரோடுதான் இருந்தாள்’ என்றான் ராயன்னா.

‘பின்னே ஏன் அன்றைக்குச் சந்திக்கவே இல்லைன்னீங்க?’

‘நான் உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன்’

‘நீங்க சொல்ற உண்மை எது? லட்சுமி செத்த அன்றைக்கு அவளைச் சந்திக்கவே இல்லைன்னீங்க முதலில். இப்பொழுதோ சந்தித்தேன் என்கிறீங்க, அந்தப் பெண்ணோடு இரவைக் கழிக்கவில்லை என்றுச் சொன்னீங்க முதலில். இப்பொழுதோ ஹோட்டலில் ரூம் எடுத்துக்கிட்டேன்னு ஒப்புக்கிட்டீங்க’

‘லட்சுமி என்றைக்குச் செத்தாளோ எனக்குத்தெரியாது. இப்பொழுது நீங்கள் சொன்னதால் தான் என்றைக்குச் செத்தாள் என்று தெரிந்தது’

‘அபாரம்! அற்புதம்!’ என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் இவ்வளவு நல்ல நடிப்பை நான் எங்குமே பார்த்ததில்லை’ இவர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருந்தபோது எஸ். ஐ சத்யநாராயணன் வெளியே வராந்தாவில் வந்து நின்றார். எப்படி ராயன்னாவை உண்மையைச் சொல்ல வைப்பது என்று தவிப்போடு இருந்தார் அவர்.

சரியாய் அந்தச் சமயத்தில் ஒரு ஸ்கூட்டர் வந்து போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு முன்னால் நின்றது. ஒரு ஆள் அதிலிருந்து இறங்கி, போலீஸ் ஸ்டேஷன் படிக்களில் ஏறி, எஸ். ஐ யிற்கு முன்னால் வந்து கையை நீட்டிக் கொண்டே— ‘என் பெயர் வெங்கடரத்தினம். லாயர்’ என்றார்.

அதனால் என்ன என்பது போல பார்த்தார் இன்ஸ்பெக்டர்.

‘நான் அர்ஜென்டாய் ராயன்னாவைப் பார்க்கணும்.

சத்யநாராயணன் அவரைக் கோபமாய் பார்த்தார். லாயர்களைக் கண்டாலே அவருக்கு எரிச்சல். ‘இவங்களுக்கு ஒழுக்கம் கிழுக்கம் எதுவுமே கிடையாது. கேடு கெட்டவங்களையும், கெட்ட காரியங்களைப்பண்ணும் கிராதகர்களுக்கும் காப்பாற்றிப் பொய்யான வாழ்க்கையை வாழ்ந்துக் கொண்டிருப்பவங்க’ — எவ்றெண்ணிக்கொண்டார்.

சத்யநாராயணன் பேசாமலிருந்ததால் வெங்கடரத்தினம் சந்தேகத்தோடு உள்ளே எட்டிப் பார்த்தார். போலீஸ் கட்டுப்பாட்டில் நடந்து வரும் அக்கிரமச் செயல்களைப்பற்றி நன்றாய் தெரிந்தவர் அவர்.

‘அப்படி உட்காருங்க. சர்க்கின் உள்ளே இருக்கார். கூப் பிடுகிறேன்.’ என்று வேறுவழி இல்லாதவராய் உள்ளே போனார்.

உள்ளே இன்ஸ்பெக்டர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்— ‘நீ எவ்வளவு டபாய்த்தாலும் லாபமில்லை ராயன்னா. எல்லா விதத்திலும் நீதான் கொலையாளின்னு நிரூபிக்கிற சாட்சிகள் என்னிடம் உள்ளன. அதெல்லால் உண்மையான ஆகாரங்கள்தான் என்று உன்னை ஒப்புக் கொள்ளும் படியும் பண்ணிட்டே வந்திருக்கேன். இப்பொழுதும் ஒன்றும் மிஞ்சிப் போய் விடவில்லை. நடந்ததைச் சொல்லு. தண்டனையாவது குறையும்—’ என்றுச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் இன்ஸ்பெக்டர்.

‘நான் கொலை பண்ணலை. பண்ணலை. பண்ணலை உங்களுக்குக்கிடைத்த அந்த ருசுக்களும், ஆதாரங்களும் எனக்குப் புரிபடாதவைகள். ‘இனி நீங்கள் என்ன வேணுமானாலும் பண்ணிக்குங்க. என்னால் சொல்லக்கூடியது அவ்வளவுதான்’ என்று கத்தினான் ராயன்னா. அவனிடம் பொறுமை தளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

இன்ஸ்பெக்டருக்கு வேண்டியதும் அதுதான்— ராயன்னா கொஞ்சம் எழுச்சியடைவது! அந்தச் சமயத்தில் கொஞ்சம் தூண்டிவிட்டுவிட்டால் போதும் உண்மை வெளிப்பட்டுவிடும். ‘ஆமாம். கொலை பண்ணினேன் தான். வேறு வழியில்லை. என்ன பண்ணச் சொல்றீங்க?’ என்று கேட்கும் நிலைக்கு வந்து விடுவான்.

‘இதப்பார் ராயன்னா! உனக்குக் கல்யாணமாகி மூன்று நாள் கூட ஆகவில்லை. கள்ளங்கபடம் இல்லாத இன்னொரு பெண்ணைக் கூட சித்திரவதைப் பண்ணிப்பிடுகிறாய் நீ. அந்தச் சின்னப் பெண்ணையோ நம்பிக்கைக் கொடுத்து மோசம் பண்ணி கழுத்தில் தூக்குப் போட்டு ஒரேயடியாய் கொன்றுவிட்டாய்.

கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு இன்னொரு பெண்ணை நம்பிக்கை துரோகத்தோடு நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் கொல்லப்

போகிறாய். உனக்கு எப்படிப்பட்ட தண்டனை விதித்தால் தகும் என்று எனக்கே புரியவில்லை. இன்ஸ்பெக்டர் நிறுத்தினார்.

சத்யநாராயணனைப் பார்த்ததுமே அவர் முகத்தில் தோற்றுப்போய் விட்ட உணர்ச்சி தென்பட்டது. 'வா, சத்ய நாராயணா! நான் தோற்றுப் போயிட்டேன். படித்த பண்புடைய ஆளாய் இவன் என் வார்த்தையை நிலைநிறுத்து வான்னு நினைத்தேன். இனி லாபமில்லை, நீயே கவனி' என்றார் எரிச்சலோடு.

'நீங்க ஒரு வாட்டி வெளியே வாங்க சார்' என்றார் சத்யநாராயணன்.

ஏறக்குறைய பெண்பார்க்கும் படலம் முடிந்த கையோடேயே நம்ப ஆள் ஹாஸ்டலுக்கு வந்தானாம். லட்சுமியோடு அவன் ஏதோ ஆவேசமாய் பேசியதை ஒரு பெண் பார்த்தாளாம். அரை மணிக்கப்புறமாய் அவன் ஹாஸ்டலிலிருந்து பயந்து பயந்து வெளியேறியதைக் கூட அதே பெண் பார்த்தாளாம். அப்பாழுதே சந்தேகத்தோடு லட்சுமியின் அறைக்குள் போய் பார்த்திருந்தாளானால் அவளைக் காப்பாற்ற முடிந்திருக்கும். ஆனால் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அதற்கப்புறமாய் ரெண்டு மூணு மணி நேரத்திற்குப்பிறகு எதற்கோ போய் பார்த்தால் அதற்குள் எல்லாம் ஆகி விட்டிருந்தது—

'எல்லோரும் தற்கெலைன்னு எண்ணிக்குப்படியாய் அவ்வளவு ரகசியமாய் பண்ணியிருக்கானாம். ஆனாலும் பிடிபட்டுப் போயிட்டான்.'

'பாவம் லட்சுமி! எவ்வளவு அப்பாவியான பொண்ணுடா! அவளைப்போய் கொல்றதுக்கு இவனுக்குக் கை எப்படித்தான் போச்சோ?' வருத்தப்படுவதுபோல நடித்தான் விஜயகுமார்.

'அவன் மனுஷனாய் இருந்தால்தானே! மிருகம்!' என்றான் ராஜாராம் கோபமாய். விஜயகுமாருக்கு வேண்டியதும் அதுதான்.

'நம்பிக்கைத் தந்து வசப்படுத்திவிட்டு, தட்டிக் கேட்ட போதுகொன்றே போட்டுட்டான். அப்படிப்பட்ட நீச்சமான வனுக்குத் தூக்கு தண்டனை இடைக்க வேண்டியதுதான். நினைத்தாலே என் தேகம் பற்றியெரிசிற்று. அவன் ஜெயில் விருந்து வெளியே வராமல் பார்த்துக்கணும்' என்றான் ஆவேசமாய்.

'ஜாமீன் கூட கிடைக்காது அவனுக்கு. போலீசாரிடம் சாட்சி எல்லாம் தெளிவாய் இருக்காம்' என்றான் ராஜாராம்.

'அதற்காகச் சும்மாயிருந்து விடக்கூடாது. நாம் இன்னொரு விதமாய் புகைச்சலைக் கொண்டு வரணும். அவனுக்கு ஜாமீன் கொடுத்தால் ஹாஸ்டலில் இருக்கிற பெண்கள் எல்லோருமாய் சேர்ந்து ஸ்ட்ரைக் பண்ணும்படிச் செய்யணும். நீ மனம் வைத்தால் அது கஷ்டம் இல்லை ரமணியோடு பேசு. வீணாய் நாம் பரகளைப் பண்ணாமல், இவ்வளவு நாளாய் அவனுடைய சிநேகிதர்கள் என்று எல்லோருக்குமே தெரியுமாதலால் நம்மிருவரின் பெயர்களும் வெளிவராமல் மட்டும் பார்த்துக்கொள். பணத்துக்காகத் தயங்காதே.'

'நல்ல ஐடியா! அது சரி எங்க அங்குள் டி. சி. பி. இல்லையா? அவருக்குப் போன் பண்ணிச் சொல்றேன், காலேஜ் ஸ்டூடென்ட்டின் ஸ்ட்ரைக் என்றால் பயப்படாமல் இருக்கமாட்டாங்க' என்றான் ராஜாராம் ஆர்வம் கொப்பளிக்க.

'சரி, என்ன நடந்ததுன்னு எனக்குக் கூட போன் பண்ணிச் சொல்லு.' போனை வைத்து விட்டுத் திரும்பவும் யோசனையில் ஆழ்ந்தான் விஜயகுமார்.

இந்த ராஜாராம் எவ்வளவு கைத்தேர்ந்த அயோக்கியன் என்பதை அவனுடைய அங்குள் அறிவார். அதே போல ரமணியின் பேச்சிற்கு ஹாஸ்டல் பெண்கள் எவ்வளவு மதிப்பளிப்பார்கள் என்பதையும் கூட நன்றாய் அறிவார். விஜயகுமார் மேற்கொண்டு தாமதிக்காமல் போனை எடுத்து இன்னொரு நம்பருக்கு டயல் பண்ணினான். ஒரு மந்திரியின் வலதுக்கையான குண்டர் தலைவன் ஒருத்தனின் போன் அது. அவனோடு ஒப்பந்தத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்ட பிறகு விஜயகுமாரின் மலம் நிம்மதியடைந்தது.

அதே சமயத்தில் லாயர் வெங்கடரத்தினம் குற்றவாளி ராயன்னாவுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

'இதப்பாருங்கள் மீஸ்டர் ராயன்னா! உங்களோடு நான் பேசுவதற்கு பதினைந்து நிமிஷங்கள் தான் டயம் தந்திருக்கிறார் இன்ஸ்பெக்டர். உங்கள் மனைவி வந்து இந்தக் கேசைப் பற்றிச் சொன்னபோது நீங்கள் 'நிரபராதி' என்று நன்றாய் நம்பிக்கை ஏற்பட்டாலேயொழிய இந்தக் கேசை எடுத்துக்க முடியாதன்னு தெளிவாய் சொல்லிட்டேன். எனக்கு நடந்த விஷயம் என்னன்னு உண்மையைச் சொல்லுங்கள்.'

'உண்மை நம்பத்தகுந்ததாய் இருக்காது லாயர் சார். காலையிலிருந்து இன்ஸ்பெக்டர் என்னை பலவிதமாய் கேள்விகள் கேட்டிட்டேயிருக்கார். சாட்சிகளையும் ருசுக்களையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார். அதையெல்லாம் பார்த்தபோது எனக்கே உண்மை எதுன்னு சந்தேகம் வந்து குழப்பத்தில் ஆழ்ந்து போயிட்டேன். எனக்கே தெரியாமல் நான் போய்

அந்தக் கொலையைப் பண்ணிட்டு வந்துட்டேனோ என்னவோன்னு சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. இப்படியிருக்கும்போது உங்களுக்கு என்னத்தைச் சொல்லுவேன்? எதைச் சொல்லி என் குற்றமற்றத் தன்மையை நிரூபித்துக் கொள்ளமுடியும் என்னால்?'

வெங்கடரத்தினம் ராயன்னாவின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தார். அவன் உத்தேசத்தைப் புரிந்துக் கொண்டவராய் நிமிர்ந்து அவன் கண்களைப் பார்த்தார். அப்பார்வையில் பயம் இல்லை. வருத்தம் இருந்தது. நடிப்பு இல்லை; உண்மை இருந்தது. காப்பாற்றச் சொல்லி கெஞ்சல் இல்லை. புரிந்துக்கொள்ளச் சொல்லி வேண்டுகோள் இருந்தது. அந்த ஒரு பார்வை போதும் வெங்கடரத்தினம் அவனை நிரபராதி என்று முடிவெடுத்துக் கொள்வதற்கு.

'போலீசாரிடம் பலமான சாட்சிகள் இருக்கின்றன. அதையெல்லாம் நம்பி நான் சந்தேகப்பட்டு கேட்கவில்லை. எனக்கு எல்லா விவரங்களும் வேண்டும். லட்சுமியோடு உங்கள் பரிச்சயம் ஏற்பட்டதிலிருந்து லட்சுமி செத்து விட்டாள் என்று தெரிந்தவரையிலும் நடந்ததையெல்லாம் சொல்லுங்கள்.' 'தான் நிரபராதி என்று இவர் நம்புகிறார்' என்றெண்ணியதுமே ராயன்னாவின் முகம் மலர்ந்தது.

'சொல்றதுக்கு எதுவும் இல்லை லாயர் சார். அபூர்வ லட்சுமி எனக்குத் தெரிந்தப் பொண்ணு. அவள் மேல் எனக்கு அன்பு உண்டு. அதைத்தவிர வேறெந்த உணர்ச்சியும் எனக்குக் கனவிலும் ஏற்பட்டதில்லை. வேண்டியவங்களை யெல்லாம் விட்டுப் பிரிந்து இந்த பட்டினத்தில் தொலை தூரத்தில் தனியாய் வந்து இருக்கிறவங்களாதலால் கொஞ்ச நேரமாவது ஒருத்தருக் கொருத்தர் துணையாய் இருக்க எண்ணி அவ்வப்பொழுது சந்தித்துக் கொள்வோம். என் திருமணத்திற்கு அவளைக் கூப்பிட்டேன். கண்டிப்பாய் வருவதால் சொன்னாள். எங்களுக்கிடையே வேறு விதமான

சம்பந்தம் இருந்திருந்தால் அன்றே ரகளைப் பண்ணியிருக்க மாட்டாளா? வருவதாய் வாக்களித்தாளே தவிர கல்யாணத்துக்கு வரவில்லை. ஏனென்று தெரியவில்லை.

நான் அவ்வளவு சீரியஸால் அதை எடுத்துக்கவில்லை. மறுநாள் ஒரு தடவை வந்துவிட்டுப் போகச் சொல்லிச் செட்டு எழுதி அனுப்பினாள். போனேன். மிகவும் குழம்பிப் போயி ருந்தாள். காரணம் என்னவென்று எவ்வளவு கேட்டும் சொல்லவேயில்லை. அவங்க குடும்பத்தாரைப் பற்றி ஞாபகம் நைம்போதெல்லாம் அப்படி அழுவது சகஜமாத லால் நானும் சீரியஸாய் எடுத்துக் கொள்ளாமல் கொஞ்ச நேரம் தைரியம் சொல்லிட்டு வந்துவிட்டேன். அதற்கடுத்த நாள் நள்ளிரவில் போலீசார் வந்துச் சொல்றவரைக்கும் அவள் செத்துவிட்ட விஷயமே எனக்குத் தெரியாது' எனக்குத் தெரிந்தது இவ்வளவு தான்.'

வெங்கடரத்தினம் அவன் கண்களைக் கூர்ந்து பார்த்தார்.

'மிஸ்டர் ராயன்னா, லட்சுமியோடு உங்களுக்கு ஏதோ கொஞ்சமாய் தான் சினேகம் என்கிறீர்கள். ஆனால் தினமும் ஹோட்டலுக்குக் கூட்டிச் சென்று நள்ளிரவில் ஹாஸ்டலில் கொண்டுவந்து இறக்கி விடுவீங்கன்னு போலீசார் சொல் றாங்க. அவ்வளவு உண்மையானவங்களாய் இருந்தால் இந்த மாதிரி காரியத்தை எப்படிப் பண்ணியிருப்பீங்க?' என்றார்.

ராயன்னா அவர் கண்களைக் கூர்ந்து பார்த்தான். 'சற்று முன்னால் இன்ஸ்பெக்டர் கூட இதே கேள்வியைக் கேட்டார் லாயர்சார். அப்பொழுதிருந்தே என்னுள் இதே கேள் வியைத் திரும்பத் திரும்ப கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறேன். பெண்களோடு சேர்ந்து ஹோட்டல்களுக்குப் போயிட்டு, நள்ளிரவுவரை வம்பளந்துக்கொண்டிருந்து விட்டு, கூட்டிட்டு வந்து எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் ஹாஸ்டலில் இறக்கி விடக்கூடிய தைரியம் என்னிடம் எப்போது

ஏற்பட்டிருக்கும்னு. உண்மையைச் சொல்லப்போனால் இண்டர் காலேஜ் கிரிக்கெட் போட்டிகளில் ஆடி நல்ல பேர் வாங்கியிருந்த போதிலும் எனக்கு அந்தச் சமயத்தில் எல்லாம் கூட பெண்களோடு பரிச்சயம் ஏற்பட்டதில்லை. என்னையும் என் வெற்றியையும் பாராட்டக்கூடிய பெண்கள் எனக்குத் தட்டுப்பட்டதில்லை. ரஞ்சி ட்ரோப்பியில் ஆடிய பிறகு தான் எனக்குப் புகழ் வந்தது. நான் கூட என் ஆட்டத்தை கவாஸ்கர், கபில் தேவுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்த்துக் கொண்டு என் திறமை மிகக் குறைவு என்று வருந்தித்திருப்பேன். ஆட்டத்தை நன்றாய் அபிவிருத்தி பண்ணிக்கவேண்டும் என்ற ஒரே தவிப்போடு மூழ்கிப் போயிட்டிருப்பேன்.

அப்பொழுது என் குடும்பச்சூழ்நிலையும் குடும்பப் பின் ணணியும் கூட என்னுள் நிறைய தாழ்வு மனப்பான்மையை ஏற்படுத்தியிருக்கும்னு நினைக்கிறேன். ரஞ்சி ட்ரோபியின் செமி ஃபைனலுக்காக பம்பாய் மீமோடு நான் ஆடியபோது தான் முதல் முதலாக நன்றாய் ஆடினேன் என்ற திருப்தி ஏற் பட்டது எனக்கு. அதிலிருந்தே அபிமானிகள் என்னைச் சுற்றிச் சூழ்ந்துக் கொள்வதும், ஆட்டோகிராப்புக்கள் வாங்கிக் கொள்வதும் தொடங்கிவிட்டது. முதல் முதலில் மிகவும் வெட்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

நான் உண்மையாகவே உயர்ந்த மனிதனாகிவிட்டேனா என்றச் சந்தேகம். பிறகு போகப் போக அது தீரில்லாய் மாறிவிட்டது. நன்றாய் ஆடி வெற்றியை சாதித்துக் கொண்ட தீரில்லை விட நாலு பேருக்கு, முக்கியமாய் பெண்களுக்கு 'ஐடியல் ஹீ'யாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட அந்த தீரில் என்னை மயக்கத்தில் ஆழ்த்தத் தொடங்கிற்று

என் பயத்தையும், தாழ்வுமனப் பான்மையையும் போக் கடிப்பதற்காக ராஜாராம் என்னை பல வந்தமாய் கிளப்பு களுக்கும் ஹோட்டல்களுக்கும் அழைத்துச் செல்வான்.

இந்த நாகரீகமும் ஃபேஷன்களும் தெரியாத ஒரு சாதாரணமான மனுஷன் நான். ...எல்லோரும் வந்து அன்பாய் விசாரிப்பதும், எல்லோர் பார்வையும் என் மீது விழுவதும், மேலிடத்து மனிதர்கள் கூட என்னை பக்தியோடு பார்த்து ஆட்டோகிராப் வாங்கிக் கொள்வதும், இதெல்லாம் ஒரு புது உலகம்! இந்த உலகத்தில் ஏறக்குறைய என்னையே நான் மறந்துப் போயிட்டேனோ என்னவோ? அந்த மயக்கத்தில் இருந்தபோதுதான் எனக்கு லட்சுமியின் பரிச்சயம் ஏற்பட்டது.

இன்னும் நிறைய பெண்களின் பரிச்சயம் ஏற்பட்ட போதிலும் லட்சுமி ஒருத்தி தான் எனக்கு நெருக்கமானாள். பெரிய நாகரீக ஹோட்டல்களில் பெண்களோடு சேர்ந்து பார்ட்டிகள், நள்ளிரவு வரை வம்புகள், குடிப்பது இதெல்லாம் ரொம்பவும் திரில்லிங்காய் தோன்றிற்று.

கனவிலும் எண்ணிப்பார்க்க முடியாத அனுபவங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு நல்ல அவகாசம் வந்துச் சேர்த்திருக்குடா உனக்கு' என்பான் ராஜாராம். அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த வரைக்கும் உண்மையிலேயே அபாரமாய் தான் இருந்தது.

ஆனால் அந்தராந்மா 'நீ தப்புப் பண்ணிடுறாய்' என்றுச் சுட்டிக் காட்டும்போது, 'நான் ஒன்றும் பண்ணக் கூடாத காரியத்தைப் பண்ணவில்லையே, இதெல்லாம் தவிர்க்க முடியாதவை'— என்று சரிக்கட்டிக் கொள்வேன்.

ஆனால் ஒன்றும்மட்டும் நிஜம் லாயர் சார்! இந்த ரெண்டு வருஷத்தில் எவ்வளவு ஜாவிராய் கழிச்சிருந்தாலும், எவ்வளவு பெண்களோடு சம்பந்தம் வெச்சிட்டிருந்தாலும் லட்சுமி யோடு மட்டும் எனக்கு உடல்நீதியாய் எத்த சம்பந்தமும் ஏற்பட்டு விடவில்லை. அந்த மாதிரிய யோசனையே எனக்கு என்றுமே ஏற்பட்டதில்லை'

வெங்கடரத்தினம் அவனை இரக்கத்தோடு பார்த்தார்— 'சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் சொல்லியாகி விட்டது என்றாற் போல அவன் மௌனமாய் இருந்தான். 'ராஜா ராமுக்கு உங்கள் மேல் விரோத மனப்பான்மை ஏதாவது உண்டா?' என்று கேட்டார் வெங்கடரத்தினம்.

ஊஹும். ரொம்ப நல்ல சிநேகிதன் அவன். எனக்குச் செளஸைட்டியில் எப்படிப்பழகணும் என்று கற்றுத் தரத்துடிப்பான் அவன். எதிர்காலத்தில் நான் பெரிய விளையாட்டு வீரனாவேன் என்று அவனுக்கு நல்ல நம்பிக்கை.'

'உங்கள் மீது போலீசாருக்கு அவ்வளவு ஆழ்ந்த சந்தேகம் வரவேண்டிய காரணம்?'

'முந்தாநாள் நான் ஹாஸ்டலுக்குப் போனதைப் பார்த்துப்பெண்கள் சொன்னாங்களாம். அதுதான் கூட தற்கொலைப் பண்ணிக்கிட்டபோது அங்கே இருந்த கடிதத்தின் கையெழுத்து என்னுடையது தான்னு சந்தேகம் போலீசாருக்கு.

'அந்தக் கடிதத்திலிருந்த கையெழுத்து உங்கள் கையெழுத்தாய் இருந்ததா? அதெப்படி வந்தது?'

'தெரியாது. மொதல்ல என் கையால் அப்படிப்பட்ட ஒரு கடிதத்தை எழுதச் செய்து செக் பண்ணினார் இன்ஸ்பெக்டர்.

வெங்கடரத்தினம் ஜேபியிலிருந்து சின்ன டைரியையும் பேனாவையும் வெளியே எடுத்தார். 'உங்களை இன்ஸ்பெக்டர் என்ன எழுதச்சென்னாரோ அப்படியே அதை இதில் எழுதுங்க' என்றார்.

ராயன்னா தயங்காமல் டைரியை வாங்கி அதில் எழுதித் தந்தான்.

'நான் இந்தக் கேசை டேக்கப் பண்ணேன் ராயன்னா. இன்றைக்கே உங்கள் ஜாமீனுக்காக முயற்சிப்பண்ணேன், விஷ்யூ குட்லக்' கையை நீட்டினார் வெங்கடரத்தினம். ராயன்னா மடில் செலெக்ட் ஆன விஷயத்தை அதற்குள் அவனிடம் சொல்லிவிட விரும்பவில்லை அவர் அதைக் கேட்க வேண்டிய சமயத்தில், வேண்டியவரின் வாயாலேயே சொல்லிக்கேட்டால்தான் நல்லது என்றெண்ணினார் அவர்.

வெங்கடரத்தினம் போய் க் கொண்டிருந்தபோது வெளியேயிருந்த அறையில் டெலிபோன் ஒலித்தது. இன்ஸ்பெக்டர் கையிலெடுத்துக் கொண்டார். மறுமுனையிலிருந்த வரின் குரலைக் கேட்டதுமே தன்னையறியாமல் அடென்ஷனில் நின்றார்.

'ஒப்புக் கொண்டானா?' கேட்டார் டி. சி. பி. மறுமுனையிலிருந்து

'இல்லைசார். தான் பண்ணலைங்கிறான்'

'கொலைப் பண்ணியவன் அவ்வளவு கலபமாய் ஒப்புக் கொண்டு விடுவானா? நாலு கொடுத்தால் வெளியே கக்கி விடுவான். சத்ய நாராயணனிடம் ஒப்படைக்க வேண்டியது... மேஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் எப்பப் போறீங்க?'

'இப்ப புறப்படுகிறேன் சர்'

'சரி. வந்ததுமே அவனை சத்யநாராயணனிடம் ஒப்படைத்து விடுங்கள்' போனை வைத்து விட்டார்.

இன்ஸ்பெக்டரின் முகம் கடுகுப்பாயிற்று. தன் கையாலாகாதத்தனத்தைக் குத்திக் காட்டியதற்காக இல்லை. இதே டி. சி. பி. கலையில் போன் பண்ணியபோது 'அவன் ஏற்கனவே பப்ளிக் ஃபிகர். ஜாக்கிரதையாய் நடந்துக்குங்க வீணாய் கையை ஒங்கிடாதீங்க.

அபிமானிங்களால் தொல்லை வந்துச்சேரும்' — என்றுச் சொன்னார். இப்பொழுதோ இப்படிப் பேசுகிறார். இன்ஸ்பெக்டருக்கு அந்த விஷயத்தில் கூட வருத்தம் இல்லை. அவர் நிறைய குற்றவாளிகளைப் பார்த்திருக்கிறார். இது போன்ற படித்தப் பண்பாடுள்ள ஆட்கள் குற்றம் பண்ணியிருந்தால் அதை ஒப்புக் கொள்ளச் செய்து விடுவது மிக எளிதான விஷயம். எவ்வளவு தினுசாய் கேட்டாலும் இம்சித்தாலும் குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்ளாதவன் மிகப் பிடிவாதக்காரனான ரௌடியாய் இருக்கவேண்டும், அல்லது குற்றமற்றவனாய் இருக்க வேண்டும்.

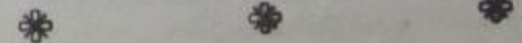
ராயன்னா இரண்டாவது வகையைச்சேர்ந்தவனாய் இருப்பானோ என்றச் சந்தேகம் அவருக்கு விசாரணையின் போதே வந்தது. ஆனால் தன் கடமையைக் கடைசி வரைக்கும் நிறைவேற்ற எண்ணி ராயன்னாவைப் பல விதமாய் கேள்விக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

ராயன்னா மறுபடியும் கிரிக்கெட் பேட்டைப் பிடிச்ச முடியாமல் உடம்பை நன்றாய் சேதாரமாக்கி விடவேண்டும் என்பது மேலேயிருந்து உத்தரவு! நேர்மையாளரான ஒரு இன்ஸ்பெக்டருக்கு இதில் அரசியல் இருக்கிறது என்று நன்றாய் தெரிந்துவிடும்.

இன்ஸ்பெக்டர் யோசனையில் ஆழ்ந்துப் போய் வெங்கடரத்தினம் வெளியே போனதையோ, உடனே சத்ய நாராயணன் உள்ளே போனதையோ கவனிக்கவேயில்லை.

சத்யநாராயணன் குருமாய் சிரித்துக் கொண்டே ராயன்னாவின் தோளில் கையை வைத்தான்.

'இப்பச் சொல்லு, லட்சுமியை ஏன் கொலைப் பண்ணினாய்?' என்றார் அவனைக் கிட்டே இழுத்து.

‘உங்கள் முடிவை மாற்றிக் கொள்ளாமல் போனால் நாடே எழுச்சியடைந்துவிடும். முக்கியமாய் நம் நாட்டின் புகழுக்கே களங்கம் ஏற்பட்டு விடும். ராயன்னாவை மீட்கிறீருந்து தள்ளிவிட்டதாய் உடனடியாய் பிரெஸ் நோட்டீஸ் கொடுங்கள்’ என்றார் ராகவாச்சாரி.

சந்துபோர்டே அவரைப் பொறுமையிழந்துப் பார்த்தான்.

‘ஒரு முடிவை எடுப்பதற்கு முன்னால் நாம் பழையவைகளைப் பற்றி அலசிப் பார்க்க வேண்டும் சார்! ரெண்டு வருஷத்துக்கு முன்னாடி இதே போன்ற நிலைமையையே சித்து விஷயத்தில் கூட ஏற்பட்டது.

அப்பொழுது கூட போர்டில் நீங்கள் இருந்தீங்க. என்ன முடிவை எடுத்துக்கிட்டோம்? அப்பொழுதும் ஜனங்கள் ரகளைப் பண்ணினாங்க. பத்திரிக்கைங்க விமரிசித்தன.

ஆனாலும் அவருக்கு ஜாமீன் வாங்கித் தந்து வெளி நாட்டிற்கு அனுப்பிவைக்க ஸ்பெஷலாய் பர்மிஷன் கூட நாமே வாங்கிக் கொண்டோம். எதற்காக? அவர் நம் நாட்டின் புகழை நிலைநாட்டக்கூடிய விளையாட்டு வீரராதலால்! நாம் எடுத்துக்கிற எந்த முடிவுமே மற்றவங்க வீரல்கட்டிக் காட்ட முடியாததாய் இருக்க வேண்டும். எந்த லாயராவது பத்திரிக்கைக் காரங்களாவது இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டால் என்ன பதில் சொல்ல முடியும் நம்மால்!’

‘அது வேறு, இதுவேறு. இவன் அப்பாவியான ஒரு பெண்ணை ரேப் பண்ணிக் கொன்றுவிட்டான். மெட்ராசில் இருக்கிறச் சூழ்நிலையைப் பற்றி நீங்கள் அறியமாட்டீங்க. ஸ்டூடென்ஸ்க் எல்லோரும் ஒரே ரகளைப் பண்ணாங்க. அவனுக்கு ஜாமீன் கூட. தரக்கூடாதுன்னு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு முன்னால் நின்று மறியல் பண்ணப்போறாங்க. இன்னும் ரகளை ஜாஸ்தியாகிவிடும்.’

ராகவாச்சாரி ஆவேசமாய் சொன்னார். பாம்பாய்க்கு வந்துச் சேர்ந்ததுமே விஜயகுமாரிடமிருந்து அவருக்குப் போன் வந்தது. பெருமையாய் பதில் சொல்லி விட்டார். அதுவரை கேசில் இல்லாத ‘ரேப்’ விஷயத்திற்குப் பிள்ளை யார்ச்சுழி அவ்விடத்தில் தான் போடப்பட்டது.

‘அப்படியானால் பிரச்சனையே இல்லை. ஜாமீன் கிடைக்காமல் அவனால் இங்கேவரவும் முடியாது. ஆடவும் முடியாது. பிறகு நம்மீது எந்த அபவாதமும் கூட வராது’ என்றார் செளத்ரி.

ராகவாச்சாரியின் முகம் வெளுத்தது. விஷயம் இவ்வாறு திசைத் திரும்பி விடும் என்று அவர் எண்ணியிருக்கவில்லை.

‘ராயன்னா ரேப் பண்ணிக் கொலை செய்ததைப் பார்த்த பிரத்யட்ச சாட்சிங்க யாராவது இருக்காங்களா?’ கேட்டார் சந்து போர்டே.

‘இல்லை. ஆனால் பலமான சாட்சிங்க இருக்காம்’ சாரி சோர்ந்துப் போய்விட்டார்.

‘கேவலம் அப்படிப்பட்ட சாட்சிங்களால் குற்றங்கள் ருகவாயிடும்னால் அப்புறமாய் நமக்கு இத்தனை கோர்ட்டுங்க தேவையேயில்லை.

கோர்ட்டுங்களில் கேசுக்கள் ஆண்டுக்கணக்காய் தேங்கிட்டிருக்காது. தீர்ப்பளிக்கிற ஜட்ஜ் எல்லா சாட்சிங்களையும் அலசி ஆராய்ந்து பரிசோதிப்பார். நாம் அந்த ஜட்ஜைவிட உயர்ந்தவங்க ஒன்றுமில்லை. அவர் தீர்ப்புக்கே நாம் கட்டுப் படுவோம். அதுவும் ராயன்னா ஆடப்போவது டெஸ்ட்மேட்ச் இல்லை. இந்த ஆட்டத்தில் அவர் தன் திறமையைக் காட்டாமல் போனால் எப்படியும் சான்ஸ் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நம்மைக் கேள்வி கேட்பவர்

களும் இருக்கமாட்டாங்க' என்றார் மீட்டிங் முடிந்து விட்டது என்றாற்போல எழுந்து நிறையபடியே. ராகவாங்சாரிக்கு அதற்குமேல் பேச்சு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

கிரண்மயி இரண்டு மணி நேரமாய் அந்த மரத்தடியிலேயே நின்றுக் கொண்டிருந்தான். கோர்ட்டிற்குள் என்ன நடந்துக் கொண்டிருந்தது என்று தெரியவில்லை. அவனோடு அதிகமாய் பேசாவிட்டாலும் அவன் வருத்தத்தில் பங்ெடுத்துக் கொண்டவனைப் போல ராயன்னாவின் சிநேகிதன் பக்கத்திலேயே நின்றுக் கொண்டிருந்தான். கிரண்மயியைப் பார்த்தால் அவனுக்குப் பாவமாய் இருந்தது, காலை யிலிருந்தே ஒன்றுமே சாப்பிடவில்லை அவன் உட்காரக்கூட வில்லை.

'எவ்வளவு நேரமாய் தான் இப்படியே நின்னுட்டிருப் பீங்க? கொஞ்சம் அந்த மரத்தடியில் உட்கார்ந்துக்குங்க' என்றான் மெதுவாய்.

'பரவாயில்லீங்க. இன்னும் எவ்வளவு நேரமாகும்னு நினைக்கிறீங்க?' கேட்டான் கிரண்மயி

'முடிஞ்சுட்டிருக்காம். வெளியே நின்னுட்டிருந்து கோர்ட்டு சேவகன் சொன்னான்'

'ஜாமீன் கொடுப்பதற்குத் தடை விதித்தால் நம்மால் ஒன்றுமே பண்ண முடியாதோனோ?'

'ஆமாம். ஒன்றுமே பண்ண முடியாது' ஒப்புக்கொண்டான் அவன்.

'அது அவருக்கு எப்படிப்பட்ட பாதிப்பை விளை விக்குமோ? ஏற்கனவே இச்சூழ்நிலைக்கு மனத்தளவில் ரொம்பவும் தளர்ந்துப் போயிருப்பார். இனி ஒன்றுமே கிரிக்கெட் பேட்டைக் கையிலெடுப்பாரோ மாட்டாரோ?

கோர்ட்டு விதிக்கும் தண்டனையை விட அந்த தண்டனை மேலும் பயங்கரமானது அல்லவா?'

அவன் அவளை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான். தனக்குத் தெரிந்தவரையிலும் இவளுக்கு ராயன்னாவோடு அதிகமாய் பரிச்சயமில்லை.

ராயன்னாவுக்குக் கிரிக்கெட்டின் மீது இருந்த பற்றைப் பற்றியோ முற்றிலும் தெரியாது. கிரிக்கெட்டைப்பற்றி எதுவுமே தெரியாத ஒரு பெண்ணை ராயன்னா திருமணம் பண்ணிக் கொண்டதே சிநேகிதர்களுக்கெல்லாம் ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கிற்று. ஆனால் இந்தப்பெண்ணிடம் சற்றும் எதிர்பார்த்திராத புரிந்துக்கொள்ளும் தன்மையும், புண்பும், புத்தி சாதாரியமும் இருந்தன. 'ராயன்னா மிகவும் அதிர்ஷ்டசாலி' என்றெண்ணிக் கொண்டான்.

'நீங்க நினைப்பது உண்மைதான். ராயன்னா ரொம்பவும் சென்னிடிவ் ஆனால் உங்களைப் போன்றவங்களின் சம்பந்தத்தால் அவன் எண்டிப்பாய் பழையபடியே ஆவான். அந்த நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கு. அதுமட்டுமில்லை, சிறந்த விளையாட்டு வீரனாகவும் ஆவான்' நம்பிக்கையோடு சொன்னான்.

கிரண்மயி அவன் வார்த்தைகளைக் காதில் போட்டுக் கொண்டதாகவே தெரியவில்லை. 'அது சரி, நாளைக்கு ராயன்னா டில்லிக்குப் போகணுமானால் டிக்கெட்டை கிரிக்கெட் போர்டுக்காரர்களே அரேஞ்சு பண்ணுவாங்களா, அல்லது நாமே வாங்கிக்கணுமா?' என்று கேட்டான்.

'என்னவோ சரியாய் தெரியாது. நாம்ப் வாங்கிக்கிட்டுப் போயிட்டால் அப்புறமாய் பணத்தைத் திருப்பித் தந்துடு வாங்கன்னு நினைக்கிறேன். ஏன்?'

‘அதான், நாமே டிக்கெட் வாங்கிக்கிட்டுப் போக வேண்டியிருந்தால் ஒரே நாளில் ரிஸெர்வேஷன் கிடைத்துடுமா? அவ்வளவு தூரம் ரிஸெர்வேஷன் இல்லாமல் பிரயாணம் பண்ணுது கஷ்டமில்லையா? ராத்திரியெல்லாம் தூக்கமில்லாமல் போய் பிராக்டீசில் எப்படிப் பங்கெடுத்துக்க முடியும் அவரால்?’

‘நிறுத்தான். ஆனால் ராயன்னா வெளியே வரட்டும். நான் போய் டிக்கெட் விஷயத்தைப் பார்த்துக்கறேன். அந்த விஷயமாய் நீங்கள் திகிலடையத் தேவையில்லை. நான் அரேஞ்சு பண்ணிடறேன்.’

‘தாங்க்ஸ்’ கிரண்மயி நன்றியோடு பார்த்தாள் அவனை.

‘நான் யோகிக்கிற விதத்தையெல்லாம் பார்த்தால், உங்களுக்கு ஆச்சரியமாய் இருக்கும்னு நினைக்கிறேன். சிறுவயதிலிருந்தே எங்கள் வீட்டில் நிறைய விஷயங்களைப் பார்த்திருக்கேனுங்க வீடு பூராவும் கூட்டம்.

ஆனால் எதையும் முன்னதாகவே பிளான் போட்டுக் கிட்டு அமுலாக்க மாட்டாங்க. அனாவசியமான வைகளுக்கு முக்கியத்துவம் தந்து, அவசியமானவைகளை மறந்துவிடுவாங்க. ஏதாவது சின்ன கெட்ட சம்பவம் நடந்துட்டால் வருத்தப்பட்டுக்கிட்டு உட்கார்ந்துடுவாங்களே தவிர அப்புறமாய் என்ன பண்ணணும் என்பதைப்பற்றி யோசிக்காமல் போவது நம்மிடமுள்ள ஒரு பெரிய அவலட்சணம்.’

அவள் வார்த்தைகளிலிருந்த உண்மை அவனுக்குப் புரிந்தது. இதுவரை அவன் விளையாட்டு வீரனான ராயன்னாவின் விசிறிதான். ஆனால் இப்பொழுதோ ஒரேநாளில் அணுவணுவாய் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த கிரண்மயின் பண்பிற்கு அபிமானியாகி விட்டான்.

‘நான்தான் இருக்கேன். இந்த விஷயத்தையெல்லாம் என்னிடம் விடுங்க. அதோ வாயர் வருகிறார்.’ பரபரப்புடன் நடந்தான் அந்தப் பக்கமாய்.

அன்பும், அபிமானமும், அனுபந்தமும் ஏற்படுவதற்கு ஆண்டுக்கணக்காய் பரிச்சயம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. கள்ளங்கபட மிக்லாத அந்தக் கொஞ்சம் சம்பாஷணை போதும். கிரண்மயி கசிந்த கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ளும் முயற்சியைக் கூட மேற்கொள்ளாமல் அவர்களை நோக்கி நடந்தான்.

விஜயகுமார் மிக உற்சாகமாய் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தான். அன்றைக்குத் தன் கிளப் சார்பில் செங்கல்பட்டு வெவன் டிமோடு மேட்ச் ஆடிவிட்டு வந்திருந்தான் அவன். அந்தப் பக்கத்து டியில் தேசிய விளையாட்டு வீரர்களான சிவலால்யாதவ், அர்ஷத்அபூப் போன்றவர்கள் இருந்தார்கள். தம்படம் ஜெயிக்கும் நம்பிக்கை போய்க் கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவன் எழுச்சியடைந்து ஆடினான். அவுட் ஆகாமல் தொண்ணூற்று ரெண்டு ரன்களை எடுத்தான்.

ஒரேயடியாய்த் தோற்றுப் போய்விடும் என்றெண்ணிக் கொண்டிருந்த டீம் வென்று விட்டதால் எல்லோரும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு பாராட்டுக்களைப் பொழியத் தொடங்கினார்கள். ‘நன்றாய் ஆடித் தன்னுகிறாய் ஓய்! நம்ப டியில் உன்னைத் தேர்த்தெடுக்கப் போவது உறுதி’— என்றான் யாதவ்.

ஆரும்பொழுது இருந்ததைவிட இப்பொழுது இவர்கள் அவனுக்கு அதிக உற்சாகத்தைத் தந்தது. காலையில் எழுந்ததிலிருந்தே எல்லாம் சுபச்செய்திகளே. எழுந்ததுமே

பேப்பரில் ராயன்னாவின் அரெஸ்ட் செய்தி. ராகவாச்சாரியை உடனே பம்பாய்க்கு அனுப்ப முடிந்தது. ராஜா ராயின் ஒத்துழைப்பு. இப்பொழுது இந்த வெற்றி... எல்லாம் நினைத்தாற் போலவே நடந்து முடிந்துவிட்டன.

‘எனக்கு ஏதாவது போன் கால் வந்ததா?’

—வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்ததுமே கேட்டான். பம்பாய் விருந்து ராகவாச்சாரியும், ஊரிலிருந்து ராஜாராமும் பண்ணினார்கள் என்று சொன்னான் வேலைக்காரன்.

விஜயகுமார் உற்சாகமாய் பம்பாய்க்கு டயல் பண்ணினான். ‘என்னவாச்சு? ராயன்னாவுக்கு பெயில் கிடைக்காமல் பண்ணிட்டாயா?’ மறுமுனையிலிருந்து பரபரப்புடன் கேட்டார் ராகவாச்சாரி.

‘என்னவோ இன்னும் தெரியவில்லை. அங்கே என்ன வாச்சு?’ என்று கேட்டான் விஜயகுமார்.

‘சாரீ, வேலை நடக்கவில்லை. போர்டில் இருக்கிறவங்க ஒப்புக்கவில்லை’ என்றார் ராகவாச்சாரி சேர்ந்துப் போய்.

‘அப்படின்னால் உன்னால் முடியலென்னு சொல்லு.’ எரிச்சலுடன் போனை வைத்து விட்டான். அவன் உற்சாக மெல்லாம் வடிந்து விட்டது. இவ்வளவு செலவு பண்ணியும் பலன் இல்லை. இனி ஒரே ஆசைதான் எஞ்சியிருந்தது. ராஜாராமுக்குப் போன் பண்ணி ஜாமீன் விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்டான்.

‘ராயன்னாவுக்கு ஜாமீன் கிடைச்சுடுத்தாம்’ என்றான் ராஜாராம். விஜயகுமாரின் முகத்தில் வெந்நிறை வாரியிறைத்தாற்போலிருந்தது ‘அப்படியா, சரி போகட்டும்; விடு’ என்றான் வெளிக்கு எதையும் காட்டிக் கொள்ளாமல். ‘உள்ளூர ஆவேசத்தை அடக்கிக் கொண்டு— ‘அந்த

ஹாஸ்டல் பொண்ணுங்களின் ஸ்ட்ரைக் ரகளை என்ன வாச்சு?’—என்று கேட்டான்.

‘அந்தப் பொண்ணுங்க அவ்வளவு முட்டாள்களன்னும் ஃபூல் என்றும் நினைக்கவேயில்லை. ரமணி கஷ்டப்பட்டு எல்லோரையும் ஒன்று கூட்டி வைத்தாளாம். எல்லோரையும் கிளம்பிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் அபூர்வலட்சுமியின் அம்மா, அப்பா, குடும்ப தினர் எல்லோருமாய் வந்தாங்களாம்!’

‘அவங்களாம் ஹாலில் அழுதட்டே உட்கார்ந்திருக்கையில் இந்தப் பொண்ணுங்க எல்லோரும் திருஷ்டிபொம்மைங்களைப் போல் திரும்பவும் இந்த மாதிரி அபூர்வகாட்சியைக் கண்ணால் காணமுடியுமானு வேடிக்கைப் பார்த்துட்டே மகிழ்ந்துப் போய் நின்னுட்டிருந்தாங்களாம். அதற்குள் தீர்மானித்திருந்த நேரமும் கழிந்து போய்விட்டது. போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய்ச் சேருவதற்குள் ராயன்னாவுக்கு ஜாமீனும் கிடைத்து அவன் வீட்டிற்கும் போய்விட்டான்’ என்றான் ராஜாராம்.

தற்போது ஸ்ட்ரைக் பண்ணுவதற்கு எவ்வளவு அற்பமான காரணமே போதுமோ அதைத் தவிர்ப்பதற்கும் அத்தனைக் கீழ்த்தரமான காரணமே போதுமானதாய் இருக்கிறது என்பதற்கு இந்த உதாரணம் போதும்.

அத்தியாயம்-3

பதினாறு மணி நேரம் எவ்வளவு பாரமாய்க் கழிந்து போயிற்றோ அதைத் தொடர்ந்து வந்த இரண்டு மணி நேரம் அத்தனைக்கத்தனை வேகமாய்ப் பறந்துவிட்டது.

லாயர் வெங்கடரத்தினம் வேளியே வந்ததுதான் தாமதம்—ஜாமீனுக்காக பெர்சனல் பாண்ட் தரவேண்டும் என்று சொல்லவே ராயன்னாவின் தந்தை வந்து அக்காரியத்தைச் முடித்தார். அதற்கப்புறம் வேலைகள் எல்லாம் துரிதமாய் நடந்தேறிவிட்டன.

மாலை ஐந்தரை மணிக்கு ராயன்னா போலீஸ் கஸ்டடியி னிருந்து வெளியே வந்தான் ஆள் மிகவும் தளர்ந்து போயிருந்தது பார்த்த மாத்திரத்திலேயே தெரிந்தது. ராயன் னாவின் தந்தை கண்ணீர்ப் பெருக்கியதைத் தவிர வாயைத் திறந்து ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை. பண்ணவேண்டிய தெல்லாம் தன் கையில் தான் இருக்கிறது என்று புரிந்து விட்டது கிரண்மயிக்கு.

'போலீசார் சார்ஜ் ஷீட் ஃபைல் பண்ணுவதற்கு இன்னும் கொஞ்சநாள் ஆகும். நீங்கள் ரெண்டு மூனு நாட் களுக்கப்புறமாய் வந்து என்னைச் சந்தியுங்கள்' என்று வெங்கடரத்தினம் ராயன்னாவை நோக்கித் திரும்பி— 'நீங்க கவலைப்படவேண்டியதோ பயப்படவேண்டியதோ எதுவுமே இல்லை.

'விளையாட்டில் உங்கள் கவனத்தைச் செலுத்துங்கள். விஷயு பெஸ்ட் ஆப் லக்' என்று அவனுக்குக் கைகுலுக்கி விட்டு அங்கிருந்து போய்விட்டார் அவர்.

கிரண்மயி மாமனாரிடம் வந்தாள் 'மாமா! நீங்கள் எங்க விட்டிற்குப் போய் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம்னு எங்க குடும்பத்தாரிடம் சொல்லுங்க. ஒருக் கால் நாளை இரவு நாங்கள் டில்லிக்குப் போக வேண்டிய பயணம்கூட இருக்கும். நான் போய் துணிமணிகளையெல்லாம் எடுத்துக்கிறேன்.'

'அப்ப, இப்ப என்கே போகப் போறதாய் உத்தேசம்?'
—கேட்டார் அவர்.

'இவர் வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டிருந்த வீடு தான் இருக்கே! அங்கே போகிறோம். எங்க விட்டாரின் நடவடிக்கையெல்லாம் இவருக்கு மனக்கஷ்டத்தைத் தருமே தவிர நிம்மதியைத் தராது. அதான் சொல்றேன் மாமா. எங்க விட்டார் யாரையும் வர விடாதீங்க; எதையாவது சொல்லி அனுப்பிடுங்க' என்றாள் வேண்டிக் கொண்டாற்போல.

'சரிம்மா. உனக்கு எது நல்லதாய்த் தோன்றுகிறதோ அப்படியே செய். இந்தா, இதைவைத்துக் கொள்'—ஜேபியினி ருந்து கொஞ்சம் பணத்தை எடுத்துத் தந்தார். 'பிரயாணத் திற்கு எவ்வளவு செலவழியுமோ தெரியவில்லை, நாளைக்குக் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறேன். எதற்கும் சிரமப்படாதீங்க.'

கிரண்மயி நன்றி திரம்பிய கண்களோடு அவரைப் பார்த்தாள் அவர் அங்கிருந்து நகர்ந்தார். உண்மையில் இதை யெல்லாம் அவர்தான் பண்ணவேண்டும். படித்த பெண் தன் மருமகளாய் வந்தது தனக்கு எவ்வளவு நன்மையாயிற்று என்று இப்பொழுதுதான் புரியத் தொடங்கிற்று அவருக்கு கிரண்மயி தன் நம்பிக்கையைப் பாழடித்து விடவில்லை' அது திருப்திகரமாய் இருந்தது அவருக்கு.

'வரேம்மா, ஜாக்கிரதை'— சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டார் அவர். கணவனும் மனைவியும் மட்டுமே எஞ்சி நின்றார்கள்.

பகலெல்லாம் சூரியனின் சஞ்சாரத்தை அனுசரித்து நிமிர்ந்து நின்று, அவன் கண்மறைவானதுமே சோர்ந்து போய் கூம்பித் தலை சாய்த்துக் கொள்ளும் சூர்ய காந்திப் பூக்களைப்போல வாடிப் போயிருந்தார்கள் இருவரும். ராயன்னாவைப் பற்றியோ கேட்கவே வேண்டாம்.

கிரண்மயி முறுவலைக் கூட்டிக்கொண்டு உற்சாகத்துடன் அவனை நோக்கி நடந்தாள். 'நம்ப விட்டுக்குப் போவோமா?' கேட்டாள் மெதுவாய்.

ராயன்னா பதில் பேசவில்லை. மனதிலிருந்த வருத்தம் முகத்தில் பிரதிபலிக்க, சிலையாய் நின்று கொண்டிருந்தான். கிரண்மயி ஆட்டோவைக் கூப்பிட்டு விலாசத்தைச் சொன்னாள்.

அப்படிப்பட்ட சமயத்தில் கூட ராயன்னாவால் அவளுடைய முன் யோசனையைப் பார்த்துப் பாராட்டா மலிருக்க முடியவில்லை. நிலைமை இப்படி ஏற்படும் என்று தெரிந்தாற்போல முன்கூட்டியே விலாசத்தை வாங்கித்தன் விடம் வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இவள் தன் மனைவி என்றெண்ணியதுமே ஏதோ இனம் புரியாத ரிஸீப்! அதே சமயத்தில் இப்படிப்பட்டப் பெண்ணைக்கூட துன்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறேனே என்ற ஏதோ திகில்!

இரண்டே அறைகளைக் கொண்ட சின்ன போர்ஷன் அது. சின்ன சமையலறை. இன்னொரு அறை பெரிதாய் இருந்தது. பக்கத்திலேயே பாத்ரூம்.

கிரண்மயி வீட்டையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு வந்து ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டே 'நன்றாயிருக்கிறது' என்றாள். ராயன்னா கதவு பக்கத்திலிருந்து நகரவில்லை.

அவன் பார்வை குனியத்தை வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. திரண்ட துக்கம் வேசான ஸ்பரிசத்திற்கே வெடித்துப் போகும். கிரண்மயியும் நேரவில்லை.

அவன் அவனுக்குத் தர விரும்பியது இரக்கத்தையோ, பரிதாபத்தையோ இல்லை. தைரியத்தையும் தன்னம்பிக்கையை யுந்தான்.

'ஏன் அப்படியே நின்னுட்டிங்க? வந்து உட்காருங்கள். நம்ப வீட்டில் நமக்கு மரியாதை எதுக்கு?' என்றான் சிரித்துக் கொண்டே.

ராயன்னா மெதுவாய் நகர்ந்து வந்தாள். மெல்ல அவள் காலடியில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு அவள் மடியில் தலையை வைத்துக் கொண்டாள்.

கிரண்மயி சலிந்துப் போய்விட்டாள். வேண்டாம் வேண்டாம் என்றாலும் வரும் கண்ணீருக்கும்... போ போ என்று சொல்லும் வீணான வைராக்கியங்களுக்கும், தொடர் தொடர் என்று சொல்லும் அசந்தர்ப்ப விரக்திக்கும்—கவரில் ஓடிப் போய்க் கொண்டிருந்த காலத்தால் ஒன்றும் சொல்ல முடியாது; கடினாரத்தால் இதயத்தைத் திறந்து பேச முடியாது. கதை என்றால்—வேண்டிய இடத்தில் சந்தோஷத்தை இட்டு நிரப்ப முடியும். வேண்டாம் என்ற போது வேதனையை அப்புறப்படுத்தி விடலாம். வாழ்க்கை அவ்வாறு இல்லையே! அது எழுத்தாளர்களின் கற்பனைக்கப் பாற்பட்ட கசப்பான உண்மை.

வசந்தங்கள் இல்லாமலேயே மாரிக்காலங்கள் கழிந்துப் போயின. புதுத் தளிர்களுக்குக் காலம் இன்னும் வரவில்லை என்றெண்ணிக் கொண்டு குயில்கள் திரும்பிப் போயின.

ஒரு வினாடி நேரத்தை இழந்துவிட்டால் திருப்பித் தேடிக் கொள்வதற்கு வாழ்நாளெல்லாம் ஆகும். ஒரு

ஞாபகத்தைப் பதுக்கி வைத்துக் கொண்டால் அதிலிருந்து விடுபட வாழ்நாளெல்லாம் ஆகிவிடும்.

நான்கு நாட்களில்தான் எவ்வளவு மாறுதல்கள்!

சந்தோஷம் துரபமாய் புகைந்தது. வேதனைச் சாம்பலாய் மறைந்தது. இதயம் கசிந்தால் குடல் வேதனை, காதல் வேதனை.....

கதவு தட்டிய சப்தம் கேட்கவே போய் திறந்தாள். நண்பன் வந்தான். 'ரிஸர்வேஷன் கிடைக்கவில்லை. வெயிட்டிங் லிஸ்ட்டில் தந்திருக்காங்க. பெர்த் கிடைப்பது கஷ்ட மில்லைன்னாங்க.'

'டிக்கெட்டா? எதுக்கு?' இவ்வளவு நேரங்கழித்து முதல் முதலாய்ப் பேசினான் ராயன்னா.

'அதையெல்லாம் சிஸ்டர் சொல்லுவாங்க' என்று போகத் திரும்பியவன், நின்று திரும்பி வந்து — 'நீ ரொம்பவும் அதிர்ஷ்டசாலி ராயன்னா. அதிர்ஷ்டத்தைப் பெற்றுக் கொள்வது சுலபம். வைத்துக்காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டியது உன் கையில்தான் இருக்கு. சிஸ்டரை வருத்தப் படுத்தாதே' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான்.

ராயன்னா புரியாதவனாய் கிரண்மயியைப் பார்த்தான்.

'நாம்ப டில்லிக்குப் போகிறோம். தந்தி வந்தது' என்று அக்காலத்ததைத் தந்தான். அவன்செலெக்ட் ஆகியிருப்பதாய் வந்த தந்தி அது. படித்துவிட்டு, மெதுவாய் நிமிர்ந்தான். அவன் கைவிரல்கள் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது நன்றாய்த் தெரிந்தது.

அழையாமலேயே —

இக் கண்களுக்குத்தான் எவ்வளவு கனவுகள்!

விடிந்ததுமே போர்வையை உதறி எழுந்துவிட்டால்—

சாட்சிகள் கிடைக்காது எந்த கனவிற்குமே! அந்த முதலீ ரவில் அர்த்த ராத்திரியில் மட்டும் போலீசாராய் இல்லாமல் போஸ்ட் மேன் இந்தத் தந்தியைக் கொண்டு வந்து தந்திருந்தால் — எவ்..... வளவு நன்றாயிருக்கும்.

மல்லிகைப்பூம் படுக்கையில் சந்தோஷம் எழுத்துக்களாய் மலர்ந்திருக்கும்.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் வாழ்க்கையில் இலிமையான வேளைகள் சிலவேதான் உண்டாம். எஞ்சிய வாழ்க்கையெல்லாம் அந்த நினைவின் பிரதிபலிப்பு மட்டுந்தானாம். எவ்வளவு உண்மை!

'என்ன யோசிச்சிட்டிருக்கீங்க'—கேட்டாள் கிரண்மயி.

'ஒன்றுமில்லை' சலனமில்லாமல் சொன்னாள் அவள். 'நம்ப ஒப்பந்தத்தைப் பற்றி மறந்து போயிட்டீங்கள் கேட்டதுமே சொல்லிவிட்டனும்னு முடிவெடுத்தது நீங்கதான்' என்றாள் சிரித்துக்கொண்டே.

'என்னால் இப்போதைக்கு ஆட முடியாது கிரண்மயி. என்னை பலவந்தப்படுத்தாதே.'

கிரண்மயியின் முகத்திலிருந்த புன்னகை மாறவில்லை. 'ஏன்? எதுக்காக அப்படி நினைக்கிறீங்க? நீங்க ஆடனும். ஆடித்திருவீங்க' அவள் குரல் மந்திரஸ்தாயிக்கு மாறிப் போயிற்று.

'நான் இந்தக் கொலையைப் பண்ணலை. நீயாவது நம்புன்னு சொன்னீங்க நீங்க. நான் நம்பினேன். எப்படிப்பட்ட தப்பும் பண்ணலைன்னு உங்க அந்தராத்மாவுக்கே தெரியும். அப்படியிருக்கும்போது யாரோ உங்கள் மீது பண்ணாத குற்றத்தைச் சுமத்த முயற்சித்தால் அதற்காக

உங்கள் எதிர்காலத்தை நாசமாக்கிக் கொள்வது நல்லதா? இந்த வாழ்க்கை நம்மோடது நம்ப சுகம், சந்தோஷம், வெற்றியை நாம் அனுபவிச்சாற் போல வேறொருத்தரால் அனுபவிக்க முடியாதுன்னு தெரிஞ்சுக்கணும். நமக்காக நாம் வாழணும். இந்தச் சூழ்நிலையில் உங்கள் லட்சியம் கிரிக்கெட். உங்கள் கவனம் அந்த லட்சியத்தைச் சுற்றியே பின்னிப் பிணைந்து கொண்டிருக்கணும்.'

'நீ சொல்றது உண்மைதான் கிரண். ஆனால் இந்தச் சூழ்நிலையில் நாலுபேருக்கு முன்னால் போய் ஆட என்னால் முடியாதோன்னு தோணுது.'

'நீங்கள் அப்படி பயப்பட பயப்பட இந்த ஜனங்கள் உண்மையாகவே நீங்கள் தப்புப் பண்ணிட்டீங்க போலிருக்குன்னு எண்ணிப்பாங்க. உங்களை எதிர்க்கிறவங்க இன்னும் அதிகமாய்ப் பிரசாரம் பண்ணுவாங்க. இந்த ஜனங்கள் ஃபான்ட் பௌலரின் கையிலுள்ள பந்தைப் போன்றவங்க' நாம் இழுத்து ஒங்கி அடித்தால் எங்கேயோ போய் விழுவாங்க. கொஞ்சம் மிரட்டினால் நம்மைத் தாண்டிக்கிட்டு வேகமாய், ஒடிப் போய்டுவாங்க.' ராயன்னா பதில் பேசவில்லை.

'காலையிலேருந்து நாம் ஒன்றுமே சாப்பிடவில்லை மொதல்ல தேநீர் கொண்டு வரேன். அதற்குள் நீங்கள் யோசித்து முடிச்சுக்குங்க.' சிரித்துக் கொண்டே உள்ளே போனான்.

ராயன்னா கோழையில்லை. தாழ்வு மனப்பான்மையால் குமுறிக் கொண்டிருப்பவனும் அல்ல. எதிர்பாராமல் பட்டு விட்ட இந்த உதையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை அவனால்.

அவன் மட்டும் தன் முகத்தில் முறுவலும் தைரியமும் மாறாமல் தென்படும்படியாய் வளைய வந்து கொண்டிருந்தான்.

தான். கால்மணிக்குப் பிறகு கிரண்மயி ட்ரேயுடன் முன் அறைக்கு வந்தான்.

ராயன்னா உட்கார்ந்திருந்த நிலையில் எந்த மாறுதலும் இல்லை. 'நான் தோற்று விட்டேனோ?' என்றெண்ணிக் கொண்டான். மனமெல்லாம் வேதனை! என்ன பண்ண வேண்டும்? என்ன பண்ணித் திரும்பவும் தன் கணவனை இதில் ஆர்வங்காட்டும்படியாய் செய்வது? உரோமம் மண்டி கண்கள் குழி விழுந்து. நிராசையே உருவெடுத்தாற்போல உட்கார்ந்திருந்த அவனை எப்படி மாற்றுவது?

அவன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் மெதுவாய்த் திரும்பிப் பார்த்தான். அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான். அச் சிரிப்பு பூயின் இதழ்கள் விரிந்து கொண்டாற்போல் இருந்தன. குத்துச்சண்டைக் காட்சியில் எதிரி அடித்த உதைக்கு சரிந்து விழுந்த ஆள் தன் சக்தியை யெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு எழுந்திருக்கும்போது பார்வை யாளர்கள் தரும் பாராட்டைப் போல அவளும் சிரித்தாள்.

* * *

தனக்குள் வெகு நேரமாய் ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தாற்போல மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்த அவன் நிமிர்ந்து ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தவனாய் நிமிர்ந்தான்— 'ஆபூர்வலட்சுமியைப் பற்றி உன்னிடம் சொல்லணும்' என்றான்.

அவ்வளவு நேரமாய் அவன் எதைப்பற்றி யோசித்துக் கொண்டு தர்மசங்கடத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான் என்று புரிந்தது அவளுக்கு. உற்சாகத்துடன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டே—

'குட் ஐடியா? எனக்கும் அவளைப்பற்றித் தெரிந்துக் கணுமனு இருக்கு. சொல்லுங்கள்' என்றான். மனிடன்

வருத்தத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும்போது அந்த விதமாய், 'அதிகமாய்ப் பேசி' மனதில் இருப்பதையெல்லாம் வெளிக் கொண்டு வந்து விடுவது என்றுமே நல்லதுதான். முக்கியமாய் கணவன் மனைவியருக்கு! ராயன்னா சொல்லத் தொடங்கினான்.

'அபூர்வலட்சுமியோடு எனக்குப் பரிச்சயம் ஏற்பட்டது ஒரு வருஷத்திற்கு முன்னாடிதான்.'

கலைஞர்களுக்கும் விளையாட்டு வீரர்களுக்கும் சாதாரணமாய் நடுத்தரக் குடும்பங்களிலிருந்துதான் அதிகமாய்த் தோன்றுகிறார்கள். உழைப்பும், உறுதியும், ஏதோ ஒன்றைச் சாதிக்க வேண்டும் என்ற தவிப்பும், பட்டினிக் கிடக்கிற வயிற்றுக்குத் தான் அதிகமாய் இருக்கும். தம் துறையில் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் முன்னுக்கு வரவர, தம் வட்டம் விஸ்தாரமாகிக் கொண்டே வரும். புதுப்பரிச்சயங்கள், சமூகத்தில் பெயர், வளரும் புகழ், எல்லாவற்றையும் விட அதிகமாய் ஆப்போஸிட் செக்ஸ் நபர்களின் கண்களில் பாராட்டுக்கள்..... இதை யெல்லாம் அனுபவித்தவர்களுக்குத்தான் தெரியும்.

இந்த மகிழ்ச்சி வியாபாரப்புள்ளிகளுக்கும், அரசியல் நாயகர்களுக்கும் கிடைக்காது. அது ஒருட்ரான்ஸ். அதுதான் கலைஞர்களுக்கும் விளையாட்டு வீரர்களுக்கும் புது உற்சாகத்தை அளிக்கிறது. மேலும் சாதிக்க வேண்டும் என்ற தவிப்பைத் தருகிறது இந்தச் சமயத்தில்தான் இமயமலைச் சிகரத்தில் இருப்பதாய் உயர்வாய் எண்ணிக் கொள்ளத் தொடங்கிவிடுவான்.

கிரண்மயிக்கு இதெல்லாம் தெரியும் இதற்காக மனோ தத்துவம் படிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

அவன் சொன்னதைக் கேட்டு அவள் அதைப் பற்றிதான் யோசித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

'அன்றைக்கு முதல் முதலாய் செஞ்சரி அடித்தேன்' என்றான் ராயன்னா..... 'நாங்கள் டிரெஸ்ஸிங் ரூமிற்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தபோது சில பெண்கள் வந்து ஆட்டோகிராப் கேட்டார்கள். மிகவும் புதிய அனுபவம் அது. ஒருபக்கத்தில் மகிழ்ச்சி.

இன்னொருப் பக்கத்தில் ஏதோ இனம்புரியாத உத்வேகம். எல்லோருக்கும் மளமளவென்று கையெழுத்துப் போட்டுத் தந்தேன். கொஞ்சம் அனுபவம் உள்ள என் சக ஆட்டக்காரர்கள் சிரித்துக்கொண்டே ஜோக் அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

எனக்கெல்லாம் புதிதாய் இருந்தது. மளமளவென்று எல்லா புத்தகங்களிலும் கையெழுத்துப் போட்டுத் தந்து விட்டேன். எல்லோரும் போனபிறகுட ஒரு பெண் மட்டும் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தாள். எனக்கு என்ன பேசுவ தென்றே தெரியவில்லை.

'உங்க பேர்?' என்றேன்.

'அபூர்வலட்சுமி.'

'என்ன படிக்கிறீங்க?'

சொன்னாள். அதற்குப் பிறகு என்ன பேசுவதென்று தெரியவில்லை. எல்லோரும் என்னையே புர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ என்ற பயம். 'உள்ளே போகணும்' என்றேன்..

'என் பேனா' என்றாள்.

நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டேன். தவறுதலாய் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டு ஜேபியில் வைத்துக் கொண்டு விட்டேன். எடுத்துத் தந்தேன். தந்தபடியே அந்தப் பேனாவைப் பார்த்தேன். மிகச் சாதாரணமான பேனா. என்

பார்வையை வேறு விதமாய் புரிந்துகொண்டு— 'அது எங்க தாத்தா பிரெசென்ட் பண்ணிய பேனா. சமீபத்தில் தான் அவன் காலமானார்' என்றாள்.

நான் தொந்துக் கொண்டாற்போல, 'ஐயாம் சாரி' என்றேன். அப்பொழுதுதான் முதல் முறையாக அப்பெண்ணின் முகத்தைப் பார்த்தேன். பதினெட்டு வயதிருக்கலாம்.

அப்பாவித்தனமான கண்கள். உருண்டையான முகம். அப்பெண்ணின் ஏதோ புரியாத கவர்ச்சி இருந்தது. ஊஹும்—இல்லை. அது கவர்ச்சி இல்லை. ஏதோ இரக்கத்தோடு கூடிய அழகு.' ராயன்னா கொஞ்சம் நிறுத்தினான்.

கிரண்மயி தலை குவிந்தபடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். மனதின் ஏதோ ஒரு மூலையில் கொஞ்சம் வேதனை. முகத்தில் தென்படவில்லை. கணவனின் சிநேகிதியைப்பற்றி மனைவி கேட்க நேரிடும்போது எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதைப்பற்றி எந்த சைக்காலஜி புத்தகத்திலும் எழுதப்படவில்லை.

அவன் திரும்பவும் சொல்லத் தொடங்கினான்.

'அவள் பேனாவைப் பெற்றுக் கொண்டு, 'தாங்க்ஸ்' சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டாள். தலைகுவிக்கவாறு அவ்வாறு அவள் நடந்து போனது ஏனோ நன்றாய் மனதில் பதிந்து விட்டது. சிறுவயதிலிருந்தே நானும் இப்படிப்பட்ட அன்பான நெருக்கத்திற்கு தொலைவில் வளர்ந்து வந்தது தான் அதற்குக் காரணமோ என்னவோ? ஐந்து ரூபாய் பேனாவைக்கூட அவ்வளவு அருமையாய் பாவித்த அபூர்வ லட்சுமியின் சென்ட்டிமென்ட் ஏனோ என்னை வெகு நாட்கள் வரை மறக்கமுடியாமல் செய்தது. சில உணர்ச்சிகளுக்குத் தர்க்கங்கள் இராது.

ஒரு வாரம் கழித்து ராஜாராம் ஒரு பார்ட்டி கொடுத்தான். அவன் சிநேகிதி ரமணியோடுகூட இன்னும் நலைந்து சிநேகிதிகளும் வந்தார்கள்— அதில் அபூர்வலட்சுமியும் இருந்தாள். அதுதான் அவளை இரண்டாவது முறையாய் பார்ப்பது. பேச்சிலிருந்து அவளைப் பற்றிய மேலும் பல விவரங்கள் தெரிந்தன. அவள் தந்தை பி. டி. ஓ. வெனியூரில் வேலைப்பண்ணி வந்தார். ஒரு அண்ணன், ஒரு தம்பி, ஒரு தங்கை இருந்தார்கள் அவர்கள் வீட்டில் குடும்பத்தா ரிடையே மிக நெருக்கமான தொடர்பு இருந்து வந்தது.

எல்லோரும் சேர்ந்துதான் சாப்பிடுவார்கள். எல்லோரும் நெருக்கமும் அன்பும் மிகுந்து ஒற்றுமையாய்ச் சேர்ந்திருப் பார்கள்.

அவ்வளவு நல்ல குடும்பத்திலிருந்து வந்த லட்சுமி தன் மனிதர்களையெல்லாம் விட்டுப் பிரிந்து வெளியே வந்து இருக்க வேண்டியிருந்தபோது நீரினிருந்து எடுத்துத் தரையில் போடப்பட்ட மீனாய் துடிதுடித்துப் போய்க் கொண்டிருந் தான். ஏக்கத்தால் பல இரவுகள் அழுவாளாம்.

அப்பொழுதுதான் பரிச்சயமாயிற்று அவளுக்கு ம் ரமணிக்கும். அபூர்வலட்சுமி தன் ஏக்கத்தை மறந்துபோவ தற்காக ரமணியோடு சுற்றிக் கொண்டிருந்தாள். இந்த ரமணி என்ற பெண் ஒரு பிசாசைப் போன்றவள். கெட்டிக்காரி தான். ஆனால் அவளுடைய குணமும் நடத்தையும் ஒரு அரசியல் தலைவியின் இயல்பிற்கு ஒத்திருந்தன. பாப்கார்ன் கொரித்துக் கொண்டே பத்துப்பேரைக் கூட்டிக் கொண்டு மார்னிங்ஷோவுக்குப் போவாள்— ஆண் பிரெண்டுகள்— விதம் விதமான அனுபவங்கள் என்ற பகடைக் காய்களால் கட்டப்பட்ட மாடி வீட்டைப் போன்ற பங்களா...

முதல் முதலில் ரமணி எனக்கு உயர்ந்த பெண்ணாய் தோன்றி வந்தாள். பிறகு சிக்கிரத்திலேயே அவள் மீது வெறுப்பும், அருவருப்பும் ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டன.

இன்னொரு பக்கத்தில் அபூர்வ லட்சுமி இரக்கம்... இமை புரியாத அன்பு! நம் சொந்தமனுஷி கெட்டுப்போனால் நமக்கு ஏற்படும் உணர்ச்சி' ஒருக்கால் லட்சுமியை ரமணியை விட்டுத் தொலைவிற்குப் பிரிக்க எண்ணிதான் லட்சுமியோடு பரிச்சயத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டேனோ என்னவோ?

அது ஆத்ம வஞ்சனை என்று கிரண்மயிக்குத் தெரியும். ஆனால் ஆணிடம் அந்த அளவிற்காவது ஈகோவும் பெண் ஒருத்தியைக் கவருவதற்காகப் பண்ணும் முயற்சியும் மன்னிக் கத் தகுந்ததுதான்! ராயன்னா சொல்லத் தொடங்கினான்.

'லட்சுமி எனக்கு நெருக்கமானால் மேல்ஷ் மேல்ஷ் தன் தாய்தந்தையர் மேலிருந்த ஏக்கம் கூட குறைந்து விட்டாற் போலிருந்து. ஆனால் எனக்கு நாளுக்கு நாள் நேரத்தின் மதிப்பு புரியத்தொடங்கிற்று. கிரிக்கெட்டிற்காக அதிக நேரத்தை செலவழிக்க வேண்டியிருந்தது. முன்போல் ஓய்வு கிடைக்கவில்லை. அதற்குள் நம் திருமணம் செட்டிலாகி விட்டது. ஹாஸ்டலுக்குப் போய் ஸ்லீட்டுகளைத் தந்து விட்டுவந்தேன். இன்விடேஷன் கொடுக்கப் போனபொழுது கூட சந்தோஷமாய்தான் இருந்தான்.

ஆனால் வரவில்லை. நானும் அவ்வளவாய்ப் பொருட் படுத்தவில்லை. நம் திருமணமான மறுநாள் ஒரு முறை வந்து சந்திக்கச் சொல்லி சீட்டு எழுதி அனுப்பினான்.

அப்பொழுது போக முடியாமல் மறுநாள் போனேன். ஒருவாரத்திற்குள் ஆள் ஒரு மாதிரியாகிவிட்டான். சோர்ந்து போய்க் காணப்பட்டான். நன்றாய் அழுதிருந்தாற்போல கண்கள் உப்பியிருந்தன. காரணம் கேட்டபோது சொல் வில்லை.

விட்டிலிருந்து ஏதாவது கெட்ட செய்தி வந்ததா என்று கேட்டேன்.

அப்படிப்பட்டது எதுவும் இல்லை என்றான். மிக விரக்தி யாய் இருந்தான். காரணம் மட்டும் ஒன்றுமில்லை என்று சொல்லி விட்டான். நான் கொஞ்சம் தைரியம் சொன்ன பிறகு சிரித்துப் பேசினான். ஒரு பத்து நிமிஷம் இருந்துவிட்டு வந்து விட்டேன்.

'அவ்வளவுதான்! அதுதான் நான் அவனைக் கடைசியாய் பார்த்தது. அன்றிரவு போலீஸ் வரும்வரை இனி லட்சுமியை என்னால் பார்க்க முடியாது என்ற கசப்பான உண்மை எனக்குத் தெரியாது. இப்படி நடக்கும் என்று கனவிலும் ஊகித்திருக்கவில்லை.' ராயன்னாவின் குரல் நடுங்கிற்று.

அபூர்வ லட்சுமியின் மரணத்தால் தன்மேல் சுமத்தப் பட்ட அபாண்டத்தால் ஏற்பட்ட வருத்தம் மட்டும் இல்லை அது. கிரண்மயி பதில் பேசவில்லை. அவனைத் தேற்றவும் முயற்சி பண்ணவில்லை. சில வருத்தங்களைக் காலந்தான் ஆற்றவேண்டும்.

'லட்சுமி உங்களைக் காதலித்தாளா? தன்மேல் உங் களுக்கு அன்பில்லை என்று வருந்தியிருப்பாளா? ...அதாவது நம் திருமணம் அவளுக்கு மனத்துன்பத்தை ஏற்படுத்தி யிருக்குமோ?'

கேட்டான் கிரண்மயி, அவன் கொஞ்சம் தேறிக் கொண்டதும்.

'சே! அப்படிப்பட்டதெல்லாம் இல்லை. என் திருமணத் திற்காக வந்துட்டிருந்த சம்பந்தங்களைப்பற்றியெல்லாம் கூட சொல்லியிருக்கிறேன் அவனிடம். அவளுக்கு அப்படிப் பட்ட எண்ணம் இருந்திருந்தால் அப்பொழுதே தெரித் திருக்குமே!'

'அப்பமன்னால் நம் திருமணத்திற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்னாடிதான் ஏதோ நடந்திருக்க வேண்டும்'—யோசனையுடன் பதிலளித்தான் கிரண்மயி.

'உண்மைதான். அன்றைக்கு மட்டும் கொஞ்சம் அழுத்திக் கேட்டிருந்தால், கொஞ்ச நேரம் அங்கேயே இருந்திருந்தால் நடந்தது என்ன என்று கண்டிப்பாய் சொல்லியிருப்பாள் என்று நினைக்கிறேன். என்னிடம் எதையுமே மறைக்கமாட்டாள்' என்றான்.

கிரண்மயி பதில் பேசவில்லை. அவளுக்கு வருத்தமாய் இருந்தது தற்கொலை என்பது ஒரு விதமான தற்காலிக வெறியால் ஏற்பட்ட அவஸ்தையில் மனிதர்கள் பண்ணிக் கொள்வது. அந்த ஃபிட் போன்ற மூட்போய்விட்டால் அதற்குப் பிறகு அவ்வளவு ஆவேசம் இருக்காது. தன் தற்கொலை ராயன்னாவின் முன்னேற்றத்திற்குப் பாதிப்பு ஏற்படுத்தும் என்று தெரிந்திருந்தால் அந்த முயற்சியைப் பண்ணியிருக்க மாட்டாளோ என்னவோ?

கிரண்மயிக்கு அவன் மேல் அளவுக்கு மீறிய இரக்கம் பொங்கி வெளிவந்தது. தன்னையறியாமல் கைகளை நீட்டினாள். அவன் சின்னப்பையனைப் போல அதில் ஒண்டிக் கொண்டான்.

அவளுக்கு இதெல்லாம் தன் நன்மைக்குத்தான் ஏற்பட்டதோ அல்லது திமைக்கோ என்று புரியவில்லை.

ஒரு மாலையிலிருந்து இன்னொரு மாலைக்குப் பேய்ச் சேர வேண்டுமானால் இருட்டான வாசல் கதவைத்திறந்து ஒரு காலை நேரத்தையும், ஒரு பிற்பகல் நேரத்தையும் கடக்க வேண்டுமாம். ஒரு குயிலின் பாட்டைக் கேட்க வேண்டுமானால் ஐந்து பருவங்களையும் கடக்கவேண்டுமாம். உண்மையான ஒரு காதலில் வெற்றி பெறவேண்டுமானால் எத்தனைப் பரிசோதனைகளைக் கடக்க வேண்டுமோ?

இது உண்மையில் அதிர்ஷ்டந்தானோ? எத்தனையோ தம் பதிகள் ஆண்டுக்கணக்கணக்காய் உணர்ந்திராத நெருக்கம் ஒருகஷ்டத்தின் உருவில் வந்து தம்மை இரண்டே நடக்களில் ஒன்றுச் சேர்த்து விட்டது.

When you sleep with your head upon my breast
with a smile on your lips.

A melting aching tenderness encircles me .
For then, you are my child,
you clasp my unworthy Feet.
And emotion over - powered,
With tears in my eyes, it God that you be come;
Father, son, lover or God
My beloved, what are you?

அத்தியாயம் — 4.

சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனில் ரயில் புறப்படத் தயாராய் இருந்தது. கிரண்மயி பிளாட் பாரத்தில் நின்று கொண்டிருந்தாள். ராயன்னா ரயிலுக்குள் ஜன்னலோரமாய் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். இருவரும் என்ன பேசுவதென்றே புரியாதவர்களாய் ஒருத்தரையொருத்தர் பார்த்துக் கொண்டே நின்றிருந்தார்கள்.

கிரண்மயிக்கு ரிஸெர்வேஷன் கிடைக்கவில்லை. அந்த விஷயம் ராயன்னாவிடம் தென்பட்ட தெளிவான மாறுதல்! அவள் எழுந்திருப்பதற்குள் அவன் பிராக்டிசிற்ருப் போய் விட்டான். திரும்பி வரும்போது முதல்நாள் இருந்து வந்த வருத்தத்தின் கவடுகள் அவன் முகத்தில் இல்லை. பிரயாணத் திற்கு எல்லா ஏற்பாடுகளையும் பண்ணிக் கொண்டான். தானும் கூடவே போக வேண்டும் என்ற யோசனையை மாற்றிக் கொண்டாள் கிரண்மயி.

'தனியாய் போகவேண்டியிருக்கேங்கிற கவலை எனக்கு இல்லை கிரண்மயி. நம்ப குடும்பக் காக்கைகளுக்கிடையே உன்னைத் தனியாய் விட்டுவிட்டுப் போவதுதான் வருத்தமாய் இருக்கு, மனசு வரவில்லை' என்றான் ராயன்னா.

'இந்தக் காக்கைகளின் பிடியிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்கு எனக்கொன்றும் கஷ்டமில்லை. நீங்கள் சந்தோஷமாய்ப் போயிட்டு லாபத்தோடு திரும்பி வாருங்கள், அது போதும்' என்றாள் கிரண்மயி.

அவனிடம் உறுதியாய் படிந்துவிட்ட மனத்துணியைப் பார்த்து அவளுக்கு மலையத்தனை பலம் வந்து சேர்ந்து விட்டது.

கார்டு வந்து கொடியை ஆட்டினார். ரயில் புறப்படத் தயாராய் கூவிற்று. ராயன்னாவின் கைகள் கிரண்மயியின் விரல்களோடு பிணைந்துக் கொண்டன.

'சொல்லக்கூடாதுன்னு தெரியும் கிரண்மயி. ஆனால் சொல்லாமல் போவதைவிட, தெரிந்த சின்ன வார்த்தையைச் சொல்லிவிட்டுப் போகத்தான் விரும்புகிறேன். 'தாங்க்ஸ் கிரண்மயி' என்றான். ஆவணி மாதத்துத் தூற்றல் உடலைப் புளகாங்கிதமடையச் செய்தாற்போல— அதுவரை பட்ட வேதனையெல்லாம் மாயமாகி முகம் சந்தோஷத்தால் மலர்ந்தது. உணர்ச்சி வசத்தால் வார்த்தைகள் வெளிவர வில்லை.

'ஏதாவது சொல்லு கிரண்மயி' என்றான் ராயன்னா.

'லைஃப் ஈஸ் ஏ சேலெஞ்ச். ஃபேஸ் இட்' ரயில் நகர்த்தது.

கிரண்மயி சூட்கேசில் உடைகளைத் திணித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் மனம் மட்டும் முதல் நாள் லாயர் வெங்கடரத்தினத்தோடு நடந்த சம்பாஷணையை அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தது. ராயன்னா டில்லிக்குப் போன பிறகு அவள் அவரைச் சந்தித்தாள்.

'போலீசார் சார்ஜ்ஷீட்டை ஃபைப் பன்றத்துக்கு டயம் இருக்குன்னுச் சொன்னாங்க. இப்பொழுது அதற்குள் நான் பண்ணவேண்டியது ஏதாவது இருந்தால் சொல்லுங்கள் என்று கேட்டாள் கிரண்மயி.

'நீங்க என்ன பண்ணணும், உங்களால் என்ன பண்ண முடியும்னு தீர்மானிப்பதற்கு முன்னால், இந்தக் கேசில் நமக்குத் தேவையானது என்னன்னு பார்ப்போம். ராயன்னா கொலை பண்ணலைன்னு 'நாம் நம்புகிறோம். அப்படியா

னால் இந்தக் கொலையை யார் பண்ணினாங்க? ஏன் பண்ணினாங்க? மொதல்ல இது கொலையா தற்கொலையா? இந்தக் கேள்விகளுக்குக் கெல்லாம் பதில் வேணும் நமக்கு... மொதல்ல அந்த ஹாஸ்டல் விஷயமே ரொம்பத் தாறு மாறாய் இருக்கு.

வார்டன், கேர் டேக்கர் யாருமே இல்லாததும், வெளியேயிருந்து எல்லோரும் — முக்கியமாய் ஆண்கள் நினைத்தபோதெல்லாம் உள்ளே அறைகளுக்குள் போவதும், எந்த வேடஸ் ஹாஸ்டலிலும் நடக்கக்கூடாத விஷயங்கள், பெண்களுக்குப் பாதுகாப் பில்லாத சூழ்நிலைகள் இவை. இனி ராயன்னா சொன்னதைக் கொண்டு பார்த்தால் லட்சுமி மிக நல்ல பெண். அப்பாவி. ராயன்னாவைத் தவிர வேறு யாரோடும் சிநேகத்தையோ நெருக்கத்தையோ ஏற்படுத்திக் கொண்டதில்லை.

அப்படிப்பட்ட பெண் கன்னிப்பெண் இல்லை என்று போஸ்ட்மார்ட்டத்தின் மூலமாய் தெரிந்திருக்கிறதென்றால் ராயன்னாவுக்கேடத் தெரியாத கதை ஏதோ நடந்திருக்கிறது என்று தான் தோன்றுகிறது. அப்படிப்பட்ட ஹாஸ்டல்களில் இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் முற்றிலும் ரகசியமாய் நடக்க வழியில்லை. யாராவது சிலருக்குத் தெரிந்தேயிருக்கும். அதை அவங்களிடமிருந்து நாம்ப் வரவழைக்கணும்.'

'உண்மைதான் லாயர்சார். நாம்ப் போய் விசாரித்தால் சில விஷயங்கள் வெளிப்படலாம். சிலபெண்கள் நமக்குத் தெரிந்ததை நாலு பேருக்குச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுவார்கள். ஆனால் அவங்களாகவே துணிந்து வந்து சொல்ல மாட்டாங்க ஒரு தடவை சந்தித்தால், எந்த விதத்திலாவது தம் சந்தேகத்தை வெளியிட்டுவிடுவாங்க. நாம்போவோமா?, உற்சாகமாய்க் கேட்டாள் கிரண்மயி.

வெங்கடரத்தினம் சிரித்தார். 'இதப் பாரும்மா, நான் ஒரு லாயர். பெர்ரிமேசனைப் போலக் குற்றவாளியைப் பரிசோதிக்கிறவன் இல்லை. நம் ஜனங்கள் அமெரிக்க ஜனங்களைப் போன்றவங்களும் இல்லை. கொலை நடந்ததைக் கண்கூடாகப் பார்த்தாலும் இந்தக் கோர்ட், வழக்கு, இதற்கெல்லாம் பயந்து விஷயங்கள். மிக ரகசியமாய் மறைத்து வைத்துவிடக் கூடியவர்களை என் பொறுப்பு, ராயன்னா குற்றவாளி இல்லை என்று நிரூபிப்பது ஒன்றுதான். கொலையாளி யார் என்று பரிசோதிப்பது இல்லை. நான் வெளிப்படையாய்ச் சொல்றதுக்கு ஒன்றும் நினைத்துக்காதே.'

'நிஜந்தாங்க. ஐயாம் சாரீ! ஆனால் இந்த விஷயத்தில் நான் செய்யக்கூடியதைச் சொல்லத் தடை ஒன்றும் இல்லையே?'

'இல்லை. சட்டம் படித்தவன் நான். சட்டத்திலுள்ள நெளிவு சுழிவுகளைப் பற்றி நன்றாய் அறிந்தவன் நான். சட்டத்தின் எல்லைக்குள் சட்டத்திற்கு அனுசரணையாய் எட்டிப் பிடி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்றேன்.

அப்படிப் பண்ணுங்க. உங்களைப்பற்றி... அதாவது ராயன்னாவின் மனைவியாய் உங்களைப்பற்றித் தெரிந்தவங்க யாராவது அந்த ஹாஸ்டலில் இருக்காங்களா?'

'ஊஹும். ஹாஸ்டல் பெண்கள் யாருமே கல்யாணத்துக்கு வரலைன்னு அவர் சொல்லிக் கேட்டேன். அவர் சிநேதெர் ராஜாராம்கூட அந்தச் சமத்தில் ஊரில் இல்லை.'

'குட். அப்படின்னால் நாளைக்கே நீங்க அந்த ஹாஸ்டலில் சில நாட்கள் தங்கியிருப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யறேன். உங்களுக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்ட விஷயத்தையோ, நீங்கள் ராயன்னாவின் மனைவி என்ற விஷயத்தையோ நீங்களாகவே யாரிடமும் சொல்லிடாதீங்க ராயன்னா டில்லி ஃபிரிந்து திரும்பி வருவதற்கு எவ்வளவு நாட்கள் ஆகும்?'

‘ஒரு வாரம், பத்து நாள் ஆகலாம்.’

‘அப்பமன்னால் பத்துநாள் வரை ஹாஸ்டலில் யாருடனாவது ‘கெஸ்ட்’டாகத் தங்கியிருக்கலாம். காலேஜ் அட்மிஷனுக்காக வந்ததாய்ச் சொல்லிக்கலாம். நம் கேசு சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்கள் மட்டுமேயில்லை, அந்த ஹாஸ்டலில் நடந்து வருகிற தப்புத் தண்டாக்கள் பற்றிய விவரங்கள் எல்லாமும் எனக்கு வேணும். அபூர்வலட்சுமியைப் போன்ற பெண்கள் தன் மனிதர்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு படிப்பிற்காக வந்தால், அவங்களுக்குப் பாதுகாப்பை ஏற்படுத்தித் தருவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள ஹாஸ்டல்களில் இப்படிப்பட்ட தீய செயல் நிகழக் காரணம் என்னன்னு தெரிஞ்சுக்குங்க. ஒரு சைக்காலஜிஸ்ட்டாய் இக்காலப் பெண்களிடம் மாறுதலை விளைவிக்கிற உணர்ச்சிச் சூழல்களுக்கு மூல காரணம் என்னன்னு ஆராய்ந்து தெரிஞ்சுக்குங்க.

‘எல்லாவற்றையும் விட லட்சுமியின் கொலை நிகழ்வதற்குப் பத்து நாட்கள் முன்னாலிருந்து இப்பொழுது வரை அந்த ஹாஸ்டலில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் ஏதாவது நமக்கு உபயோகப்படக் கூடியதாய் இருக்கான்னு தெரிஞ்சுக்குங்க. ஏதாவது பிரச்சனை ஏற்பட்டால் எனக்கு போன் செய்யுங்க. இந்த ஹாஸ்டல் விஷயத்தில் நான் டைரக்டராய் களத்தில் குதிக்கக்கூட பின் வாங்க மாட்டேன்’ என்றார் வெங்கடரத்தினம்.

அவர் வார்த்தைகளில் ஆவேசம் தென்பட்டது. அவர் மகள் மதுரைக் கல்லூரியில் மருத்துவம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்—ஹாஸ்டலில் தங்கியிருந்து.

கிரண்மயி எதிர்பார்த்தாற் போலவே வீட்டில் நிலைமை அருவருக்கத் தக்கதாகவே மாறிற்று. மாமனார், மாமியார், நாத்தனார் மூவரும் இன்னும் அவள் வீட்டில்தான் இருந்தார்

கள். அவள் வீட்டாருக்கும் அவர்களுக்கும் சச்சரவுகள் நடந்து கொண்டேதான் இருந்தன.

கிரண்மயி வீட்டிற்குள் அடியெடுத்து வைத்ததுமே இருதரப்பாரிடமிருந்தும் கேள்விக் கணைகள் பிறந்தன.

ராயன்னா என்னவானான், எங்கே இருக்கிறான், போலீசார் என்ன சொன்னார்கள் வீட்டிற்கு வராமல் எங்கேயோ போக வேண்டிய காரணம் என்ன—போன்ற கேள்விக் கணைகள். மனக் குழப்பமோ, குழறலோ அவர்கள் பார்வையில் படவில்லை.

கிரண்மயி இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவளைப் போலத் தன் அறையில் படுத்து நிச்சிந்தையாய் தூங்கினாள். காலையில் எழுந்ததுமே திரும்பவும் விசாரிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். அதையொன்றையும் பொருட்படுத்தாமல் தன் சூட்டேதில் உடைகளைத் திணித்துக் கொள்ளத் தொடங்கினாள் அவள். கிரண்மயி வாயைத் திறக்காமல், தன் அறையைவிட்டு வெளியே வராமல் உட்கார்ந்திருந்தது அவர்கள் அகம்பாவத்தைச் சவாலிட்டது திரும்பவும் கேள்விகள். எங்கே, எதற்கு, யாரோடு?...கிரண்மயி எதற்குமே பதில் சொல்லவில்லை.

‘என்னம்மா அடுக்கி வெச்சிட்டிருக்கே? இதெல்லாம் உன் உடைகள்தானா?’ — கேட்டாள் மாமியார். அவள் புடவைகளோடு சேர்த்து பஞ்சாபி உடைகளையும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்துவிட்டு.

‘ஆமாம்’ என்றாள் கிரண்மயி முற்றுப்புள்ளி வைத்தாற் போல.

‘கல்யாணத்துக்கு முன்னால் எப்படியோ சரி, ஆனால் இப்ப எங்க வீடுங்களில் இதெல்லாம் நடக்காது.’

‘இப்ப நான் உங்க வீட்டுக்கு வரப் போறதில்லைங்க...?’ என்று சொல்லப் போனவன் நிறுத்திக் கொண்டான். தான் எங்கே போகிறோம், எதற்காகப் போகிறோம் என்று சொல்லாத போது பேச்சுகள் அனாவசியம். கிரண்மயி பதில் பேசவில்லை.

‘இதப் பாருமமா சம்பந்தியம்மா! உங்கப் பொண்ணு எத்தக் கேள்விக்குமே பதிலே சொல்ல மாட்டேங்கிறாள். ஊமைக் கோட்டானைப் போல உட்கார்ந்திருக்கிறாள்.’ கோபமாய் கத்தினாள் அவள்.

‘எங்கே உன் பிரயாணம்? இப்பவே உன்னைப் பற்றிக் கேட்கக் கூடாததையெல்லாம் கேட்டுக்க வேண்டியிருக்கு நாங்க இன்னும் என்னத்தைப் படனும்?’— கடுமையாய்க் கேட்டாள் தாய்.

தாய் என்றாலே தெய்வத்தின் மறு உருவம் என்றும், அன்பிற்கும் பரிவிற்கும் எடுத்துக்காட்டு என்றும், பெண் என்றாலே மென்மையான நன்மைக்கும் இனிமைக்கும் உதாரணம் என்றும் பாவிக்கும் சமூகத்திலுள்ள இரு தாய்கள்! இவர்களால் தாயாக முடியுமே தவிர தெய்வத்தாயாக முடியாது. குறை எங்கே உள்ளது? படிப்பு, நாகரீகம் இல்லாத தாழ்ந்த வார்க்கத்தில் பிறந்து வளர்ந்த காரணத்தாலா? இல்லை..... உயர்ந்த வார்க்கத்தில், உயர்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்து கல்வியறிவுடைய பெண்கள்கூட இதே போல நடந்து கொண்டதை கிரண்மயி பார்த்திருக்கிறாள். எவ்வளவு நாகரீகக் குடும்பங்களாயிருந்தாலும் சகப்பெண்களின் மனக்கஷ்டத்திற்குக் காரணம் பெண்களாகவே இருக்கிறார்கள். இல்லாத இடத்தில் அவர்கள் பேச்சு கொஞ்சம் நாகரீகமாய் இருக்கலாம். அவ்வளவே!

‘இவ்வளவு நடந்தும் பதிலே சொல்லமாட்டேங்கிறாயே ஏன்?’

கிரண்மயி பதில் பேசவில்லை. மனதிற்குள்ளேயே நினைத்துக் கொண்டாள்: என்னத்தைச் சொல்றதும்மா? நாலு பேருக்குக் கேட்கணும்னு தொண்டை கிழிய கத்துகிற உனக்கு என் ஊமை வேதனை கேட்கும்படியாய் எந்த வார்த்தையால் எடுத்துச் சொல்லுவேன்?

மேலுக்கு மட்டும் ‘.....ரெண்டு நாள் வேலையாய் போகிறேன். ஒரு வாரங்கழிச்ச வரேன் என்றாள்.

‘எங்கே?’

லேமஸ் ஹாஸ்டலுக்கு என்று சொல்லவில்லை. அனாவசியம்.

‘எங்கேயும் போகத் தேவையில்லை. வீட்டிலேயே இரு. இந்த கோர்ட்டு விலகாரமெல்லாம் முடிவதற்கு எப்படியும் ரெண்டு மூணு மாசமாகும் ஏதாவது உத்யோகத்தைப் பார்த்துக்கோ’ என்றார் தந்தை அவர் முகத்தில் சந்தோஷம் நன்றாய்த்தென்பட்டது மகளுக்குத் கிருமணம் செய்ய வில்லை என்ற அபவாதம் வராமல் கல்யாணத்துக்குக் கல்யாணமும் நடந்து விட்டது. மகள், வீட்டிலேயே இருந்து சம்பாதிக்கப் போகிறாள் என்ற சந்தோஷம் வேறு!

இப்படிப்பட்டவர்களும் இருக்கிறார்களா என்று எண்ணவில்லை அவள் இதை விட கேட்ட மனத்தத்துவங்களைப் பற்றி சைக்காலஜியில் படித்திருக்கிறாள் அவள்.

இரண்டு நாட்கள் கழிந்தன.

அன்றைக்குக் காலையிலேயே பேப்பரைப் பார்த்து திடுக்கிட்டாள் அவள். கடைசி பக்கத்திலிருந்து செய்தியைப் படித்துக் கொண்டிருந்த போது, இவள் கைகள் நடுங்கின. இதை எதிர்பார்க்கவில்லை அவள். பேப்பரைப் போட்டு விட்டு எழுந்திருந்தாள். அவசரம் அவசரமாய் தயாராகிராயன்னாவின் சிநேகிதனைப் பார்க்கப் புறப்பட்டாள்.

பிரெசிடென்ட் குழுவிற்கும் பாக்கிஸ்தான் குழுவிற்கு மிடையே நடக்கவிருந்த மூன்று நாள் கிரிக்கெட் மேட்ச் டில்லியிலிருந்த ஜவஹர்லால் நேரு ஸ்டேடியத்தில் அன்றைக்குதான் தொடங்கிற்று. இரண்டு ஆண்டுகளாய் இந்தியக் குழு மிக மோசமான நிலையில் இருந்து வந்தது. ஒரு நாள் மேட்ச்கள் ஒன்றிரண்டைத் தவிர மீதி எல்லா போட்டிகளிலும் அது தன்றாய்த் தோற்றுப் போய்க்கொண்டிருந்தது.

கிரிக்கெட்டை அதிகமாய் விரும்பும் இந்திய அபிமானிகளுக்கு இது மிக வருத்தத்தைத் தரக்கூடிய விஷயம். பாக்கிஸ்தான் மீம் வருகிறது என்றதுமே, 'ஆங், வேறென்ன ஆகும்?' அவங்களோ யுத்தக் கொள்கையுடன் ஆடுகிற மீம். அவங்களோடு ஆடி நம்மவங்க இன்னொரு தோல்வியால் நாம் தலைகுனிஞ்சிக்கிறாப்போல செய்யப் போறாங்க. அவ்வளவுதானே!'— என்று முன்கூட்டியே சோதிடம் சொல்லிவிட்டார்கள்.

மூன்று நாட்கள் ஆடப்போகும் எக்ஸ்பிரஷன் டிமாதலால் இரண்டு குழுக்களிலும் புதியவர்களுக்கு நிறைய சந்தர்ப்பம் கொடுத்திருந்தார்கள். சாதாரணமாய் இந்த மேட்சுகளுக்கு அவ்வளவாய்க் கூட்டம் இருக்காது. ஆனால் பாக்கிஸ்தான் குழுவின் ஆட்டத்தைப் பார்ப்பதற்காக ஸ்டேடியத்தில் திறைய கும்பல் கூடிற்று.

பாக்கிஸ்தான் கேப்டன் டான் வெற்றியடைந்து ஃபீல்டிங் விற்குத் தேர்வடைந்தான். இந்தியக்குழுவின் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீகாந்த்தும் ராமனும் செய்தார்கள் நாற்பது ரன்களுக்குப் பிறகு இருவருமே அவுட்டாகி விட்டார்கள். முதலில் அஜாருத்தினும், பிறகு டென்டேல்கரும் வந்தார்கள். பத்து பத்து நிமிஷத்தில் டென்டேல்கர் அவுட்டாகி விட்டான். அதனால் இந்தியக் குழுவில் கொஞ்சம் டென்ஷன் ஏற்படத் தொடங்கி விட்டது.

அதற்குப் பிறகு வந்த ஆட்டக்காரர்கள் ஒரு ரன் கூட எடுக்காமல் அவுட்டாகிப் போனதால், இந்தியக்குழு அறுபத்திரண்டு ஓட்டத்திலேயே மிக முக்கியமான நான்கு ஆட்டக்காரர்களை இழந்துவிட்டது. அஜாருத்தினுக்கு இணையாய் பலமாய் நின்று ஆடக்கூடிய ஆட்டக்காரர் தேவை இப்பொழுது. அஜாருத்தின் சைகை காட்டியதால் ராயன்னா பேட்டைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு விளையாடுமிடத்திற்கு வந்தான்.

இண்டர்நேஷனல் லெவலில் இல்லாவிட்டாலும் நேஷனல் லெவலில் அவன் நிறைய ஆட்டங்கள் அடியிருக்கிறான். அதனால் தன் மீது தானே நம்பிக்கையை உண்டாக்கிக் கொண்டு கொஞ்சமும் பயமுன்றி விளையாடுமிடத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

சாதாரணமாய் ஒரு புது ஆட்டக்காரன் விளையாட்டுத் துறைக்குள் அடியெடுத்து வைத்திருந்தால், அதுவும் கொஞ்சம் முன்னுக்கு வரக்கூடியவனாய் தோன்றிவிட்டால் பார்வையாளர்கள் சந்தோஷத்தோடு கைதட்டி அவனை வரவேற்பார்கள். ரஞ்சி ட்ரோபி ஆட்டத்தில் ராயன்னா வைப் பற்றித் தெரிந்திருந்ததால் இப்பொழுது அவனைக் கைதட்டி வரவேற்றார்கள். அதற்குள் இன்னொரு பக்கத்திலிருந்து லேசாய் கத்தல்களும் விகில்களும் தொடங்கி விட்டன. என்றுமே உணர்ந்திராத வரவேற்பு அது.

ராயன்னா தடுமாற்றமடைந்தான். இழுத்துப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருந்த தைரியமும் தன்னம்பிக்கையும் நழுவிப் போகத் தொடங்கினாற் போலிருந்தது. தனக்குள் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு நடந்தான்.

முதல் இரண்டு பந்துக்களை அவன் டிஃபென்ஸிவ்வாய் ஆடினான். கொஞ்சம் சுதாரித்துக் கொள்ளக்கூடிய தைரியம் வந்தது. ஓவர் முடிவடைந்ததால் அக்ரம் பெளலிங்கை

எடுத்துக் கொண்டான். முதல் பந்திற்கு அஜார் ஒரு ரன் எடுத்தான். இப்பொழுது ராயன்னா அக்ரமின் பெளலிங் கிற்கு வந்தான். மிகக் கவனமாய்ப் பார்த்து ஆடிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு ரன் கூட எடுக்க முடியவில்லை. ஸ்டேடியத்தில் ஒரு பக்கத்தில் சலசலப்பு.

'அவனைத் தள்ளித் துரத்தி யடியுங்கள். அவனுக்கு ஆடத் தகுதியே இல்லை' — யாரோ பெண் ஒருத்தியின் குரல் தொடர்ந்து விரிவாகும், கத்தல்களும். அந்த ரகனையெல்லாம் தன்னைப்பற்றிதான் என்று தெரிந்ததுமே ராயன்னாவுக்கு அசதி வந்து கூடி விட்டது.

அன்றைக்கு டெல்லி பேப்பர்களில் எல்லாம் ராயன்னா ஜாமீனில் வெளியே வந்து ஆடுவதைப் பற்றிப் பிரபலமாய் வந்திருந்தன. 'இது மேலும் எரியும் தீக்கு எண்ணெய் வார்த்தாற் போலாகி விட்டது...'

'பெண்களைக் கொலை பண்ணறதில் இல்லைடா உன் ஆண்மை, ஆட்டத்தில் காட்டு அதை.'

— யாரோ இந்தியில் உரக்கக் கத்தினார்கள். ராயன்னாவின் முகம் வாடி விட்டது. அந்த விஷயத்தை ஊகித்து விட்டாற்போல ஒரு ஓவர் முடிவடைந்ததுமே அஜருத்தின் அவனுக்கருகில் வந்து தோளைத் தட்டினான்.

ராயன்னா வலியச் சிரித்தான். அவன் பேட்டிங் வந்த போது திரும்பவும் கத்தல்கள். பெண்களே கூச்சல் போட்ட தால் ஆண்களுக்கு இன்னும் ஆர்வம் அதிகமாகி விட்டது.

பந்து வேகமாய் வந்து கொண்டிருந்தது. ராயன்னா தன் கவனத்தையெல்லாம் அதிலேயே செலுத்தி பேட்டோடு தயாராய்க் காத்திருந்தான். அப்பொழுதுதான் அவன் காதில் அந்த வார்த்தை விழுந்தது—

'ரேப்பிஸ்ட்...அடேய் ரேப்பிஸ்ட்' என்று! அலையலையாய் அடுத்தடுத்து வார்த்தைக்கு மேல் வார்த்தை. அம்பிற்கு மேல் அம்பாய் வந்தாற்போல...சிலையாய் நின்று விட்டான்.

பந்து அவனைத் தாண்டிக் கொண்டே போய் ஸ்டம்பில் பட்டது. சுற்றிலுமிருந்த பாக்கிஸ்தான் விளையாட்டு வீரர்கள் எல்லோரும் எகிறிக் குதித்தார்கள். ஸ்டேடியத்தில் விசில் சப்தங்கள், கூச்சல்கள்...முடிந்து விட்டது.

ராயன்னா 'பேட்'டைப் பிடித்துக் கொண்டு பெவினியனை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தான். ஸ்டேடியத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த பன்னிரெண்டாயிரம் பேர்களின் கண்களும் தன் மீதே நிலைத்திருந்தாற் போலவும், அவர்களெல்லாம் தன்னைப் புழுவைப் பார்ப்பது போலப் பார்த்து ஏனெனமாய் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாற் போலவும் உணர்ச்சி! கால்கள் நடக்க ஒத்துழைக்கவில்லை மனம் ஓட்டம் பிடிக்கச் சொல்லி எச்சரித்துக் கொண்டிருந்தது. பார்வையாளர்களைத் தாண்டிப் போய்க் கொண்டிருந்த போது பலவிதமான காமென்ட்ஸ்!

'உன்னைப் போன்றவன் ஜெயிலில் இருந்தால்தான்டா நல்லது. ஃபீல்டிற்கு வந்து எங்களைப் போன்றவங்களை ஏன் கொல்லுகிறாய்?'

டிரெஸ்ஸிங் ரூமிற்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தானோ அவனுக்கே தெரியாது. பேட்டைக் கீழே போட்டுவிட்டுத் தலையை இரு கைகளாலும் பிடித்துக்கொண்டு அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டான். சக விளையாட்டு வீரர்கள் யாரும் இரக்கத்தைக்கூடத் தெரிவிக்கவில்லை. அவன் தனியாய் உட்கார்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

தோற்று விட்டான். திரட்டிக் கொண்டிருந்த தைரியமெல்லாம் போய் மோசமாய்த் தோற்றுப் போய் விட்டான்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாய் கிரண்மயி தன் மேல் வைத் திருந்த ஆசைகளையும் நம்பிக்கைகளையும் கூட மிகக் கொடு மையாய்ப் பொய்யாக்கிவிட்டான்.

ஆனந்தத்திற்கு எடுத்துக்காட்டு— துக்கத்திற்குப் பரி காரம் எண்ணீர்! அதுகூட அவனைப் பரிசாசம் பண்ணினாற் போல கண்களுக்குள்ளேயே புதைந்து துன்புறுத்திக் கொண் டிருந்தது.

தான் செய்த தவறுதான் என்ன? யோசித்துப் பார்த்த போது துரதிர்ஷ்டம் தன்மேல் எப்படிப்பட்ட வெற்றியைச் சாதித்தக் கொண்டிருக்கிறது என்று புரிந்தது. இல்லாவிட் டால் கல்யாண விட்டிலிருந்து அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் தான் அபூர்வலட்சுமியைப் பார்ப்பதற்குப் போகவேண்டும் என்ற அவசியந்தான் ஏன்? பலவினம் வந்து சூழ்ந்து கொண்ட விடவே கூடாது. சூழ்ந்துகொண்டதோ உடலை யும் மனதையும் கூட சாகடித்து விடும். ராயன்னா கல்லாய் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தான் நாற்காலியில். வெளியே ஆட்டம் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டேயிருந்தது.

அதற்குப் பிறகு இந்திய ஆட்டக்காரர்கள் அதிகநேரம் நிலைத்து நிற்கவில்லை. ராயன்னாவிற்குப் பிறகு வந்த ஆட்டக்காரன் அஜருத்தினுடன் சேர்ந்து முப்பது ரன்கள் எடுத்ததால் குழுவின் மானம் காப்பாற்றப்பட்டது.

தேரீர் சமயத்தில் நூற்றி இருபத்தெட்டு ரன்களுக்கு எல்லோரும் அவுட்டாகிவிட்டார்கள். அதற்கப்புறம் இந்தியக் குழு களத்தில் இறங்கிற்று ராயன்னாவும் வேறு வழியில்லா மல் ஆட வேண்டியிருந்தது. அந்த எல்லையைவிட்டே எங்கேயாவது ஒடிப்போய்விட வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் எதுவும் செய்ய முடியாத, ஆதரவில்லாத நிலைமை!

பாக்கிஸ்தான் குழு முதலிலிருந்தே நன்றாய் ஆடத் தொடங்கிற்று. ஐந்து ஓவர்களில் பதினெட்டு ரன்களை

எடுத்தார்கள். ராயன்னாவை உற்சாகப்படுத்துவதற்காக அஜருத்தின் அவனை பெளலிங் செய்யும்படிச் சொன்னான். பயந்து கொண்டே ராயன்னா போட்ட முதல் பந்தை பேஸ்ட்மேன் ஃபோர் அடித்தான். திருப்பவும் ஸ்டேடியத்தில் கூச்சல்கள், கத்தல்கள். அந்த ஒரே ஓவரி லேயே ராயன்னா பத்து ஓட்டங்களைத் தந்துவிட்டான்.

அவனிடம் கொஞ்சநஞ்சம் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த தைரியமும் போய்விட்டது. 'லாங் ஆனி'ல் நின்று கொண் டிருந்த அவன் மேல் வாழைப்பழத்தோல், தக்காளிகள் இவற்றோடு பரிசாச வாார்த்தைகளும் வந்து விழுந்தன.

மனிதனைப் பேச்சுக்களாலும் கைகளாலும் இம்சித்து மகிழ்க்குடிய சாடினம் அடுத்தவரிடமே இருப்பது மனித குலத்திற்கு தெய்வம் தந்த சாபம்.

அன்றைக்கு ஆட்டம் முடியும் சமயத்தில் ராயன்னா லின் முகத்தில் ஜீவனேயில்லை. ஆனால் அதையும் விட அவமானப்படுத்துவதற்குப் பெருமளவில் முயற்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன வென்றும், மறுநாள் ஆட்டம் ஆரம்ப மாகப்போகும் சமயத்தில் தொடங்கவிருந்தன வென்றும் அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தால், அன்றிரவே அவன் தற்கொலை செய்து கொண்டிருந்திப்பான்.

விஜயகுமாருக்கு மிகவும் சந்தோஷமாய் இருந்தது. எல் லாம் அவன் எண்ணினாற் போலவே நடந்து கொண்டிருக் கிறது முதல்தாள் ஆட்டத்தில் ராயன்னாவின் சாண்கள் எல்லாம் ஏறக்குறைய நாசமாகிப் போய்விட்டன. மறுநாள் அவன் மோசமாய்த் தோற்றுத் தான் போகப் போகிறான். அதற்குப் பிறகு தன் ஆட்டம் சிறப்பாய் இல்லாவிட்டாலும் மமில் தானே செலெக்ட் ஆகப்போவது உறுதி.

டில்லியிலிருந்த ஒரு பெரிய ஹோட்டலில் அவன் ராக வாச்சாரிக்குப் பார்ட்டி தந்து கொண்டிருந்தான்.

'மொத்தத்தில் அசாத்தியமான ஆள் தானய்யா நீர். பெரிய அரசியல் வாதியின் மூளை என்னோடது'— புகழ்ந்தார் ராகவாச்சாரி.

'ஆமாம் பின்னே! ஆயிரம் கோடி தரித்திரங்களுக்கு அனந்த கோடி உபாயங்கள் என்று சொல்லி யிருக்காங்களே ராயன்னா! எவ்வளவு சென்சடிவ் என்று எனக்குத் தெரியும். அப்படிப்பட்டவனால் இப்படிப்பட்ட உதையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது!'

'மேட்ராசிலிருந்து ஹாஸ்டல் பெண்களும் வந்திருக்காங்கன்னு பேப்பரில் படித்தேன். அதை எப்படி மேனேஜ் பண்ணினாய்?'

'அந்த ரமணி தன் பட்டாளத்தையெல்லாம் அழைச்சுட்டு வந்திருக்கிறாள் போலிருக்கு. இது என் வேலையில்தான். ராஜாராம் பயல் வேலை. அங்கே செய்ய முடியாத காரியத்தை இங்கேயாவது செய்து காட்டினும்னு தவிக்கிறான் போலிருக்கிறது.'

'அவனுக்கு என்ன லாபம்?'

'லாபம் ஒன்று மில்லை. தன் பெயர் எங்கே வெளிப்பட்டு விடுமோன்னு பயம். ராயன்னாவுக்கும் அந்தப் பெண்ணுக்கும் சிநேகிதத்தை ஏற்படுத்தியவர்களே இந்த ராஜா ராமும் ரமணியுந்தான். தம் மேல் சந்தேகம் வந்துடக்கூடாதுன்னு ஏதேதோ பண்ணித்திருக்காங்க.

இந்த விதமாய் டில்லியைப் பார்த்துட்டு எஞ்ஜாய் பண்ணலாமேன்னு ரமணியின் சிநேகிதிகள் வந்திருப்பாங்க. செல்வெல்லாம் ராஜாரமோடதுதான். இந்த மாதிரி காரியமேல்லாம் அவனுக்கு அத்துப்படி.'

'என்னவானாலும் சரி, இது நமக்கு லாபமாயிருக்கும் தன் பெயரை மட்டும் இனி எப்படிப்பட்ட நிலையிலும் வெளிவந்துடாமல் பார்த்துக் கொள். அதுதான் நமக்கு வேண்டியது.'— எச்சரித்தார் ராகவாச்சாரி.

அந்த விஷயத்தில் எந்தப் பயமும் இல்லை. செய்யக் கூடியவங்களைச் செய்கிற விதமாய் வெச்சுக்கிட்டு நான் நடத்திட்டிருக்கேன். உறுதியாய் சொன்னான் விஜயகுமார்.

'உன்னால் செய்ய முடியாததை நான் பெரிநாய்ச்சாதித்து விட்டேன் பார்' என்ற பெருமை அவ்வார்த்தைகளில் எதிரொலித்தது.

இதற்காக அவன் ஒன்றரை லட்சம் வரை செலவழித்திருக்கிறான். அதற்குத் தகுந்த பலன் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. எதிர்காலத்தையும் இந்தக் குழுவில் தன் இருப்பிடத்தையும் எண்ணிப் பார்த்துப் பொங்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தான் விஜயகுமார்.

சரியாய் அதே சமயத்தில் — தனக்குத் தெரியாத எதிரியை எதிர்த்து நிற்கும் துணிச்சலை ராயன்னாவுக்கு வழங்குவற்காக கிரண்மயி டில்லிக்குப் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

★ ★ ★

இரண்டாவது நாள் ஆட்டம் தொடங்கவிருந்தது. ஆடும் இடத்திற்குப் போக வேண்டிய நேரம் நெருங்கி விட்டது. விளையாட்டு வீரர்கள் அத்தனைப்பேரும் பரபரப்புடன் தம் தம் வேலைகளில் ஆழ்ந்திருந்தார்கள். கேப்டன் அஜகத்தின் அன்றைய ஆட்டத்தின் கணிப்பைப் பற்றி விவரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இது டெஸ்ட் மேட்ச இல்லாவிட்டாலும் ஆரம்பத்திலேயே ஒரேயடியாய் தோற்றுப்போய் விட்டால் மிக ஆர்வத்துடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஜனங்களுக்கு முதலிலேயே சப்பென்று ஆகிவிடும். அதனால் இந்த ஆட்டத்தில் தோற்றுப் போய்விடாமல் ட்ராகாகவாவது மாற்ற வேண்டுமானால் இந்த ஆட்டத்தில்தான் அது சாத்தியப்படும்.

ராயன்னாவின் செவிகளில் இவையொன்றும் ஏறவில்லை. அன்று காலையில் ஸ்டேடியத்திற்கு வருவதற்கு முன்பாகவே அவனுக்கு இந்த விஷயம் தெரிந்தது ஏறக்குறைய ஐநூறு பேர் டிஃப்லி கல்லூரி மாணவிகள் தன்னை ஆட்டத்திலிருந்து தள்ளிவிடவேண்டும் என்று ஸ்டேடியத்திற்கு வெளியே மறியல் செய்யப் போகிறார்கள்.

‘அப்பாவியான ஒரு கன்னிப் பொண்ணைக் கற்பழித்து விட்டு, அதோடு திருப்தியடைந்துவிடாமல் அரக்கத்தனமாய் கொன்று விட்ட கொலையாளி ஒருவன், நாட்டிற்குப் பிரதிநிதியாய் ஆடத் தகுதியற்றவன் என்று முழுக்கமிடப் போகிறார்கள்.

‘பார்வையாளர்களுக்கு உள்ளே ஆடிக் கொண்டிருக்கும் ஆட்டத்தை விட வெளியே நடந்து கொண்டிருக்கும் இந்த விவகாரந்தான் அதிக உற்சாகத்தைத் தரும்.’

ராயன்னாவுக்குச் சோர்வு வந்து சூழ்ந்துக் கொண்டது. இவ்வளவு ஆயிரக்கணக்கான பேர்களின் பார்வையும் அவன்மீது படப்போகிறது.!

விளையாட்டு வீரர்கள் அத்தனைப் பேரும் ஒவ்வொரு வராய் வெளியே போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். ராயன்னா மட்டும் நகரவில்லை.

கேப்டன் அவனை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு ஒன்றும் பிசாமல் வெளியே போய்விட்டான். வெகுநேரமாய் அவன் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தான் — தனியாய்.

அதற்குள் அவன் தோளின் மீது யாருடைய கையோ படிந்தது.

‘என்னால் வரமுடியாது, ப்ளீஸ் என்னை விட்டுவிடுங்க’ என்றான் நிமிர்ந்து பாராமலேயே.

‘நீ போகாவிட்டால் என்னால் எப்படிச் சும்மாயிருந்து முடியும் ராயன்னா? நீ ஆடித்திரணும், என் சிஸ்டர் வருத்தப் படாமலிருக்கனும்னால் அதற்காகவாவது நீ ஆடித் திரணும்’— என்ற குரல். நண்பனின் குரலைக் கேட்டதுமே ராயன்னா சரேலென்று நிமிர்ந்தான். நண்பனுக்குப் பின்னாடியே நின்று கொண்டிருந்தான் கிரண்மயி. எதிர் பாராத அந்த ஆச்சரியத்திற்கு ஒரு வினாடி நேரம் ஆனந்தத்தால் மின்னி மலர்ந்த அவன் கண்கள் அதைத் தொடர்ந்து சட்டெனக் கூம்பிவிட்டன.

‘தோற்றுப் போயிட்டேன் கிரண்மயி. நீ வைத்திருந்த சோதனையில்கூட தோற்றுப் போய் விட்டேன். இப்படித் தோற்றுப் போயிடுவேன்னு தெரிந்தும் உன் பேச்சைத் தட்ட முடியாமல் வந்தேன். அதற்குத் தகுந்த தண்டனையை அனுபவிக்கிறேன்’ என்றான் தொண்டை அடைக்கத் தலை குனிந்தபடி.

‘தோற்றுப் போய் விட்டேன்று நினைப்பதே கோழைத் தனத்துன் லட்சணம். தோல்வி என்றால் என்ன? எதிராளியின் பலத்திற்கு முன்னால் நிற்க முடியாமல் தளர்ந்து போய் விடுவதுதான் தோல்வி! பரீட்சிப்பதற்காக அழைப்பு வந்த போது இங்கேயிருந்து நகராமலேயே தோற்றுப் போய்விட்டேன் என்றெண்ணிக் கொள்வது கேலிக்குரியது. இது தோல்வியில்லை. மனச்சோர்வு.’

'அதற்கு என்னை வேணுமானால் பேர் வெச்சுக்கோ, அதோ வெளியே நின்றுட்டுக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டிருக்காங்களை, அத்தனைப் பேருங்களின் குரல்களுக்கு முன்னால் நான் 'நிரபராதி' என்று சுத்தினாலும் என் ஒருத்தனின் குரல் எத்தனை பலவீனமாய் இருக்கும்னு ஊத்துப் பார்.'

'அங்கே வெளியே நின்றுட்டிருக்கிற நூற்றுக்கணக்கான பெண்களுள் யாராவது ஒருத்திக்காவது உங்களோடு நெருங்கிப் பழகும் இருக்கா? நீங்கள் எப்படிப்பட்டவர் என்று அவங்களில் யாருக்காவது தெரியுமா? நீங்கள் செய்த குற்றத்தை யாராவது ஒருத்தராவது தைரியமாய் வந்து சாதாரணமாய் நிரூபிக்க முடியுமா?

'ஒரு ஆவேசத்தில் ஆழ்ந்து என் உண்மை என்று தெரியாமல் கத்திக்கூச்சலிடுவதால் அதில் அந்தக் குரலின் தீவிரத்தைத் தவிர மனத்தூய்மை ஏதாவது தென்படுகிறதா? என்றாள் கிரண்மயி.

'ஐனங்கள் காதில் விழுவது அந்தக் குரல்தான் கிரண்மயி.'

'உண்மைதான்; அதனால்தான் தைரியமாய்ப் போய் அந்தப் பரிசோதனையை எதிர்த்து நிற்கச் சொல்கிறேன். இந்த ஐனங்களின் சங்கதியைப்பற்றி ஒரு முறை யோசித்துப் பாருங்கள். ஒவ்வொருத்தராய் பிரித்துப் பேசிப் பாருங்கள்.

'ஒரிருவரைத் தவிர எஞ்சிய யாருமே வாயைத் திறக்க மாட்டாங்க. பத்துப்பேரோடு சேர்ந்து யார் குரல் என்று தெரிந்துகொள்ள முடியாத அளவிற்குக் கலந்து போய் கத்தத்தான் அவர்களுக்குத் தெரியும். அவங்க ஆவேசமும் யோசனைகளும் இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து வருபவை அல்ல; அதனால் நீங்க வாயால் அவங்களுக்குப் பதில் தர வேண்டிய அவசியம் இல்லை. உங்கள் விளையாட்டு மூலமாய்த் தாருங்கள். குற்றத்தைக் காட்டிக் கத்திய இதே

வாய்களே நீங்கள் வெற்றியை சாதித்துவிட்டால், ஹேய ஹேய கோஷத்தை முழக்கும்!'

'உனக்கு இருக்கிற தன்னம்பிக்கையும் தைரியமும் என்னிடம் இல்லைன்னு நினைக்கிறேன் கிரண்!'

'நினைக்கிறேன்னு சொல்றீங்களே தவிர, 'இல்லை' என்று உறுதியாய்ச் சொல்ல முடியாமல் போவதே உங்கள் அந்தரங்கத்தைக் காட்டிவிட்டது. அவங்களை வெற்றி பெறவேண்டும் என்றும், அவங்க வாயை மூட வேண்டும் என்றும் உறுதி இருக்கிறது உங்களிடம்.

'ஆனால் சங்கோதம் உங்களை பலவீனப் படுத்துகிறது. ஒரு வார்த்தை சொல்றேன். நீங்கள் உண்மையாகவே குற்றம் செய்திருந்தால் இந்த அறையை விட்டு நகரவேண்டாம். அப்ப என் குரல்கூட வெளியே நிற்கிற அவங்க குரலோடு சேர்ந்துக்கும். குற்றம் செய்யவில்லை யென்றால், அவ்வாறு கேட்கும் அந்த சிந்தனைகளை ஒரு சவாலாய் எடுத்துக்கிட்டு, அதையே ஒரு யுக்தமாக நினைக்கக்கிட்டு உங்கள் நேர்மையை நிரூபிக்க தைரியமாய்ப்போய் ஆடுங்கள்

'வட்டத்தில் உங்கள் வெற்றி மூலமாய் உங்கள் குற்ற மாற்ற கன்மை நிரூபிக்கப்பட வேண்டும். இதைத் தவிர என்னால் சொல்லக்கூடியது எதுவும் இல்லை'

கிரண்மயி அறையை விட்டு வெளியேறினாள்.

வெளியேயிருந்து கூச்சல்கள் திடீரென்று பெருக்கக் குரலில் வரத்தொடங்கின டி. வி. பிரெஸ், அல்லது வேறு எந்த வி. ஐ. பி. யாவது வந்திருக்கலாம்.

ஒரு குடும்பத்திலுமோ அல்லது அவர்களுக்குத் தெரிந்த எல்லையிலோ பெண்களிடம் எத்தனையோ அக்ரமச்செயல்கள் நிகழ்ந்திருக்கலாம். இந்தப் பெண்கள் உண்மையாகவே

அக்கிரமங்களை எதிர்த்து நிற்பவர்களாகவே இருந்திருந்தால் அவர்களிடையே இந்த ஒற்றுமை எல்லா விஷயங்களிலும் இருந்தால் — இவ்வளவு பேர் மருமக்கள் திக்கிரையாக யிருக்கமாட்டார்கள்.

வரதட்சணைக் கொடுமைகள் இராது. எந்த ஆணின் கையும் பெண்ணை அடிக்க ஒங்காது தன் அக்காவை அவர்கள் மாமியார் ஏதாவது சொல்லிவிட்டால், ஆவேசப்படுகிற பெண்ணே தன் அண்ணியைத் தாய் கொடுமைப்படுத்தினால் இன்னும் கொஞ்சம் தூண்டிவிட்டு ஆனந்தப்படுகிறாள்.

கணவன் இன்னொரு பெண்ணிற்குப் பின்னால் சுற்றிக் கொண்டிருந்தால் அந்த இன்னொரு பெண் சிறுக்கி தன் அண்ணன் அந்தக் காரியத்தைச் செய்தால் அண்ணியால் அண்ணனை கடிப்படுத்த முடியாததால்தான் அப்படி மாறியிட்டான் என்று இரக்கம்.

தன் சொந்த மனிதர்களிடமுள்ள தப்புக்களைக் கூட எடுத்துக் காட்டி எதிர்த்து நிற்கக்கூடிய தைரியம் மனிதர்களிடம் வந்துவிட்டால் இவ்வாறு பொது இடத்திற்கு வந்து நின்று கூச்சலிடவேண்டிய தேவையே யிராது.

கிரண்மயியின் மனம் விரக்தியாய் இருந்தது. அவள்வேறு எதையோ எண்ணி மனதைப் பாழடித்துக்கொண்டிருந்தாள். ராயன்னா எந்த முடிவை எடுத்தாலும் அவளுக்கு இப்பொழுது தோவையானது ஒன்றுதான் எல்லாவற்றிற்கும் மனதைத் திடப்படுத்தி வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் தோல்வியாயிருந்தாலும் வெற்றியா யிருந்தாலும் அது தான் கடைசிப்படி!

ஆட்டம் தொடங்கவிருந்தது பாக்கிஸ்தான் பேட்ஸ் மென்களிருவரும் கிரௌண்டிற்கு வந்தார்கள். ஸ்டேடியம் கைதட்டல்களால் அதிர்ந்தது. அவள் கண்கள் மலர்ந்தன

ராயன்னா தலை குனிந்துகொண்டே விளையாடு மிடத்திற் குப் போய்க் கொண்டிருந்தான். அவள் ஆனந்தத்தை அரும் பாடுபட்டு அடக்கிக் கொண்டாள்.

ஆட்டம் தொடங்கிவிட்டது. பதினைந்து ஓவர்கள் ஆயிற்று. பாகிஸ்தான் குழு நூறு ரன்களை முடித்தது. அது வரை ஒரு விக்கெட்கூட விழவில்லை பார்வையாளர் ஆர்வத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ராயன்னாவுக்கு அது வரை பெளலிங்சான்ஸ் தரப்படவில்லை. வெளியே கேட்டுக் கொண்டிருந்த கூச்சல்களால் அவன் மனம் இன்னும் புண்ணாகிக் கொண்டிருந்தது.

கேப்டன் பெளலிங் செய்யச் சொல்லி கூப்பிட்டதால் ராயன்னா திடுக்கிட்டான். பந்து கையில் பட்டதுமே அவன் கைகள் நடுங்கின. தைரியம் சிதறிப்போய் கால்கள் பஸிமிக் கத் தொடங்கின. பந்தை எடுத்துக் கொண்டு ஓட வேண்டும் என்று நினைத்தாலே மனமும் உடலும் ஒத்துழைக்க மறுத்தன. ராயன்னா ஸ்பின் பெளலர். அம்பயருக்குப் பின்னால் போய் நின்று கொண்டான்.

மனதில் குழப்பம். அதை வென்றுவிட வேண்டும் என்ற தவிப்பு, மனதிற்குள்ளேயே. இந்த யுத்தத்தில் ஜெயிக்க வேண்டும், ஜெயிக்க வேண்டும் என்ற உறுதி. அம்பயரின் சைகையைப் பார்த்து விட்டு, கையிலிருந்த பந்தை ஒரு வினாடி பார்வையிட்டு ஓரடிமுன் நோக்கி வைத்தான். திடீரென்று ஸ்டேடியத்தில் நான்கு பக்களிலிருந்தும் கூச்சல்கள் — 'ராயன்னா டௌன் டௌன்' என்று. தளர்ந்து போய் அவன் நின்று விட்டான்.

அதைக் காதில் வாங்கக் கொள்ளாமல் இங்கிருந்து ஓடிப்போய் விடு' என்றது கோழைத்தனம். 'அதோ அது'

தான் உன் எதிரி. அதை ஜெயித்து உன் குற்ற மற்றதன் மையை நிரூபித்துக் கொள்! இதுதான் சந்தர்ப்பம் என்றது கிரண்மயியின் உருவத்திலிருந்த அந்ரார்த்மா.'

உன் கவனத்தை வட்சியத்தின் மீது நிலைக்க வை. சுற்றுப்பயுறச் சூழ்நிலையோ, கூச்சல்களோ உன் கண்ணில் படக்கூடாது; காதில் விழக்கூடாது' வெற்றிபெற வேண்டுமானால் பார்வையும் ஆத்மாவும் கூடக் குறியை நோக்கி நிலைத்திருக்க வேண்டும். எந்தக் கலைக்குமே அதுதான் அஸ்திவாரம்.

ராயன்னா திரும்பவும் முன் நோக்கி அடியெடுத்துவைத்தான் மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு பந்தை வீசினான் அதற்குள் சுதாரித்துக்கொண்டு ஆடிக்கொண்டிருந்த பேட்ஸ்மேன் அதைச் சுலபமாய் அடித்துத் தள்ளினான். 'போர்'—பார்வையாளரிடமிருந்து பேட்ஸ் மேலுக்காகக் கைத்தட்டல்கள்..... ராயன்னாவை உத்தேசித்து விசில்கள்..... இரண்டாவது பந்தும் அதே இடத்தில்தான் விழுந்தது.

'திரும்பவும்' ஃபோர்... முடிந்துவிட்டது ராயன்னா உன் கிரிக்கெட் வாழ்க்கை, இன்றோடு முடிந்து போய்விட்டது. மேலும் இரண்டு பந்துகள். ரன்கள் எதுவும் வரவில்லை.

தேரியத்தைக் கூட்டிக் கொண்டு ஐந்தாவது பந்தை வீசினான். அதுகொஞ்சமாய் பெளன்ஸ் ஆனதும், பேட்ஸ்மேன் அதைக் காற்றைநோக்கி வேகமாய் அடித்துத் தள்ளியதும் தென்பட்டது. வெட்கத்தாலும் வருத்தத்தாலும் அவன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான். கிரிக்கெட் வாழ்க்கையில் முதல் தடவையாய் அவன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வந்தது. தான் இனி விளையாடத் தகுதியற்றவன்.

திடீரென்று ஸ்டேடியம் கைதட்டல் ஓசைகளால் அதிர்ந்தது ஃபோரா, கிச்சரார் என்று நிமிர்ந்து பார்க்கக்கூட தேரியம் இல்லாமல் போய்விட்டது. யாரோ வந்து அழுத்த

மாய்க் கட்டிக் கொண்டதால், அவன் அப்பொழுதுதான் நிமிர்ந்து பார்த்தான். ஃபீல்டர்கள் எல்லோருமாய் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தப் பந்து மேலே எம்பி, அஜருத்தின் அதைப் பிடித்துக் கொண்டதால் பேட்ஸ்மேன் காட்ச் அவுட் ஆகிவிட்டான் என்று அப்பொழுதுதான் புரிந்தது. மெல்ல முகத்தில் ஜீவன் வந்தது.

முதல் விக்ரெட்டைத் தானே எடுத்துவிட்டான். துக்கத்தால் வெளிவந்த நீர்த்துளி ஆனந்த புஷ்பமாய் மாறித் தரையை முத்தமிட்டது.

புது பேட்ஸ்மேன் வந்தான். ஓவரில் கடைசிப் பந்து அது அதைமட்டும் போட்டு விட்டால், தன்னால் காலை ஊன்றிக்கொள்ள கொஞ்சம் சான்ஸ்! ராயன்னா பந்தோடு முன் நோக்கி வந்தான். பேட்ஸ்மேன் ரைட் ஹெண்டர். ராயன்னா இடது கையில் பெளலிங்கைப் போட்டுக் கொண்டே தன்னையறியாமல் குக்லி போட்டான்.

பேட்ஸ்மேன் எதிர்த்து நிற்கும் முதல் பந்து அது.

டிஃபென்ஸில் ஆகவே ஆட எண்ணினான். அவன் பந்தைத் தொடப்போனபொழுது இடது பக்கமாய் ஸ்பின் ஆகிவிட்டது. அவன் கவரத்தோடு ஓரடி பின் வாங்கிப் பந்தை அடிக்கப்போனான். பந்து எம்பி பேட்டில் பட்டுவிட்டுப் பிறகு விக்ரெட் கீப்பரின் கையில் பட்டது.

விக்ரெட் கீப்பர் கத்தியதும் அம்பயர் அவுட் சிக்னல் தந்ததும் ஒரே சமயத்தில் நடந்து முடிந்து விட்டன. சக ஆட்டக்காரர்கள் எல்லோருமாய் வந்து ராயன்னாவை அலாக் காய் தூக்கிக் கொண்டுவிட்டார்கள். ஸ்டேடியம் முழுவதும் ஒரே பரபரப்பும் கூச்சலும் கைதட்டல்களும்! பாகிஸ்தான் குழுவின ஸ்கோர் இரண்டு விக்ரெட்டுகள் நஷ்டத்தில்

நூற்று மூன்று ரன்கள். அந்த ஓவரில் லஞ்ச் கொடுத்தார் அம்பயர்.

டில்லிக்குப் போனபிறகு முதல் தடவையாய் சக ஆட்டக் காரர்களுடன் சிரித்துப் பேசத் தொடங்கினான் ராயன்னா. ஒரு சின்ன வெற்றி எவ்வளவு உற்சாகத்தை அளிக்கிறது என்பது அனுபவத்தால் தெரிந்தது. லஞ்சிற்குப் பிறகு இரண்டாவது ஓவர் திரும்பவும் ராயன்னாவுடையது. அவனிடம் தன்னம்பிக்கை பிறந்தது.

அபூர்வலட்சுமியின் மரணம், தன் அரெஸ்ட், ஜாமீன் எந்த விஷயமும் மனதில் நிற்கவில்லை. தன் லட்சியம் எதிரியான. பேட்ஸ்மேனை வீழ்த்துவது ஒன்றுதான். எதிர்பக்கத்து பேட்ஸ்மேன் மியஸ்தாத் மிகவும் பெரிய ஆட்டக்காரன்.

ராயன்னாவின் பௌவிங்கைப் பார்த்திருக்கிறானாதலால் ஜாக்கிரதையாய்க் கவனித்து வந்தான். அதற்குள் ராயன்னா ஆஃப்ஸிஸ்பந்தைப் போட்டான். அது பேட் பக் கத்திலிருந்து வலது பக்கமாய்த் திரும்பிற்று. மியஸ்தாத் காலைப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொள்வதற்குள் அது மின்னலாய் வந்துகாலில் பட்டதும், அம்பயரின் கை காற்றில் எம்பியதும் ஒரேசமயத்தில் நிகழ்ந்தன எல். பி.டபிள்யூ...அவ்வளவு தான். நிசப்தத்தைப் பிளந்துக்கொண்டு திடீரென்று ஸ்டேடியம் கைதட்டல்களால் அதிர்ந்தது. காதுகளைப் பிளக்குமாறு சப்தம். ஆனாலும் யாருக்குமே அதைப்பற்றிய கவனமேயில்லை. அவரவர்கள் சந்தோஷத்தோடு கத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். பாபிஸ்தான் மடில் மிக முக்கியமான ஆட்டக்காரன் கேவலம் இரண்டே ஓட்டத்தில் அவுட் ஆனது எல்லோரையுமே நிமிர்ந்து நிற்கச் செய்து கொண்டிருந்தது.

கல்லூரி ஸ்டூடெண்டுகள் தாம் வந்த காரியத்தையே மறந்துபோய்வெற்றி கோஷத்தை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். எப்பொழுதுமே மிகக் கம்பீரமாய் இருக்கும் கிரண்மயிக்

சூக் கூட கண்களில் நீர் வந்தது. சந்தோஷத்தோடு கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். இனி என்னவானாலும் பரவாயில்லை. தோல்வி என்ற புதைமணலில் புதைத்து போய்க் கொண்டிருந்தவனுக்கு ஒரு மரக்கிளை ஆதாரமாய்க் கிடைத்துவிட்டது. எப்படியாவது வெளியே வந்து விடுவான்.

ராயன்னா இனி எப்படி ஆடினாலும் பரவாயில்லை. இந்த வெற்றியை மட்டும் பார்வையாளர்கள் மறந்துவிட முடியாது. அவள் எதிர்பார்த்தாற்போலவே ராயன்னா இன்னும் எழுச்சியடைந்து ஆடத்தொடங்கினான். அதற்குப்பிறகு அவன் போட்ட பந்து ஓவர்களில் கேவலம் இருபது ஓட்டங்களைத் தந்து இன்னொரு விக்கெட் எடுத்தான்.

நைட் வாட்ச் மேனாக வந்த இந்திய ஆட்டக்காரர்கள் ரன்களை எடுத்தார்கள்.

ராயன்னா பெலியினனுக்குள் நுழையப் போனபொழுது அபிமானிகள் சுற்றிலும் குழ்ந்து கொண்டார்கள். ஆட்டோ கிராப் தந்துகொண்டே அவன் பார்வை கிரண்மயியைத் தேடின அவளை எங்குமே காணவில்லை

* * *

இப்போதைக்கு நான் அவர் மனைவியாய் நாலு பேருக்குப் பரிச்சயம் ஆவது நல்லதில்லை. விளையாட்டில் அவர் வெற்றி பெறவேண்டும். நான் என் வேலையில் வெற்றியைச் சாதிக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் இருவருமாய்ச்சேர்ந்து எல்லோருக்கும் அறிமுகம் ஆகவேண்டும் என்றான் கிரண்மயி, நண்பனிடம் உறுதியாய்.

அவள் அன்று மாலையே சென்னைக்குப் புறப்பட்டு விட்டாள்.

* * *

கடைசி நாள் விளையாட்டு தொடங்கிய ஒரு மணி நேரத்திற்குள்ளேயே இந்தியக்குழு சிக்கலில் ஆழ்ந்து விட்டது. சாதாரணமாய்க் கடைசி நாள் பேட்டிங் பண்ணுவது கஷ்டம். அறுபது ரன்களுக்கே நான்கு விக்केட்டுகள் போய்விட்டன. அதற்குள் பாகிஸ்தான் நூறு ரன்களின் முதல் இன்னிங்ஸ் 'லீடிங்' இருந்தது.

அதாவது இன்னும் அறுபது ஓட்டங்கள் பண்ணாமல் இந்தியக் குழுவைக் கட்டுப்படுத்த முடிந்தால் பாகிஸ்தான் குழு மேற்கொண்டு ஆடாமலேயே வெற்றி பெற்றவர்களாகி விடுவார்கள். அதைவிட அவமானம் இந்தியக்குழுவிற்கு வேறு இருக்க முடியாது.

ராயன்னா பேட்டை எடுத்துக் கொண்டு விளையாட வந்தபோது பார்வையாளர்கள் டென்ஷனில் இருந்தார்கள். இன்னும் சுமார் ஆறுமணி நேரம் நீடித்து ஆடவேண்டும். முக்கியமான ஆட்டக்காரர்கள் நால்வர் போய்விட்டார்கள்.

ராயன்னா பெரிதாய் பெளலிங் செய்திருக்கலாம். அதற்கு முன்னால் முதல் இன்னிங்ஸில் அவன் சைபர் ரன்னுக்கே அவுட்டாகியிருந்தான். அதனால் ஒரு சிறந்த பேட்மேனாக அவனை யாருமே ஊசித்திருக்கவில்லை. அவனைப் பற்றித் தெரிந்திருந்த தமிழ்நாட்டுக்காரர்கள் மட்டும் கொஞ்சம் நம்பிக்கையோடு இருந்தார்கள்.

பாகிஸ்தான் நாட்டைச் சேர்ந்த வசீம் அக்ரம் பெளலிங்கை எடுத்துக் கொண்டான். எவ்வளவு தான் மறுக்க முயன்றாலும், அதற்கு முன்னால் நடந்த ஆட்டத்தில் தம் ஆட்களைக் கிழித்துக் குதறியெடுத்த எதிரியின் பால் அருவையும் கோபமும் இல்லாமல் போகாது. அந்த ஆத்திரத்தோடேயே பாகிஸ்தான் ஆட்டக்காரன் முதல் பந்து 'பென்ஸர்' போட்டான். பிச்சின் மீது பந்து விழு மிடத்தில் சின்னக் கல் இருந்ததால் பந்து எதிர்பார்த்ததை

விட மேலே எம்பி, ராயன்னா முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்வதற்குள்ளாகவே வேகமாய் வந்து கண்ணிற்குக் கீழே பட்டது. மனக்கென்ற சப்தம்.

நரம்புகளைச் சுண்டி யிழுத்தாற் போன்ற வேதனை யோடு அவன் சரிந்து விழுந்து விட்டான்.

அங்கிருந்து நேராய் அவன் எக்ஸ் - ரே தியேட்டருக்குக் கொண்டு போகப்பட்டான். மயிரிழை ஃபிராக்சர் இருப்பதாய்த் தெரிந்தது. அவ்வளவு அபாயம் இல்லாதபோதிலும் தாங்கமுடியாத வலி நிமிஷத்தில் இடது பக்கத்து முகம் வீங்கிப் போய் விகாரமாகிவிட்டது.

டாக்டரோடு சேர்ந்து அவன் திரும்பி கிரௌண்டிற்கு வருவதற்குள் இந்தியக் குழு நாற்பது ஓட்டத்திற்கு எட்டு விக்केட்டுகளை இழந்து தோல்வியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. பார்வையாளர்களிடையே நிசப்தம். உபாதையை வெளியே காட்டிக்கொள்ளாமல் கம்பீரமாய் இருக்க முயற்சி செய்தான்.

அடிபட்டபோது தெரியவில்லை. ஆனால் அதற்குப் பிறகுதான் கண்ணிற்குக் கீழே வலி பொறுக்கமுடியாமல் போய்விட்டது. ஒரு வாரம் ரெஸ்ட் எடுத்துக் கொண்டால் குறைந்து போய் விடும் என்றார் டாக்டர்.

ராயன்னா ஏதோ சொல்ல வந்தபோது, இன்னொரு இந்திய பேட்ஸ்மேன் அவுட் ஆனான். பாகிஸ்தான் குழுவைச் சேர்ந்த ஆட்டக்காரர்கள் சந்தோஷத்தால் குதிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவன் ஒன்பதாவது ஆள்.

அப்படியானால்...?

இந்தக் குழு இன்னிங்ஸ் வேற்றுமையில் தோல்வியைத் தழுவிவிட்டது என்று அர்த்தம். அஜாருத்தின் ஒருத்தன்

தான் அவுட் ஆகாமல் அந்தப் பக்கமாய் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவன் விளையாட்டு வீரர்கள் இருந்த கேலரியை நோக்கித் திரும்பினான். பாகிஸ்தான் விளையாட்டு வீரர்கள் கூட இன்னும் ஃபீல்டை விட்டு வரவில்லை. அதற்கு அர்த்தம்... இன்னும் ஆட்டம் முடிவடைந்து விட்டாற்போல அம்பயர்கள் சொல்லவில்லை. அதற்குள் லஞ்ச் டயம் வந்து விட்டது.

ராயன்னா ஆடுகிறானா இல்லையா என்று தெரியாமல் அவர்கள் பெவிலியனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் கண்ணுக்குக் கீழே எலும்பு முறிந்து விட்டது அவர்களுக்கு இன்னும் தெரியாது. அதற்குள் அவுட்டாகிவிட்ட இந்திய ஆட்டக்காரன் மெல்லத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தான்.

ராயன்னா எழுந்து நின்று, 'நான் போய் ஆடுகிறேன்' என்றான். டிரெஸ்ஸிங் ரூமில் இருந்தவர்களும், எஞ்சிய ஆட்டக்காரர்களும் ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அது வரை குசுகுவென்று பேசிக்கொண்டிருந்த தோல்வியைப் பற்றிய சம்பாஷணைகளும் கூட குறைந்து போய் விட்டன.

ராயன்னா சொல்லிக் கொண்டிருந்தது உண்மைதானா அல்லது அவனுக்குத்தான் மூளை குழம்பி விட்டதா என்று புரியாமல் திக்பிரம்மையோடு அவனை ஒரு வினாடி பார்த்த டாக்டர், சுதாரித்துக் கொண்டு, 'இதென்ன? இந்த உடைந்த எலும்போடு போய் ஆடப்போகிறாயா?' என்று கேட்டார்.

ராயன்னா அவரைப் பார்த்தான். 'உடைந்தது கை எலும்பில்லையே டாக்டர்? சொல்லுங்கள், அதிக நேர மில்லை, நான் ஆடுவது உயிருக்கு ஆபத்து ஒன்று மில்லையே? அல்லது ஐந்தே நிமிஷத்தில் நினைவு தப்பி விழுந்து விடுவேனா?'

'அப்படி இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் ஒற்றைக் கண்ணோடு ஆட்டணும்... அசைய அசைய வலி அதிகமாகும். அதிலும் முகத்து எலும்பு...'

'அந்த விஷயத்தை என்னிடம் விடுங்க.'

'எவ்வளவு நேரம் ஆடமுடியும் உன்னால்? கால்மணி... அரைமணி...'

'நம் நாட்டின் தோல்வியை அரைமணி நேரம் தள்ளிப் போட முடிந்தால் அது போதும் டாக்டர்!'

டாக்டர் பதில் பேசமுடியாதவரானார். ராயன்னா ஆடப் போவதாய் அறிவிப்புத் தந்தார்கள். அம்பயர்கள் 'வஞ்ச்' விஷயத்தைச் சொன்னதுமே ஆட்டக்காரர்கள் திரும்பி வந்தார்கள். அதுவரை ஃபீல்டில் இருந்த அஜாருத் தினுக்கு வெளியே நடந்து கொண்டிருந்த விஷயம் எதுவும் தெரியாது. ராயன்னாவின் முகத்தில் எலும்பு முறிந்து விட்ட தென்றும் ஆனாலும் அவன் ஆடத் தயாராயிருக்கிறான் என்றும் தெரிந்ததுமே, 'ஏன் அப்படி?'— என்றான்.

'குறைந்த பட்சம் இன் விங்ஸ் தோல்வியி விருந்து தப்பித்துக் கொள்ள வேண்டுமானால் உங்களுக்கு யாராவது அதிகமாய் ஸ்டாண்ட் கொடுக்கணும் இல்லையா?'

'எப்படியும் தோல்வி உறுதி. ஆனால் இப்பொழுது நீ ஆடினால் அந்த காயம் இன்னும் ஆபத்தாகி விடலாம். இப்பொழுதே உனக்கு இந்திய டியில் இடம் கிடைக்கக்கூடிய சான்ஸ் இருக்கிறது. விணாய் இந்தக் காயத்தை அதிகப்படுத்திப் பதால் அந்த சான்ஸை இழக்க நேருமோ என்னவோ, யோசித்துப் பார்!'

'ஒரு கேப்டனாய் நீங்கள் என்னை பேட்டிங் பண்ண வேண்டாமனு சொன்னால் விட்டுடறேன். ஆனால் என்

‘எதிர்காலத்திற்கு இது ரிஸ்க்’— என்ற சுயநலத்தோடு விடச் சொன்னால் மட்டும் ஒப்புக்க முடியாது நம்பக் கௌரவத்திற்கு முன்னால் என் எதிர்காலம் முக்கியமல்ல. முடிந்தவரையிலும் நான் உங்களுக்கு எதிர்ப்புக்கத்தில் நின்று சப்போர்ட் கொடுக்க முயற்சிக்கிறேன். ஒப்புக் கொள்ளுங்கள்’

‘சரி, உன்னிஷ்டம்!’ சுருக்கமாய்ச் சொன்னான் கேப்டன். அவன் கண்களில் மட்டும் மறைமுகமாய்ப் பாராட்டு தென்பட்டது.

பாகிஸ்தான் குழு மட்டும் இதை எளிதாய் எடுத்துக் கொண்டது.

எவ்வளவு நேரம்! பத்து நிமிஷத்தில் ஆட்டம் முடிவடைந்து விடும் என்றெண்ணினார்கள். லஞ்ச் ஆன பிறகு பெளலிங்கைத் தொடங்கினார்கள். ஐந்து... பத்து நிமிஷங்கள்... கால் மணி...

இந்திய ஸ்கோர் மேலும் பத்து ரன்கள் கூடிற்று. இன்னுமொரு ஐந்து ரன்கள் எடுத்து விட்டால் — தோல்வியாயிருந்தாலும் அவமானத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய இன்னிங்ஸ் தோல்வியிலிருந்தாவது தப்பிக்கலாம். இன்னுமொரு பத்து ரன்களை எடுத்து விட வேண்டும் என்ற டெஷனில் இருந்தார்கள் அஜாருத்தினும் ராயன்னாவும்.

முதலில் இதை எளிதாய் எடுத்துக் கொண்டிருந்த பாகிஸ்தான் ஆட்டக்காரர்கள், எப்படிப்பட்ட நிலைமையிலும் இது சாத்தியமாகி விடக்கூடாது என்ற உறுதியில் இருக்கத் தொடங்கினார்கள். பலன்...? பாஸ்ட் பெளலர்கள் கைத்திற்கு வந்தார்கள். ராயன்னாவுக்கு அடிபட்டிருந்த வ்ஷயமெல்லாம் அவர்களுக்குத் தேவையில்லாதவை. அவனை அவுட் ஆக்க வேண்டும்; அவ்வளவுதான்!

வேகமாய் பெளன்ஸர்களைப் போடத் தொடங்கினார்கள். முகத்தைத் தாண்டிக் கொண்டு அம்பாய் பறந்து போய்க் கொண்டிருந்தன பந்துகள். அரும்பாடுபட்டு நான்கு பந்துகளை ஆடினான். எலுர்பு உடைந்த இடத்தில் தாங்க முடியாத வலி. பற்களைத் கடித்துக்கொண்டு ஓவரை முடித்தான்.

பிறகு அஜாருத்தின் பேட்டிங்கிற்கு வந்தான். இரண்டு ரன்களை எடுத்தான்.

இரண்டு பந்துகளுக்குப் பிறகு இன்னும் இரண்டு ரன்கள்... ஒடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது முகம் அசைவதால் வலி இன்னும் அதிகமாயிருந்தது.

ஓவர் முடிந்து விட்டது.

ராயன்னா பேட்டிங். ஸ்கோர் போர்டில் எழுத்துக்கள் மின்னிக் கொண்டிருந்தன.

இந்தியக் குழு — முதல் இன்னிங்ஸ் : 128

இரண்டாவது இன்னிங்ஸ் : 91, 9

பாகிஸ்தான் — முதல் இன்னிங்ஸ் : 220.

பெளலர் போட்ட பந்தை ஒவ்வி அடித்தான்.

கிரெண்டிஸ் கைதட்டல் ஓசை! பந்து கோட்டைத் தாண்டிற்று. நான்கு ரன்கள். ஜனங்கள் எழுந்து சந்தோஷ ஆரவாரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தியக் குழு இன்னிங்ஸ் தோல்வியிலிருந்து தப்பித் துக்கொண்டது.

தேநீர்வேளையில் வலி குறைவதற்காக இஞ்ஜெக்ஷன் குத்தினார் டாக்டர். மறுபடியும் ஆட்டம் தொடங்கியது. பாகிஸ்தான் ஆட்டக்காரர்களிடையே வெறுப்பு இப்பொழுது

நன்றாய்த் தெரிந்தது. பார்வையுள்ளர் இந்தியானே இவன்று விட்டாற் போல ஆரவாரத்தோடு கைதட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்னும் ஒன்றரைமணி நேரம் இருந்தது ஆட்டம் முடிவடைவதற்கு. இந்தியா தோற்ஃப்போவது உறுதி. கேவலம் இன்ஃஸ்தோல்வியிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டதுதான் பார்வையாளர்களுக்கு மகிழ்ச்சியாய் இருந்தது.

இம்ரான்கான் வேகமாய் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான். அந்தப் பந்து மட்டும் விக்கெட்டின் மேல் பட்டுவிட்டால், அது ராயன்னா காலையுன்னுக்கு எடுத்து வைத்து லேட்சட் பண்ணினான். பந்து எல்லையைத் தாண்டிவிட்டது.

ஜனங்கள் நாற்காலியில் உட்கார முடியாமல் எழுந்து ஆரவாரம் பண்ணினார்கள்.

ராயன்னாவுக்கு ஒரு விஷயம் புரிந்து விட்டது. இனி இந்தச் சமயத்திலிருந்து தாம் எவ்வளவு ரன்கள் எவ்வளவு ரன்கள் எடுக்கிறோமே அவ்வளவு ரன்களைப் பாக்கிஸ்தான் குழு எடுக்கவேண்டும். ஒன்றரைமணி நேரம் தன்னால் எப்படியும் ஆட முடியாது. அதனால் தோற்றுப்போவதற்கு முன்னால் 'ரிஸ்க்' எடுத்துக் கொண்டாலும் தப்பில்லை.

இந்த யோசனை வந்ததுமே அவன் நிமிர்ந்து நின்றான். கைகளுக்கிடையே பேட் முறுக்கேறிக்கொண்டது. எதிரே யிருந்த ஸ்பின் பெளலர் நாட்டியமாடுவது போல வந்து பந்தைக் காற்றில் வீசியெறிந்து விட்டு, 'அடி' என்பது போலத் தூண்டினான்.

இவ்வாறு அவ்வப்பொழுது எதிராளியைத் தூண்டி விட்டு அடி ஆக்குவது சகஜந்தான். ஆனால் ராயன்னா வைத் தவறாய் எடைபோட்டு விட்டான்.

ராயன்னா இப்போது முன்னுக்கு வைத்துப் பந்தைக் காற்றில் வீசிவிடக்கூடாது என்று வேகமாய் போய் அது கிரென்ஃவூட் அப்பார்கர்ஃனுக்கிடையே விழுந்தது.

சமுத்திரத்திற்கு நடுவே காற்றழுத்தம் ஏற்பட்டால் அந்தக் காற்றின் தாக்குதலுக்கு சப்தம் அலை அலையாய் எப்படி வருமோ அந்த விதமாய் ஆடிட்டோரியத்தில் கோஷம் வானை எட்டிற்று.

ராயன்னா சுற்றிலும் பார்த்தான். எல்லோரும் எழுந்து நின்று கைதட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜனங்கள்.....!

நேற்றெல்லாம் தன்னை கேலிசெய்து ஏளனம் செய்த ஜனங்கள்.

திமரென்று தான் ஒரு யுத்த பூமியில் இருந்தாற் போல உணரத் தொடங்கினான். ஆயிரமாயிரம் கண்கள் தன்னை கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. தன்னைத் தான்றிருகித்துக் கொள்ள வேண்டும். உயிர் போவதற்கு முன்னால் ச்சுனை வீரனிடம் தோன்றும் எழுச்சி அது உலகத்தின் மீதும் மனிதர்களின் மீதும் அவனுக்குள்ள எரிச்சலுக்கு எடுத்துக் காட்டு அது.

அவன் பார்வை ரமணியின் மேல் பட்டது. பாப்காரின் தின்று கொண்டே ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தான். பந்தைப் போடுவதற்காக வந்து கொண்டிருந்தான் பெளலர். அதற்கு மேல் ராயன்னாவின் கண்களில் எதுவும் தென்படவில்லை. எதுவும் கேட்கவுமில்லை. தன்னைப்பற்றிய ரகசைகள், கத்தல்கள் கூச்சல்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்து போய் விட்டான்.

பந்து ஒன்றுதான் அவன் கண்களுக்குத் தென்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ராயன்னாவிடமிருந்த விளையாட்டு வீரன் மட்டுமே எஞ்சி நின்றான்.

யுத்தத்தில் முதல் அஸ்திரத்தை எதிரியின் காலடியில் போட்டு யுத்த வணக்கத்தை செய்து கொள்வார்களாம்.

அவனுக்கு ஜனங்களை வணங்க வேண்டும் போலிருந்தது.

கிரிக்கெட் சரித்திரத்தில் விளையாடுமிடத்திற்கு வெளியே உள்ள கடியார ஸ்தம்பம் வரைக்கும் சிக்ஸர் அடித்துக் கண்ணாடியைத் தூள் தூளாக்கியவர்கள் உண்டு. மனைவிக்குப் பிறந்தநாள் பரிசாக நூறு ரன்களை சவாலிட்டு எடுத்தவர்கள் உண்டு. அவர்களிடமிருந்து திறமையைமனதில் வரவழைத்துக் கொண்டாள்.

வந்து கொண்டிருந்த பந்து 'சூக்ஸி' என்ற சந்தேகம்.

அதை அடிப்பது ஒரு சவால்!

அர்ஜுனன் மதஸ்ய அஸ்திரத்தை அடித்தாற் போன்ற கஷ்டம். கிரிக்கெட் தெரிந்தவர்களுக்கு மட்டுந்தான் அந்தக் கஷ்டம் புரியும்.

இந்திய கிரிக்கெட் சரித்திரத்திலேயே ஸ்கேர் கட்டிற்குச் சிறந்தவன் மூண்டப்பா விஸ்வநாத். அந்த விஸ்வநாததே ஆச்சரியப்படுமளவிற்குப் பந்தை அடித்தான் ராயன்னா.

முழங்காலை வளைத்துப் பேட்டை மின்னல் வேகத்தில் திருப்பி அடித்த அந்த ஷாட்டிற்கு ம. வி. கேமிராக்களும் படம் பிடித்துக் கொள்ள முடியாத அளவிற்கு வேகத்துடன் பந்து பறந்து போய், ரமணியின் காலடியில் விழுந்தது. ஸ்கேர் சட் சிக்ஸர்!

அந்த அபூர்வ ஆட்டத்திற்கு எதிர்ப் பக்கத்து பேட்டை மேன்கூட கைகளைத் தட்டினான். ராயன்னா ரமணியைப் பார்த்தான். நேற்று தக்காளிப் பழங்களையும் அழகிய

முட்டைகளையும் வீசி யெறிந்த பெண்— இப்பொழுது சந்தோஷத்தோடு கைதட்டுகிறாள்.

ஒரு உயர்ந்த மனத் திருப்தி!

அது சாடிஸம் அல்ல. அனுபவித்தவர்களுக்கு மட்டுமே புரியும் அந்தத் திருப்தி!

அன்றைக்கு ஆட்டம் முடியும்வரை அவ்விருவரும் அவுட் ஆகவில்லை. ஒன்றரை மணி நேரத்தில் தொண்ணூறு ரன்களை எடுத்தார்கள்.

ஆட்டம் ட்ரா ஆகிவிட்டது.

அஜாருத்தினுடன் சேர்ந்து அவன் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தபோது மதிப்போடும் அன்போடும் பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தார்கள் பார்வையாளர்கள்.

'ஸ்டாடிங் ஒவேஷன்' என்றால் என்ன என்பதைக் கண் கூடாய்ப் பார்த்தான் அவன். அவன் கண்களிலிருந்து நீர் வழிந்தது. கண்ணிற்குக் கீழே துளிர்ந்த எலும்பு படுத்திய உபாதை அல்ல அது. மனதின் உபாதைக்குக் கண்களிலிருந்து வழிந்த நீர் அது.

'பார்வையாளர்களே! இது எனக்குக் கடைசி ஆட்டமாகவே இருக்கலாம். எனக்கு தண்டனை விடைத்தால் நீங்கள் இப்பொழுது விடை கொடுப்பதே என் கிரிக்கெட் வாழ்க்கைக்கு விடை கொடுப்பது போல ஆகும்!'

ஸ்டேடியத்திலிருந்து நான் பிரிந்து போய்க் கொண்டிருப்பது கிரிக்கெட் ஆட்டத்தை விட்டே பிரிந்து போய்க் கொண்டிருப்பது போல ஆகும். ஆனால் என் இந்தச் சின்ன வெற்றியை உங்கள் இதயத்திற்குள் பத்திரப்படுத்திவைத்துக்

கொள்ளுங்கள். என்னை எப்படிப்பட்ட கயவனாய் எண்ணினாலும் கிரிக்கெட்டராய் மட்டும் உங்கள் மனதில் எனக்குக் கொஞ்சம் இடம் கொடுங்கள் போதும்.'

கண்ணீர்த் திரைகளுக்கிடையே மங்கலாய்த் தென்பட்ட தன் அபிமானிகளுக்கு நிசப்தமாய் விடை கொடுத்துக் கொண்டே போனான்.

'மேன் ஆஃப்தி மேட்ச்' என்ற பட்டத்தை இந்திய ஜனாதிபதியிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளும்போது அவன் கைகள் லேசாய் நடுங்கின.

'இந்த வெற்றி என்னுடையதில்லை கிரண் உன்னுடையது' என்றெண்ணிக் கொண்டான் மனதிற்குள்ளாகவே.

நிருபர்கள் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

'இந்த ஆட்டத்தில் இந்திய டீமில் உங்கள் இருப்பிடம் நிலைத்திருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்களா?'

'டீமில் எனக்கே இடம் கிடைக்கணும் என்ற உத்தேசத்தில் நான் ஆடவில்லை. வேறு யாராவது என்னைவிட நன்றாய் ஆடி அந்த இடத்தைப் பெற முடியாதா என்ன? என்னைப்பொறுத்தவரை எனக்கு மிகத் திருப்தியை அளித்த ஆட்டம் இது.

உண்மையைச் சொல்லணுமானால் கடந்த காலத்தில் ரஞ்ஜி ட்ரோபியில் நான் இன்னும் கூட நன்றாய் ஆடியிருக்கிறேன். இந்தச் சமயத்தில் என்னால் நிலைத்து நின்று விக்கெட் எடுக்க முடிந்திருப்பதால் எனக்கு இந்தக் கப்கிடைத்தது.'

'இந்தியக் குழுவில் இடம் கிடைத்தால் இதே மனப்பான்மையுடன் உங்களால் ஆட முடியும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கா?'

'பாருங்கள். எந்த ஆட்டக்காரனுமே சின்சியராய் ஆடி நல்ல பெயர் எடுக்கணும் என்ற கொள்கையோடுதான் ஆடுவான். ஆனால் அதிர்ஷ்டமோ துரதிர்ஷ்டமோ ஏதோ ஒன்று அவனை முன்கூட்டியே வரித்துவிடுகிறது.

'இந்த ஆட்டத்தில் முதல் இன்னிங்ஸில் என் ஆட்டம் படு மோசம். அது சின்சியாரிடி இல்லாததால் அல்ல. சில சமயம் அப்படி நடந்துவிடும். அவ்வளவுதான்!'

'உங்கள் மேல் கமத்தப்பட்ட கொலைக் குற்றச்சாட்டு?'

'மன்னியுங்கள். என் விளையாட்டிற்கும் அதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை. அது கோர்ட்டில் நடக்கிற விஷயம். அதை கோர்ட்டிற்கே விட்டுவிடுவது நல்லது!' ராயன்னா அங்கிருந்து அகன்றான்.

‘லேமஸ் ஹாஸ்டல்’

அத்தியாயம்- 5

சின்ன அறை அது. பத்தடி இருக்கலாம். இரண்டு பக்கங்களிலும் ஒவ்வொரு கட்டில். பக்கத்திலேயே மேஜை நாற்காலிகள் இருந்தன. சுவரோடு பொருத்தப்பட்ட அலமாரிகள் இருந்தன. பின்பக்கத்தில் சின்ன பால்கனியைப் போல் தென்பட்டது. கிரண்மயி ரூட்கேசை எடுத்துக் கொண்டு அவ்வறைக்குள் நுழைந்தாள்.

‘இந்தப் பொண்ணு என் ரும் மேட் வினீலா. நீலு என்று கூப்பிடுவோம். பி. எஸ்ஸி. ஃபைனல் ஆண்டு படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இவள் கிரண்மயி. எங்க பாஸ்கர் அண்ணனுடைய சிநேகிதனின் தங்கை.’ — அறிமுகம் செய்தாள் இந்துமதி.

பாஸ்கர் இந்துமதியின் அண்ணன். லாயர் வெங்கடரத் தினத்தைப் பற்றிப் பேசாமல் தன் சிநேகிதனின் தங்கையை அறிமுகம் செய்து விட்டுப் போய் விட்டான் பாஸ்கர். இந்துமதி பி. காம். இரண்டாவது ஆண்டில் இருந்தாள்.

‘வெங்கம். நீங்க என்ன படிச்சிருக்கீங்க?’—கேட்டாள் வினீலா.

‘கிரண்மயி எம். ஏ. சைக்காலஜி பாஸ் பண்ணியிருக்காராம். பி. எச் டி. யில் சேரப் போகிறார். நமக்குச் சில நாட்கள் கெஸ்ட்டாகத் தங்கியிருக்கப்போகிறார்—’ இந்துமதி பதிலளித்தாள்.

நீங்க சைகாலஜி ஸ்டுடென்ட்டா? அப்படின்னால் உங்களுக்கு எங்க ஹாஸ்டலில் நிறைய தினி கிடைக்கும்.’ சிரித்தாள் வினீலா.

‘எனக்கு மாத்திரம் அதைத்தவிர வேறென்ன வேண்டும்? உன்மையைச் சொல்லனுமானால் இதுவரை எனக்கு இருந்து வந்த ஆசைகளுள் ஒன்று, கொஞ்சநாள் ஏதாவது லேமஸ் ஹாஸ்டலில் தங்கியிருக்கணும்னு உங்கள் படிப்புக்கும் தனிமைக்கும் தடங்கல் ஏற்பட்டுவிடாதவாறு நடத்துக் கிறேன் நான். என்னால் உங்களுக்கு ஏதாவது தொந்தரவும் அசௌகரியமும் ஏற்பட்டால் கண்டிப்பாய்ச் சொல்லிருங்கள்’ என்றாள் கிரண்மயி.

எங்களுக்கு அசௌகரியமா?’ சிரித்தாள் வினீலா. ‘இந்த ஹாஸ்டலில் எல்லோரும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் அதிதிகளைக் கூட்டி வெச்சுக்கிறது வழக்கந்தான். கெஸ்ட் இல்லாமல் போர் அடிக்கும் நிறைய பேருக்கு. எங்க யாருக்கும் இதுவரை கெஸ்ட் யாருமே வந்ததில்லை. அந்த விஷயத்தில் எங்களுக்கு ரொம்ப அதிருப்தியாய் இருந்து வந்தது.’

கிரண்மயி சுவாதினத்துடன் தன் சாமான்களை ஒரு மேஜை மேல் போட்டுவிட்டு, சப்பணம் கட்டி உட்கார்ந்துக் கொண்டாள்.

‘உங்கள் பேச்சைக் கேட்டால் இந்த ஹாஸ்டலில் ரொம்பவும் வினோதமான குணங்களையுடைய பெண்கள் இருப்பாங்க போலிருக்கு. பி. எச் டி. யில் நல்ல மேட்டராய் பார்த்து சப்ஜெக்டாய் தேர்ந்தெடுத்துக்கலாபுனு நினைக்கறேன். வந்ததுமே நான் ஒரு விஷயத்தைக் கவனித்து விட்டேன். உங்க வார்டன் என்னைப் பார்க்கவேயில்லை. கேட்டிற்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற வாச்மேன்கூட என்னைத் தடுத்து நிறுத்தவில்லை. அந்த விஷயம் எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. நான் மெட்ராஸ் யூனிவர் சிடியில் பி. ஜி.

ஹாஸ்டல் ஸ்டுடென்ஸ்கள் ஹாஸ்டல் டிஸிப்ளினைப் பற்றிச் சொல்லி ரொம்பவும் பயமுறுத்துவாங்களே...’

'ஐயோ' இவ்வளவு சின்ன விஷயத்துக்கேவா நீங்க ஆச் சரியப்பட்டுப் போறீங்க? இன்னும் சில விஷயங்களைப் பற்றிக் கேட்டால் நீங்கள் தலைசுற்றிக் கீழே விழுந்துவிடுவீங்க' என்றாள் இந்துமதி.

'அப்படியா? நான் இதுவரை எந்த லேடெஸ் ஹாஸ்டலுக்கும் போய்ப் பார்த்ததில்லை. ரொம்ப கடுமையாய் இருப்பாங்களும் சாப்பாடெல்லாம் சரியாகவே இருக்காதுன்னுத் தான் சொல்லிக்கேட்டிருக்கிறேன். அவ்வளவுதான். அதனால் தான் என்னை கெஸ்ட்டாய் வெச்சுக்க சம்மதிப்பாங்கனோ இல்லையோன்னு பயந்தேன்.'

அந்தப் பயமெல்லாம் தேவையில்லை. இந்த ஹாஸ்டலில் அப்படிப்பட்ட கடுமையோ, டிஸிப்ளினோ கிடையாது. இருந்தாலும்தொடர விடமாட்டங்க. வார்டன் ஒரு நாளைக்கு ஒரு நாள் கூட இந்தப் பக்கமே வரமாட்டங்க. இந்த வாச்மேனோ யாராவது வந்தாலும் 'யாரைத் தேடிட்டு வந்தீங்க?' என்று கேட்பதே பெரிசு. யார் எந்தச் சமயத்தில் யாரைத் தேடிட்டு வந்தாலும் அவன் பொருட்படுத்தவே மாட்டான்; கேட்டுக்கவும் மாட்டான்' என்றாள் நீலு.

'நிறைய, ஹாஸ்டல்களில் நடக்காததெல்லாம் இங்கே நடக்குது. சமீபத்தில் ஆந்த ஹாஸ்டலில் ஒரு கொலை கூட நடந்தது' என்றாள் இந்துமதி.

'ஆமாம். பேப்பரில் படித்தேன். எப்படி நடந்தது?' —கேட்டாள் கிரண்மயி. வந்த ஒரே மணி நேரத்திற்குள் அந்தப் பேச்சு வந்தது அதிர்ஷ்டமோ, துரதிர்ஷ்டமோ, புரியவில்லை.

'அபூர்வ லட்கமிங்கிறப் பெண்ணைப் பட்டப் பகலிலேயே அறையில் கொலை பண்ணிட்டாங்க. கொலையாளி ராயன்னா என்ற கிரிக்கெட் பிளேயராம். அந்த நாலு நாட்களும் போலீசாரும் அதிகாரிங்களுமாய் ஒரே ரகளை

வாய் இருந்தது. உடனடியாய் ஒரு புது லெக்சரரை வார்டனாய் நியமித்தாங்க. அவங்க ஏற்கனவே பெரிய பதிலிரதை. கணவனையும் ரெண்டு குழந்தைகளையும் விட்டுட்டு இங்கே இருப்பது சரியில்லை அல்லவா? கஷ்டப்பட்டு நாலு நாட்கள் இங்கே இருந்தாங்க. அதற்கப்புறமாய் தொந்தரவு பண்ணத் தொடங்கிட்டாங்க. பிறகு எல்லாம் பழையபடியே!

'இந்து, வந்ததும் வராததுமாய் அந்தக் கொலையைப் பற்றியும் கொள்ளையைப்பற்றியும் சொல்லி பயமுறுத்தாதே! கிரண்மயி நம்மோடு கொஞ்சநாள் தங்கியிருக்கப் போறீங்க. அதனால் எங்க இந்துவுக்கு சிஸ்டராய் பரிச்சயம் செய்யப் போறோம். அதனால் உங்களை 'அக்கா' என்று கூப்பிடுகிறோம். சௌகரியமாய் இருக்கும். ஒ..... கே?' — கேட்டாள் நீலு.

'ஓ. கே.' — சிரித்தாள் கிரண்மயி.

இரவு ஏழரை மணி அடித்தது.

'சாப்பிட அழைப்பு வந்துவிட்டது. உங்களுக்குப் பசித் தால் வாங்க. போய் சாப்பிடலாம்' என்றாள் இந்துமதி.

'சே எனக்கொண்ணும் அவசரமில்லை. நீங்க சாதாரண மாய் எந்த நேரத்திற்குப் போவீங்களோ அப்பொழுதே போகலாம்' என்றாள் கிரண்மயி.

'எங்களுக்கு ஒரு வேளை என்று கிடையாது. ஒன்பதரை வரைக்கும் சாப்பாட்டு டைம். நன்றாய் பசியெடுத்தபோது போனால் நல்லது. பசியில் அவன் போடுகிற புல்லாயிருந்தாலும் அது கட்ச் கட ருசியாய்த் தோன்றும்.'

'சாப்பாடு உண்மையிலேயே அவ்வளவு மோசமாகவா இருக்கும்?'

‘மோசத்திலும் மோசம் என்பதற்கு ஏதாவது பதம் இருந்தால் சொல்லுங்கள். இன்றைக்கு எங்க சாப்பாட்டிற்கு நாமகரணம் வைத்து விடலாம்!’

‘இவ்வளவு பெரிய ஹாஸ்டலில், அதுவும் ஸ்டூடென்ட்ஸ் ஹாஸ்டலில் சரியாய் சாப்பாடு போடாமல் போனால், நீங்கள் ஸ்டூடென்ஸுகள் அத்தனைப்பேரும் என்னதான் பண்ணிட்டிருக்கீங்க? அதான் ஸ்டூடென்ட்ஸுங்க என்றாலே எல்லோருமே பயப்படறாங்களே! பின்னே ஏன் சும்மா இருக்கீங்க?’

‘நிஜந்தான். எல்லோருமே ஸ்டூடென்ட்ஸுங்களைக் கண்டாலே பயப்படறாங்கதான். ஆனால் இங்கே நிறைய ஸ்டூடென்ஸுங்க ஒரு சில மாணவர் தலைவர்களுக்குப் பயப்படறாங்க எல்லாம் அரசியல்தான்! அரசியல் தலைவர்களுக்குத் தேவை ஏற்படும்போதெல்லாம். எங்க ஸ்டூடென்ட்ஸ் லீடருங்களைக் கூப்பிடுவாங்க. எங்க லீடருங்களுக்குப் பின்னால் அவங்க உதவியாளருங்ககற்றிட்டிருப்பாங்க லாபம் யாருக்கு? இந்த ஸ்டூடென்ட் தலைவர்களுக்கும் அந்த அரசியல் தலைவர்களுக்குந்தான்! அப்படித்தான் இங்கேயும் ரகளைகள் ஏற்பட்டிருக்கும்.’

ஆனால் ஸ்டூடென்ட்ஸ் லீடர்களுக்கும் அவங்க கெஸ்ட்டுகளுக்கும் ஸ்டிபெண்டிய நள்ளிரவு வரைக்கும் சாப்பாடு அசைவம் எல்லாம் கிடைச்சிட்டிருக்கும். அதனால் தான் மெஸ் நடத்திட்டிருக்கிறவங்களை அவங்க சப்போர்ட் பண்ணுவாங்க. அவங்களை எதிர்த்துக்கிட்டு இந்த ஹாஸ்டலில் நிம்மதியாய் இருந்துடமுடியாது அவங்களோடு நேரிடையாய் சண்டை போடும் தைரியம் எங்களுக்கு இல்லை. அதனால் இப்படி அட்ஜெஸ்ட் பண்ணிட்டுப் போகப் பழகிட்டோம். யாராவது வீட்டிற்குக் கூப்பிட்டுச் சாப்பாடு போடுகிறோம்

என்று சொன்னால் போதும், ஒட்டமாய் ஒடி வருவோம். என்ன நினைச்சுப்பாங்களோன்னு வருத்தக்கூட மாட்டோம். வெளியே போகக் கொஞ்சம் யாராவது கம்பெனி கிடைத்து விட்டால், உடனே ஒருவோம்! சங்கோஜமில்லாமல் பரக்கப் பரக்க அள்ளிப் போட்டுப்போம் — சோற்றையே கண்டிராத அன்னக்காவடிகளைப் போல.’—

‘இந்த அவகாசத்தை பாய் பிரெண்டுகள் நன்றாய்ப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் போலும்!’— என்றெண்ணிக் கொண்டாள் கிரண்மயி.

‘உங்க அறையிலேயே சமைத்துக் கொள்ள சம்மதிக்க மாட்டாங்களா?’ என்று கேட்டாள்

‘அதற்குத் தடையில்லைதான். ஆனால் வேளை தவறாமல் நாமே செய்து கொள்வதால் டயம் வேஸ்ட். அதோடு கூட இந்த இக்கட்டான அறையில் எவ்வளவு என்று தான் பண்ணிக்க முடியும்? இருந்தும் ஒரு ஸ்டட்ஸ்வை வாங்கி வெச்சிட்டிருக்கோம். எப்பவாவது தேநீர், காபி, கலந்துப் போம். ‘முட்’ இருந்தால் ஆம்லெட்டோ, சின்ன டிப்பனோ பண்ணிப்போம்.’

கிரண்மயிக்கு அவர்களைப் பார்த்தால் பாவமாய் இருந்தது. எல்லாம் குறைவற இருந்தவர்கள். வீட்டில் அம்மாக் கள் அருமையாய் எல்லாம் பண்ணிப்போட்டால் சாப்பிட்டு விட்டு, வேண்டியதை செய்யச் சொல்லும் பழக்க முடையவர்கள். இப்படி ஹாஸ்டலுக்கு வந்து சோற்றுக்குப் பஞ்சப்பாட்டுப் பாடுவது துன்பமான செயல்.

உண்மையிலேயே சாப்பாடு மிக மோசமாய்த்தான் இருந்தது. கத்திரிக்காய்க் குழம்பை உப்பும் காரமும் போட்டு வேக வைத்தாற்போலிருந்தது. பருப்புத் தண்ணீர் கொஞ்சம் புளி சேர்ந்து ரசமாய் இருந்தது. வெள்ளரிக்காய்ப் பச்சடி சாப்பாட்டைச் சுடச் சுடப் பரிமாறியதால் கொஞ்சம் வாயில் வைக்கமுடிந்தது. இல்லாவிட்டால் உள்ளே இறங்கியிருக்காது. தயிர் மட்டும் கொஞ்சம் பரவாயில்லை.

‘மல்லேஷ், நாங்க வந்துட்டோம்.’—கத்திக்கொண்டே கைதட்டிக் கொண்டே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டது ஒரு கும்பல். அவ்வளவுதான். அது வரை நிசப்தமாயிருந்த டைனிங் ஹால் ஒரே சந்தடியாகிவிட்டது.

பரிமாறிக்கொண்டிருந்த நால்வரும் பரபரப்புடன் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பெண்கள் அவர்களைப் பார்த்து ஜோக் அடித்துச் சிரித்துக் கும்மாளமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். கடச்சுட ஆம்லெட்டுகள் வந்தன. கத்தரிக் காய் குழம்பேயானாலும் அதன் தோற்றமே வேறு விதமாய், பருப்புத் தண்ணீர் அடர்த்தியான புளித் தண்ணீராய் இருந்தது.

‘யார் அவங்க?’—கேட்டாள் கிரண்மயி.

‘ஃபைனல் இயர் ஸ்டூடென்ட்ஸ்; சீனியர்ஸ்!’

‘யாராயிருந்தாலும் மெஸ் சார்ஜ் ஒன்றுதானே? அப்ப இந்த மாதிரி நடத்துவானேன்?’

உரக்கச் சொல்லாதிங்க. ஏற்கனவே ரௌடிப் பொண்ணுங்க. மெஸ் சார்ஜ் கட்டாமலேயே அறுசுவை உணவை வரவழைச்சுடுவாங்க. அவங்களைக் கண்டாலே எல்லோருக்கும் நடுக்கம்.’

‘இந்த ரகனையெல்லாம் பார்த்துச் சகித்துக் கிட்டிருக்க முடியாது. தலைவலி வந்துடும். வாங்க போவோம்.’—எழுந்தாள் நீலி.

அறைக்குத் திரும்பி வந்ததும் சொன்னாள் நீலி. ‘மாணவிகளின் சார்பில் மெஸ் கோ ஆர்னி நேட்டர்ஸ் அவங்க.’

‘எந்தெந்த வேளையில் என்னென்ன சமைக்கணும்னுநிர்ணயம் செய்யறது அவங்கதான். சாப்பாடு நன்றாயில்லாவிட்டால் வார்டனுக்கும் ஹாஸ்டல்இன்சார்ஜுக்கும் கம்னைண்டு

தரணும். ஆனால் அவங்களுக்கு மட்டும் நல்லாச் சாப்பாடு கிடைத்திட்டிருக்கும். அதனால் எங்களுக்கு மண்ணை அள்ளிப் போட்டாலும் வாயைத் திறக்கமாட்டாங்க.’

‘அப்ப நீங்கள்ளாம் போய் கம்னைண்டு தரலாமே!’

‘அவங்க சீனியர்ஸ். அவங்களை எதிர்த்துக்கிட்டு வசிப்பது ரொம்பக் கஷ்டம். ஹாஸ்டலில் ரொம்பத் தொல்லைகளைத் தருவாங்க. அறை பூட்டுக்களை உடைத் தெறிந்து விட்டு சாமான்களைப் பாழடித்துவிடுவாங்க. பாத்ரூமிற்கு தேரத்திற்குப் போக விடாமல் வேண்டுமென்றே தடுத்துட்டிருப்பாங்க. ஒரு தடவை யாரோ எதிர்த்ததற்கு அவங்க, உடைகளையெல்லாம் துண்டுத்துண்டாய் கிழித் தெறிஞ்சுட்டாங்க. அதனால்தான் எல்லோருமே பயப்படு கிறாங்க.’

‘அப்படின்னால் இவங்கதான் வீட்டுங்கன்னு சொல்லு’ என்றாள் கிரண்மயி.

‘ஊஹும், இல்லை. இவங்க வெறும் வீட்டுங்களுக்கு உதரியாளர்கள். இருவருக்குமேயும்பல்கள் உண்டு. ரமணி என்று ஃபைனலியர் ஸ்டூடென்ட் இருக்கிறாள். அவளுக்குப் பின்னால் ஒரு ஐம்பது பேர் வரைக்கும் இருப்பாங்க. வனஜாட்சி என்று இன்னொரு வீடர், இப்ப நாம் பார்த்த கும்பல் இந்தப் பெண்ணைச் சேர்ந்த கும்பல்தான்! அரித்த சான்ஸ் ரமணியின் குருப்பிற்கு வரும். முறை போட்டுக்கிட்டு அதிகாரத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்டு ராஜோபசாரத்தை அனுபவிச்சிட்டிருக்கிறவங்க இவங்க. அவங்க! காலடி நிரைக் குடிச்சிட்டிருக்கிற இப்படிப் பட்டவங்களுக்கு எப்படிப்பட்ட தொல்லையும் வராது.’

கிரண்மயி யோசனையில் ஆழ்ந்தாள். ஒரு வேளெஸ் ஹாஸ்டலில் இவ்வளவு ஆரவியலா? வார்டனின் தலைமை

கூட இவ்வாத ஹாஸ்டலில் பெண்களுக்கு எப்படிப் பாதுகாப்புக் கிடைக்கும்?

இத்துயத்யும் வினீலாவும் இரண்டு கட்டில்களைச் சேர்த்து ஒன்றாய்ப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘ஏன்? கெஸ்ட்டுக்கு எக்ஸ்ட்ரா கட்டில் தர மாட்டாங்களா?’ கேட்டாள் கிரண்மயி.

‘கட்டில் தராவீட்டாலும் மெத்தையாவது தரணும். ஆனால் இருந்தால்தானே கொடுப்பதற்கு? எல்லாம் எப்போழுதும் இந்த குரூப் லீடருங்க வசத்தில் தான் இருந்துட்டிருக்கும். அவங்களுக்கு எப்பப் பார்த்தாலும் கெஸ்ட்டுங்க வந்துட்டிருப்பாங்க.

‘கெஸ்ட்டுங்க மீதி பேருக்கு வந்தால் அவங்களளாம் என்ன செய்வது வழக்கம்?’

‘சாதாரணமாய் தமக்குள் அட்ஜெஸ்ட் பண்ணிப்பாங்க. கெஸ்ட் வந்துட்டால் அறை சிநேகிதி பக்கத்து அறையில் அவங்களோடு படுத்துப்பது வழக்கம். ஆனால் எங்க ரெண்டு பேருக்கும் மற்றவங்க அறையில் படுத்துக்கப் பிடிக்காது. ஆகா வெட்டி விஷயங்களையெல்லாம் வம்பளப்பாங்க. இப்படி ரெண்டு கட்டில்களையும் சேர்த்துப் போட்டு விட்டால் மூவரும் ஈஸியாய்ப் படுத்துக்கலாம்’ என்றாள் நீலி.

அவ்விருவரும் படிப்பில் ஆழ்ந்து போனதுமே கிரண்மயி புத்தகத்தை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு கட்டிலில் சாய்ந்தாள். அவள் கவனம் மட்டும் வேறு எங்கேயோ இருந்தது.

ஹாஸ்டல் வாழ்க்கையில் ஒரு நாள் கழிந்துவிட்டது. சில விஷயங்கள் கிடைத்தன. கொஞ்சம் சிரமப்பட்டால் நிறைய விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டுவிடலாம் என்று

தோன்றிற்று. சீக்கிரத்தில் வேலையை முடித்துக் கொண்டு போய் விடவேண்டும் என்றிருந்தது. ஆனால் அவளுக்கு வெங்கடரத்தினத்தின் வார்த்தைகள் நினைவிற்கு வந்தன...

‘அவசரப்பட்டால் சிக்கலில் ஆழ்ந்துப் போய்விடுவீங்க. அளவுக்கு மீறி உற்சாகம் காட்டி ஹாஸ்டல் விஷயங்களில் தலைமீட்டு விடாதீங்க என்ற ஆர்வம் எல்லோரிடமும் தணிந்துப் போன பிறகு விஷயத்தை சேகரிக்கத் தொடங்கணும்’ என்றார். உண்மைதான். தான் அவசரப்பட்டு விட்டால்— அபூர்வலட்சுமியின் கொலை விஷயமாய் துப்புத் துலக்குவதற்காகத்தான் தான் வந்ததாய்த் தெரிந்தால் இந்தப் பெண்களேகூட ஒத்துழைக்க மாட்டார்கள்.

ராயன்னா பம்பாயிலேயே தான் இருக்கிறான். உம் செலெக்ஷன் ஆகும் வரை அங்கேயேதான் இருப்பான். பிராக்டிசில் நன்றாய் மூழ்கிப் போய் விட்டதாய்ச் சொன்னான் நண்பன் அதுதான் அவளுக்கும் வேண்டியது. யோசனையிலிருந்து உறக்கத்திற்கு நழுவிப்போகத் தொடங்கினாள் கிரண்மயி. புது இடமாய் இருந்தாலும் வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு நல்ல தூக்கம் வந்தது அவளுக்கு.

விஜய குமார் நன்றாகவே ஆடினான். ஆனால் அவன் ஆட்டம் மேட்சில் பெயரை வாங்கித் தரவில்லை. ராயன்னா வின் வெற்றி அவனை மனத்தளவில் பாதித்து விட்டது.

கிரிக்கெட் செலெக்ஷன் போர்டு கூட்டத்தில் ராகவாச்சாரி கடைசி தடவையாய் விஜயகுமார் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டுமென்று தீவிரமாய் முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தார். தான் வெற்றி பெறுவோம் என்ற நம்பிக்கையில்லை அவருக்கு. ஆனால் எதிர்காலத்தில் ராயன்னா கொலையாளியாய் நிறுபிக்கப்பட்டால், தன் இந்த முயற்சியைப்

போகப்-போக கிரிக்கெட் கன்ட்ரோல் போர்டில் செல்வாக் காய்ப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்பது அவர் யோசனை. தன் எண்ணங்களை முன்கூட்டியே பத்திரிக்கைக் காரர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தினால் தன்னைப்பற்றி நல்ல ரிபோர்ட்டுகளை எழுதுவார்கள். ராகவாச்சாரியைப் போன்றவர்கள் நிகழ்காலத்தோடுகூட எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் யோசிப்பவர்கள்...

கிரண்மயிக்குச் சீக்கிரமாய் விழிப்பு வந்து விட்டது. வீனீலாவும் இந்துமதியும் இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லை. கிரண்மயி சந்தடி செய்யாமல் எழுந்து கதவை வெறுமே சாத்திவிட்டு வெளியே நடந்தாள்.

சில அறைகளுக்கு முன்னால் காய்ந்து போன ஆம் லெட்டுகள், பூண்டுத்தோல்கள், காய்கறித்தோல்கள், குப்பை யாய்க் கிடந்தன. எங்கும் யாரும் எழுந்ததாய்த் தெரிய வில்லை. அவள் பாத்ரூமிற்குப் போய் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு வந்து டிரான்ஸிஸ்டரைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு அறையை விட்டுபின் பக்கத்திலிருந்த தோட்டத்திற்கு வந்தாள்.

பராமரிக்கும் ஆள் இல்லாமல் தோட்டம் குப்பையும் கூளமுமாய் இருந்தது. கொஞ்சம் சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டிருந்தால் மெத்தென்ற கம்பளத்தைப் போல இருக்க வேண்டிய புத்தரைகள் கவனிப்பார் இல்லாததால் பெரிதும் சிறிதமாய் வளர்ந்து கால்களைத் தடுக்கிக் கொண்டிருந்தன. அவ்வப்பொழுது வானத்திலிருந்து கொஞ்ச நேரத்திற்கு ஒன்றாய் மழைத்துளி 'பொட்'டென்று வந்து விழுந்து கொண்டிருந்தது.

எப்படியிருந்தாலும் அந்தப் பசுமையில் உள்ள அழகும் புற்கள் காற்றிற்கு அசைந்தாலும் அந்தச் சிவிர்ப்பும் மனித மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடியவைகளே. சனிக்கிழமை போலும், டிரான்ஸிஸ்டரிலிருந்து மந்திர ஸ்வரத்தில் எம். எஸ். சுப்புலட்சுமியின் சூப்பிரபாதம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

கிரண்மயி இயற்கைச் சூழ்நிலையோடும், பாட்டிலும் மூழ்கிப்போய் தன் யோசனைகளைக் கூட மறந்துவிட்டாள். ஏழுமணியளவில் ஹாஸ்டலில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சந்தடி தொடங்கிற்று. அதற்குள்செய்திகள் தொடங்கிவிட்டன.

செய்தியில் முக்கிய விஷயம்..... அஸ்ஸாமில் கலகம், ஏழுபேர் மரணம், காஷ்மீரில் தீவிரவாதிகளின் கையில் பத்துப் பேர் மரணம்... விடிந்ததமே எல்லாம் கெட்ட செய்திகள்தான்.

கிரண்மயி அலுத்துப்போய் டிரான்ஸிஸ்டரை அணைக்கப் போனாள். விரைவில் பாகிஸ்தான் குழுவோடு ஆடப் போகும் டெஸ்ட் சிரீஸிற்கு இந்தியக் குழு விஸ்ட்டை சமர்ப்பித்துள்ளது! என்ற செய்தியைக் கேட்டு வால்யூமைப் பெரிது பண்ணினாள். முக்யைக் குறிப்புக்களைச் சொன்ன பிறகு சாதாரணச் செய்திகள் பிரசாரமாயின. பத்து நிமிஷங்கள் வரை டென்ஷனை அடக்கிக் கொண்டே உள் நாட்டு வெளிநாட்டு மரணச்செய்திகளைப் பற்றிக்கேட்ட பிறகு வந்தது அச்செய்தி.

'பாகிஸ்தான் குழுவோடு ஆடப்போகும் இந்தியக் கிரிக்கெட் டீமின் குழு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு விட்டது. விளை யாட்டு வீரர்களின் பெயர்கள்.....'

கிரண்மயி மூச்சை இழுத்து அடக்கிக் கொண்டாள். ஒரு மழைத்துளி அவள் தலைமேல் வகிட்டிற்கு நடுவில் வந்து விழுந்தது.

கேப்டன் அஜாருத்தின், வைஸ் கேப்டன் ரவிசாஸ்திரி, வெங்சர்க்கார், தண்டுல்கர், மன்ட்ரேகர், தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த ராயன்னா, விக்கெட் கீப்பர்...

அவன் ஒரே பாய்ச்சலாய் எழுந்து உள்ளே ஓடினான். வகிட்டின் வழியாய் வழிந்த மழைத் தாரை கண்கள் வழியே உதட்டின் மேல்பட்டு, அது ராயன்னா முத்தமிட்டாற் போலத் தோன்றிற்று.

கிரண்மயிக்குத் தன் மகிழ்ச்சியை யாருடனாவது பங்கிட்டுக் கொள்ளவேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் அதற்குள் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள். துக்கமாய்த் தான் இருக்கட்டும், சந்தோஷமாய்த் தான் இருக்கட்டும்; கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாவிட்டால் மன முதிர்ச்சியடையாததற்குச் சமம் அல்லவா?

அவன் அறைக்குள் வந்தபோது நீலுவும் இந்துவும் காலேஜிற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரே பரபரப்பு. தாமதமாகிவிட்டால் பாத்ரூம் காலியாய் இருக்காதாம்.

'இன்றைக்கு எங்கேயாவது போகப் போறீங்களா?' கேட்டாள் இந்து.

'இல்லை, ஹாஸ்டலிலேயே இருக்கேன். நீங்க எப்ப வருவீங்க?' கேட்டாள்.

'கிளாஸ் எப்படி இருக்கோ அப்படி. ஆனாலும் நீங்கள் பத்து மணி அடித்த அப்புறமாய் குளிக்கப் போங்க. இப்பப் போனால் க்யூவில் நிற்க வேண்டியிருக்கும்.'

'சரி.'

'சாயந்திரம் இப்படியே வெளியில் போயிட்டு வரலாம்! ஆய், சொல்ல மறந்துட்டேனே! நீங்கள் கிளப் ரூமுக்குப் போகலாம். புத்தகங்கள், டி. வி. இருக்கும். கொஞ்சம் டைம் பாளாகும்' என்றாள் நீலு.

கிரண்மயிக்கு அது நல்ல ஐடியாவாய்த் தோன்றிற்று அங்கே போனால் இன்னும் யாரையாவது அறிமுகம் செய்துக் கலாம்.

கிளப் ரூமில் ஒருபெண் மட்டுமே உட்கார்ந்திருந்தாள். உன்னிப்பாய் டி. வி. யைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். 'மணிமேட்டர்ஸ்': ஷேர்ஸ் பற்றிய விவரங்களை எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் ஓர் ஆள்.

அந்தப் பெண் தன்னைச் சந்தேகத்துடன் பார்ப்பதைக் கவனித்தாள் கிரண்மயி.

'என் பெயர் கிரண்மயி. பதினெட்டாம் ரூமில் இருக்கிற இந்துமதி என் களின்: உங்க பேர்?'— கேட்டாள்.

'ரேகா' என்றாள் சுருக்கமாய் அந்தப்பெண். டி. வி. யில் செய்திகள் தொடங்கப்பட்டன. ரேகாவின் தீவிரத்தைப் பார்த்துவிட்டு, கிரண்மயி மேற்கொண்டு சம்பாஷணையை வளர்த்தவில்லை. செய்தியைக் கேட்டுக் கொண்டே அவளைக் கூர்ந்து கவனித்தாள். அப்பெண்ணின் கண்கள் டி. வி. யின் மேல் நிலைத்திருந்தன. ஆனால் மனம் எங்கேயோ இருந்தது.

ஏதோ கவலையில் இருந்தாள் அவள். தனிமையை வேண்டி இங்கே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பாள் போலும்! இருபது வயது கூட நிரம்பாத இவளிடம் அப்படி என்ன விரக்தி? மனதைப் படிப்பில் நிறுத்தி வைத்து, படிப் போடும் விளையாட்டுக்களோடும் ஆடிப் பாடித் துள்ளி மகிழ்ந்தபடி சுயேச்சையாய் இருக்க வேண்டிய நிலையில்

எதையோ இழந்து விட்டாற் போல — வாழ்க்கை மீதே விரக்தி ஏற்பட்டு விட்டாற்போல ஏன் இருக்க வேண்டும்?

குடும்பச் சூழ்நிலையா, அல்லது அவர்களை விட்டுத் தொலைவில் இருக்க வேண்டியதால் ஏற்பட்ட இகிணர்?

கட்டுப்பாடு எதுவுமில்லாத இந்த ஹாஸ்டலில் இருந்துங் கூட அப்படிப்பட்ட உணர்ச்சிக்கு ஆளாகிறாள் என்றால் அவளுக்குத் தன் குடும்பத்தோடு நல்ல பாசம் இருந்திருக்க வேண்டும். அபூர்வலட்சுமியைப் போல... இப்பெண் அபூர்வ லட்சுமியின் சிநேகிதியாய் இருப்பாளோ? ஒரே குணங்களைக் கொண்டவர்கள்தான் சிநேகிதர்களாக முடியும். இவள் கண்டிப்பாய் அபூர்வலட்சுமியின் சிநேகிதியாய்த்தான் இருக்க வேண்டும். கிரண்மயி ஏதோ பேச முற்பட்ட பொழுது கிரிக்கெட் டிமைப் பற்றிச் சொல்லத் தொடங்கினாள் நிஜஸ் ரீடர்.

ராயன்னாவின் பெயரைச் சொல்லிப் போட்டோவைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கையில் உற்சாகத்துடன் அவனையே பார்த்தாள் கிரண்மயி. ரேகாவின் உள்ளங்கைகள் முறுக் கேறிக் கொண்டன. முகம் கோபத்தால் சிவந்தது.

‘மர்டரர்! ராஸ்கெல்’ என்று திட்டிக் கொண்டிருந்தாள். கிரண்மயியின் உற்சாகமெல்லாம் சப்பென்றாகி விட்டது.

இந்த ஹாஸ்டலில் எல்லோருடைய அபிப்பிராயமும் இப்படியே இருந்தால் அவளால் தன் பரிசோதனையில் வெற்றியைச் சாதிக்க முடியுமா? அன்றுமாலையில் காலேஜி விருந்து நீலு திரும்பி வந்ததும் கிரண்மயி ரேகாவைப்பற்றிப் பேச்செடுத்தாள் அவளிடம்.

‘அந்தப் பொண்ணு அபூர்வலட்சுமிக்கு நல்ல சிநேகிதியா?’

‘நல்ல நட்பு ஒன்றுமில்லை. லட்சுமி செத்த அன்றைக்குக் கொலைகாரனைப் பார்த்தது இந்தப் பொண்ணு தான். பொலீசாரும் ஹாஸ்டல் அதிகாரிகளும் திரும்பத் திரும்ப கேள்விகளைக் கேட்டதால் பயந்து போய்விட்டாள். அதற்கு மறுநாளே அவங்க அப்பா வந்து பொலீஸ் கேஸில் சிக்கிக் கிட்டதற்கு நன்றாய்த் திட்டினாராம்.’

அப்படின்னால் அபூர்வலட்சுமியின் சிநேகிதிகள்ளாம் யார்?’

‘எப்பொழுதும் ஒரே ஒரு பெண்ணோடுதான் சுற்றிக் கொண்டிருப்பாள்.’

கிரண்மயியின் இதயம் வேகமாய்ப் படபடத்தது.

‘யார் அந்தப் பொண்ணு?’

‘அனுராதா!’

‘எங்கே இருக்கிறாள்? எந்த ரூமில்?’ சட்டென்று கேட்டாள்.

‘தற்போது இங்கே இல்லை. லட்சுமி செத்ததால் ரொம்பவும் அப்ஸெட் ஆயிட்டாள் போலிருக்கு. அவங்க ணுக்குப் போயிட்டாள். எப்பத் திரும்பி வருவாளோ தெரியாது.’

திடீரென்று கிரண்மயிக்குச் சோர்வு வந்து சூழ்ந்துக் கொண்டது.

அதற்குள் வெளியே யிருந்து பெரிதாய் யாரோ கத்தி யதைக் கேட்டு மூவரும் வெளியே வந்தார்கள்.

வார்டன் சுவரின் மீதும் கேட்டிற்குப் பக்கத்திலும் எழுதி யிருந்த எழுத்துக்களைக் காட்டிப் பெரிதாய்த் திட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் வார்த்தைகளை அங்கே யாருமே பொருட்படுத்தவில்லை. சிலர் முகத்தை வேறுபக்கமாய்த் திருப்பிக் கொண்டு சிரிக்கத்தொடங்கினார்கள். கிரண்மயி கேட்டுக்குப் பக்கத்தில் எழுதியிருந்ததைப் பார்த்தாள். யாரோ குறும்புக்காரப் பெண்ணொருத்தி கரிக்கட்டியால் அழகாய் எழுதியிருந்தாள்.

‘No public farewell kissing here please!’

கிரண்மயி இந்துமதியிடம்—‘இந்த வார்டன் ரொம்பவும் கண்டிப்பானவளாய் தோணுதே?’ என்றாள். ‘ஊஹும் அதெல்லாம் இல்லை. மேலிருந்து நன்றாய்த் திட்டுக்களை வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டிருப்பாள். அதனால்தான் வந்து மிரட்டுகிறாள். இவங்க யாருமே அவளைக் ‘கேர்’ பண்ணவே மாட்டாங்க. நன்றாய் கத்திவிட்டுப் போய் மேலதிகாரிங்களுக்கு கம்ளைண்டு பண்ணிடுவாள். எப்பொழுதாவது ஒரு முறை சீப் வார்டன் வந்து மீட்டிங் வைப்பார். டிஸ்பீஸினாய் இருக்கணும் என்பார். ரெண்டு நாள் கண்டிப்பாய் இருப்பாங்க. அப்புறமாய்த் திரும்பவும் இதே கதை!’

‘அப்படின்னால் வார்டன் இங்கேயே இருக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லையா?’

‘இருக்கணும். ஆனால் அவளால் இருக்க முடியாது. கணவன் — குழந்தை குடும்பத்தையெல்லாம் விட்டு விட்டு இங்கே ஏன் இருக்கிறாள்? அதைச் சாக்காய் வைத்துக் கொண்டு இவங்கள்ளாம் போய் சிஃப்பிடம் கம்ளைண்டு செய்வாங்க. அவர் திரும்பவும் அவள்மேல் பாய்வார். இது ஒரு வளையம் அவ்ளவுதான்!’

‘கேட்டிற்கு வெளியே கிரெண்டில் இருக்கிற புதர்களையெல்லாம் வெட்டித் துப்புறவாக்கிட்டால் நன்றாயிருக்கும். அப்ப பாதிராத்திரி வரைக்கும் அங்கே போய் உட்காருவது குறைந்து விடும்’ என்றாள் கிரண்மயி.

‘நான் ஹாஸ்டலுக்கு வந்த புதிதில் இது நடந்தது. அப்பொழுது இருந்த வார்டன் ரொம்பவும் கண்டிப்பானவன். புதருக்குப் பின்னால் நடக்கிற வேஷங்களையெல்லாம் பார்த்துட்டு கிரெளண்ட் முழுவதையும் துப்புறவாக்கச் சொல்லிட்டான். அப்ப என்ன நடந்தது தெரியுமா? ஆண்கள் ஸ்கூட்டரில் ஏறிவருவதும், அதை இங்கே ‘பார்க்’ பண்ணி விட்டு அதன் மறைவில் உட்கார்ந்து வம்பளக்கத் தொடங்குவதும் நடைபெறத் தொடங்கிவிட்டது. யாராவது பார்த்தால் என்ன நினைத்துப்பாங்க என்றோ அசிங்கமாகவோ படவில்லை அவங்களுக்கு. அதனால் தெருவில் போகிற வருகிற ரௌடிப்பசங்களும் ஆண்கள் ஹாஸ்டலைச் சேர்ந்த இளைஞர்களும் வந்து காமென்ட் செய்யவும் விசிலடிக்கவும் தொடங்கிட்டாங்க லேடெஸ் ஹாஸ்டல் என்றாலே ஏளன மனப்பான்மை ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டது எல்லோருக்கும் பஸ் கண்டக்டர்கள்கூட இந்த ஹாஸ்டலுக்கு டிக்கெட் கேட்டால், ஒரு மாதிரியாய்ப் பார்த்துச் சிரிப்பார்கள் — தாய்தந்தையர் யாராவது பசங்களைப் — பார்க்க வந்தால் இச்சூழ்நிலையைப் பார்த்துப் பயந்து போகத் தொடங்கினார்கள்

ஒரு தடவை எங்கப்பா வந்து என்னை வீட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்று விடுவதாய் ஒரே தொந்தரவு செய்யத் தொடங்கிட்டார்...’

கிரண்மயிக்கு வருத்தமாய் இருந்தது. இந்தப் பெண்கள்... இவர்கள் வயதுதான் என்ன? பதினேழு... பதினெட்டு..... சரியான வழியில் இருப்பினால் படிப்பிலும் விளையாட்டிலுமே தம் நேரத்தையெல்லாம் செலவழிக்க வேண்டிய வயது! வார்டன் கூட பொருட்படுத்தாத இந்த கேர் ஃப்ரீ சூழ்நிலையில் இவர்கள் இவ்வாறு மாறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால் அது அவர்கள் தப்பில்லையே!

‘அந்தப் பெண்களின் நடவடிக்கைகள் எப்படி இருக்கும்?’ கேட்டாள் கிரண்மயி.

‘அவங்கப் பேச்சைக் கேட்டால் ரொம்பவும் வேடிக்கையாய் இருக்கும் அக்கா! ‘என்னை உயிரைக்காட்டிலும் மேலாய் நேசிக்கிறானாம்’ என்று கர்வமாய் சொல்லிப்பாங்க இந்தப் பெண்கள். ஒரு பெண்ணிற்கு ‘நல்ல’ பாய் பிரெண்ட் இருப்பது பெரிய குவாலிபிகேஷனாய் இருக்கும் தாம் மிகச் சந்தோஷமாய் இருப்பதுபோல நடந்துப்பாங்க. அப் பொழுதுதான் புதிதாய் ஹாஸ்டலில் அடியெடுத்து வைத்திருக்கும் பெண்கள் மேலும் பொறாமைப் படும்படியாய் போஸ் கொடுத்துட்டிருப்பாங்க. கொஞ்ச நாளில் ஆண்களுக்குப் பெண்களை போரடித்து விடும். வருவது போவது குறைந்துவிடும். பெண்கள் கொஞ்ச நாள் வருத்தப்பட்டு விட்டு, பிறகு படிப்பை முடித்துக் கொண்டு போய்ச் சேர்ந்து விடுவார்கள்.

‘மேலும் சிலரோ கொழுப்புப் பிடித்துப் போய் விடுவார்கள். வெரைட்டி சிநேகங்களை செய்துப்பாங்க. எவ்வளவு மேடரியலிஸ்ட்டாய் ஆயிடுவாங்கன்னால் — ரயில்வே டிக் கெட் போன்ற சின்னச் சின்னக் காரியங்களைக்கூட செய்யச் சொல்ல நன்றாய் வேலை வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்றெண்ணியே ஸ்கூட்டர் உள்ள பாய் ஃபிரெண்டைத் தேர்ந்தெடுத்திப்பாங்க’ என்றாள் நீலா

கிரண்மயி அப் பெண்ணை வியப்போடு பார்த்தாள். மேலுக்குப் பார்ப்பதற்கு மிகவும் அப்பாவியாய்த் தென்படுகிற இவளிடம் இவ்வளவு கவனிப்புச் சக்தி இருக்கிறதா என்று ஆச்சரியமடைந்தாள்.

அதற்குள் இந்துமதி கேட்டாள்: ‘இதைப்பற்றி யெல்லாம் உன் அபிப்பிராயம் என்ன அக்கா?’ என்று.

கிரண்மயி சொன்னாள்—

‘திருமண உத்தேசத்தோடு அப்பாவித்தனத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாய் பெண்கள் காதலிக்கிறார்கள். சிநேக உத்தே

சத்தோடு வெரைட்டிக்கு எடுத்துக்காட்டாய் ஆண்கள் காதலிக்கிறார்கள். முதல் முதலில் காதலிக்கும்போது எந்தப் பெண்ணாயிருந்தாலும் மிகவும் நேர்மையாய், ஆழ்ந்து, மனதின் ஆழத்திலிருந்துதான் நேசிக்கிறாள். எந்த தியாகம் செய்யவும் சித்தமாயிருக்கிறாள். கொஞ்சம் லௌகீகம் தெரிந்த ஆணாயிருந்தால் காதல் என்ற பேருடன் இதைக் கேஷ் பண்ணிக் கொள்கிறான். எல்லோரும் இப்படி இருப்பாங்களனு சொல்லவில்லை நான்’ என்று நிறுத்தி விட்டுத் திரும்பவும் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

‘இதெல்லாம் மன முதிர்ச்சி யடையாமை. எதையுமே புரிந்துக் கொள்ளாதது, காதலிப்பதையே காதலிக்கப் படுவதையே ஒரு உயர்ந்த விஷயமாய் பாவிப்பது, யாரையோ எதிர்ப்பார்த்துக் கொண்டிருந்து அவர்கள் வந்ததுமே கவர்க் கலோகத்தில் இருப்பதுபோல் மகிழ்ந்து போவது, வரா விட்டாலோ சகலத்தையும் இழந்துவிட்டாற் போலத் திகிலடைவது — இதெல்லாம் தீவிரமான காதல் அல்ல. என் உத்தேசப்படி இவங்க அந்த ஆண்களைக் காதலிக்க வில்லை. காதலிக்கிறோம் என்ற உணர்ச்சியைக் காதலிக் கிறாங்க.’

‘ஆனால் அவங்க தீவிரமாய்தான் எடுத்துக்கிறாங்க. ஒரு நாள் ஒரு வேளை பாய் பிரெண்ட் வராமல் போனால், சாப்பிடமாட்டாங்க, தூங்கமாட்டாங்க. சிலரோ அழு வாங்க கூட. தாம் சந்தோஷமாய் வாழ்வதற்கு ஒரு ஆதாரம் இந்தக் காதல்.’

காலையில் எழுந்ததிலிருந்தே காதலனையோ அல்லது காதலியையோ பார்க்க வேண்டும் என்ற தவிப்பு. — எதிர்பார்ப்பதில் இருக்கிற மகிழ்ச்சி — சாயந்திரம் ஆனதும் சந்தித்துக் கொள்வது — நாளெல்லாம் எப்படிக் கழிந்தது என்று சொல்லிக் கொள்வது; அந்த ரெண்டு முனையிலும் நேரத்தை ஸ்லீட் நத்திங்கோடு இனிமையாய்க் கழிப்பது.

பிரியும்போது திரும்பவும் வருத்தம், இந்த உலகமே தமக்கு எதிராய்த் திரும்பித் தம்மைப் பிரித்துக் கொண்டிருப்பது போன்ற உணர்ச்சி, திரும்பவும் எப்பொழுது விடியுமோ என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பது... இப்படி நாட்கள் நிமிஷமாய்க் கழிந்துப் போய் விடுகின்றன. என் சந்தேகம் உண்மையாய் இருந்தால், இப்படிப்பட்ட காதலர்கள் அவ்வப் பொழுது வேண்டுமென்றே சண்டை போட்டுக் கொள்வதும் அவங்களை ஒன்று சேர்த்து வைக்க சிநேகிதர்கள் முயற்சிப்பதும், அதற்குப் பிறகு ஆனந்தக் கண்ணீர், பார்ட்டிகள், விருந்துகள் நடத்திப்பது இதெல்லாம் கூட நடந்து கொண்டிருக்கும்.

‘அது மட்டும் உண்மை. இங்கே பெண்களும், அங்கே பாய்ஸ் ஹாஸ்டலில் ஆண்களும் இந்தக் காதலர்களுக்கு ரொம்பவும் சப்போர்ட் பண்ணுவாங்க. காதலர்கள் வந்துமே ரும்மேட்டுகள் அறையை விட்டு வெளியே போயிடுவாங்க. போன் விஷயத்தில்கூட அப்படித்தான். மணிக்கணக்காய்ப் பேசினாலும் யாருமே யாரையும் ஏளனம் பண்ண மாட்டாங்க...

‘இவங்க அன்பெல்லாம் நேர்மையோ, தீவிரமோ அல்ல. அதனால் ஒருத்தர் பிரிந்து போயிட்டால் இன்னொருத்தர் கூடிய சீக்கிரத்தில் வேறொருவருடன் சிநேகம் செய்துக் கிறாங்க. இந்த அனுபவத்தில் இருக்கிற ‘தரில்’ அவங்களுக்கு எப்பொழுதுமே வேண்டும். அது இல்லாவிட்டால் வாழ்வது வீண் தான் என்று எண்ணிக் கொள்ளும் நிலைமைக்கு வந்துவிடுவாங்க. மனுஷங்க தொடர்ந்து இருக்க முடியா விட்டாலும் காதல் தொடர்ந்து இருக்கணும் இவங்களுக்கு.

கிரண்மயி அவர்களோடு இதையெல்லாம் பேசிக் கொண்டேயிருந்தாளே தவிர, உள்ளூர அவள் மனம் யோசித்துக் கொண்டேதான் இருந்தது.

அவ்வளவு சின்ன வயதில், தான் யாரையுமே ஏன் காதலிக்கவில்லை? கிருஸ்துவ மிஷினரி மூலமாய் நடந்து வந்த ஹாஸ்டலில் தங்கிப் படித்துக் கொண்டிருந்ததாலா? கட்டுப் பாட்டிற்குப் பெயர் பெற்ற கல்லூரியில் படித்ததாலா?...

அதனால்தான் அவளுக்கு இதைப்போன்ற அனுபவங்கள் கிடையாதோ?

பதினெட்டு வயதில் அனுபவிக்க வேண்டிய இளம் காதலை அனுபவிக்க முடியாமல் போனதால்தான்—‘சீசீ, இந்தப் பழம் புளிக்கும்’ என்ற ஓநாய் திராட்சைக் கதையில் வருவது போல் இப்படி மனோதத்துவத்தை வளர்த்துக் கொண்டு விட்டாளா? ஹாஸ்டலில் இப்பெண்கள் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற மகிழ்ச்சியைப் பார்த்துப் பொறாமைப் படுகிறாளா?

இல்லை.

அவர்களுடையது காதல் அல்ல... மனம் முதிர்ச்சியடையாமை... கவர்ச்சி!

‘கிரண்மயி! எப்படிச் சொல்கிறாய் இதை?’

உனக்குப் பத்துப் பேருடன் கலந்து பழகும் சந்தர்ப்பம் இருந்தும் அதில் சிறப்பாய் ஒருத்தர் மட்டுமே பிடித்திருந்தால், அது காதல்! அந்தச் சமயத்தில் நீ முழு சுயநினைவோடும் இருந்தால் அது காதல்! இன்னொரு விதத்தில் சொன்னால், நீ அடுத்தவரைச் சந்தித்த முதல் பத்து தடவைகள் வரை காதலில் விழுந்து விடாமல் இருந்தால், அது காதல்! அப்படிச் சந்தித்தப் பத்து தடவைகளில் அந்த ஆளிடமுள்ள பத்து நல்ல குணங்களை விட ஒரு பலவீனத்தை உன்னால் சொல்ல முடிந்தால்—அப்படித் தெரிந்தும் அந்த ஆளை நீ விரும்பினால் அதுதான் காதல்.

எல்லாவற்றையும் விட முக்ரியமாய்—மாலை நேரத்தின் நிழலைப் போல நீண்டு வளர்வதுதான் காதல்!!!

அவ்வாறு இல்லாமல்—

—ஓர் ஆள் உன் மீது ஆர்வத்தைக் காட்டி விட்டதுமே உனக்கு மயக்கம் ஏற்பட்டு விட்டால் அது கவர்ச்சி! அந்த ஆளைத் தவிர வேறு யாரையுமே அடிக்கடிச் சந்திக்கும் அவகாசமும் இல்லாமல், பேசவும் வழியில்லாமல், கிடைத்த அந்த ஒரே ஆளையே உயர்வாய்க் கருதி, அந்த இக்கட்டான சந்தில் சிநேகம் செய்ய வேண்டியிருந்தால் அது கவர்ச்சி!

பரிச்சயமான முதல் நாள் இருந்த ஆனந்தம் ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகு குறைந்து விட்டால் அது கவர்ச்சி. அப்படியென்றால்...

காலவேளையின் நிழலைப்போல குறுகியிருப்பதுதான் கவர்ச்சி!

‘கிரண் அக்கா! நாங்க ஒரு விஷயத்தைப் பேசத்தொடங்கியதுமே உடனே யோசனையில் மூழ்கிப்போய் விடுகிறாயே ஏன்?’ கேட்டாள் நீலு.

ஒருக்கால் நாம்ப சொன்ன விஷயங்களை மனதில் புதிய வைத்துக் கொண்டு அதிலுள்ள சைக்காலஜியை அலசி ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறாணோ என்னவோ? என்றாள் இந்து.

உண்மைதான் சைக்காலஜி ரொம்பவும் ஆழ்ந்த சப்ஜெக்ட். சோதித்தால் ஒவ்வொருத்தரிடமிருந்தும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ஏதாவது பாயிண்ட் கிடைச்சிட்டே இரு

அதனால்தானா நீ எப்போதுமே அளந்து அளந்து பேசுகிறாய்?

உண்மையைச் சொல்லனுமானால் எனக்கு அன்பான சிநேகிதர்கள் யாருமே கிடையாது. ஏன் என்று என்னையே நான் கேள்வி கேட்டுக்கிட்டபோது ஒன்று தான் தோன்றிற்று. என்னவயதிலிருந்தே நான் வளர்ந்துவந்த விதமும், என் வீட்டுச் சூழ்நிலையும் என்னுள் நிறைய தாழ்வு மனப்பான்மையை ஏற்படுத்தியிருக்குனு நினைக்கிறேன்.

அதனால் என்னிடம் மன முதிர்ச்சி ஏற்படும் வரை— அதாவது இருபது வயது வரும் வரை நான் தனியன். இருபது வயதுக்கு மேல் மனப்பூர்வமாய் மனம் விட்டுப் பேசக்கூடிய சிநேகம் பண்ணிப்பது கஷ்டந்தான்.

என்ன வயதாயிருந்தால் வேற்றுமை பாராமல் சிநேகம் பண்ணிப்பது கலபம். வயதோடு திட சங்கோஜமும் வளர்ந்து வருகிறது இல்லையா? ஏதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் எதிர் பாராமல் வந்த வாதனையில் தவிர மனதிலுள்ள யோசனைகளை வெளிப்படுத்தக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இல்லை. அந்த விதமாய் இன்ட்ராவெர்ட் ஆயிடுவாங்க மறுஷங்க. அதில் நான் ஒருத்தி.’

‘எவ்வளவு அழகாய் யோசிக்கிறாய் அக்கா! ரமணியின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய் அக்கா? அவள் வாழ்க்கையில் எப்படி செட்டில் ஆவாள் என்று நினைக்கிறாய்?’

‘நல்ல குடும்பப் பெண்ணாய் செட்டில் ஆகிவிடுவாள். இப்படிப்பட்ட பெண்களுக்குச் சாதாரணமாய் வாயில்லாப் பூச்சிகளான புருஷன்கள் தான் கிடைப்பாங்க. கணவனைப் பற்றியும் குழந்தைகளைப் பற்றியும், பெரிய இடத்து சமூகத்தைப் பற்றியுந்தான் பேசுவாள். வேறெந்தப் பேச்சுமே வாயிலிருந்து வராது. இப்போதைய நண்பர்கள் யாராவது அப்பொழுது தென்பட்டு விட்டாலும் பரபரப்படைந்து

விட்டாள். 'இவர் ராஜாராம். எனக்கு அண்ணனைப் போன்றவர்' என்று பரிச்சயம் பண்ணினாலும் ஆச்சரியப்படத் தேவையில்லை. கொஞ்சநாள் போனதும் அவளுக்குப் பழைய வாழ்க்கையைத் திரும்பவும் நினைவிற்கு வந்துவிடும். இரத்த வாசனையை உணர்ந்த புலியைப் போல ஆசைத் தோன்றி விட்டால் திரும்பவும் பரிச்சயங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்வாள்'

'ஆனால் எல்லோராலும் அதுபோல அந்தராத்மாவை உறங்க வைத்து விட்டு சாதாரணமாய் இருந்துட முடியுமா? எனக்கோ நினைத்துப் பார்த்தாலே பயமாயிருக்கு'

'எல்லோராலும் ரமணியைப் பேலே இருந்துடமுடியாது. இதற்கு தியரி என்று ஒன்று கிடையாது. சிலர் வாழ்க்கையில் ஒரே ஒரு தடவைதான் காதலிப்பாங்க. சிலர் ஒரே சமயத்தில் ஒருத்தரைத் தானே காதலிக்க முடியும் என்பாங்க. வேறு சிலர் ஒரே சமயத்தில் நாவைந்து நண்பர்களோடு கழிப்பாங்க. ஒருத்தரைக் காதலித்துக்கிட்டு இன்னொருத்தரோடு இருந்துக்க முடியும் அவங்களால்.'

'ரமணியைப் போன்றவங்க இஷ்டப்படி சுற்றுவாங்க ஆனால் அபூர்வ லட்சுமியைப் போன்றவங்க மட்டும் எதை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாலும் சதா வருத்தப்பட்டுக் கிட்டேதான் இருப்பாங்க.'

அதைக்கேட்டு விட்டு கிரண்மயி சொன்னாள்...

'அபூர்வ லட்சுமி அப்படி ஆனதற்குக் காரணம் இந்தச் சூழ்நிலை? தம் மனிதர்கள் மேலிருந்த ஏக்கத்தால் தனிமையில் தவத்துக்கொண்டிருந்தாள் அப்பெண். சாயந்திரம் விட்டால் ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு பெண்ணுமே யாராவது ஒரு நண்பனோடு சேர்ந்து வெளியே போவாள். ஜன்னலைத் திறந்துப் பார்த்தால் வெளியே தோட்டம் பூராவும்

ஜோடிகள் தென்பட்டுக் கொண்டிருக்கும். பாய் பிரெண்ட் இருக்கிற பெண்கள் எல்லோரும் சந்தோஷமாய் இருந்ததைப் பார்த்து எப்பொழுது மாலை நேரம் வருமோ என்று ஏங்கிக் கொண்டிருப்பதையும் கவனித்திருப்பாள் அவள். தன் ஏக்கம் மறைவதற்காக — டிப்ரெஷன் குறைவதற்காக வெளியுலகத் திற்குள் காலடி எடுத்து வைத்து விட்டாள். ஒரு தடவை காலடி எடுத்து வைத்ததுமே வெளியே இருந்த முதலைகள் கபளீகரம் பண்ணியிருக்கும்.

சரியாய் இது போன்ற சந்தர்ப்பத்திற்காகவே எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஆண்கள்—தம்மில் ஒரு தந்தையை, ஒரு அண்ணனை, காதலனைக்கூடக் காட்டக் கூடிய சாமர்த்தியசாலிகள்—இப்படிப்பட்டப் பெண்களுக்கு எளிதாய் சிநேகமாகி விடுவார்கள். சுயேச்சைக்குப் புதிய அர்த்தத்தைக் காட்டுவார்கள்.' கதவிற்குப் பக்கத்தில் சந்தடி கேட்கவே, கிரண்மயி பேச்சை நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். ஒரு பெண் நின்றிருந்தாள் அங்கே, அவள் முகம் வெளுத்திருந்தது. நீலு சொன்னாள் :

'வா ராதா. இவள் கிரண். பி. எச்.டி. செய்யறதுக்கு வந்திருக்கிறாள். சைக்காலஜியைப் பற்றி ரொம்ப அழகாய்ச் சொல்கிறாள், வா!'

'வேண்டாம், எனக்கு அப்படிப்பட்ட சர்ச்சைகளைக் கேட்டாலே பயம்' என்றாள் அப்பெண். அவளும் சின்னப் பெண்தான். அபூர்வ லட்சுமியின் வயதுதான் இருக்கும்.

'ஏன் பயம்? எல்லோருக்கும் சம்பந்தப்பட்ட சப்ஜெக்ட் தானே?'

'இருக்கலாம். ஆனால் அப்படி எல்லோருடைய மனத் தத்துவங்களையும் பிரிச்சுப் பிரிச்சுப் பார்த்து ஆராய்ந்து கிட்டே போனால், கடைசியில் அம்மா, அப்பா, வேண்டிய

வங்க அத்தனைப் பேருமே கூட பயங்கரமானவங்களாய்
தோன்றத் தொடங்கிடுவாங்க.'

அப்பெண்ணின் கண்களில் ஏதோ புரீபடாத வேதனை
தென்பட்டதைக் கண்டாள் கிரண்மயி.

'எதற்காக இந்த வீண் வாதம்?' என்று கேட்கவில்லை.
சிரித்தக் கொண்டே சொன்னாள்: 'யோசனை என்பது வேறு
வழியில்லாத டட்சத்தில் சந்தனையாகவோ மனக்கோட்டை
யாகவோ இல்லாமல் மனப்போராட்டமாய் இருந்து விட்
டால் தீராத நாம் வாழ்ந்தட்டிருக்கிற வாழ்க்கை முறை
தான் மிக உயர்ந்தது என்றெண்ணிக் கொள்கிறவங்களின்
வாழ்க்கை கிணற்றுத்தவனை. எப்பொழுது உள்ளூர் மனப்
போரட்டம் இருந்தட்டிருக்கிறவங்க வாழ்க்கையில்தான்
முன்னேறுவதற்கு வழியுண்டு. அதனால் நம்ப யோசனைங்
களைக் குறைத்தட்டசம் அவ்வப்பொழுதாவது வெளியே
சொல்வணும்.'

அப்பெண்ணின் மூகம் மலர்ந்துவிட்டது. விருட்டென்று
திருப்பி அங்கேயிருந்து போய்விட்டாள்.

எஞ்சிய மூவரும் ஒருவர் முகத்தை மற்றவர் பார்த்துக்
கொண்டார்கள்.

'யாரந்தப் பெண்ணு?' கிரண்மயி கேட்டாள்.

'அனுராதா! அதான் சொன்னேனே, அபூர்வலட்சுமிக்கு
ஒரு நெருங்கிய தோழி இருந்ததாய்—இந்த அனுராதாதான்
அவள்!'

கிரண்மயியின் உடம்பில் ரத்த ஓட்டம் திடீரென்று
அதிகரித்தது. அனுராதா!

யாருக்காக அவள் இவ்வளவு நாளாய் காத்துக் கொண்
டிருக்கிறாளோ அந்த அனுராதா!

தன் பரபரப்பு வெளியே தென்பட்டு விடாமல் சர்வ
சாதாரணமாய் இருக்க முயற்சி செய்தாள் கிரண்மயி.
தன்னைத்தான் அறிமுகம் செய்து கொள்வதற்காக விடு
விட்டு வெளியே போனாள். அனுராதாவை எங்குமே
காணவில்லை. ரும் நெம்பரை விசாரித்துக் கொண்டு
போனாள். அது பூட்டியிருந்தது. திரும்பி வந்தாள்.

'ஏன் அக்கா இப்படி கலங்கிப் போயிட்டாய்?'

'ஒன்றுமில்லை, ஒன்றுமில்லை' என்று பேச்சை மாற்றிய
படி, 'அபூர்வலட்சுமியும் அனுராதாவும் நெருங்கிய சிநேகிதி
களா?'

'அனுராதா, ரமணி லைக்கர்!'

'லைக்கரா? அப்படின்னால்?' புருவத்தைச் சுளித்துக்
கொண்டே கேட்டாள்.

'ஹாஸ்டலில் சாதாரணமாய் சீனியருங்க அழகான
பெண்களைத் தம்மோடு கூட்டிட்டு சுற்றமாட்டாங்க. அது
அவங்க காம்ப்ளெஸுக்கு பங்கம். கொஞ்சம் ஏழைப் பெண்
களையும், சாதுவான பெண்களையுந்தான் தேர்ந்தெடுத்தி
துப்பாங்க. துணைக்குக் கூட வெச்சுப்பாங்க. இந்தப்
பொண்ணுங்களுக்குக் கூட ஒவ்வொருத்தருக்கு ஒவ்வொரு
சீனியருங்க மேல் அன்பு இருக்கும். அவங்களை 'லைக்கர்ஸ்'
என்பாங்க. சில சமயம் இந்த லைக்கர்ஸ் மேலும் தலைகால்
புரியாத அன்பைக் காட்டி, அளவுக்கு மீறிப் போயிட்டிருப்
பாங்க' என்றாள்—எஞ்சியதை நீயே புரிந்து கொள் என்பது
போல.

கிரண்மயி வெகு நேரம் சலனமில்லாமல் உட்கார்ந்திருந்
தாள். இது அவளுக்குத் தெரியாத புது விஷயம்.

'இந்த ரும் மேட்டுங்களுக் கிடையே சண்டைப் பூசல்கள்
வராதா?'

‘ஏன் வராது? ‘என் பெளடரை நீ பயன்படுத்திட்டாய்’ என்று ஒருத்தியும், ‘என் சிப்பைக் காணோம். நீதான் எடுத்திருப்பாய்’ என்று இன்னொருத்தியும் சில முறை நன்றாய் சண்டை போட்டுப்பாங்க. திரும்பவும் சாயந்திரமானதுமே ஒருத்தர் உடையை இன்னொருத்தர் கட்டிக்கிட்டு சிநேகமாயிடுவாங்க. இப்படித்தான் இருக்கும் இங்கே விஷயங்கள்...’

கிரண்மயி இன்னொரு விஷயத்தையும் கவனித்தாள். அது... டெலிபோன்! ரூபாய் நாணயத்தைப் போட்டு விட்டுப் பேசக்கூடிய போன் அது. ஹாலில் இருந்தது. அதற்குப் பக்கத்திலேயே ஒரு நோட்டீஸ் ஒட்டப்பட்டிருந்தது.

‘டியர் ஃபிரெண்ட்ஸ்.

இந்த டெலிபோன் ரிசீவர் உடைந்து விட்டது. கஷ்டப்பட்டு ஒட்டி வைத்திருக்கிறோம். உபயோகப் படுத்தும்பொழுது ஜாக்கிரதை. அதற்கு ஏதாவது ஆகிவிட்டால் பாய் ஃபிரெண்ட்ஸுங்கள் தொல்லைக்குள்ளாவார்கள். அதனால் அதை உயிருக்கும் மேலாய் பாவிக்க வேண்டும்!’

அந்த டெலிபோன் எப்பொழுதும் பிலியாய்த் தான் இருக்கும். இரவு நேரங்களிலும், நள்ளிரவைத் தாண்டிய பிறகும். அதைச் சுற்றிலும் மூன்று நான்கு பேராவது நின்று கொண்டிருப்பார்கள் ஒருத்தரே மணிக்கணக்கில் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். அதிகமாய் பாய் ஃபிரெண்டுகளோடு தான்... பக்கத்திலிருப்பவர்கள் அவர்கள் சம்பாஷணையை ஒரு பக்கத்தில் நின்று கொண்டேயாவது கேட்டு சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். ஜோக். அடித்துக் கொள்வார்கள்.

எதிராளியை முட்டாளாக்கி விட்டோம் என்று திருப்தியடைவார்கள். காதல் என்ற புனிதமான பந்தம் எவ்வளவு

மலிவாய் மாறிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்பது அந்தப் போனுக்குப் பக்கத்தில் அரைமணி நேரம் நின்றால் தெரிந்துவிடும்.

சில சமயம் போன் வரும். பண்ணியது யார் என்று தெரியாவிட்டாலும் சில பெண்கள் அவர்களோடு சேர்ந்து பேசுவார்கள். அப்படிப்பட்ட போன்கள் எல்லாம் அதிகமாய் ஆண்கள் ஹாஸ்டலிலிருந்து வருமாம். லேடீஸ் ஹாஸ்டல் போன் நெம்பர் தெரிந்த ஆண்கள் பொழுது போகாமல் இப்படிப் போன் செய்து பேசிக் கொண்டிருப்பார்களாம். சில சமயம் இவர்களே போன் செய்து பேசிக் கொண்டிருப்பார்களாம். சில சமயம் இவர்களே போன் செய்து விட்டு, காயின் போடாமல் மறுமுனையிலிருப்பவர்களைக் அழ வைத்து கொண்டிருப்பார்களாம்.

ஒரு முறை ஒரு பெண் இதுபோல இரவெல்லாம் வெகு நேரமாய் தன் பாய் ஃபிரெண்டோடு போனில் பேசிக் கொண்டிருந்தாளாம். விடியற்காலையில் அவளுடைய சொந்தக்காரர் யாரோ வந்து தாய்க்கு சீரியசாய் இருப்பதாயும் இந்த விஷயத்தைச் சொல்லுவதற்காக எஸ்.டி.டி. செய்தபோது ராத்திரி யெல்லாம் போன் டைடீக் வேயில்லை என்றும் சொல்லவே, அந்தப்பெண் புறப்பட்டுப் போய்ச் சேருவதற்குள் அவள் தாய் போய்விட்டாளாம்.

போனிற்கு அடுத்தபடியாய் விசேஷமானது புடவைகள்! ஹாஸ்டலுக்குப் புடவைகளை விற்கும் பையன் ஒருத்தன் வந்து கொண்டிருப்பது வழக்கம் வாயாடி பம்பாயிலிருந்தும் அகமதாபாத்திலிருந்தும் வாங்கிவந்ததாய் சொல்லுவான். அது சாதாரணப் புடவையாகவே இருந்தாலும் பெண்கள் விழுந்தடித்துக் கொண்டு வாங்குவார்கள். தவணைமுறையில் பணம் கட்டுவார்கள். மறுநாளிலிருந்து பணம் இல்லை என்று பஞ்சப் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

சாப்பாட்டு விஷயத்தில் மட்டும் நிறைய பேர் கஷ்டப் பட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தார்கள் அந்த நீர்த்த ரசத்தைப் பார்த்து விட்டுச் சாப்பிடாமலேயே தண்ணீரைக் குடித்து வயிறை நிரப்பிக் கொண்டு வெளியே வந்துவிடுவார்கள். பணக்காரப் பெண்கள் அவ்வப்பொழுது ஹோட்டலுக்குப் போய் சாப்பிட்டு விட்டு வருவார்கள். எஞ்சியவர்கள் அந்த வயதில் உடம்பிற்குத் தேவையான போஷணை இல்லாமல் தளர்ந்து போய்க் கொண்டிருப்பார்கள்.

கிரண்மயி இன்னொரு விஷயத்தையும் கவனித்தாள். படிப்பு விஷயத்தில் மட்டும் நிறைய பேர் தகுந்த கிரத்தையை எடுத்துக் கொள்வதில்லை. சாதாரண நாட்களில் உல்லாசமாய்ப் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருந்து விட்டு, பரீட்சைகள் நெருங்கும்போது மட்டும் இரவும்பகலுமாய் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பார்களாம். அதற்குப் பதிலாய் தினமும் இரண்டு மணி நேரம் படிப்பிற்காக ஒதுக்கி வைத்தால் எவ்வளவு நன்றாய் இருக்கும் என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

கிளப் ரூமில் டி. வி. இருந்தது. எல்லாவிதமான பத்திரிக்கைகளும் வந்து கொண்டிருந்தன. சினிமா புரோகிராம்களுக்கும் சினிமா புத்தகங்களுக்கும் இருந்த டிமாண்ட் அறிவு சம்பந்தமான புரோகிராம்களுக்கு இல்லை. மாலை நான்கடித்ததுமே ஹாஸ்டலில் சந்தடி ஏற்படத் தொடங்கிவிடும். எல்லோரும் நீட்டாய் உடுத்திக் கொண்டு சினிமாக்களுக்கும் வேறிடங்களுக்கும் புறப்பட்டுவிடுவார்கள். வெளியே கிரௌண்டில் சில பெண்களும் அவர்களுடைய பாய் ஃப்ரெண்டுகளுமாய் இருக்கும். வேறு சில பெண்கள் புத்தகத்தைக் கையில் பிரித்து வைத்துக் கொண்டு படிப்பது போல பாசாங்குப் செய்து கொண்டே அந்த ஜோடியைக் கவனித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

ஹாஸ்டலைப்பற்றி இவ்வளவு விவரங்களைச் சேகரிக்க முடிந்ததே தவிர, அபூர்வ லட்மியைப் பற்றியோ, அவள்

கொலையைப் பற்றியோ எந்தச் சம்பாஷணையும் கிரண்மயியின் காதுகளில் விழவில்லை. அவர்கள் எல்லோரும் அந்த விஷயத்தையே முற்றிலும் மறந்து போய் விட்டாற்போலவே நடந்து கொண்டார்கள். எப்படித் தன் பரிசோதனையைத் தொடர்வது என்று குழப்பமடைந்தாள் அதற்கு மறுநாளே அவளுக்கு எதேச்சையாய் அனுராதாவைச் சந்திக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

தினமும் விடிந்ததுமே காலை வாக்கிங்கிற்குப் போவது கிரண்மயிக்குப் பழக்கப்பட்டது. இங்கே ஹாஸ்டலுக்கு வந்தபிறகு பின்பக்கத்துத் தோட்டத்தில் நடைபயிலத் தொடங்கினாள்.

தான் இங்கே இன்னும் எவ்வளவு நாட்கள் இருக்க வேண்டும் என்றும், என்ன செய்யவேண்டும் என்றும் புரியவில்லை. யோசனையில் ஆழ்ந்து போய்விட்டிருந்த கிரண்மயி தன்னோடு தோட்டத்திற்கு வந்த பெண்ணை உடனே கவனிக்கவில்லை அப்பொழுதுதான் புலர்ந்து கொண்டிருந்த வெளிச்சத்தில் மங்கலாய்த் தென்பட்டாள் அப்பெண். அவள் கூடத் தன்னைப்பார்த்து விட்டு அப்படியே நின்றுவிட்டதைக் கவனித்தாள் கிரண்மயி.

'யாரது?'— கேட்டாள் அந்தப் பெண் சந்தேகத்தோடு.

'என் பெயர் கிரண்மயி. நீங்க நேற்று இந்துவின் அறைக்கு வந்தீங்கள் இல்லையா?' என்று கேட்டாள்.

'ஆமாம். என் பெயர் அனுராதா. ரும் நெம்பர் இருபத்திரண்டு.'

'நான் வந்து ஒரு வாரமாகிறது!'

'நான் ஊருக்குப் போயிட்டு நேற்றுதான் வந்தேன். பி. எஸ்ஸி. படிச்சிட்டிருக்கேன். நீங்க?'

'நான் எம். ஃபிலில்லில் சேர வந்திருக்கேன். உங்களுக்குக் கூட மார்னிங் 'வாக்' பழக்கம் உண்டா?'

'அவ்வளவாய்ப் பழக்கமில்லை. ராத்திரியெல்லாம் சரியாய் தூக்கமே வரலை. அதான் இப்படி சுற்றிட்டு வரலாமனு வந்தேன்' என்றாள் அனுராதா. மங்கலான வெளிச்சத்தில் அவள் கண்களில் திரும்பவும் வேதனை படர்ந்துகொண்டிருந்தது லேசாய்த் தென்பட்டது. இவள் அபூர்வலட்சுமியின் சிநேகிதி. இவள் மூலமே நிறைய விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்ற யோசனை ஏற்பட்டதுமே கிரண்மயி அவளோடு நட்போடு பேசத் தொடங்கினாள்.

ஆனால் அனுராதா எதற்கும் ஒத்துழைக்கவில்லை. பேச்சை இடையிலேயே கத்தரித்துக் கொண்டு அங்கிருந்து எழுந்து போய்விட்டாள்.

சரியாய் அந்தச் சமயத்தில் தான் டிரான்ஸிஸ்டரிலிருந்து செய்திகள் வெளியாயின. இந்திய-பாகிஸ்தான் குழுக்களுக்கிடையே முதல் கிரிக்கெட் டெஸ்ட் மேட்சு அன்றைக்கு தான் கான்பூரில் தொடங்கப்போகிறது.

★ ★ ★

ஒன்பது மணியளவில் கிரண்மயி தயாராகி கிளப் ரூமில் இருந்த டி. வி. க்கு முன்னால் வந்து உட்கார்ந்துக்கொண்டாள். கிரிக்கெட் ஆட்டத்தில் ஆர்வங்கொண்ட பெண்களும் வருவார்கள். சகஜமாய் ராயன்னாவைப் பார்த்ததுமே லட்சுமியைப்பற்றிய பேச்சு வரும். அவர்கள் என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள் கேட்போம் என்றெண்ணி பின்னால் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து கொண்டாள் கிரண்மயி.

மேட்ச் தொடங்கப்பட்டது. இந்தியக் குழு ஃபீல்டிங் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். பதினாலாவது ஓவரை ராயன்னா பெளல் பண்ணுவதற்காக வந்தான். குளோஸ்பில் அவனைப் பார்த்தபோது ஒரு பக்கம் சந்தோஷமும் இன்னொரு பக்கத்தில் பரபரப்பும் ஏற்பட்டது. இது ஒரு புதிய அனுபவம். கிரிக்கெட்டைப்பற்றி அவளுக்கு இன்னும் நன்றாகத் தெரியாது.

ஆனால், ராயன்னாவின் ஓவ்வொரு அசைவையும் பார்த்து மிழ்ந்து பேனான். என்னதான் ஆட்டத்தில் மூழ்கிப் போயிருந்தாலும் எந்தச் சமயத்தில் போலீசாரிடமிருந்து அழைப்பு வருமோ என்று கலக்கத்துடனேயே தான் இருப்பான் அவன். கிட்டேயிருந்து தைரியம் சொல்லக் கூடிய அவகாசம்கூட இல்லாமல் போய்விட்டது.

ஆச்சரியம்! பிற்பகல் வரை மேட்ச் பார்ப்பதற்கு யாருமே வரவில்லை. லஞ்சிற்குப் பிறகும் கூட தனியாய் தான் உட்கார்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் கிரண்மயி. யாரோ அறைக்குள் வந்த சத்தடி கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அனுராதா! கிரண்மயி சிநேகபூர்வமாய் சிரித்தாள். அனுராதாவின் சிரிப்பில் ஜீவன் இல்லை. அவள்கண்கள் டி. வி. திரையின் மீதும் நிலைத்தன. ஆனால் அவள் கண்களில் கோபம் இல்லை. வருத்தம் இருந்தது. வெறுப்பு இல்லை வேதனை நிரம்பிய கண்கள், பழியும் இல்லை. கையாலா காத்தனம் இருந்தது.

'ஸ்கோர் வார்த்தை இது. இரண்டு வீக்கெட்டுகள் விழுந்தன. கபில் ஒன்றையும் ராயன்னா ஒன்றையும் எடுத்திருக்காங்க' என்றாள் கிரண்மயி பேச்சைத் தொடங்க எண்ணி.

'ஆங்' என்றாள் அனுராதா சுருக்கமாய்... அவளோடு எப்படிச் சம்பாஷணையைத் தொடருவது என்று தான் புரியவில்லை கிரண்மயிக்கு.

‘உங்களுக்கு கிரிக்கெட் என்றால் ரொம்பப் பிடிக்குமா?’ கேட்டாள்.

‘இஷ்டந்தான்’ என்றாள். கிரண்மயி இன்னும் ஏதோ கேட்பதற்குள் சட்டென்று பதில் பேசாமல் எழுந்து போய் விட்டாள் அனுராதா அவளுக்கு ராயன்னாவுடன் நன்றாய் பழக்கம் உண்டு என்று புரிந்தது கிரண்மயிக்கு. அவளோடு பேசவேண்டும் என்ற தவிப்பு இன்னும் அதிகமாகிவிட்டது. அரைமணி நேரமாகியும் அவள் இன்னும் திரும்பி வராததால் எழுந்து இருபத்திரெண்டாம் நெம்பர் அறையை நோக்கி நடந்தாள்.

அனுராதா தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு படுத்திருந்தாள். கிரண்மயி அறைக்குள் நுழைந்தாள். அவள் எதிர்பார்த்தாற்போல அனுராதா அழுது கொண்டிருக்கவில்லை. தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். பக்கத்திலேயே மேஜை மேல் காம்ப்போஸ் மாத்திரைகள் இருந்தன.

இரண்டைப் போட்டுக் கொண்டிருந்ததற்கு அடையாளமாய்ப் பக்கத்தில் வெற்றுக் காகிதம் கிடந்தது.

கிரண்மயி நிராசையோடு தன் அறைக்குத் திரும்பி வந்து விட்டாள்.

அன்றிரவு அவள் தூங்கவில்லை. அனுராதாவைத் தன் மேளனத்திலிருந்து வெளியே இழுத்துக் கொண்டு வருவது எப்படி என்று புரியவில்லை. ஹாஸ்டலிலிருந்த எஞ்சிய பெண்களும் இந்தக் கொலையைப் பற்றி முற்றிலும் பேசிக் கொள்வதையே விட்டுவிட்டார்கள். கிரண்மயிக்கு அவர்களுடைய மனநிலை நன்றாய் புரியத் தொடங்கிற்று. எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் பரபரப்படைவார்களோ அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் மறந்தும் போய் விடுவார்கள்.

அவர்களைத் திரும்பவும் முடுக்கிவிட வேண்டுமானால் ஏதோ ஒன்றைச் செய்ய வேண்டும். என்ன செய்யலாம்?

அன்று விடியும் தறுவாயில் என்ன பண்ண வேண்டும் என்று அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது.

மறுநாள் அதிகாலையிலேயே அவள் லாயர் வெங்கடரத் தினத்தைப் போய்ப் பார்த்தாள். கூட்டில் தேன் இருக்கிறதா இல்லையா என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் தேனையை அப்புறப்படுத்த வேண்டும்— கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தாலும் சரி.

சாதாரணமாய் ஞாயிற்றுக்கிழமைகள் ஹாஸ்டலில் ஒன்பது மணிக்குத்தான் விடியும். ஆனால் ஏழு மணிக்கே பெரிதாய் சந்தடியும் பரபரப்பும் கேட்கத் தொடங்கின. கிரண்மயியும் அனுராதாவும் மார்னிங் வாக்கிங்கிலிருந்து திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

‘ஞாயிற்றுக்கிழமை என்று வார்டன், கணவன் குழந்தைகளைக் கூட விட்டு விட்டு வந்திருக்கிறான் என்றால் ஏதோ குடி முழுவித்தான் போயிருக்கும்னு தோணுது. பார்ப்போம் வா என்றாள் அனுராதா. ஹாஸ்டல் முழுவதையும் சுத்தமாய் பெருக்கித் துடைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் வார்டனின் ஆபீசு அறை திறந்திருந்தது. எல்லாவற்றையும் ஒழுங்காய் அடுக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வார்டன் மட்டும் அவ்விடத்தில் இல்லை. பற்றுப் பாத்திரங்களைத் தேய்த்து வைக்காமல் வெளியே போட்டிருந்தவர்களைத் திட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

‘நம்ப அதிர்ஷ்டம் என்னவோ? பிரதம மந்திரி யாராவது வரப்போறாங்களா நம் ஹாஸ்டலுக்கு?’ - கேட்டாள் அனுராதா எதிரே நின்றிருந்த பெண்ணைப் பார்த்து.

'அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. அபூர்வலட்சுமியின் கொலை விஷயமாய் விசாரணை பண்ணுத்கு லாயர் யாரோ வரப் போறாராம் 'என்றாள் அந்தப் பெண். அனுராதாவின் முகம் வாடிவிட்டது.

'கிரண்மயி, இன்றைக்கு தம்ப பிக்சர் புரோகிராமைக் கேஸ்ஸல் செய்து விடுவோம். நான் எங்க சொந்தக்காரங்க வீட்டுக்குப் போகணும் மறந்தே போயிட்டேன்' என்றாள்.

'சரி, உன்னிஷ்டம்' என்றாள் கிரண்மயி. அனுராதாவை வெளியே போகாமல் எப்படித் தடுத்து நிறுத்துவது என்று தெரியவில்லை அவளுக்கு. கடுமையாய் சொன்னால் பிடிவாதம் பிடிக்கக்கூடியவள் அவள். கிரண்மயி என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோதே ரமணி வேசுமாய் அறைக்குள் வந்தாள்.

'நீங்கள் கொஞ்சம் வெளியே போறீங்களா? நான் ராதா வோடு பேசணும்!' என்றாள் கிரண்மயியைப் பார்த்து. அனுராதாவின் முகம் வாடிவிட்டது. தைரியத்தைக் கூட்டிக் கொண்டு, 'போகவேண்டாம் கிரண்மயி, நீங்கள் இங்கேயே இருங்க' என்றாள் கோபமாய்.

கிரண்மயி அதிர்ச்சியடைந்தவளாய் இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

ரமணி மேலும் கோபமாய் ஏதோ சொல்லப் போனவள் சுதாரித்துக் கொண்டு, 'அந்த லாயர் வரும்போது நீ என் அறையில் தான் இருக்கணும். எனக்கு எதிரில் தான் அவருக்கு நீ பதில் சொல்லணும்' என்றாள்.

'நான் உன் அறைக்குச் செத்தாலும் வரமாட்டேன். அவங்களுக்கு எப்படிப் பதில் சொல்லணும்னு நீ எனக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை' என்றாள் அனுராதா.

'திமிராய்ப் பேசாதே. நீ அவங்களிடம் என்ன சொன்னாலும் எனக்குத் தெரிஞ்சுப் போயிடும். அனாவசியமான விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினாயானால், மொதல்ல உன் விஷயமே வெளியே பரவும்படி பண்ணி விடுவேன், ஜாக்கிரதை!'—மிரட்டிவிட்டுப் போய் விட்டாள் ரமணி.

அனுராதாவின் முகம் கோபத்தால் சிவந்துவிட்டது. ஏதோ சொல்லப்போய் நிறுத்திக் கொண்டாள். கதவிற்கருகில் வார்டன் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

ராதா என்பவள் நீதானே? இதப்பாரும்மா இவ்வளவு நாளாய் உங்க ஜோலிக்கு வரவில்லை தான். இனிமேலும் கூட வரமாட்டேன்! இப்படிப்பட்ட சமயத்தில்தான் நீங்கள் ளாம் கோலாபரேட் செய்யணும். இல்லாவிட்டால் நாம் எல்லோரும் தொல்லைக்கு உள்ளாக நேரிடும். கூடியவரையிலும் நமக்கு எந்தப் பேச்சும் வந்துவிடாதபடி பதிலளியுங்கள்' என்றாள்.

'மேடம், நான் வெளியேபோகணும், அர்ஜென்ட் வேலை இருக்கு' என்றாள் அனுராதா.

'அதெல்லாம் நடக்காது. அவங்க வந்துட்டுப் போகட்டும்; அதுவும் முக்கியமாய் உன் பெயரைக் குறிப்பிட்டு உன்னை இருக்கச் சொல்லியிருக்காங்களாம். கடுமையாய்ச் சொன்னாள் வார்டன். அனுராதாவின் முகம் களையிழந்தது.

கிரண்மயி இதையெல்லாம் ஒரு பார்வையாளரைப் போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தான் திரியைப் பற்றவைத்துவிட்டாள். இனி வெடிக்க வேண்டியது தான் பாக்கி. அவள் காத்திருந்தாள். இப்பொழுது இல்லை; இன்னும் கயிறு பலமாய் இறுக வேண்டும்.

அவள் அனுராதாவிடம் வந்தாள்.

‘தம்ப புரோகிராம்தான் கேன்ஸலாயிடுதே, நான் போகிறேன் ராதா’ என்றாள். ராதா முகத்தை இரு கைகளாலுட்பொத்திக் கொண்டு லேசாய் விசம்பிக் கொண்டிருந்தாள். கிரண்மயி அவளை நெருங்கி, தோளில் கையை வைத்துத் தன்னோடு அணைத்துக் கொண்டாள். தனிமை உணர்ச்சி ராதாவை இப்பொழுது பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பயத்தைப் போக்கிக் கொள்வதற்காகத்தான் தன்னோடு சிதேகம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாள். கிரண்மயி இந்த விஷயத்தை எப்பொழுதோ தெரிந்து கொண்டு விட்டாள்.

‘உன் வருத்தம் என்னன்னு எனக்குத் தெரியவில்லை ராதா. உன்னை மனம் விட்டுச் சொல்லுன்னு என்னால் கேட்டுக்க முடியாது ‘உன் சந்தோஷத்தைப் பத்து பேருடன் பகிர்ந்துக் கொள், துன்பத்தை மட்டும் உன்னுள் நீயே புதைத்துக் கொள்’— என்ற கொள்கையை நானும் பின்பற்றி வருகிறேன். ஆனால் என் கண்ணோட்டத்தில் சிதேகத்தில் சந்தோஷத்தை விட துக்கத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்ள முடியாத துக்கம் உன்னுள் இருக்கலாம். ஆனால் அதை வெளியே சொல்லிக் கொள்வதன் மூலமாய் உனக்கு ஆறுதல் கிட்டும் என்றெண்ணினால் என்னிடம் சொல்லு. அதை நான் ஒருவரிடமும் சொல்லிவிடமாட்டேன் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டால் மட்டுமே சொல்லு.’

ராதா கொஞ்சம் தேறிக்கொண்டாள்.

‘உன்னிடம் நிறைய சொல்லணும்னு இருக்கு கிரண். ஆனால் இப்ப முடியாது. இந்த ரகளை ஓயட்டும்’ என்றாள்.

‘சரி உன்னிஷ்டம். இதைப்பற்றி நான் மறுபடியும் கேட்கமாட்டேன். சொல்லணும்னு தோன்றினால் அப்பொழுது என்னைக் கூப்பிடு. எந்த ஆட்சேபணையும் இல்லை. — சொல்லி விட்டுத் தன் அறைக்கு வந்து விட்டாள்

கிரண்மயி. அங்கேயும் அதே சம்பாஷணைதான் நடந்துக் கொண்டிருந்தது.

‘இது இன்றோடு முடிந்துப் போயிடாது இந்து. அந்தக் கேசு முடிவிறவரைக்கும் நம்மை இப்படித்தான் இழுத்தடிக் கப் போறாங்க’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் நீலு.

‘என்னதான் விஷயம்? ஒரு சின்ன விசாரணைக்காக இவ்வளவு ஆர்பாட்டம் எதற்கு? உங்களுக்கு இந்த கேசோடு எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லாதபோது வெளியே போவதற்கு உங்களுக்கு உரிமை இல்லையா?’ கேட்டாள் கிரண்மயி— லாயர் வெங்கடரத்தினம் இன்றைக்கு இங்கே வருவதற்குக் காரணம்தான் தான் என்று தெரிந்தால் எப்படியிருக்கும் இவர்களுக்கு, என்று ஊதித்துக்கொண்டே.

‘அந்தக் கொலை விஷயத்தைக் காட்டிலும் இந்த ஹாஸ்டல் விஷயம் வெளிப்பட்டு விடுமென்னு தான் அதிகாரிகளின் பயம். இவ்வளவு நாளாய் எந்தத் தொல்லையும் இல்லாமல் சுயேட்சையாய் இருந்துட்டாங்க. இப்பப்பார்த்து லாயர் வருகிறார் கொஞ்சம் வாய்தவறிச் சொல்லிட்டாலும் போச்சு; கண்டுப் பிடித்துவிடுவார் — இந்த ஹாஸ்டலின் சீர்கேடைப்பற்றி. முன்பே அவர் இதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் கேள்விப்பட்டிருப்பார். அதை ருசுவாக்கி நாலு பேருக்கு முன்னால் சொல்லிட்டால் ரகனையாகிவிடுமென்னு பயம். அதனால்தான் ஒருக்கால் இந்த லாயர் வருவதற்குக் கூட சம்மதம் தந்திருப்பாங்க ஹாஸ்டல் அதிகாரிகள்!’

‘ஆனால் நடத்துவருகிற விஷயத்தையெல்லாம் ஒரு முறை வெளிப்படுத்தினால்தானே ஹாஸ்டல் உருப்படும்?’

கேட்டாள் கிரண்மயி.

‘என்னத்தை உருப்படப்போகிறது? ஹாஸ்டலில் இருக்கிறவங்களில் கொஞ்ச பேரைத் தவிர யாருக்குமே இந்தச் சுதந்திரத்தை விட்டுவிட்டுப் போக இஷ்டமில்லை. எந்த பேப்பர்க்காரங்களுக்காவது இந்த விஷயம் தெரிந்து பிரகரித்துவிட்டால் மொதல்ல அவங்க தாய் தந்தையரே பயத்துப்போய் படிப்பை நிறுத்தி விட்டு, கூட்டிட்டுப் போய்டுவாங்களேன்னு நிறைய பேருக்கு பயம்!’

‘அபூர்வ லட்சுமி கொலைப் பண்ணப்பட்டபோது கூட இந்த விஷயமெல்லாம் பேப்பரில் வரவில்லையா? யாருக்கும் தெரியாமல் எப்படி நடந்தது? கிரண்மயி தீவிரமாய் கேட்டாள்.

‘இது ஹாஸ்டல் என்றும், இங்கே நிலைமை இவ்வளவு மோசமாய் இருக்கின்றனவென்றும் எந்த பேப்பரிலுமே வரவில்லை. இந்த கொலைகாரனைப்பற்றி பேப்பரில் வந்ததே தவிர அந்தக் குற்றம் நடந்த இடத்திற்கும், சூழ்நிலைக்கும் யாருமே முக்கியத்துவம் தரவில்லை இந்த விஷயத்தில் யாராவது மந்திரி தலையிட்டிருப்பார் என்று நினைக்கிறாங்க. உண்மை எதுன்னு யாருக்குமே தெரியாது’ என்றாள் இந்து.

ராயன்னா சமூகத்தில் பெயர்ப்பெற்ற ஆள். அவன் கொலை செய்தான், அவன் தான் குற்றவாளி என்ற செய்தி பத்திரிக்கையின் மலிவுரக முக்கியத்துவம் குற்றம் நடந்த தற்குக் காரணத்தையும் இதர சூழ்நிலையையும் பற்றி பத்திரிக்கைகள் கூட விஷயம் தரவில்லை. இறந்துபோன பெண்ணிடம் இரக்கத்தைத் தவிர, அவள் குணத்தைப் பற்றிய பரிசோதனையோ முக்கியத்துவமோ தரப்படவில்லை.

சமூகத்தில் பெயர்ப்பெற்ற ஒரு ஆளைப் பற்றி எழுதி கேஷ்பண்ணிக் கொள்வது எளிது என்று பத்திரிக்கைக்காரர்களுக்குத் தெரியும்.

‘ரேகா தான் கொலையாளியைக் கண்ணால் பார்த்தாளாமே, அப்படியானால் ரேகாவை விசாரித்தால் போதாதா, எல்லோரையும் ஏன் விசாரணை செய்யணும்?’ என்று கேட்டாள் கிரண்மயி ஒன்றுவே தெரியாதவளைப் போல்.

இந்து ஏதோ சொல்லப் போனாள்.

அதற்குள் லாயர் வந்து விட்டார் என்ற செய்தி எட்டியதால் அவர்கள் சம்பாஷணைக்குத் தடை ஏற்பட்டு விட்டது.

அன்றைக்கு ஹாஸ்டலில் அதுவரை இல்லாத கட்டுப்பாடு தென்பட்டது. ஒன்றுமே தெரியாதவர்களுக்கு தம்பசங்களைக்கூட இந்த ஹாஸ்டலில் சேர்த்துப் படிக்கவைக்க வேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்படுமளவிற்கு இருந்தது அச்சுழ்நிலை. வார்டனும் மாணவிகளும் மிக இனிக்கப் பேசினார்கள். ஹாஸ்டல் மாணவிகள் எல்லோரும் நல்லவர்கள்தான் என்றும், அபூர்வ லட்சுமியைப் போன்ற ஓரிருவரால் தான் ஹாஸ்டலுக்குக் கெட்டப் பெயர் வருகிறது என்பது போலவும் பேசினார்கள்.

ராயன்னாவைப் போன்றவர்கள் பெண்களை மோசம் செய்கிற கிசகனைப் போன்றவர்கள் என்றார்கள். சுமார் இரண்டரை மணி நேரம் வெங்கடரத்தினம் எல்லோரையும் பலவிதமாய் கேள்விகள் கேட்டார். ரமணி, அனுராதா, ரேகா மூவரோடும் தனித்தனியாய்ப் பேசினார். போகும் முன்னால் ஹாலில் நின்று கொண்டு எல்லோரையும் உத்தேசித்துப் பேசினார்—

‘இந்த ஹாஸ்டலில் என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியும். நான் போன பிறகு என்ன நடக்கும் என்றும் எனக்குத் தெரியும். ஆனால் உங்களுள் யாருக்காவது ஏதாவது சொல்ல வேண்டியிருந்தால் என் ஆபீசிற்கு வந்து சொல்லலாம். அவங்க பெயரோ, அவங்கச் சொன்ன விஷயங்களோ வெளியே வராமல் கேசை நடத்து

வேன் என்று உத்திரவாதம் 'தருகிறேன்'— என்று சொல்லி விட்டு அவர் போய் விட்டார். அவ்விடத்தில் ஊசி விழுந்தாலும் சேட்டுமட்டியான நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

சரியாய் பத்து நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு கிரண்மயி இருபத் திரெண்டாம் நம்பர் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

அவன் எதிர்பார்த்தாற் போலவே அனுராதா மிகவும் அப்சேட் ஆகியிருந்தாள்.

அவ்வாறு செய்யச் சொல்லி வேங்கடரத்தினத்திற்கு அவள்தான் ஆலோசனை சொல்லியிருந்தாள். இரும்பு லையை வேண்டுமானால் பழுக்கக் காய வேண்டியது அவசியம்.

வேங்கடரத்தினம் அனுராதாவைப் பலவித கேள்விகள் கேட்டு வதைத்தார்.

இவ்வாறு கேள்விகளைக் கேட்பதால் யாருமே உண்மையைச் சொல்லிவிட மாட்டார்கள் என்று தெரியும் அவருக்கு கிரண்மயிக்கும் அது தெரிந்ததுதான்.

ஆனால் நீதி சாஸ்திரத்தால் செய்ய முடியாத காரியத்தைச் சில சமயங்களில் மனோத்தத்துவ சாஸ்திரம் செய்து விடுகிறது.

இப்பொழுது அவன் செய்யப் போவதும் அதைத்தான் அந்தச் சமயத்தில் அனுராதாவுக்குத் தன் வருத்தத்தைச் சொல்லிக் கொள்வதற்கு ஒரு துணை வேண்டும்.

மனம் விட்டுப் பேசுவதற்கு ஒரு சிநேகிதி வேண்டும், இதெல்லாம் கிரண்மயிக்குத் தெரியும்.

கிரண்மயி எதிர்பார்த்தாற்போல ராதா உறங்கவில்லை. சட்டிலில் படுத்தபடி ரூனியத்தைப் பார்த்தபடி யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

சந்தடி கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள் அவள் கண்களில் நீர்...

'ராதா அழுகிறாயா? என்ன நடந்தது?' கிரண்மயி கலங்கிப் போய்விட்டாற்போல நடித்தபடி கேட்டாள். ராதா தேம்பித் தேம்பி அழுத் தொடங்கினாள்.

'அழுவலட்சுமியைப் பற்றி ஞாபகம் வந்துவிட்டதா?

உனக்கு நல்ல சிநேகிதி அல்லவா? அழாதே ராதா கம்மாயிரு, நடந்ததை நினைத்து அழுதுக் கொண்டிருப்பதால் என்ன லாபம்? 'என்றாள் கிரண்மயி தேற்றுவதுபோல.

'அதில்லை கிரண் இவங்களளாம் சேர்ந்து லட்சுமியை எவ்வளவு நிச்சமாய் விவரிக்கிறாங்க, அது உண்மையில்லை எல்லாம் பொய். அவங்களுக்கே தெரியாமல் அவளை ஒரு ஊர் சுற்றியாய் வர்ணித்திருக்காங்க. செத்தவங்களைப்பற்றித் தெரிந்தாலும் கெட்டதாய்ப் பேசக்கூடாதும்கூட இவங்களோ இல்லாத கதையையெல்லாம் இட்டுக்கட்டிச் சொல்றாங்க. அந்த லாயிரோ இன்னும் மேல்! தன் கன்னிண்ட்டை காப்பாற்றணும்னு லட்சுமியை ஒரு கால் கேர்னைப் போல விவரிக்கிறார்.

லட்சுமி எவ்வளவு நல்லப் பொண்ணுன்னு எனக்குத் தெரியும் என்றாள் தேம்பிக் கொண்டே.

'அப்படினால் அந்த விஷயத்தை எல்லோருக்கும் முன்னால் சொல்லியிருக்கணும்!'

'எப்படிச் சொல்லுவேன்? போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட்டில் அவள் கன்னிப்பெண் இல்லை என்று தெரிந்

ததும், அந்தப் பாயின் உடலை வந்துக்கொண்டு கண்டபடி பேசுகிறாங்க. அதற்கு என்னால் பதில் சொல்ல முடியும்தான். உனக்குத் தெரியும்தான் துக்கம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

கிரண்மயி அவளுக்குப் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு பரிவோடு தலையைத் தடவிக் கொண்டே சொன்னாள்.

'உன் மனதில் எப்படிப்பட்ட எரிமலை வெடித்துக் கொண்டிருக்கும்னு என்னால் புரிஞ்சுக்க முடியுது ராதா. ஆனால் அதை உனக்குள்ளேயே புதைத்துப் புதைத்து வெச்சிட்டிருக்கிற வரைக்கும் அது உன்னை வருத்தப்படுத்திட்டே தான் இருக்கும். என்னிடம் சொல்லச் சொல்லி கேட்கமாட்டேன் நான். ஆனால் நல்ல சிநேகிதிக் யாரிடமாவது சொல்லிக் கொண்டால் இவ்வளவு வேதனை இராது. அப்போது உனக்கு ஆறுதல் கிடைக்கும்?'

அனுராதா வெகு நேரம் வரை பதிலே பேசவில்லை! திரும்பவும் தன் நரகலோகத்திற்குள் நுழைந்து விட்டாளா? இப்பொழுது மட்டும் சொல்லாமல் போனால் இனி அவளிடமிருந்து எதையும் எதிர்பார்க்கக்கூடாது.'

'உனக்கு அபூர்வலட்சுமியைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளணும்னு இருக்கா கிரண்மயி?' திடீரென்று கேட்டாள் அனுராதா.

'இருக்கு. எவ்வளவு தடவை அதைப்பற்றிப் பேச்செடுத்தாலும் நீ பேச்சை மாற்றி விடுகிறாய். அதனால்தான் நான் துருவித் துருவிக் கேட்கவில்லை. அவள் வாழ்க்கை ஏன் அவ்வாறு ஆயிற்று என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று வெகு நாட்களைய் நினைத்துட்டிருக்கேன்.'

அனுராதா கட்டிலை விட்டு எழுந்திருந்து சூட்கேசின் பூட்டைத் திறந்து இரண்டு புத்தகங்களை வெளியே எடுத்தாள்.

திரும்பவும் உடனேயே பூட்டிவிட்டாள். கிரண்மயி டென்ஷனோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

'இவை லட்சுமியின் டைரிகள். இதைப்படித்தால் அவள் எப்படிப்பட்டவள் என்றும் அவள் மனநிலை எப்படிப்பட்டதுன்னும் தெரிந்து விடும். அதற்கப்புறம் எனக்குத் தெரிந்ததை நான் சொல்றேன். ஆனால் ஒரு விஷயம். லட்சுமியின் டைரி என்னிடம் இருப்பதாய் யாருக்கும் தெரிந்துவிடக் கூடாது. நான் ஏன் இவ்வாறு சொல்கிறேன் என்று அதைப் படித்த பிறகு உனக்கே புரியும்.'

'சரி. ஆனால் இவற்றை உன்னிடம் ஏன் வெச்சிட்டிருக்கிறாய்? அவங்க அம்மா அப்பா வந்திருந்த போது ஏன் கொடுக்கவில்லை?'

'அதான் சொன்னேனே, அதைப் படித்த பிறகு உனக்கே தெரிந்து விடும்னு. சிநேகிதர்களிடம் மட்டுமே சொல்லிக் கொள்ளக் கூடிய விஷயங்கள் — தாய்தந்தையர் அக்கா தங்கைகளிடம்கூடச் சொல்லிக் கொள்ளக் கூடாத விஷயங் சில உண்டு. இவற்றைப் படித்து விட்டு அவங்க வருத்தப் படுவாங்கன்னு தெரியும். தெரிஞ்சும் ஏன் அவங்களை வருத்தப் படுத்தணும்! அதனால்தான் தரவில்லை. தரவும் விரும்பவில்லை. உனக்கு லட்சுமியின் வாழ்க்கையோடு எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லாததால் நீ படித்தாலும் லட்சுமியின் ஆத்மசாந்திக்கு பங்கம் ஏற்படாது. அவளைப்பற்றி உன்னோடு பேசினால் — நீ சொன்னது போல எனக்குக் கூட மன நிம்மதி கிடைக்கிறாப் போல ஆறுதலாயிருக்கிறது' என்றாள் அனுராதா கிரண்மயி தடுமாற்றமடைந்தாள்.

தான் யார் என்றுத் தெரிந்தால் ராதா தன்னை மன்னிப்பாளா? இது நம்பிக்கைத் துரோகம் ஆகாதா? என்றெண்ணிக் கொண்டாள். திரும்பவும் இன்னொரு யோசனை—தான் செய்வது நல்ல காரியந்தான். ஒரு உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தான் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்

என்று நினைக்கிறாள், அவ்வளவுதான். இந்த டைரியின் மூலமாய் ராயன்னா குற்றவாளி என்று தெரிந்தால், நானும் அவனை மன்னிக்க மாட்டாள். இனி யோசனை எதற்கு? டைரிகளைப் பக்கத்தில் வைத்து விட்டு

‘அனுராதா, நான் கேட்கும் ஒரு கேள்விக்குப்பதில் சொல்லுவாயா?’ என்று கேட்டாள்.

‘ஏன்? சந்தேகம் எதற்கு? கேள்’ என்றாள் அனுராதா.

‘ராயன்னாவை உனக்கு நன்றாய்த் தெரியுமா? அவரைப் பற்றி உன் அபிப்பிராயம் என்ன?’

‘எனக்கு அவரை நன்றாய்த் தெரியும். எல்லோருமாய்ச் சேர்ந்து டின்னருக்கும் மற்றவைகளுக்கும் போவோம்.

அவர் என்னைவிட லட்சுமியோடுதான் சுவாதினமாய் இருப்பார். எனக்குத் தெரிந்தவரையும் அவர்களுக்கிடையே வேறு எந்த விதமான சம்பந்தமும் இல்லை. ஆனால் அந்தக் கடைசி நாளில் என்ன நடந்ததுன்னு எனக்குத் தெரியாது. லட்சுமியின் கடைசி டைரி கிடைத்தால் எல்லாம் வெளிப்பட்டு விடும். ஆனால் அது எனக்குக் கிடைக்க வில்லை. என்னவாயிற்றோ தெரியவில்லை.’

‘அவங்க அப்பா எடுத்துட்டுப் போயிட்டாரோ என்னவோ?’

‘இல்லை. எனக்கு முன்னடியே அவங்க டைரியைத் தேடினதைப் பார்த்தேன். ஒன்றுமே தென்படலை. இவைகளையாவது லட்சுமிஎன்னிடமே கொடுத்து பத்திமாய் வைத்திருந்தாள். ஆனால் அந்தக் கடைசி டைரியை எங்கே வைத்தானோ தெரியாது. ஒருக்கால் கொலையாளின் கையில் சிக்கியிருக்கும்!’

‘லட்சுமியின் சாமான்கள் எல்லாம் என்னவாச்சு? அவங்க அம்மா அப்பா எடுத்துட்டுப் போயிட்டாங்களா?’

‘இல்லை. எல்லாம் அந்த அறையில்தான் இருக்கின்றன அதையெல்லாம் எடுத்துட்டுப் போகலை; ‘யாருக்காவது கொடுத்து விடுங்கள்’ என்று வார்டனிடம் சொல்லிட்டுப் போனாங்க, அவற்றைப் பார்த்துட்டிருந்தால்கூட வருத்தத் தானே? அந்த அறையில் இருப்பதற்கு எப்படியும் யாருமே சம்மதிக்கவில்லை. அதனால் அங்கேயே அப்படியே இருக்கு.

கிரண்மயிக்குக் கொஞ்சம் ரிலீஃபாய் இருந்தது. அவ்விடத்திலேயே உட்கார்ந்து கொண்டு லட்சுமியின் டைரியில் முதல் பக்கத்தைப் புரட்டினாள்.

லட்சுமிக்கு டைரி எழுதும் பழக்கம் சிறுவயதிலிருந்தே இல்லை. பத்தாங்கினாஸ் படிக்கும் போது தொடங்கினாள். அதனால் முதல் டைரியில் அதுவரை நடந்ததன் வாழ்க்கையைப்பற்றி நினைவில் இருந்ததையெல்லாம் எழுதியிருந்தாள்.

வேடஸ் ஹாஸ்டல்

அத்தியாயம் — 6

இன்றைக்கு ஜனவரி பதினைந்து. என் பிறந்த நாள். எனக்குப் பதினைந்து வயது நிரம்பிவிட்டது. இவ்வளவு நாளாய் டைரி எழுதவேண்டும் என்ற யோசனையே வந்த தில்லை. சமீபத்தில் சத்யவதி டீச்சர் ஏதோ சந்தர்ப்பத்தில் டைரியைப் பற்றிப் பேசினார்.

‘டைரி எழுதுவது நல்ல பழக்கம். இப்பொழுது என் றில்லை. கொஞ்சநாள் கழித்து வாழ்க்கையின் கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளைப் புரட்டிப் பார்த்தால் ஏற்படும் ஆனந்தம் இவ்வளவு அவ்வளவு இல்லை. டைரி அந்தராத்மாவுக்கு மறு உருவமாய் இருக்க வேண்டும். நம்மிடையே ஏற்படுகிற மாறுதல்களை மனதிற்குள் புதைத்துக் கொள்வதை விட, காகிதத்தில் எழுதி வைப்பது நல்ல பழக்கம். ஆத்ம பரி சோதனைக்கும், வளர்ச்சிக்கும் அது உபயோகப்படும். இன்றைக்கும் நாளைக்கும், மனதில் ஏற்படுகிற மாறுபாட் படிந்துச் சிதறாத சாட்சி டைரிதான்’ என்றார் டீச்சர்.

‘எல்லோரும் மனதிலிருக்கும் உணர்ச்சிகளை சங்கோஜ மில்லாமல் டைரியில் எழுதிட முடியுமா டீச்சர்? வீட்டில் இருக்கிறவங்க படித்துவிடுவாங்களே, கேலிசெய்ய மாட்டாங்க னா?’ என்று கேட்டாள் சியாமளா.

‘நாம்ப சொல்ற வார்த்தைகளை வாயால் கேட்டுக்க லாமே தவிர, தவறிப்போய்கூட யாரும் டைரியைப் படிக்கக் கூடாது. அது பண்பில்லை. இந்த விஷயத்தை வீட்டில் கூட எல்லோரும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். மனதில் பிரதி பிம்பம் டைரி பர்மியிஷன் இல்லாமல் அதைப் படிப்பது தப்பு’ என்றார் டீச்சர்.

என் வீட்டார் பண்பற்றவர்கள் அல்ல. அது என் அதிர்ஷ்டம். அதோடு கூட அவர்களிடமிருந்து மறைத்து வைக்க வேண்டிய விஷயமும் எனக்கு எதுவுமே இல்லை.

இன்று காலையில் யாரோ தட்டி எழுப்பவே விழிப்பு வந்தது. கண்களைத்திறந்தால் எதிரே ஜிம்மி, அதன் கழுத்தில் ‘ஹாப்பி பர்த்டேடுயூ’ என்ற போர்டு தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஷேக் ஹேண்ட் தரச்சொல்லி கையை நீட்டிற்று. எவ்வளவு சந்தோஷமாய் இருந்தது! பரத்திற்கு இப்படிப்பட்ட ஐடியாக்கள் வந்து கொண்டிருக்கும். அவனைத் தேடுவதற்குள்ளாகவே கட்டிலுக்குக் கீழேயிருந்து எழுந்து வந்து மேலே விழுந்தவன், ‘ஹாப்பி பர்த்டே அக்கா’ என்றான்.

உற்சாகமாய் எழுந்து வாஷ் பேஸினை நோக்கி நடந் தேன். பக்கத்திலேயே ஸ்டூலின் மீது எனக்குப் பிடித்த சிவப்பு ரோஜாப்பூக்களைக் கொத்தாய் வைத்திருந்தார்கள் யாரோ.

பக்கத்திலேயே என் பிரெஷ்கழில் பேஸ்ட்டைப் போட்டு ரேடியாய் இருந்தது. இது எங்கள் செளந்தர்யாவின் வேலை. பிரெஷ்ஷை எடுத்து வாயில் வைக்கப் போனவன் நின்று விட்டேன் கண்ணாடியில் பேஸ்ட்டால் ‘ஹாப்பி பர்த்டேடுயூ’ என்று எழுதியிருந்தது. ஈரத்துணியால் மளமளவென்று துடைத்தேன். அப்பா பார்த்தால் அவளைத் திட்டுவார். என் பிறந்தநாளன்றைக்கு அவள் திட்டு கேட்டுக் கொண்டா லும் எல்லோருக்கும் வருத்தந்தான். அவர் அவ்வாறு திட்டக் கூடியவரும் இல்லைதான். ஆனாலும் விணாக்கி வீட்டாள் என்று வருந்துவாரோ என்னவோ?

‘அக்கா, அக்கா, ஒரு தடவை வாசலுக்கு வந்து பாரு’ பரத் வந்து சொன்னான். பிரெஷ்ஷை வாயில் வைத்துக் கொண்டே போனேன். அக்கா விதம் விதமான நிறங்களில் கோலம் போட்டிருந்தாள். கோலத்தைச் சுற்றிலும் ‘ஹாப்பி பர்த்டேடுயூ டியர் சிஸ்டர்’ என்று எழுதிக் கொண்டிருந்

தான். அது எழுந்தாய் தோன்ற வில்லை. பூமாலையாய்த் தென்பட்டது.

‘தேங்க்ங்ஸ் அக்கா’ என்றேன்.

லேசாய் கிரித்தான். அக்கா கிரித்தான் எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறது ‘வசந்தம் மலர்ந்தாற்போலவே இருந்தது அவள் பெயரே வசந்தலட்சுமி.’

அத்தனைப்பேருந்தான் எவ்வளவு அழகாய் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்! இந்த வீட்டாரிடம் நான் மனதிற்குள் ஒளித்து ரகசியமாய் வைக்கக்கூடிய விஷயந்தான் ஏது? அம்மா எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டினாள். புத்தாடை உடுத்திக்கொண்டு பாதத்தில் விழுந்து வணங்கினேன்.

‘பதினைந்து வயதுப் பெண்ணாயிட்டாய். அதாவது பெரிய பெண்ணாகக் கொண்டிருக்கிறாய் என்று அர்த்தம். எந்த வேலையாய் இருந்தாலும் யோசித்துப் பார்த்துதான் செய்யணும் இனிமேல்’ என்றாள். காபி தம்ளரைக் கொடுத்தாள் அப்பாவுக்கு நானே போய் காபியைக் கொடுத்தேன். பாதத்தில் விழுந்து வணங்கும்போது அவரோ ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. ஆனால் தலைமேல் வைத்த கை ஆசீர்வாதம் பண்ணுவது போலிருந்தது. அவர் அதிகமாய்ப் பேசமாட்டார். ஆனால் அந்த அன்பும் பரிவும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் எங்களுக்கு நன்றாய்ப் புரிந்து கொண்டேயிருக்கும்.

‘எப்பொழுதும் புது உடை உடுத்திக்கொள்வதும், அம்மா தருகிற ஸ்லீட்டை சாப்பிடுவதுந்தான் நடந்து வருகிறது. இந்த முறை பதினைந்து வயது வந்துடுத்து இந்தச் சின்னப் பரிசை வாங்கிக்கொள்ளம்மா’ பாக்கெட்டைத் தந்தார். வெளியே சுற்றப்பட்டிருத்த கலர் காகிதத்தைப் பிரித்தேன். அழகான தோலால் பௌண்ட் பண்ணப்பட்ட டைரியும் இன்னொரு புத்தகமும் இருந்தன. தேற்றிரவுட்சர் சொன்ன

விஷயங்களையெல்லாம் வழக்கப்பிரகாரம் இரவு சாப்பிடும் போது உளறி விட்டேன். அதை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு தந்திருப்பார் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

‘உன் பிறந்தநல்ல நாள் வேறென்ன இருக்கு? இன்றைக்கே டைரியை எழுதத்தொடங்கு. அந்த புத்தகம் கூட ரொம்ப நல்ல புத்தகம், என்று டைரியோடு சேர்த்து இன்னொரு புத்தகத்தையும் தந்தார். இதன் பெயர் டைரி ஆஃப் ஏன் ஃபிராங்க் இரண்டாம் உலகமகாயுத்த சமயத்தில் நாஜி சேனை வீரர்களின் வசம் சிக்கிக் கொண்டு விடாமல் ஒரு ரகசிய வீட்டில் கழித்து வந்த யூதக் குடும்பம் அது உன் வயதுகூட இல்லாத அந்தப் பெண் மூன்றாண்டு காலம் தான் கழித்த ரகசிய வாழ்க்கையையும் தன்னிடம் ஏற்பட்டு வந்த மாறுதல்களையும் எவ்வளவு நன்றாய் எழுதியிருக்கிறாள் தெரியுமா அந்த டைரியில்? அது உலகப்புகழ்ப் பெற்ற புத்தகமாய் மாறிவிட்டது. உன் வயதுப் பெண்கள் எல்லோரும் படிக்க வேண்டிய புத்தகம்’ என்றார் அப்பா.

ஊரிலிருந்து அப்பாவும் தாத்தாவும் வந்தார்கள். சித்தி எனக்காக ஸ்பெஷலாய் ஊரிலிருந்து கடலை உருண்டைகளைச் செய்து அனுப்பியிருந்தார்.

சித்தப்பா உடைகளை அனுப்பிவைத்திருந்தார். அவர்கள் அத்தனை தூரத்திலிருந்து வருவார்கள் என்று எண்ணியிருக்கவில்லை. என் பிறந்த நாளை இவ்வளவு பேர்களும் நினைவில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால் எனக்கு மிகவும் பெருமையாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருந்தன. எல்லோரும் இவ்வாறு நடக்காது என்று நினைத்தேன்.

I am Happy.

முதல்நாள் எழுதிய டைரியைப் படித்துப்பார்க்கச் சொன்னேன் அப்பாவிடம்.

‘வேண்டாம்மா, நீ நன்றாய் எழுதிட்டே வா’ என்றார். தினந்தோறும் எழுதுவதற்கு என்ன தான் இருக்கும்? செனத்தர்யா, பரத் செய்த குறும்பு வேலைகளையும், ஜிம் மியைக் கொண்டு ஆடவைத்த ஆட்டங்களையும், அக்கா போட்ட புதுக்கோலமும், அம்மா செய்த புது சமையலையும் தான் தினந்தோறும் எழுத வேண்டும். அதைப்பற்றிச் சொன்னபோது அப்பா சிரித்தார்.

‘ஏம்மா, உன்னைப்பற்றி நீ எழுத எதுவுமே இல்லையா?’ என்றார். என்னைப்பற்றி நான் எழுதிக் கொள்ளக்கூடிய விசேஷங்கள் தினந்தோறும் என்னவிற்குப் போகிறது?

‘பதினைந்து வருஷமாய் டைரி எழுதவேயில்லையே, அந்த விஷயங்களையெல்லாம் உனக்கு ஞாபகத்தில் இருக்கும் படியாய் எழுதிவைத்துக்கொள்ளலாம் இல்லையா?’ என்றார் உண்மைதான். நாளைக்கே தொடங்கிவிட வேண்டும்.

நான் ஜனவரி பதினைந்தாம் தேதியன்று பிறந்தேன். அதாவது சரியாய் காணும் பொங்கலன்றைக்கு நான்கு நாட்களுக்கு முன்னாடியே அம்மா ஆசுபத்திரியில் சேர்ந்து விட்டாங்களாம். பாவம், நாலு நாட்கள் வலியெடுத்துக் கொண்டேயிருந்ததாம். அதையும் விட முக்கியமாய் பண்டிகையன்றைக்கு வீட்டில் இல்லாமல் போயிட்டேனே என்று வருந்தினாளாம்.

அப்பொழுது தாத்தா, பாட்டி, சித்தி, சித்தப்பா எல்லோருமாய் ஒரே ஊரிலேயேதான் இருந்துவந்ததால் யாருக்கும் எந்தக் கஷ்டமும் ஏற்படவில்லை. அப்பா உத்யோக ரீதியாய் வேறு ஊருக்கு மாற்றலாகும் வரை

எல்லோருமே கூட்டுக் குடும்பமாய்தான் இருந்துவந்தார்கள். சித்தப்பாவும் சித்தியும் எங்களுடன் மிகவும் பாசத்தோடு இருப்பார்கள். அம்மாவும் சித்தியும் சொந்த அக்காதங்கைகளை விட அன்பாய் இருப்பார்கள். எங்கள் குடும்பத்தைப் பார்த்தாலே, ஊரிலிருக்கே பிடிக்கும். இரண்டு அதைகளும் ஊரிலிருந்து வந்துவிட்டால் எங்களுக்குப் பண்டிகை தான்.

எனக்கு நன்றாய் நினைவிற்குமிருந்தது, அம்மாவும் அப்பாவும் நானும் ஒரு மாதக் குழந்தையான தங்கையைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு தாத்தாவின் வீட்டிற்குப் போனோம்.

எங்கள் ஊருக்குப் போக வேண்டுமானால் கூண்டு வண்டியில் தான் போக வேண்டும். எருதுகள் பூட்டிய மண்டி.

சிறுவயதில் ஒவ்வொரு கோடை விடுமுறையிலும் எனக்கு இது அனுபவப்பட்டது தான். எனக்கு என்றால் எனக்கு இல்லை. என் தாயிடம் கண்டேன் — ஊர்கிட்டே நெருங்க நெருங்க வரும் சிரிப்பை அடக்கிவைத்துக் கொள்ள அரும்பாடுபட்டுக் கொண்டிருப்பார் என் தாய். பிறகு நாங்கள் என் தந்தையோடு சேர்ந்துக் கொண்டு என் தாயை நன்றாய் அழ வைப்போம்.

‘அதோ பாருங்கப்பா! அம்மா எப்படி சிரிக்கிறாங்கன்னு அவங்க அம்மாவிடம் போகப் போறோம்னு...’ என்று நான் சொன்னால், ‘ஆமாமாம்..... உண்மைதான்’ — என்று அப்பா ஒத்துப் பாடுவார்.

கைக் குழந்தையை இருப்பில் வைத்துக் கொண்டு கூண்டு வண்டிக்குள்ளிருந்து இறங்கும் தம் ஊர் பெண்ணை வீதியெல்லாம் வைத்த கண் எடுக்காமல் ஆர்வத்துடன் பார்க்கும். முதலில் திருஷ்டி சுற்றிப் போட்டு விட்டுத் தான் பிறகு உள்ளே வரவிடுவாள் பாட்டி! பிறந்த வீட்டில் காலடி எடுத்த

வைத்ததும் அம்மாவின் கண்கள் நான் எவ்வளவு சந்தோஷத் தால் மினுமினுக்கும்!

கைக்குழந்தையைப் பாட்டியிடம் தந்துவிட்டு மெதுவாய் கொல்லைப் பக்கமாய் போய் விடுவாள். செடிகளையெல்லாம் பெயரிட்டுப் பெயரிட்டு அழைப்பாள். பதினாறு வயது சகவாஸமல்லவா?

கொல்லை யில் அரளிமரத்திற்கும் பக்கத்திலிருந்த வினாற்றிலிருந்து நீர் சேர்ந்த கால்களைக் கழுவிக்கொண்டிருக்கும்போது, மேலேயிருந்து அரளி இலைகள் வந்துட்டாயா சீதா?— என்பது போல காற்றிற்கு சலசலவென்று சப்தமிடும்.

.....அக்கா வருடப் பிறப்பன்று பிறந்தாள் அதனால் அவள் பெயர் வசந்த லட்சுமி.

இனி நான் மிக ஆர்பாட்டத்துடன் பிறந்தேனாம். ஒரு வாரம் வரை நான் பிழைப்பேனோ மாட்டேனோ என்றெண்ணிக் கொண்டிருந்தார்களாம். பிழைப்பேன் என்ற நம்பிக்கையே இல்லையாம். அம்மா ஒரே அழகையாம். மொத்தத்தில் பிழைத்துத் தேறிவிட்டேனாம்

அதனால் எனக்கு 'அபூர்வவட்சுமி' என்று பாட்டி பெயர் வைத்தாராம். 'உன் உடம்பிற்கு பலம் கூடி விட்டதே தவிர மனதிற்கு இன்னும் வரவில்லை. அக்காவும் தங்கையும் பக்கத்தில் இருந்தாலையொழிய கவளம் இறங்காது உனக்கு இப்படி இருந்தால் எப்படிப்பிழைக்க முடியும்?' என்பாள் அம்மா.

உண்மைதான் அவர்கள் இல்லாமல் என்னால் ஒரு நாள் கூட பிழைக்க முடியாது என்று தோன்றுகிறது. என் தங்கை மிக அழகாய் இருப்பாள். அவளுக்கு செளந்தர்ய லட்சுமி என்று பெயர் வைத்தார்கள்.

என் முதல் போட்டோ என் ஒரு வயதில் எடுக்கப் பட்டது. ஒல்லியாய், தேய்ந்து மாய்ந்து இருந்தேன் அதில். போட்டோவில் சரியாய் கூடத் தென்படவில்லை. இரண்டு வயதிற்குட்போது அண்டர் வேருடன் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தபோது எடுத்த போட்டோ மிக அழகாய் விழுந்திருந்தது. ஐந்தாவது வயதில் அம்மாவின் ஐந்து வடம் சங்கிலியை என் கழுத்தில் போட்டு எடுத்திருந்த போட்டோவை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். எல்லாவற்றையும்விட அக்காவின் மடியில் நான் படுத்துக் கொண்டிருக்க, தங்கை அழுதுக் கொண்டேயிருக்கும் போட்டோ மிக அருமையாய்த் தோன்றும் எனக்கு.

அக்காவுடன் சேர்ந்து பள்ளிக்குப் போனது நன்றாய் நினைவிருக்கிறது அக்காவுக்குப் படிப்பில் ஆர்வம் இல்லை. இரண்டு முறை ஸ்பெயிலாகி விட்டாள். எட்டாம் வகுப்பில் இருவருமாய் சேர்ந்து படித்தோம்.

நான் பாசாசி விட்டேன். அவள் பெயிலகிப் படிப்பை விட்டு விட்டாள். பிரைவேட்டாய் மெட்ரிக் பரீட்சை எழுத ஆயத்தமாகிவிட்டாள். படிப்பில்லாவிட்டாலும் அவளுக்குத் தெரியாத கலை இல்லை. நன்றாய் சமைப்பாள் விதம் விதமான தையல்கள் வரும் அழகாய் கோலங்கள். வீட்டை ஒழுங்காய் வைத்திருப்பாள் எப்பொழுதும் எதாவது ஒரு வேலையைப் செய்து கொண்டிருப்பாள். வீட்டில் எந்த அறைக்குள் அடியெடுத்து வைத்தாலும் அவள் தைத்த டிணைனோ, பின்னிய வேலோ தென்படும்.

நான் முதல் முதலாய் நடக்கத் தொடங்கியது ஒன்றரை வயதிலாம். அபூர்வ உடம்பாதலால் எல்லாமேதாமதம்தான். ஆறுமாதத்திற்குப் பிறகுதான் குப்புற விழுந்தேனாம். ஒரு வயது வரை உட்காரவே வரவில்லையாம். நான் முதல் முதலாய் பேசிய வார்த்தை 'அம்மா' இல்லையாம் 'அக்கா'

என்றேனாம். அதனால்தான் அக்காவுக்கு என் மேல் கொள்ளை அன்பு.

அப்பாவுக்கு என்னை நன்றாய்ப் படிக்க வைக்கவேண்டும் என்ற ஆசை. 'இதுக்கு பலம் இல்லையே தவிர, புத்தி அபாரம்' என்பார்.

ஸ்கூலில் சேர்த்தபோது எஞ்சிய பசங்களைப் போல நான் அழவில்லையாம். நேராய் உச்சரிடம் போய் வம்புப் பேசினேனாம்.

அப்பா இப்பவும் அதைச் சொல்லிச் சொல்லிச் சிரிப்பார் விளையாட்டுக்களில் பங்கெடுத்துக் கொள்ள எனக்குச் சக்தி இல்லை. ஓவியம் நன்றாய்வரைவேன். நன்றாய்ப் போடவந்த தால் சித்தப்பா லீவு நாட்களில் படம் வரையக் கற்றுத்தந்தார். நான் முதலில் போட்ட படம் 'அம்மா' அம்மா அதை பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறாள். அம்மாவுக்கு நான் கொடுத்திருக்கும் பரிசு அது ஒன்று தான். தம்பிக்குக் கிரிக்கெட் என்றால் உயிர்.

நான் மூன்றாம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தபோது எனக்கு விளையாட்டு அம்மை போட்டு நன்றாய் ஜீரம் வந்து விட்டது. அம்மாவோடு அப்பாவும் இரவெல்லாம் ஆபீசில் வேலை செய்து விட்டு வந்தாலும் ராத்திரியில் படுக்க போகமாட்டார். ஒரு முறை எனக்கு நன்றாய் நினைவிருக்கிறது நள்ளிரவில் விழிப்பு வந்தது. தாகம் எடுத்தது. அப்பா 'என்னம்மா?' என்றார் 'தூங்கலையாப்பா?' என்றேன். உனக்கு இப்படி இருக்கும் போது எனக்குத் தூக்கம் எப்படிம்மா வரும்? என்றார். எனக்கு அழுகை வந்தது. அது என்றமே மறக்கமுடியாத காட்சி. அப்படிப்பட்ட தந்தைக்கு நான் மகளாய்ப் பிறந்தது நான் செய்த அதிர்ஷ்டம் என்று தோன்றிற்று.

என்பதினைந்து வருட வாழ்க்கையை நன்றாய் அலசி ஆராய்ந்துப் பார்த்துக் கொண்டால் என் மனதை நெகிழ்த்திய விஷயம் ஒன்று உண்டு. இவ்வளவு ஆண்டுகளில் என்

னையோ என் தம்பி தங்கை, அக்காலையோ, அப்பாவும் அம்மாவும் ஒரு தடவைகூட அடித்ததில்லை. அன்புஒன்றைத் தவிர எரிச்சலையோ கோலத்தையே காட்டியதில்லை.

எங்கள் மீது. எங்களால் ஏதாவது தப்பு நேர்ந்து விட்டால் உட்கார வைத்து இதமாய் எடுத்துச் சொல்லுவார். அவர்களின் நல்ல குணந்தான் எங்களை எந்தத்தப்பும் செய்ய விடவில்லையோ, என்னவோ? நாங்கள் தப்பு செய்தால் அது அவர்களை தண்டிப்பது போலாகும் என்று தோன்றும். எங்களுக்கு

முதல் டைரிலைப் படித்து முடித்ததுமே கிரண்மயி அபூர்வலட்சுமியின் உடம்பத்தில் தானும் ஒரு நபராகி விட்டாற்போல உணரத் தொடங்கினாள். லட்சுமி உண்மையிலேயே அபூர்வமாய்த் தான் வளர்ந்திருக்கிறாள். பசங்களிடையே எந்த விதமான அதிருப்தியும் இருந்ததில்லை. பணத்தின்மீதோ நகைநட்டுக்களின் மீதோ மேர்க்கம் கிடையாது. அந்த விஷயங்களுக்கே அவள் முக்கியத்துவம் தரவில்லை. அக்கா தங்கைகளுக்கிடையே அருவைய இல்லை. அக்குடும்பமே அத்தனைப் பேருடைய சந்தோஷத்துடனும் பின்னிப் பிணைந்திருக்கிறது என்பது டைரி மூலமாய் தெரிந்தது.

இண்டரில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது லட்சுமி ஓவியவகுப்பிற்குப் போய் அக்கலையில் அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்திக் கொண்டதைப்பற்றியும் டைரியில் எழுதியிருந்தாள். 'தான் தயாரித்த ஸ்கெட்சு புத்தகத்தைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தாள்' அதைத்தம்பியின் பிறந்த நாளன்றைக்குப் பரிசாய்த் தந்தால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைவான் என்பதைப்பற்றியும் விவரித்திருந்தாள்.

கிரண்மயி ஒரு விஷயத்தை நன்றாய்க் கவனித்தாள். அபூர்வலட்சுமி கிரிக்கெட்டைப் பற்றியும் சினிமா ஆக்டர்

களைப்பற்றியும் நிறைய எழுதியிருந்தாலும் அவர்களுடைய கவையைப் பற்றிதான் உயர்வாய் எழுதியிருந்தானே தவிர, அவர்களின் பெர்சனல் விஷயங்களைப் பற்றி எதுவுமே எழுதவில்லை. குறிப்பிட்ட உடையில் ஸ்மார்ட்டாய் இருந்தார் என்றோ குறிப்பிட்ட போசில் அழகாய் தென்பட்டார் என்றோ எங்குமே குறிப்பிடவில்லை. அவள் அவர்களை அந்தக் கண்ணோட்டத்துடனேயே பார்க்கவில்லை என்று புரிந்தது.

கிரண்மயி டைரியை முடிவடைத்து விட்டு யோசனையில் ஆழ்ந்தாள். அவள் குடும்பத்திற்கும் லட்சுமியின் குடும்பத்திற்கும்தான் எவ்வளவு வேறுபாடுகள்! மத்த சப்பந்தத்தைத் தவிர தமக்குள் எந்த விதமான பந்தமும் ஏற்படவில்லை. அன்பும் பாசமும் பிணைந்த புதர்விட்டு அவர்களுடையது. தந்தை அவளை என்றுமே வெளிமாவுக்கோ, கடைக்கு அனுக்கோ கூட்டிச் சென்றதேயில்லை. லட்சுமி முதல் முதலில் சின்னவயதில் பார்த்த சினிமா 'மாயாபஜார்' என்று குறிப்பிட்டிருந்தாள். சிறுவயதில் டார்த்துமகிழ்வதற்கும், வயது வந்த பிறகு திரும்பவும் பார்த்துப் புரிந்துகொண்டு மகிழ்வதற்கு குள்ள வித்தியாசத்தை விவரித்து எழுதியிருந்தாள் லட்சுமி? எத்தனைப் பேர் தந்தைகளுக்கு அந்த யோசனை இருக்கும்?

அவ்வளவு அன்பும் பாசமும் சூழ்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்திருக்கும் லட்சுமியின் மரணம் எப்படிப்பட்ட புயலைத் தோற்றுவித்திருக்குமோ! லட்சுமி இனித் தம்மிடையே இல்லை என்ற யோசனை எவ்வளவு அமைதியின்மையைத் தோற்றுவித்திருக்கும்! எந்தப் பண்டிகை வந்தாலும், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தம்மிடையே இல்லாத அப்பெண்ணைப் பற்றி நினைத்து அவர்கள் எவ்வளவு துக்கமடைந்திருப்பார்கள்! எவ்வளவு குமுறிக் குமுறி அழுதிருப்பார்கள்! எவ்வளவு வேதனையான அவஸ்தை அது! அந்தச் சூழ்நிலையிலிருந்து தேறிக்கொண்டு அவர்கள் சாதாரணமாய் மாறுவதுதான் சாத்தியமா? நினைத்துப்பார்த்தாலே கிரண்மயிக்கு வேதனையாய் இருந்தது.

இன்னொரு டைரியும் இருந்தது. அது சென்ற ஆண்டு கூடரி. அதாவது அபூர்வலட்சுமி ஹாஸ்டலுக்கு வந்த பிறகு எழுதியவை. அதைக் கையில் எடுத்தபோது கிரண்மயியின் கைகள் நடுங்கின. எப்படிப்பட்ட செய்தி இருக்கப் போகிறதோ அதில்!

அந்த டைரியில் முதலில் அதிகமாய் எழுதப்பட்டிருந்த இண்டர் பரீட்சைகள் நெருங்கி விட்டன வென்றும் —படிப்பைப் பற்றியும் எழுதியிருந்தாள்.

இண்டக் ரிஸட்டுகள் வந்து விட்டன. எதிர்பார்த்தாற் போலவே முதல் வகுப்பில் பாசாகிவிட்டேன். அம்மா ஊரில் எல்லோருக்கும் ஸ்விட்டுக்களைத் தந்தாள். சித்தப்பா புதுப் புடவையொன்றையும் ஆயில் பெயிண்ட்ஸ் செட் ஒன்றையும் வாங்கித் தந்தார். தாத்தா பேனா வாங்கித் தந்தார்.

இப்பொழுது இன்னொரு பிரச்சனை வந்து சேர்ந்து விட்டது.

அப்பாவுக்கு பிரமோஷனும் ட்ரான்ஸ் ஃபரம் வரும் போலிருக்கிறது. நான் எங்கே காலேஜில் சேருவேன்? மெட்ராஸிலேயே சேரும்மா, ஹாஸ்டலில் இருந்துப்படிக்கலாம். பிரச்சனையே இல்லை என்றார் அப்பா. 'ஹாஸ்டலிலா? அவளால் நம்மைவிட்டுவிட்டு இருக்க முடியுமாப்பா?' என்றாள் அக்கா அழுதைப் பொத்துக் கொண்டு வர.

நேற்றிரவு நான் படுக்கப் போகும் பொழுது சௌந்தர்யா என்னிடம் வந்தாள். 'அக்கா, நான் உன்னிடம் படுத்துக்கட்டுமா?' என்றாள். 'இதென்ன, புதுசாய் இப்படி கேட்கிறாய்?' என்றேன் 'நீ ஹாஸ்டலுக்குப் போற வரைக்கும் உன் கிட்டேப்படுத்துக்கறேன் அக்கா, என்றாள் அழுது கொண்டே. அவளைக் கிட்டே இழுத்து அணைத்துக்

கொண்டு படுத்தேன். இவர்கள் அத்தனைப் பேரையும் விட்டு விட்டு எப்படிப் போவேன்? அப்பாவோடு பேச வேண்டும்.

அப்பா என்னை உட்காரவைத்து விவரமாய்ச் சொன்னார். தன் உத்யோகப் பொறுப்பு, தனக்கு டிரான்ஸ்ஃபர் ஆகப்போகும் விஷயம், அந்த டிபார்ட்மென்டில் இருக்கும் கஷ்டநஷ்டங்கள் எல்லாவற்றையும் விவரித்துச் சொன்னார். நான் சென்னையில் ஹாஸ்டலில் இருந்துப் படிக்கவேண்டும், வேறு வழியில்லை, என்று மறை முகமாய் சொல்லிவிட்டார். உண்மைதான். நான் இனி அதற்குத் தயாராக வேண்டும்.

சீட் கிடைத்து விட்டது. மிக நல்ல காலேஜ் அது. ஹாஸ்டல் கூடமிகப் பெரியதாம். நான்கு நாளில் பிரயாணம். அக்கா என்னை ஒரு காரியமும் செய்ய விடவில்லை. எல்லாவற்றையும் தானே தயார் செய்தாள்.

நாளைக்குச் சென்னைக்குப் பயணம் எல்லாவற்றையும் கட்டி வைத்தாகி விட்டது. நேரம் நெருங்க நெருங்க திகில் அதிகரிக்கத் தொடங்கி விட்டது. என்னை உற்சாகப்படுத்த எல்லோரும் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் திகிலடைந்துப் போய் விடக்கூடாது என்று நானும் உற்சாகமாய் இருப்பது போல நடித்துக் கொண்டிருந்தேன். அம்மா, அக்கா, தங்கை எல்லோருமாய் நான் ஏதோ மாமியார் வீட்டிற்குப் போகப் போவது போல விதம் விதமான பணியாரங்களை செய்து சாப்பிடிச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். தம்பி மாலை வேளையில் விளையாடக் கூட வெளியே போவதில்லை.

இவ்வளவு நாளாய் கஷ்டம் என்றால் என்னவென்றே தெரியாமல் வளர்ந்திருப்பவன். அது பெரிய பட்டினம்

அங்கேயிருப்பவர்கள் எல்லோரும் நாகரீகமானவர்கள். அவர் களுக்கிடையே என்னால் எளிதாய்க் கலந்துப் பழக முடியுமா? எல்லோரும் என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பார்களோ? ஃபஸ்ட் டிளாஸில் பாசானேனே தவிர இங்கிலீஷ் நன்றாய்ப் பேசக் கூட வராது. பட்டினத்திற்குப் போகிறேனே என்று எவ்வளவு பரபரப்பாய் இருந்ததோ அத்தனைக்கத்தனை பயமாகவும் இருந்தது.

‘அங்கே கிரிக்கெட் மேட்சை நேரிலேயே பார்க்கலாம் அக்கா’ என்கிறான் தம்பி. என்னை உற்சாகப்படுத்துவதற்காக அவனில்லாமல் என்னால் கிரிக்கெட் மேட்சைப் பார்த்து சந்தோஷப்படத்தான் முடியுமா?

இன்றைக்குத்தான் பிரயாணம். அக்கா சாக்ஸெட் புட்டிங் பண்ணினாள். தம்பி கமல்ஹாசனைப் போல டான்ஸ் ஆடிக்காட்டிச் சிரிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தான். தங்கை எனக்குப் பிடித்த பாட்டுக்களையெல்லாம் பாடினாள். நாளைக்கு இந்த நேரத்தில் ஹாஸ்டலில் இருப்பேன். எப்படி இருக்குமோ, என்னவோ? நாளையிலிருந்து என் வாழ்க்கையில் புதிய அத்தியாயம் தொடங்கப் போகிறது.

வேடிஸ் ஹாஸ்டல்

அத்தியாயம் - 7

‘ரும் நெம்பர் பதிமூன்று’ என்றாள் கேர் டேக்கர் சாவித் கொத்தைத் தந்துவிட்டு.

என் சாமானை எடுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு அறையாய் தேடிக்கொண்டே போனேன். கடைசியாய்த் தென்பட்டது—

13.

பூட்டைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே போனேன். அறையில் யாருமில்லை. மொத்தம் மூன்று கட்டில்கள் இருந்தன. என் ரும்மேட்ஸ்களுடன் என்று புரிந்துக் கொண்டேன். சாமான்கள் ஒரு மூலையில் அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருந்தன. ஏனோ என் மனமெல்லாம் திகிலாய் இருந்தது. நன்றாய் அழவேண்டும். போலிருந்தது. அதற்குள் காலடிச் சப்தம் கேட்டது. அறைக்குள் ஒரு பெண் வந்தாள். என் ரும்மேட் போலும்.

‘உன் பேரென்ன?’ என்று கேட்டாள். குரல் மிகக் கடுமையாய் இருந்தது. கண்களை மூடிக்கொண்டு கேட்டிருந்தால் சிவாஜிகணேசன் தானே என்று நினைத்திருப்பேன்!

‘என் பெயர் அபூர்வவட்சுமி’ என்றேன்

‘என்னது? என்றாள் நிமிர்ந்து நின்றபடி.’ ‘அபூர்வ வட்சுமியா, அதென்ன பேரு?’ என்று விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள்.

‘யார் வெச்சாங்க அந்தப் பேரை?’

‘எங்க பாட்டி!’

‘பாட்டியா?... உங்க ஊரில் கிழவிய்களுக்கெல்லாம் கூட ஆல்ல பேர் வைக்கத் தெரியும் போலிருக்கு!’ என்று திரும்பவும் பெரிதாய்ச் சிரித்தாள். எனக்கு அதைக்கேட்டு கோபத்தை விட பயம்தான் ஏற்பட்டது என் ரும்மேட் போய் விட்டாள். புத்தகங்களையெல்லாம் எடுத்து அடுக்கி வைத்துக் கொள்வோம் என்றெண்ணி ரூட்சேசைத் திறந்தேன். மேலே காகிதம்...

‘ரூட்மார்னிங் அக்கா — ஹவ் எ நைஸ் டே...’ என்று எழுதியிருந்தது. புறப்படுவதற்கு மூன்னால் தம்பி வைத்திருப் பான், அவன்கையெழுத்தைப் பார்த்ததுமே கண்ணிலிருந்து தண்ணீர் வந்தது. எப்படியோ அடக்கிக் கொண்டேன்.

ஹாஸ்டலில் சாப்பாடு மோசமாய் இருந்தது. நீர்த்த மேர் — ரசம் — கத்திரிக்காய்க் குழம்பு — கஞ்சித் தண்ணீரைப் போலிந்தது. கொஞ்சம்கூடச் சாப்பிடமுடியா மல் எழுந்து வந்துவிட்டேன். அறைக்கு வந்து பெட்டியில் அம்மா வைத்திருந்த ஸ்லீட்டுகளை (கடலை உருண்டை களை) சாப்பிட்டுவிட்டு ஊறுகாயை எடுத்து நாக்கில் தடவிக் கொண்டேன். பிறகு காலேஜ் ஆபீசிற்குப் போய் வகுப்புக் கள் எப்பொழுது தொடங்கப் போகின்றன என்று விசாரித் துத் தெரிந்து கொண்டேன். பிற்பகலில் அறைக்குத் திரும்பி வந்தபோது, ஸ்லீட்டுகள் எல்லாம் காலியாகி, வெற்றுக்கா கிதம் என்னைப் பழிப்பது போலத் தென்பட்டன. ஊறுகாய் பாட்டில்கள் மாயமாகி விட்டன.

எனக்கு ஆத்திரமும் கோபமும் வந்தன... இரவு சாப்பிடாமலேயே படுத்து விட்டேன். ரும் மேட்ஸ் இருவரும் வருவதற்குள் இரவு பதினொருமணியாகி விட்டது. அழுது அழுது உப்பி விட்டிருந்த என் கண்களைப் பார்த்து இருவருக் கும் ஒரே சிரிப்பு.

அன்றிரவு எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. பசியும் இல்லை.

எனக்குச் செத்துப் போகவேண்டும் போலிருந்தது.

இன்றைக்கு வீட்டிலிருந்து கடிதம் வந்தது. ஒரே உறைக் குள் எட்டுக் கடிதங்கள்.— எல்லோரும் தனித்தனியாய் எழுதியிருந்தார்கள். அம்மா ஏங்க வேண்டாம் என்று எழுதியிருந்தாள். வேண்டாம் என்று. எண்ணினால் போய் விடக்கூடியதா ஏக்கம் என்பது!

உறையைப் பிரித்ததுமே எல்லா கடிதங்களும் நழுவி விழுந்தபோது ரும்மேட்ஸீகள் ஒரே சிரிப்பு. இவர்களுக்கு உண்மையிலேயே அன்பு, பாசம் என்றாலே என்னவென்று தெரியாது என்று நினைக்கிறேன்.

என் ரும்மேட்ஸீன் பெயர் ரஜனி, நெய்ந்தி.

ஜெயந்திக்கோ வெட்கமே இல்லை. எனக்கு முன்பாகவே உடை மாற்றிக் கொள்வாள். ப்ராஸிற்குக் கொக்கிளைப் போட்டுக் கொள்ளும் பொழுது கூட சுவர்பக்கமாய்த் திரும்பிக் கொள்ள மாட்டாள். முந்தானாள் சினிமா பார்த்து விட்டுத் திரும்பி வந்து எனக்கு முன்பாகவோ பெட்டி கோட்டை மாற்றிக் கொள்ளப் போனபொழுது எனக்கே வெட்கமாகி, சுவர் பக்கமாய்த் திரும்பி கண்களை மூடிக் கொண்டு விட்டேன்.

வீட்டார் அத்தனைப் பேருக்குமாய் பதில் எழுதி ஒரே கவரில் வைத்து போஸ்ட் பண்ணிவிட்டேன். இன்று காலை யில், இப்பொழுது தான் சந்தேகம் வந்தது ஸ்டாம்புகள் சரியாய் ஒட்டினேனோ இல்லையோ என்று. நாளைக்குத் திரும்பவும் எழுதவேண்டும். ஒருக்கால் இன்று எழுதியதும் சிடைத்திருந்தால் வீட்டில் எல்லோரும் சிரிப்பார்களோ

என்னவோ? சிரித்தால் சிரித்துக் கொள்ளட்டும்; எனக்கென்ன வந்தது?

இன்றைக்குக்கூட காலேஜ் இல்லை. பதினொரு மணிக்கே வந்துவிட்டேன். என்ன செய்வதென்று புரிய வில்லை. என் அறைத் தோழிகள் யாருமே அறையில் இருக்க மாட்டார்கள். அவர்களுக்குப் பொழுது போகாமல் போவது என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை என்று தோன்றிற்று. இரு வருமே இளைஞர்களோடு ஸ்கூட்டரில் சுற்றிக் கொண்டிருப்பார்கள் எப்பொழுதும். கொஞ்சநேரம் ஏதாவது புத்தகம் படிக்கலாம் என்று நினைத்தாலும் புத்தகம் எதுவும் இல்லை. ஜெயந்தியின் கட்டிலில் மெத்தைக்குக் கீழே ஏதோ புத்தகம் தென்படவே இழுத்தேன். அட்டைப் போடப்பட்டிருந்தது. பக்கங்களைப் புரட்டி உள்ளே படங்களைப் பார்த்ததுமே சட்டென்று பாம்பை மிதித்துவிட்டாற்போலப் பயந்து போய் புத்தகத்தைப் போட்டுவிட்டேன். இப்படிப்பட்ட புத்தகங்களோ, படங்களோ இருப்பது கூடத் தெரியாது எனக்கு. என் இதயம் வெகுநேரம் வரை படபடத்துக் கொண்டேயிருந்தது. புத்தகத்தைத்திரும்பி அதன் இடத்தில் வைக்கக்கூட பயந்தேன். கொஞ்ச நேரங்கழித்து பயம் தணிந்தது

ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்குமிடையே ஏதோ இருப்ப தாய் பத்தாங்கினாஸில் அருந்ததி சொல்லியிருக்கிறாள். அவளுக்கும் சரியாய்த்தெரியாது. இந்தப் படங்கள் அதே போல்தான் இருந்தன. பார்க்கட்டுமா?

அம்மோவ்!

பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே யாராவது வந்து விட்டால்? ...கொஞ்சநேரம் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் உட்கார்ந்திருந்தேன்.

கதவைத் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டால் நடுவில் ஜெயந்தியோ ரஜனியோ வந்துவிட்டார்களானால் ஏன்

உள்ளே தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டாய் என்று கேட்க மாட்டார்களா?

வெளியே போய் பார்த்தேன். வராந்தாவில் யாருமே இல்லை. கைகள் நடுங்கின, மளமளவென்று படங்களை யெல்லாம் பார்த்தேன். எல்லாம் புரிந்தது. ஆனால் அருவருப் பாய் இருந்தது. அவ்வளவு வெட்கமில்லாமலா? சீ... என் முகமெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டிற்று. கால்கள் நடுங்கின. ஆனாலும் இப்படிப் பட்ட புத்தகங்களை ஜெயந்தி படிக்கிறாளா? இந்த விஷயம் ரஜனியைத் தெரியுமா? திரும்பவும் இன்னொரு முறை அப்புத்தகத்தைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. அரும்பாடுபட்டு அடக்கிக் கொண்டேன். இதையெல்லாம் டைரியில் எழுதுகிறேனே, நாளைக்கு அம்மாவோ அப்பாவோ பார்த்து விட்டார்களானால்?...

ஊஹிம்— 'எனக்கு இதெல்லாம் கொஞ்சமும் பிடிக்க வில்லை. புத்தகத்தை அவருடைய படுக்கைக்குக் கீழே வைத்துவிட்டேன் இரவு கனவில்... (அதைத் தொடர்ந்து எழுத்துக்கள் தென்படாமல் அடிக்கப்பட்டிருந்தன.)'

கிரண்மயி பக்கங்களைப் புரட்டினாள்.

இன்றைக்கு ஆகஸ்ட் பதினைந்து. வீட்டில் இருந்தால் கலகலப்பாய் இருக்கும். தாத்தா சுதந்திரப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டிருந்தவர், இது தான் நமக்குப் பெரிய பண்டிகை என்பார் வீட்டில் எல்லோரும் எவ்வளவு சந்தோஷமாய் பண்டிகைக் கொண்டாடியிருப்பார்களோ?

நானும் குனிந்து விட்டுப் புத்தகத்தை உடுத்திக் கொண்டேன். ஐயந்திக்கும் ரஜனியுக்கும் ஒரே சிரிப்பு.

ஹாஸ்டலில் கண்ணில் பட்ட எல்லோரிடமும் சொல்லிச் சொல்லிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் என்ன

தப்புப் பண்ணி விட்டேனாம்? எப்பொழுதோ சூழாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் சத்யபாமா நரகாசுரனைக் கொன்றதற்காக இப்பொழுதும் பண்டிகைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஏறக்குறைய தொல்லாறு ஆண்டுகள் யுத்தம் புரிந்து நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் சுதந்திர தினத்தைப் பண்டிகை என்றே எண்ணிக்கொள்ள மாட்டோம், எனக்கு மிகவருத்தமாயிருந்தது இது, அதையெல்லாம் விட அதிகமாய் இன்றைக்குத் தங்கை பாடியிருந்த.

ஆடுவோமே பன்னிபாடுவோமே,

ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டோம் என்று...'

என்ற பாட்டின் கேஸ்ட்டைக் கேட்ட பொழுது துக்கம் பொத்துக் கொண்டு வந்து விட்டது. எவ்வளவு கொடிகளைத் தயாரிப்போம்! சிறுவர்களுக்கு விளையாட்டு, பாட்டுப் பாட்டிகளை வைப்போம். அந்த நாட்கள் இனி திரும்பி வருமா?

காலேஜ் எவ்வளவு நன்றாய் இருந்ததோ அத்தனைக் கத்தளை ஹாஸ்டல் வாழ்க்கை மிக மோசமாய் இருந்தது. எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அறையில் மூன்று கட்டில் கள் இருந்தன ஆனாலும் ரஜனியும் ஜெயந்தியும் ஒரே கட்டிலில் படுத்துக் கொள்கிறார்களே, ஏன்? ராத்திரி வெகு நேரமாய் வம்பளந்து கொண்டேயிருப்பார்கள்.

இரண்டு நாட்களாய் ஜீரம்.

என்னால் இனி இந்த ஹாஸ்டலில் இருக்க முடியாது. ஒவ்வொரு நிமிஷமும் வீட்டைப்பற்றியே ஞாபகம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. எனக்கு இப்படி ஜீரம் வந்தால் யாராவது ஒருத்தர் பக்கத்திலிருந்து கொண்டு ஏதாவது பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள், என்ன வேண்டுமென்றாலும் உடனடி

யாய்க் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள். இங்கேயோ கேட்பார் இல்லை. இன்றைக்கு ரேகா அறைக்குள் வந்த போது ஜெயந்தி அவளைத் திட்டி அனுப்பிவிட்டாள்.

ஏன் இவர்களுக்கு என் மீது இவ்வளவு பழி? நான் என்ன தப்புப் பண்ணிவிட்டேன்? எனக்கு அம்மா வேண்டும். என் வீட்டார் எல்லோரையும் பார்க்கவேண்டும். எனக்கு அழகை வருகிறது. அப்பா, என்னை ஏன் இந்த நரகத்தில் விட்டு விட்டுப் போய் விட்டீர்கள்?

(பிறகு நான்கு நாட்கள். டைரியில் பக்கங்கள் வெறுமையாய் இருந்தன.)

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு இன்றைக்கு உண்மையாகச் சிரித்தேன். சந்தோஷமாய்ச் சிரித்தேன். எவ்வளவு நன்றாயிருக்கிறது இன்றைக்கு! காலையிலேயே டைனிங் ஹாலுக்குப் போனேன். வழக்கம் போலவே எங்களுக்கு பிரெட், இட்லியோடு நீர்த்த சாம்பாரை ஊற்றினார்கள். ஜெயந்தி முதலியவர்கள் பிரெட், ஆம்லெட், மிளகாய்ப் பொடி தேங்காய்ச் சட்டினியோடு இட்லியைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். எங்களைப்பார்த்து விட்டு பேரரிடம் ஏதோ சொன்னாள். பேரர் சிரித்துக்கொண்டான். எனக்கு ஆத்திரமும் அழகையுமாய் வந்தது. அதற்குள் பின்னாலிருந்து — 'வெங்கட்ராம், இப்படிவா' என்று அதிகாரமான ஒரு குரல் கேட்டது.

வெயிட்டர் பையன் பயந்தவாறே அந்தப்பக்கமாய் போனான். எனக்குப் பின்னால் ரமணி உட்கார்ந்துக் கொண்டிருந்தாள்.

'அந்தப் பொண்ணுக்குக் கூட ஆம்லெட் போட்டுவை' என்றாள் என்னைச் சுட்டிக் காட்டி. அவள் என்ன சொல்

கிறாள் என்று எனக்குப் புரிய வில்லை. அதற்குள் ரமணி என்னிடம் வந்தாள். 'உன் பேர் லட்கமிதானே?' என்று சூட்டாள். தலையாட்டினேன். அதற்குள் வெங்கட்ராம் ஆம்லெட்டை கொண்டு வந்து வைத்தான்.

எனக்கு முன்னாலிருந்த கிண்ணத்தை அவனை நோக்கித் தள்ளிவிட்டு, 'இதென்னது சாம்பாரா? பருப்புத்தண்ணீரா? என்று உறுமினாள். அவன் ஏதோ ரிணுங்கினான். 'போய் சட்னியும் தல்ல சாம்பாரும் கொண்டா' என்று கத்தினாள். அவன் பயபக்தியோடு போய் விட்டான்.

நான் ஒரக்கண்ணால் ரஜனியையும் ஜெயந்தியையும் பார்த்தேன். அவர்கள் முகங்கள் பழுக்கக் காந்த இரும்பைப் போலக் கோபத்தால் வெடித்துக் கொண்டிருந்தன.

ரமணி என்னிடம் உட்கார்ந்ததுக் கொண்டு விவரங்களைக் கேட்கத் தொடங்கினாள். எனக்கோ இமயமலைச் சிகரத்தை எட்டிப்பிடித்து விட்டாற்போலிருந்தது சந்தோஷத்தால். ஜெயந்தியும் ரஜனியும் ஏதோ வேலை இருந்தாற் போல அங்கிருந்து எழுந்து போய் விட்டார்கள்.

'இன்றையிலிருந்து நீ என் மனுஷி' என்றாள் ரமணி எனக்குத் தலைகால் புரியாத சந்தோஷம் ஏற்பட்டது.

ஒரே நாளிலேயே எனக்கு ரமணி தல்ல தோழியாகி விட்டாள்.

ரமணி என்னோடு பேசத் தொடங்கியதிலிருந்து நாம் மேட்னீகள் என்னைப்பற்றிப் பேசி ஜோக்கடிப்பதை நிறுத்திக் கொண்டார்கள். அதோடு கூட நான் இருந்தால் ஏதோ வேலை இருப்பது போல அறையை விட்டு வெளியே போய்விடத் தொடங்கினார்கள். மெஸ்ஸில் கூட வெங்கட்ராம் தல்ல சாப்பாடு போடத் தொடங்கினான்.

இன்றைக்கு ரமணி என்னோடு சேர்ந்து அறைக்கு வந்தாள். அப்பொழுது ரஜனியும் ஜெயந்தியும் ஒரே கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டு வம்புப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ரமணி உள்ளே வந்ததும் எழுந்து உட்கார்ந்துக் கொண்டாள்.

கொஞ்ச நேரம் சாதாரணப் பேச்சுக்களைப் பேசி முடித்த பிறகு ஜெயந்தியைப் பார்த்து, 'ஆமாம், இந்த அறையில் ரெண்டு பேர் மட்டுந்தானே இருக்கணும்? மூன்றாவது கட்டில் எங்கேயிருந்து வந்தது?' என்று கேட்டாள். அப்பொழுதுதான் எனக்குப் புரிந்தது — ஜெயந்தியுடைய அறை இந்த அறை அல்ல என்று.

ஜெயந்தியின் முகம் வாடிவிட்டது. ரஜனி ஏதோ முணுமுணுத்தாள். இவ்வறையில் இருவர் தான் இருக்க வேண்டும் என்ற சந்தேகம் எனக்கு இவ்வளவு நாட்களாய்த் தோன்றவே யில்லையே! எவ்வளவு மோசம் பண்ணியிருக்கிறார்கள்!.....,

இப்பொழுது இருவரும் இவ்வாறு கைகளைப் பிசைந்துக் கொண்டு நின்றதைப் பார்த்து எனக்குச் சந்தோஷமாய் இருந்தது. 'இருவரும் ஒரே கட்டிலில் படுத்துக் கொள்கிறார்கள்' என்று சொல்லிவிட நாக்கு நுனி வரையிலும் வந்து விட்டவார்த்தைகளை அரும்பாடுபட்டு அடக்கிக் கொண்டேன்.

அன்றிரவே ஜெயந்தி அறையைக் காலி செய்து கொண்டு போய் விட்டாள்.

ஜெயந்தி போன பிறகு ரஜனி என்னோடு நன்றாகவே நடந்து கொண்டாள். ஆனால் அவள் என்றுமே அறையில் இருக்க மாட்டாள்.

நான் தனியாய்த் தான் இருப்பேன்

மாலை வேளையில் பொழுது நன்றாய்ப் போய்விடும். ஜன்னலைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டால் வெளியே ஆன்களும் பெண்களுமாய் தோட்டத்தில் உட்கார்ந்திருப்பது தென்படும்.

மரத்திற்குப் பின்னாலும்—புதர்களுக்குப் பின்னாலும், ஸ்கூட்டர்களுக்கு மறைவிலுமாய் உட்கார்ந்து கொண்டு மணிக் கணக்காய் என்னதான் பேசிக் கொள்வார்களோ? ஒன்று மட்டும் உண்மை எல்லோரும் நிரித்துக் கொண்டே யிருந்தார்கள். பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது சின்னச் சின்ன கற்களால் ஒருத்தரையொருத்தர் வேடிக்கையாய் அடித்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள் என்னோடு கூட சேர்ந்திருந்த ஜீனியர்களுக்குக் கூட ஃபிரெண்டிகளாகி விட்டிருந்தார்கள் அவர்கள் எல்லோருக்கும் வீட்டைப்பற்றிய ஏக்கம் போய் விட்டது போலிருந்தது.

நான் என்ன சேய்வேன்?

எனக்கு அம்மாவைப்பற்றி ஞாபகம் வருகிறது

✱

✱

✱

இன்றைக்கு அம்மாவின் பிறந்த நாள். முன்கூட்டியே வாழ்த்துக் காட்டு வரைந்து அனுப்பிவிட்டேன். பிறந்த நாளன்றைக்கு அம்மாவை நாங்கள் சமையலறைக்குள் வர விடமாட்டோம். நானே மாவரைப்பேன்.

நான் எவ்வளவு மிஸ்ஸாகி விட்டேன் என்று உணரத் தொடங்கியதுமே அழுகை வருகிறது எனக்கு. எப்படிக்கண்டு பிடித்தாளோ ரமணி வந்து விசாரித்தாள். சொன்னேன். 'அதற்கென்ன? நாமும் கொண்டாடிவிட்டால் போறது!' என்றாள். என்னை வெளியே கிளப்பிக் கொண்டு போனாள்.

ஹோட்டலுக்குப் போனோம். மிகவும் விலையுயர்ந்த ஹோட்டலாய் இருந்தது அது. உள்ளே மிகக் குளிர்ச்சியாய் இருந்தது. அங்கே எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும்; எப்படிச் சாப்பிட வேண்டும் என்றெல்லாம் மெதுவாய் விவரித்துச் சொன்னாள். ஐநூறுரூபாய்க்கு பில் ஆயிற்று.

ஐ... நூ...று வியந்துப் போனேன்.

முதல் முதலாய் அவ்வளவு பெரிய ஹோட்டலுக்குப் போனது!

கிரண்மயி மேலும் சில பக்கங்களைப் புரட்டினாள். எல்லாம் ரமணியைப் பற்றியே தான் இருந்தது. அந்த நட்பிற்கு உருகிப்போனவளாய், பக்கம் பக்கமாய் எழுதியிருந்தாள்.

நடுவில் அவள் தாத்தா இறந்து விட்டார். அவள் வருத்தப்படுவாள் என்று உடனே தெரியப்படுத்தவில்லை. அன்றைக்கே அவள் தந்தை வந்து அந்த விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டார்.

அன்றைக் கெல்லாம் அவள் அழுதுக் கொண்டேயிருந்தாள். ரமணிதேற்றி, சினிமாவுக்கு அழைத்துச் சென்றாள். தியேட்டருக்குப் பக்கத்தில் இன்னும் இரண்டு ஆண்களும் இரண்டு பெண்களும் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

அங்கே ரமணி விஜயகுமாரை அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். சினிமா முடிந்ததும் டின்னர் சாப்பிட்டார்கள்.

எல்லோரும் ஹோட்டலுக்குப் போனார்கள். விஜயகுமாரைப் போன்ற பெரிய விளையாட்டு வீரனுடன் சேர்ந்து சாப்பிட்டது மிகவும் த்ரில்லிங்காய் இருந்தது அவளுக்கு. அவன் பெயர் ஆட்டச்ச்காரனாய் இல்லாவிட்டாலும் ரஞ்ஜி

ப்ளேயர் ஆயிற்றே! தம்பி அந்தச் சமயத்தில்தான் இருந்திருந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவானோ — என்று எழுதியிருந்தாள்.

ராஜாராமோடு பரிச்சயம் ஆனதும் அப்பொழுதுதான்.

புதுப்புதுப் பரிச்சயங்கள் ... புது உலகம். மிக வி... நோ ...த...மா...ய்! தாத்தாவின் மரணத்தைப் பற்றி அதிகமாய் இல்லை அந்தப்பக்கத்தில்.

கிரண்மயி புத்தகத்தை முடிவைத்து விட்டு யோசனையில் ஆழ்ந்தாள். ராயன்னா இன்னும் ம. வி. யில் வரவில்லை அதற்குள் மீதி பக்கங்களையும் படித்து முடித்ததும் லட்சுமி யைப்பற்றி முற்றிலும் தெரிந்து விட்டது அவளுக்கு.

பதினேழு வயதுப் பெண்! பாசம் மிகுந்த ஒரு குடும்பத்தில் அபூர்வமாய் வளர்ந்தவள். அப்பாவித்தனமான ஒரு சூழ்நிலைக்குப் பழக்கப்பட்டுப் போயிருந்த அவள் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு சின்ன சம்பவமும் தன் மனிதர்களோடு அடர்ந்த கொடிபைப் போல பின்னிப்பிணைந்துக் கொண்டிருந்தது அந்தச் சமயத்தில் தான் ஹாஸ்டலுக்கு வந்திருக்கிறாள்.

நடுக்கடலில் சிக்கிக்கொண்ட படகைப்போல ஆகி விட்டது அவள் நிலைமை. ஜன்னலைத் திறந்தால் புது உலகம் வரவேற்றபடி காட்சியளித்தது!

தனிமையால் தவித்துப் போய்க் கொண்டிருந்த அவளுக்குத் தனக்கே தான் தைரியம் சொல்லிக் கொள்ளக்கூடிய அளவிற்குப் பக்குவமும் கிடையாது.

அந்தச் சமயத்தில் ரமணியோடு அறிமுகம், முதலில் தைரியத்திற்காகவே... பிறகு ரமணி மூலமாய் மேலும் நிறைய அறிமுகங்கள்— மெஸ்ஸில் நல்ல சாப்பாடு — சுகப் பெண்களின் கண்களில் பயத்தோடு கூடிய கௌரவம்— விலையுயர்ந்த புது உலகம்— வளர்ந்துவிட்டோம் என்ற

உணர்ச்சி— வீட்டைப்பற்றித் தணிந்துப்போய் விட்ட ஏக்கம் இவ்வளவு நாளாய் வாழ்க்கையில் எவ்வளவு மிஸ்ஸாதி விட்டேன் என்ற திகில் — இன்னும் எதையோ அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆத்திரம் ... கிணற்றிலிருந்து மேலே வந்து விட்ட தவளை...

இப்பொழுது அபூர்வலட்சுமிக்கு உலகம் ஆனந்தமய மாய் தென்படத் தொடங்கி விட்டது.

ரமணி 'ஐடியல் ஷீ' ஆகிவிட்டாள்.

நாட்கள் வேகமாய்க் கழிந்து போய்க் கொண்டிருந்தன. சரியாய் அந்தச் சமயத்தில் நான் பரிச்சயமானான் ராயன்னா.

தன் கணவனைப்பற்றிய வார்த்தைகள் டைரியில் வந்த துமே கிரண்மயி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்துக் கொண்டு கவன மாய்ப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

இன்றைக்கு கிரிக்கெட் மேட்சிற்கு அழைத்துச் சொன் றாள் ரமணி. விஜயகுமார் பாஸ் தந்தானாம். அவனே வந்து வி. ஐ. பி. ஸ்டாண்டிங் உட்காரவைத்துவிட்டுப் போய் விட்டான்.

சஞ்ஜிட்ரோபி மேட்சைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற பல நாள் ஆசை இன்று நிறைவேறப்போகிறது.

இன்றைக்கு மேட்சில் ராயன்னா இருக்கிறானாம். ராயன்னாவைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்று எண்ணிய துமே மிகவும் பரபரப்பாய் இருக்கிறது. ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னால் நானும் தம்பியும் டி. வி. யில் பார்த்து விட்டு இவன் ஒரு பெரிய பிளேயராவான் என்று நினைத்து கொண்டோம்.

உண்மையில் இன்றைக்கு ராயன்னா மிக நன்றாய் ஆடி னான் எனக்கு ஃபேவரெட் ஆகிவிட்டான். போய் ஆட்டோ டிரைப் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டேன். பேனாவை ஜேபி யில் வைத்துக் கொண்டு விட்டான். கேட்டபோது அன் போடு பார்த்தார் தாத்தாவின் கடைசிப் பரிக் என்றேன். வாழ்க்கையிலேயே மறக்க முடியாத நாள் அது. இன்றைக்கு அப்பாவுக்கு இதைப்பற்றியெல்லாம் எழுதவேண்டும்.

எண்ணிக் கொண்டேனே தவிர இதைப்பற்றியெல்லாம் அப்பாவுக்குச் சொல்ல முடியுமா என்னால்? நான் தப்புப் பண்ணவில்லை ஆனால் அப்பா இதையெல்லாம் தப்பாய் எண்ணிவிட்டால்?

நான் இவ்வாறு ஹோட்டல்களுக்கும் கிரிக்கெட் மேட்சுக்குமாய் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று அவருக்குத் தெரிந்தால் வருத்தப்படுவார். அதனால் சொல் லாததே நல்லது. டைரியில் கூட இனிமேல் இதையெல்லாம் எழுதக்கூடாது. வீட்டில் யாராவது படித்துவிட்டால் தன்றா யிராது.

கிரண்மயி படிப்பதை நிறுத்தினாள். யோசனையுடன் கண்களை மூடிக் கொண்டாள். தன் வீட்டார் இல்லா விட்டால் தன்னால் இருக்கவே முடியாது என்று (ஒரு காலத்து) உணர்ச்சியிலிருந்து, தன் வீட்டாருக்குத் தெரியா மல் ரகசியங்களை மறைத்து வைத்துக் கொள்ளும் நிலை னுமக்கு அபூர்வ லட்சுமி வளர்ந்திருக்கிறாள் (?) என்பது அந்த டைரியிலிருந்து நன்றாய்ப் புரிந்தது.

அப்பாவித்தனமான லார்வா நிலையிலிருந்து வெளிப் பட்ட கம்பனிப் பூச்சியைப் போன்ற இளம் பருவ ஸ்டேஜி

லிருந்து — மெல்ல மெல்ல வண்ணாத்திப்பூச்சியாய் விதம் விதமான அனுபவங்களை ருசிப்பார்த்து— அதற்குப் பிறகு முழுமையடையும் காலம்!

எந்தப் பெண்ணுமே இதிலிருந்து தப்ப முடியாதோ?

அதற்குப்பிறகு இருந்த பக்கங்களில் அபூர்வலட்சுமி தன்னிடம் ஏற்பட்ட மனக்குழப்பம் இருவேறு மனப் போட்டாங்களைப்பற்றியும் எழுதியிருந்தாள் குழப்பம்!

அந்த வயதில் இருக்கும் குழப்பம் அவளிடம் நன்றாய்த் தென்பட்டது. ஆணுக்கு சிகரெட் பழக்கப்படும் வயதும்— பெண்ணிற்கு உலகமெல்லாம் காதல் மயமாய் நல்லதாய்த் தென்படும் வயதும் அதுதான்! ஆனால் இந்த நீதி வாக்கிய மெல்லாம் ஏட்டு வரைக்குந்தான். இந்த உலகத்தில் யாருமே இவை தமக்காகத்தான் என்று எண்ணிக்கொள்ள மாட்டார்கள். தம் காதல் உயர்ந்தது எஞ்சியவர்களின் காதல்களைப் போலில்லை ஒரு இளைஞனுக்குத் தன் காதல் பலிக்காமல் வேறொருத்தியைப் பண்ணிக் கொள்ளும்படி நேர்ந்தால், 'அது ஒரு மறக்கமுடியாத நினைவு'

வேறொருத்தர் அதே காரியத்தைச் செய்தால்... 'பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய வரைக்கும் பயன்படுத்திக்கிட்டு விட்டுட்டு ஒடிப்போயிட்டான்டா'

தான் காதலித்தால் ரோமியோ—

அடுத்தவன் காதலித்தால்— அவன் ஒரு ரோட்டைஸ்ட் ரோமியோ. இது மிகச் சாதாரண சைக்காலஜி.

அபூர்வலட்சுமி சரியாய் அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் தான் இருந்தாள். தான் எந்த தப்பும் செய்யவில்லை என்று டைரியில் திரும்பத் திரும்ப அவள் எழுதியிருந்ததிலிருந்தே அவள் மனநிலை நன்றாய்ப் புரிந்தது. இப்பொழுது அவளுக்கு

விருப்பமான நடிகன் சல்மான்கான். ஒரு நாள் வகுப்பைக் 'கட்' பண்ணி விட்டு மாட்டினிக்குப் போனான். (அன்றைக்கு மிகவும் வருத்தப்பட்டான்). விட்டிற்கு மாதத்திற்கு ஒரு முறைகூட கடிதம் எழுதவில்லையே என்று இன்னொரு இடத்தில் கவலைப்பட்டிருந்தான்.

இந்த விதமாய் இருவேறு உணர்ச்சிகளால் அலைக் கழிக்கப்பட்டுத் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த லட்சுமிக்கு இன்னொரு பக்கத்திலிருந்து மற்றொரு தாக்கல் வந்தது.

அந்தத் தாக்கலின் பெயர்: 'ரமணி'

ரமணியினிடம் அன்பும் மதிப்பும் வைத்து அவளை ஒரு தெய்வமாய் வழிபட்டுக் கொண்டிருந்த லட்சுமிக்கு ரமணி எல்லோரையும் போன்ற சாதாரணப் பெண்தான் என்றும், அவளிடம் மைனஸ் பாயிண்டுகள், உள்ளனவென்றும், தனக்கு முன்னால் தென்படும் உருவத்தைத் தவிர வேறொரு உருவமும் அவளிடம் உண்டு என்றும் கவனித்து உணரத் தொடங்கியபொழுது, அது ஒரு பெரிய அதிர்ச்சியாகி விட்டது அந்த நம்ப முடியாத உண்மையை அவளால் ஹீரணித்துக் கொள்ளவே முடியவில்லை. நிறைய பேருக்கு அப்படித்தான். டாக்டர் ஃபாஸ்டஸ்கள் எங்கோ சுரங்க பங்களாக்களில் இருக்க மாட்டார்கள் என்றும் தமக்கிடையில் தான் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும் தெரியாது.

மெல்ல மெல்ல கம்பனிப்பூச்சியாய் மாறிய தன் உருவத்தைக் கவனித்து, தத்தளித்துப் போய்விட்ட அபூர்வலட்சுமி தன்னையே தான் அருவருத்துக் கொண்டு எல்லோரும் தன்னை அருவருத்துக் கொள்கிறார்கள் என்ற பயத்தால் நடுங்கிப் போனாள்.

இன்றைக்கு ஹோட்டலில் ரமணிகூட விஸ்கி குடித்தாள். என்னையும் ருசி பார்க்கச் சொல்லி வதைத்தாள். எனக்குப்

பயமாயிருந்தது. வேண்டாம் என்றேன். ரமணியையும் குடிக்க வேண்டாம் என்றேன். பைத்தியக்காரியைப் பார்ப்பது போல என்னைப் பார்த்து விட்டுச் சிரித்தான். இன்றைக்கு ராஜாராமின் பிறந்த நாளாம். அதனால் குடித்தார்கள்.

பெண்கள் குடிப்பதைப் பார்த்தது இது நான் முதல் தடவை. குடித்தாலும் அவர்கள் எல்லோரும் சாதாரண மாய்தான் இருந்தார்கள். சாதாரணமாய்தான் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். 'விலையுயர்ந்த டிரிங்க்ஸ். கொஞ்சம் ருசி பார்த்தால் தப்பில்லை. குடித்துட்டால் உடனே தள்ளாடி விழுந்துவிடமாட்டாய்' என்றாள் ரமணி. எனக்கோ பயம், திகில், அருவருப்பு என் மீதே எனக்கு கோபம்.

என்னைப் புரிந்து கொண்டது ராயன்னா ஒருத்தனே. ஜாக்கிரதையாய் அழைத்துக் கொண்டு வந்து ஹாஸ்டலில் விட்டான். என் மூட் நன்றாயில்லை என்று தெரிந்து போய் விட்டான். எனக்கு உண்மையாகவே செத்துப் போக வேண்டும் போலிருக்கிறது.

கிரண்மயி டைரி படிப்பதை முடித்தாள்.

அவளுக்கு ஒன்றுதான் தோன்றிற்று.

இந்த உலகத்தில் துரதிர்ஷ்டசாலியாரென்றால் தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வாழ்க்கை முறையின் பால் அதிருப்தி கொண்டவன்!

ஆனாராதா டைரிகளை எடுத்துச்சென்று சூட்டுகளில் வைத்து விட்டு வந்து கொண்டிருந்தபோது, கிரண்மயி கேட்டாள்.

'லட்சுமி எழுதிய இந்த வருஷத்து டைரி கிடைத்ததா?'

'போன வருடம் டிஸம்பரில் அவங்கப்பா வந்திருந்த போது புதுடைரி தந்ததாய் என்னிடம் சொன்னாள்.

ஆனால் எவ்வளவு தேடிப்பார்த்தும் எனக்குக் கிடைக்கவே யில்லை.'

'லட்சுமி கன்னிப் பெண் அல்ல என்று போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிபோர்ட் தெரிவிக்கிறது. உன் சந்தேகம் யார் மீது?

'அந்த விஷயந்தான் எனக்குப் புரியமாட்டேங்குது கிரண்மயி! நான் ஊருக்குப் போவதற்கு முன்னால் வரை லட்சுமி கன்னியாய்த்தான் இருந்தாள். அந்த விஷயத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்க. தான் போன பிறகு நடந்திருக்கலாம் அதற்கு முன்பே ராயன்னாவும் லட்சுமியும் நாவலந்து மாதங்கமாய் சிநேதிதர்களாய் இருந்திருக்கிறார்கள். அதுவரை இல்லாதது — கல்யாணம் செட்டிலான பிறகு ஏன் பண்ணியிருப்பான் என்பது தான் கேள்வி?'

'இப்படிப்பட்டவைகளைப் பன்றத்துக்கு முன் கூட்டியே பிளான் போட்டுக்க வேண்டிய தேவையில்லை. சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கணும். அவ்வளவுதான்.'

'சந்தர்ப்பந்தான் வேணும்னு இருந்திருந்தால் இப்படிப்பட்டச் சந்தர்ப்பங்கள் அவங்க ரெண்டு பேருக்குமிடையே நிறைய தடவை வந்திருக்கு கிரண்! ஆனாலும் ராயன்னா அப்படி எதுவும் தப்பாய் நடந்து கொண்டே வில்லைன்னு லட்சுமி தான் தன் டைரியில் எழுதியிருக்கிறாளே! இனி எப்படியும் தனக்குக் கல்யாணம் ஆயிடப் போறதுன்னு ஒரு சான்ஸ்லை யூஸ் பண்ணிட்டிருப்பான்னு சொல்கிறாயா?

கிரண்மயிக்கு அந்தப் பேச்சே மிக அருவருப்பாயும் தாங்க முடியாமலும் இருந்தது. பேச்சை மாற்றியபடி

'பதிமூன்றாம் நம்பர் அறையின் சாலியாரிடம் இருக்கு?' என்று கேட்டாள்.

'என்னிடந்தான்—' என்றான் அனுராதா. '...ரஜினி அந்த அறையிலிருந்து போனபிறகு நான் தானே அந்த அறைக்கு வந்தேன்?'

'ரஜினி எதற்காக அந்த அறையிலிருந்து போய் விட்டாள்?'

'அவள் ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டு ஜெயந்தியின் ரூமுக்கு மாற்றிக் கொண்டாள். ரொம்பச் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மாற்றிக்கிட்டாள்.'

அனுராதாவின் முகத்திலேசான முறுவல் கிரண்மயியும் புரிந்தாற்போல் சிரித்தாள்.

'இதெல்லாம் நீ ஏன் கேட்கிறாய் கிரண்? ஆனாலும் சாவி உனக்கெதற்கு?'

'லட்சுமியின் சாமான்களை ஒரு முறை பார்ப்போம்னு.'

'அந்த டைரி இல்லை. எல்லோரும் பார்த்தாச்சு!'

'அதற்காக இல்லை. லட்சுமி பயன்படுத்திய புத்தகங்களையும் சாமான்களையும் பார்த்தால் அவள் சைக்காலஜியைப் பற்றிக் கொஞ்சம் புரியுமேன்னுதான்...'

'வீணாய் எதுக்கு கிரண்மயி? தேவையில்லை. டைரியே சொல்ல முடியாதபோது அந்தப் பொருட்களெல்லாம் என்னத்தைச் சொல்லிவிடப் போகுது?' விரக்தியாய் பதிலளித்தாள் அனுராதா.

கிரண்மயி அவளை யோசனையுடன் பார்த்தாள். அனுராதாவுக்குத் தான் அந்தப் பொருட்களைப் பார்ப்பது பிடிக்க வில்லையா? ஏன்? என்றெண்ணிக் கொண்டாள் மனதிற்குள்.

இந்திய — பா கி ஸ் த ன் குழுக்களுக்கிடையே இரண்டாவது கிரிக்கெட் மேட்ச் அன்றைக்குத்தான் தொடங்கிற்று. மிக ஆச்சரியப்படுமள விற்கு கிளப் ரும் அன்றைக்குப் பெண்களால் நிரம்பி வழிந்தது. அதில் நிறையப் பேர் ராயன்னாவைப் பார்க்க வந்தவர்கள்தாம் என்பதை கிரண்மயி ஊசித்துக் கொண்டாள். ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து எல்லோரையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தான் தான் ராயன்னாவின் மனைவி என்று இப்பொழுது இங்கே உள்ள எல்லோருக்கும் தெரிந்தால் எப்படியிருக்கும்? தன் யோசனை தனக்கே சிரிப்பை வரவழைத்தது.

...பேட்சு தொடங்கிய பத்து நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு ராயன்னா டி. வி. திரையில் வந்தாள். க்ளோஸப்பில் காட்டினார்கள்.

'அதோ அவன்தான்' யாரோ கத்தினார்கள். எல்லோரும் ஆர்வத்துடன் பார்த்தார்கள்.

'நல்ல உடற்கட்டுதான்!'

'போட்டோக்களில் தென்படுவதைவிட ஆள் இன்னும் தன்றாயிருக்கான். நான் ரெண்டு தடவை பார்த்திருக்கேன்!'

கபில்தேவ் பெளல் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். இன்னொரு பேட்க் பெண்கள் கூட்டமாய் உள்ளே வந்தார்கள்.

'ஐயோ! ஆட்டம் தொடங்கிடுத்தா? கபில் பேளலிங்கா? ராயன்னாவாயிருந்தால் பார்த்துட்டுப் போயிடலாமனு நினைச்சேனே!' என்றாள் ஒரு பெண்.

இப்பத்தான் க்ளோஸப்பில் காட்டினாங்க. கவர்லில் இருக்கான். பார்த்துட்டேயிரு. பார்த்துத் தாங்கிக் கொள் அந்த மோகன உருவத்தை....' என்றாள் இன்னொருத்தி. எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

கிரண்மயி வருத்தத்தோடு எண்ணிக் கொண்டாள். இந்த ராயன்னாவின் பெயர் மட்டும் ஒரு குற்றவாளியாய் பேப்பர்களில் வராமலிருந்திருந்தால், இந்த காமெண்ட்ஸீ கள் எல்லாம் வேறு விதமாய் இருந்திருக்கும்.

ராயன்னா இல்லை — ராவணனாய் இருக்கானே? — என்ற பெண்ணே, 'பலே ஜோராய் இருக்கான்' என்று சொல்லியிருப்பாள்.

'ராயன்னா அல்ல ராவணன்' சினிமா டைட்டில் ஜோராயிருக்கு, இல்லை? என்று சொன்ன பெண்ணை ரொம்ப நன்றாய் ஆடுகிறான், இல்லே?' என்று மெச்சியிருப்பாள்.

அதற்குள் ஒரு பெண் எழுந்து நின்று, பிரபல மாணவர்களின் மேல்பூச்சைப் பார்த்து மோசம் போய் விடாதீர்கள். ட்ரிங் ட்ரிங்—' என்றாள் அட்வர்ட் டைஸ்மென்டைப் போல.

அதற்குள் இன்னொரு பெண் நாடகப்பாணியில்— 'எந்த பிரபல மாணவர்களின் சரித்திரத்தைப் பார்த்தாலும் வேறென்ன இருக்கப்போறது பெருமைப்படுவதற்கு? என்று கவிதை சொன்னாள்.

கிரண்மயி அவர்களை மௌனமாய்க் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். இந்த வார்த்தைகள் எல்லாம் அவர்களின் இதயத்தின் அடிவாரத்திலிருந்து வந்தவை அல்ல ஒருத்தர் சொல்லிவிட்டதால் தாமும் காமெண்ட் அடிக்காமல் போனால் பக்கத்திலிருப்பவர்கள் நீ ஏன் என்றுமே பேசலை? உனக்கு அவன் செய்த காரியம் சரியாய்த் தோணுகிறது போலிருக்கு என்று சொல்வார்களோ என்ற பயம் மாஸ் மென்ட்டாவிடி வேறு மாஸிலிருந்து வெளியே வந்தால் மனிதமனத்தத்துவம் வேறு ராயன்னா செஞ்சுரி அடித்த போது கைதட்டிய கைகள்தான் இவை. தனித்தனியாய்ப்

பேசவேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்தால், எல்லோருமே அவனோடு சிரித்துக் கொண்டே சந்தோஷமாய் தான் பேசுவார்கள். ராயன்னா திரும்பவும் டி. வி. திரையில் வந்தான். யாரோ ஒரு பெண் அவனைக் கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டே சொன்னாள்.

'அந்த ராயன்னா எஸ். சி. யாம். அபூர்வலட்சுமி அவன் காதலில் எப்படித்தான் விழுந்தாளோ?'

'சே. பெண்கள் இருக்காங்க. அவங்களே வாயால் சொன்னாலேயொழிய அவங்க என்ன குலம்னு யாருக்குமே தெரியாது, குலத்தைச் சுட்டிக் காட்டாதே' கோபித்துக் கொண்டாள் இன்னொருத்தி.

சில ஹாஸ்டல்களில் பி. சி, எஸ். சி, எஸ். டி. னுக்கு சலுகை ரேட்டுகள் உண்டு. ஒரு டிலோ சர்க்கரையும் பாலும் இனாமாகத்தருவார்கள். ஆனாலும் எப்பொழுதும் யாருமே அவர்களைப் பற்றிக் காமெண்ட் அடிக்கமாட்டார்கள். ஆனால் சமீபத்தில் அரசியல் தலைவர்களின் கீழ்த்தரமான நடவடிக்கைகளால் இப்படிப்பட்ட வேறுபாடுகள் வெளிவரத் தொடங்கியிருந்தன. பேச்சு அரசியலை நோக்கித் தாவிற்று.

'இன்றைக்கு உங்க ஹீரோ வரப்போறாராமே?' அவர்களின் லெக்சரரை உத்தேசித்துக் கேட்டாள். அந்த லெக்சரர் ஒரு வர்கத்தினரைப் பற்றிப் பிரசாரம் செய்வார். அரசியல் சொற்பொழிவுகளைத் தருவார்.

'எங்கே?'

'நம்ப ஹாஸ்டலுக்குத்தான் மத்யானம் 9. பி. வி. பி. மீட்டிங் இருக்காம்.'

'அப்படின்னால் பார்க்கணும் பாடம் சொல்லித் தந்துட்டிருக்கும்போதே அவர் முகத்தையே பார்த்துட்டு

உட்கார்த்திருப்பாய். இப்ப அரவியல் சொற்பொழிவு தந்தாலும் அப்படித்தானா?

‘ஆமாம் பார்ப்பேன். என்ன தப்பு? அந்த வெக்சரரைக் கண்டால் எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். அவ்வளவு அழகாய் இருப்பார். அதான் பார்த்துட்டிருப்பேன்.’ என்றாள் அந்தப் பெண் உணர்ச்சி வசத்தோடு.

ஹாஸ்டலில் அவ்வப்பொழுது கட்சிக் கூட்டங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கும். பி.டி.எஸ்.யு.ஏ. பி. வி.பி கட்சிகளின் மீட்டிங்குகள் அதிகமாய் நடந்துகொண்டிருக்கும். பெண்களில் நிறைய பேர் கட்சிகளை விரும்புவார்கள். மீட்டிங்குகளுக்குப் போவார்கள், வெளிடபடையாய் நான் குறிப்பிட்ட இந்தக் கட்சியை ஆதரிக்கிறவன் என்றுச் சொல்லிக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

அதற்குள் டி.வி. பார்த்துக் கொண்டிருந்த யாரோ ‘அதோ வந்துட்டான், பாருங்கள்’ என்று கத்தினார்கள்.

ராயன்னா பெளலிங் செய்ய வந்தான். கிரண்மயி எழுந்து நின்று விட்டாள்.

‘இப்பப்பாரு, நன்றாய்த் தென்படுகிறான்.’

‘அவன்தான் ராயன்னாவா? இல்லைன்னு நினைக்கிறேன்’ என்றாள் ஒரு பெண் சந்தேகத்தோடு.

‘இல்லை அவன்தான். நான்தான் பார்த்துக்கேனே.’

‘இல்லைங்கிறேன்... நீ சொல்லு...அவன்தான் ராயன்னா இன்னொருத்தியைக் கேட்டாள்.

கிரண்மயியிடம் ஏதோ உணர்ச்சிப் பரப்பித் தோன்றிற்று ஏதோ நடக்கப்போகிறது என்று மனம் சொல்லிற்று.

‘அவனே தான்... அவனேதான்! நிறைய குரல்கள்’
ஏக காலத்தில் கத்தின.

ஆனால் லட்சுமியோடு சேர்ந்து ஹோட்டலில் நான் பார்த்த ஆள் இவன் இல்லையே? என்றாள் அந்தப் பெண் சந்தேகத்தோடு. கிரண்மயிக்கு மார்பு வேகமாய்ப் படபடத்தது. உள்ளங்கையில் வியர்த்துக் கொட்டிற்று.

‘நீ எப்பப் பார்த்தாய்?’ யாரோ கேட்டார்கள்.

‘லட்சுமியோடு சேர்ந்து ஹோட்டல் மோஹினியில் பார்த்தேன் ஒரு தடவை இல்லை, ரெண்டு தடவை பார்த்திருக்கிறேன். எல்லோரும் ராயன்னாவுக்கு நல்ல உடற் கட்டு என்று சொன்னதைக் கேட்டிருந்ததால் அவனை இந்த ராயன்னாதான்னு நினைச்சுட்டேன்.

இந்தப் பையனுடையதும் அதேபோன்ற பெர்சனாலிட்டி தான். ஆனால் ஆள் ரொம்ப நன்றாயிருக்கான். ஹீரோவைப் போல இருக்கான்.’ என்றாள் அப்பெண் பரவசத்தோடு.

‘அப்படின்னால் லட்சுமிக்கும், நிறைய பேர் பாய் ஃப்ரெண்டுகள் உண்டு போலிருக்கு!’

‘நிறைய பேர் உண்டு என்னவோ எனக்குத் தெரியாது ஆனால் அவங்க ரெண்டு பேரையும் பார்க்கும்போது மட்டும் ரொம்ப நெருக்கமானவங்களைப் போலத்தோணும்.’

‘என்ன லோப்பா! யாருக்குப் பின்னால் என்ன கதை இருக்குமோ யார் கண்டது? வாங்க போவோம்’ என்றும் பலாய் வெளியே போய் விட்டார்கள் அவர்கள். கிரண்மயி அந்தப் பெண்ணை அடையாளம் வைத்துக் கொண்டாள். மேலேயிருந்த அறை ஒன்றில் இருப்பவள். பெயர் ப்ரீதி.

திடீரென்று எல்லோரும் போய்விட்டதால் அந்த அறையில் நிசப்தம் வந்து சூழ்ந்து கொண்டது.

கிரண்மயி அங்கிருந்து லைப்ரரிக்கு விடுவிடென்று போனாள்.

அவள் மனமெல்லாம் டென்ஷனாய் இருந்தது. ஏதோ யொறி கிடைத்து விட்டாற்போன்ற உணர்ச்சி!

அவள் பேப்பர்களுையெல்லாம் அவசரம் அவசரமாய் புரட்டினாள். சுமார் அரைமணி நேரம் தேடியபிறகு அந்த ஃபேர்ட்டோ கிடைத்தது. உள்ளூர் பேப்பரில் — கடைசிப் பக்கத்தில், 'தமிழ் நாட்டிலிருந்து இந்திய கிரிக்கெட்டிற்கு நம்பிக்கை ஒளி' என்ற தலைப்பின் கீழே இருந்தது அந்தப் போட்டோ. சுமார் நான்கு வாக்கியங்களில் அமைந்திருந்தது கட்டுரை. பார்த்தாலே தெரிந்தது அது பணம் தந்து பிரசுரிக்கச் செய்திருக்கும் செய்தி என்று!

அந்தப் பேப்பரை எடுத்துக் கொண்டு அவள் வேகமாய் லைப்ரரியிலிருந்து ஹாஸ்டலுக்கு வந்தாள்.

அந்த பேப்பரில் இருந்த போட்டோ விஜயகுமாருடையது; அவள் படியேறி மேல் மாடிக்குப் போனாள். அவ் வறையில் ப்ரீதி தனியாய் உட்கார்ந்திருந்தாள். உள்ளே வந்துகொண்டிருந்த கிரண்மயியை ப்ரீதி வியப்போடு பார்த்தாள். கிரண்மயி தன் பரபரப்பை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமலிருக்க முயன்றாள்.

'நீங்கள் அபூர்வலட்சியேசு சேர்ந்து பார்த்த ஆள் இவன் தானா?' என்றாள் விஜயகுமாரின் போட்டோவைக் காட்டி.

அப்பெண் அதற்குப் பதில் சொல்லாமல், 'எதுக்காகக் கேட்கிறீங்க இதையெல்லாம்?' என்று கேட்டாள்.

இவன் எங்களுக்கு தூரத்து உறவாகணும். அதனால் தான் இன்ட்ரெஸ்ட் ஏற்பட்டது.'

ப்ரீதி அந்தப் போட்டோவையே ஒரு நிமிஷம் கூர்ந்து பார்த்தாள். அந்த ஒரு நிமிஷமும் கிரண்மயிக்கு வாழ்நாட்களிலேயே நீண்ட காலமாய்த் தோன்றிற்று. அந்தப் பெண் கிரண்மயிடம் பேப்பரைத் திருப்பித்தந்து விட்டு—

'ஊஹீம், இவன் இல்லை' என்றாள்.

'உங்களுக்குதன்றாய்த் தெரியுமா?'

'தெரியும் அவன் கிரிக்கெட் பிளேயர் இல்லை. மிகச் சாதாரணமாய் இருப்பான்.'

'அவனை லட்சுமியோடு சேர்ந்து கடைசியாய் எப் பொழுது பார்த்தீங்க நீங்க?'

அந்தப் பெண் சந்தேகத்துடன் பார்த்தபடி, 'அதான் விஜயகுமார் இல்லைன்னு சொல்லிட்டேனே' என்றாள். கிரண்மயி ரகசியம் சொல்வது போல— 'லட்சுமியை நீங்கள் சொன்ன அந்தப்பையனோடு சேர்ந்து நானும் பார்த்திருக்கிறேன். போலீசார் கேள்விகள் கேட்டால் நான் ஒருத்தி தான் சொல்லணுமோன்னு நினைத்தேன்' என்றாள்.

போலீசாரைப் பற்றிய பேச்சு வந்ததுமே, ப்ரீதி பயந்தாள். மேற்கொண்டு எந்தக் கேள்வியும் கேட்காமல், 'அபூர்வ லட்சுமி செத்துப் போனதற்கு ஒரு வாரத்துக்கு முன்னால் தான்' என்றாள்.

கிரண்மயி அங்கிருந்து உடனே டெலிபோன் பூத்திற்குப் போய் வெங்கடரத்தினத்திற்குப் போன் செய்தாள் 'எனக்கு அர்ஜென்ட்டாய் ராஜாராமின் போட்டோ வேண்டும்' என்று விவரங்களைச் சொன்னாள்.

'ரெண்டுநாளில் எப்படியாவது பெற்றுக் கொடுக்கிறேன்' என்றார் வெங்கடரத்தினம் உற்சாகத்தோடு.

வெங்கடரத்தினத்தோடு பேசி விட்டுத் திரும்பி டி. வி. அறைக்கு வருவதற்குள் மேட்ச் முடிந்து விட்டிருந்தது. அவன் தன் அறைக்கு வந்து கொண்டிருந்தபோது ரேகா வெளியே யிருந்து வந்துக் கொண்டிருந்தாள். கிரண்மயிக்குப் பல நாட்களாகவே அவளோடு பேசவேண்டும் என்றிருந்தது.

ரேகா மிகவும் களைத்துப் போனவளாய் தென்பட்டாள். கிரண்மயி போனபொழுது ரேகா தன் கண்களிலிருந்து கான்டாக்ட் லென்சுகளைக் கழற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

‘மேஜு கமின்?’ சுதவிற்கருகில் நின்றபடி கேட்டாள்.

ரேகா திரும்பிப் பார்த்து ‘யார்?’,

‘நான்தான் கிரண்மயி.’

ரேகா புருவங்களைச் சுளித்துப் பார்த்து விட்டு, ‘ஓ! நீங்களா?’ என்றாள் அடையாளம் புரிந்தாற்போல. ‘லாங்க’ கிரண்மயி உள்ளே வந்துக்கொண்டே, ‘ஒன்றுமில்லை. நீங்கள் உள்ளே வந்துட்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். பார்த்துப் பேசலாமனுதான் வந்தேன்.’ என்றாள் சிரித்துக்கொண்டே. ரேகாவும் சிரித்துவிட்டு, ‘தேநீர் குடிக்கிறீங்களா?’ என்று கேட்டாள்— கண் லென்சுகளை பாத்திரங்களிலிருந்து அவமாரியில் வைத்துக் கொண்டே.

‘வேண்டாம்’ என்ற கிரண்மயி அப் பெண்ணோடு கொஞ்ச தேரம் ஆகாவெட்டி விஷயங்களையெல்லாம் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு எழுந்தவள், ‘உங்களுக்கு ஒரு விஷயம் சொல்லட்டுமா?’ என்று கேட்டாள்.

‘என்ன?’

‘நீங்க ரொம்ப அழகாய் இருக்கீங்க.’

ரேகா கொஞ்சம் வெட்கமடைந்து, ‘தாங்க்ஸ்’ என்றாள்.

‘நீங்க மூக்குக் கண்ணாடி போட்டுக்கமாட்டீங்களா? உங்கள் வட்டமான முகத்துக்கு உருண்டையான ஃபிரேமாய் இருந்தால் அழகாயிருக்கும்!’

‘ஸ்கின் அலர்ஜி இருக்கிறதாய்த் தோணுது. அதற்குத் தான் கண்ணாடியைப் பயன்படுத்த மாட்டேன்.’

கிரண்மயி அங்கிருந்து தேராய் போலீஸ்ஸ்டேஷனுக்குப் போனாள். அவளைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தார் இன்ஸ்பெக்டர். ‘என்ன, இப்படி வந்திருக்கீங்களே?’

‘அவர் மேலிருக்கிற கேஸ் முற்றிலுமாய் கோர்ட்டுக்குப் போயிருந்தா? அல்லது இன்னும் பரிசோதனையில்தான் இருக்கார்.’

‘இன்னும் பரிசோதனையில்தான் இருக்கு F.I.R. போட்டிருக்கோம். அவ்வளவுதான்’ என்று நிறுத்திவிட்டு,

‘கங்கிராஜு’லேஷன்ஸ். உங்களவர் நன்றாய் ஆடுவதாய்க் கேள்விப்பட்டேன்’ என்றார்.

‘நான் கூட டில்லிக்குப் போயிருந்தேன். அவர் மானசீகமாய் ரொம்பவும் தளர்ந்து போயிருக்கார். இன்ஸ்பெக்டர் சார்! ஒரு விஷயம் சொல்லுங்க. அவருக்கு இந்தக் கேசில் தண்டனை கிடைக்குமா?’

‘ஐயாம் சாரீ... கிடைக்கலாம் கேஸ் பலமாய் இருக்கு.’

‘எப்படிச் சொல்ல முடியும்?...’, என்றவள் நிறுத்தி விட்டு—

‘அதையெல்லாம் கோர்ட்டில் சொல்றேன்னு சொல்லி டாதிங்க, ப்ளீஸ்’ என்றாள்.

‘அவர் அறையிலிருந்து வந்ததைப் பார்த்தவங்க இருக்கிறாங்க. அவருக்கும் அந்தப் பொண்ணுக்குமிடையே இருந்த பரிச்சயத்தைப்பற்றித் தெரிந்தவங்க இருக்கிறாங்க.’

எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமாய் அவர் அந்தப் பெண்ணின் கடிதத்தை லீபோர்ஜரி பண்ணிய விதமே அவரைக் குற்றவாளியாய்ச் சுட்டிக்காட்டுகிறது' என்றார்.

'அவர் அபூர்வலட்சுமியின் அறையிலிருந்து வெளியே வந்ததைப் பார்த்ததாய்ச் சொல்ற பெண் ரேகா — கான்ட்டர்ட்டு லென்சைப் பயன்படுத்துகிறவள். அப்பொழுதுதான் உறக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுந்து வெளியே வந்து அவரைப் பார்த்ததாய்ச் சொல்கிறாள் அந்தப் பெண். அப்பத்தான் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுந்து வெளியே வரவங்க யாருமே கான்ட்டர்ட்டு லென்ஸ் போட்டிருக்க மாட்டாங்க.'

அந்தப்பொண்ணுக்கு மூக்குக் கண்ணாடி இல்லை. அதனால் நீங்க கொஞ்சம் விவரமாய் உலுக்கி எடுத்து விசாரித்தால் விஷயம் வெளியே வரும். நீ பார்த்தது ராயன்னா தானா? இன்னு கேட்டால் 'ஆமாம்' என்கிறாள். 'அவர் இல்லையோ என்னவோ, கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்துச் சொல்லுன்னு' சொன்னால், 'இல்லையோ என்னவோ?' என்கிறாள். மன்னிச்சுக்குங்க. இதெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. எனக்குத் தெரிந்த எல்லைக்குள் சொல்றேன்.'

இன்ஸ்பெக்டர் அவளை வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டே— 'இதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?' என்று கேட்டார்.

'நானும் ஒரு மாணவியைப் போல அந்த ஹாஸ்டலில் தங்கியிருக்கேன் சார்' என்றாள் அவள் தலை குனிந்தபடி.

அருகில் எரிமலை வெடித்தாற்போல அதிர்ந்து விட்டார் இன்ஸ்பெக்டர். வெகுநேரம் ஆயிற்று அவர் சுதாரித்துக் கொள்வதற்கு.

'நீங்க... நீங்க சொல்றது நிஜந்தானா?'

'ஆமாம், இன்ஸ்பெக்டர் சார். அபூர்வலட்சுமியின் மரணத்திற்கு என் கணவர்தான் காரணமாயிருந்தால் அது வேறு சங்கதி அவ்வாறு இல்லாத பட்சத்தில் அந்தப் பெண்ணின் மரணம் மனோதத்துவ புத்தகத்தில் ஒரு புது அத்தியாயமாகிவிடும். மனோதத்துவ நிபுணர்கள் பரிசோதிப்பதற்கு ஒரு தலைப்பாகிவிடும். ஹாஸ்டலில் பெண்களைச் சேர்த்துப் படிக்கவைத்திருக்கும் தாய்தந்தையருக்கு ஒரு எச்சரிக்கையாகி விடும்' என்றாள் ஆவேசத்துடன் ரென்மதி.

இன்ஸ்பெக்டர் இன்னும் ஆச்சரியத்திலிருந்து மீளவில்லை.

'ஐயாம் சாரீ. ஏதோ ஆவேசத்தில் பேசிட்டேன்' என்றாள் வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு.

'பரவாயில்லை. ஆனால் எனக்கு இன்னும் நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. அந்த ரேகா என்கிற பெண் அந்த விதமாய் ஏன் சொன்னாள்?'

'சொல்லவில்லை. நீங்க சொல்லவைத்தீங்க! நீங்கள் கேள்வி கேட்ட விதம் அந்த மாதிரி இருந்திருக்கும்... எங்கே பார்த்தாலும் ராயன்னா — ராயன்னா — ராயன்னா என்ற பெயரே காதில் விழுந்து கொண்டிருந்ததால் அந்தப் பெண்ணும் அந்த அறையிலிருந்து வெளியே வந்தது ராயன்னாவாய்த்தான் இருக்கும் என்றெண்ணிவிட்டாள். நீங்கள் இன்னொரு விதமாய் கேள்விக்கேட்டுப் பாருங்கள். வேறுவிதமாய் பதில் வரும்.'

'வேறு விதமாகவா?'

'ஆமாம். அபூர்வலட்சுமிக்கு ராயன்னா மட்டுமே யில்லை, இன்னொரு சிநேகிதனும் கூட இருக்கிறான் இன்ஸ்பெக்டர் நாற்காலியில் பின்னுக்குச் சாய்ந்துக் கொண்டு,

'நீங்க குண்டுமேல் குண்டாய் போட்றீங்க' என்றார்.

கிரண்மயி மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டாள்: முதலீ ரவு அன்றைக்கு கட்டிய துணியுடன் வெளியே வந்து கோர்ட்டுகளைச்சுற்றி அலைந்து — ஹாஸ்டலில் அனாமத் தாய் சேர்ந்து இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பது உங்களுக்கு குண்டு வெடிப்பதைப் போன்ற உண்மையைச் சொல்வதற்காக அல்ல — என் கணவரைக்காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக இன்ஸ்பெக்டர்!

இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார் — 'அபூர்வலட்சுமிக்கு இன்னொரு சிநேதென் கூட இருந்தான் என்ற விஷயத்தை உங்களுக்கு யார் சொன்னாங்க?'

'ப்ரீதி என்ற பெண் சொன்னாள். லட்சுமி சுற்றிக் கொண்டிருந்தது ராயன்னாவோடுதான் என்ற வதந்தி நன்றாய்ப் பரவிப் போய்விட்டதால், எல்லோரும் 'நான் பார்த்தேன்,' 'நான் பார்த்தேன்' என்று சொல்லத் தொடங்கினார்களேயன்றி, அது ராயன்னாவோடு தானா இல்லையா என்ற விஷயத்தை யாராலுமே உறுதியாய்க் கூறமுடிய வில்லை?' இன்ஸ்பெக்டர் எழுந்து, 'நீங்க இங்கேயே இருங்க இதோ வரேன், என்று பரபரப்போடு போய் விட்டார். அவர் திரும்பி வருவதற்குச் சுமார் ஒரு மணி நேரம் ஆயிற்று.

தொப்பியைக் கழற்றி மேஜைமேல் வைத்துக் கொண்டே அவர் சொன்னார்! 'நீங்க சொன்னது நிஜந்தான். அந்த ரேகா என்ற பெண்ணுக்கு லென்ஸெஸ் இல்லாவிட்டால் ரேண்டி தூரத்தில் இருப்பதுகூடத் தெரியாது. தான் பார்த்தது ராயன்னாதானா இல்லையானது சரியாய் சொல்ல முடியாது என்றான். அந்தச் சமயத்தில் கண்களுக்கு லென்ஸெஸ் போட்டிருக்க வில்லையாம். பின்னே இந்த விஷயத்தையெல்லாம் முன்பே ஏன் சொல்லவில்லைன்னு கேட்டதற்கு, 'நீங்க கேட்கவில்லையல்லவா' என்று சிம்புளாய்ப் பதிலளிக்கிறாள். வேறென்னத்தைச் சொல்றது?

கிரண்மயியின் உள்ளத்தில் ஒரு சந்தோஷ அலை குப் மென்று வந்து மோதிற்று.

'நான் ப்ரீதியைக் கூடச் சந்தித்தேன்' என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

'நீங்க சொன்னது நிஜந்தான். கடைசி நாட்களில் அபூர்வலட்சுமி சந்தித்திருப்பது ராயன்னாவை அல்ல.... வேறொருத்தனை. அந்த விஷயத்தை ப்ரீதி சொன்னதுமே எல்லா போட்டோக்களையும் வரவழைத்தேன். அந்த சர்க்கிளில் உள்ள ஆண் சிநேதெர்கள் அத்தனைப் பேரையும் வரவழைத்துக் காட்டினேன். கடைசியில் அவன் யார் என்று தெரிந்து விட்டது.'

டென்ஷனால் குரல் நடுங்க கிரண்மயி கேட்டாள்: 'யார்? யாரவன்?'

'சாரீ. சொல்லமுடியாது. அவன் ரொம்பச் செல்வாக் கான ஆள். இந்திய ஜனாதிபதியோடு நெருங்கிய சம்பந்த முடைய ஆளுக்கு உறவுக்காரன். மீதி விஷயங்களைக் கேட்காதீங்க. ஒன்று மட்டும் சொல்லமுடியும் மேடம்! இந்தக் கொலையில் மட்டும் அவனுக்குச் சம்பந்தம் இருந்தால், அவனே ஜனாதிபதியாய் இருந்தாலும் நான் விட்டு விடமாட்டேன்.'

அவள் எழுந்தாள்.

இன்ஸ்பெக்டர் எழுந்து பாராட்டுவது போலச் சொன்னார். 'ரொம்பக் கஷ்டப்படுகிறீங்க. ஒரு விதத்தில் எங்கள் கண்களைத் திறக்கச் செய்தீங்க. உங்கள் பரிசோதனையை நீங்கள் தொடர்ந்துட்டிருங்கள். என் முயற்சியை நான் செய்கிறேன்.'

'தாங்க்ஸ் சார்! நீங்கள் இவ்வளவு பொறுமையாய் நான் சொல்றதைக் கேட்பீங்கன்னு நினைக்கவில்லை. இவ்வளவு

கிரண்மயி திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கும்போது அவள் நினைத்திருக்கவில்லை. அவள் எங்களைக் கூப்பிட்டு வணங்கிவிட்டுத்திரும்பினாள்.

திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கும்போது அவள் நினைத்துக் கொண்டாள். 'போலீஸ் டிபார்ட்மென்டின் மேல் எனக்கிருந்த தப்பிப்பிராயங்கள் போய்விட்டன. எவ்வளவு குரூரமாய் யோசனை செய்து கொண்டிருந்தேன்' — என்று.

அதே சமயத்தில் இன்ஸ்பெக்டர் நினைத்துக் கொண்டார் 'வயலில் மேய்கிற எருமைக்கடாவைப் போல எவ்வளவு சாதாரணமாய் உல் பண்ணித்திருக்கோம் இந்தக் கேசங்களை...! போலீசங்களுக்கு மனோதத்துவ சாஸ்திரத்தில் பயிற்சி கொடுத்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்...'

கிரண்மயி திரும்பி வந்தபோது, ஹாஸ்டல் முழுவதும் ஒரே அல்லோகலமாய் இருந்தது. ரேகாவின் கன்ட்டாக்ட் லென்ஸ் சங்கதியும், பரீதி உ. வி. பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது சொன்ன விஷயமும் அதற்குள் போலீசாருக்குத் தெரிந்து, நிமிட நாழிகையில் அவர்கள் விசாரணைக்கு வந்ததால் பெண்கள் எல்லோரும் பயந்து போய் விட்டார்கள். அனுராதாவோ கேட்கவே வேண்டாம். அந்தப் பெண் எதற்காக இவ்வளவு கலக்கமடைந்து கொண்டிருக்கிறாள் என்று கிரண்மயிக்குப் புரியவில்லை.

'எனக்குத் தனியாய் அந்த அறையில் படுத்துக் கொள்வதற்கும் பயமாயிருக்கிறது. நீ வரயா?' என்று கேட்டாள் அனுராதா கிரண்மயியை.

'சரி கண்டிப்பாய் வரேன்' சொன்னாள் கிரண்மயி, தனக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியை வெளியே காட்டிக்கொள்ளாமல். உண்மையில் அவளுக்கு அனுராதாவோடு நிறைய பேச வேண்டும் என்றிருந்தது.

கிரண்மயி போனபோது ராதா படுக்கைகளைத் தட்டிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் முகம் எந்த உணர்ச்சியும் இல்லாமல் இருந்தது. ஆனால் அதுவரை நன்றாய் அழுதிருப்பதாய் சிவந்தக் கண்கள் எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

'சாப்பிட்டு விட்டு வராலாம், வா ராதா!'

'எனக்குப் பசிக்கவில்லை. நீ சாப்பிட்டு விட்டு வா. எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது. நான் படுத்துக்கறேன்.' அவள் அதற்குள் தூக்க மாத்திரைகளை விழுங்கி விட்டிருந்தாள் போலிருந்தது.

'ராதா! நான் ஒரு கேள்வி கேட்கலாமா?'

'கேள்' என்றாள் அனுராதா. ஆனால் எப்படிப்பட்ட கேள்வியைக் கேட்பாளோ என்ற கலக்கம் அவள் குரலில் நன்றாய்த் தெரிந்தது. பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லாவிட்டாலும் சரி, கேள்வியைக் கேட்பதற்கே பயந்தாள்.

நீ எதுக்காக இப்படித் தூக்க மாத்திரைகளைச் சாப்பிடப் பழக்கப் படுத்தித்திருக்கிறாய்?

'போட்டுக்கா விட்டால் தூக்கம் வராது. தூக்கம் இல்லாமல் போனால் காலேஜுக்குப் போக முடியாது; படிக்க முடியாது.'

'அதான் கேட்கிறேன்— தூக்கம் ஏன் வராதுன்னு? பகலெல்லாம் சிரமப்படுகிறாய். ராத்திரி வேளைகளில் படிக்கிறாய். ஆட்டோமேட்டிக்காய் தூக்கம் வரணுமில்லையா?'

அனுராதா பதில் பேசவில்லை.

'ராதா அன்பில்லாமை மனிதனை எவ்வளவு துன்பப் படுத்தும் என்றும், மனந்தளரச் செய்துவிடும் என்றும் எனக்குத் தெரியும். ஆனால் உன் மனதைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய சிநேகிதி இருக்கும்போதும் உன் வருத்தத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளாமல் போனால், அது கேன்சரைக் காட்டிலும் கொடுமையான நோயாய் மாறியிடும். வேறு மருந்தேயில்லாததும், பிறருடன் பகிர்ந்துகொண்டால் குறையக் கூடியதுமான நோய் மனநோய் ஒன்றுதான்.'

'எனக்கு எல்லாம் தெரியும் கிரண். ஆனால் சில யோசனைகளுக்குப் பரிகாரங்களே கிடையாது. காலமே ஆற்ற வேண்டிய காயம் அது. அந்தக் காயம் அமைதியாய்க் கழிந்துப் போக வேண்டுமானால் தூக்கமாத்திரை தான் மருந்து' ராதா படுத்துக் கொண்டு விட்டாள்.

தன் மௌனத்தால் இன்னொருத்தர் தூக்கு மேடைக்குப் போக வேண்டியிருக்கும் என்று தெரிந்தும் கூட வாயைத் திறக்காத அந்தப் பெண்ணின் பிடிவாதத்தைப் பார்த்து கிரண்மயிக்குக் கோபமும் எரிச்சலும் ஏற்பட்டன. ஆனால் அதற்குள் இன்னொரு சந்தேகம்...ராயன்னாதான் கொலையாளி என்று நம்புகிறானா இந்தப் பெண்? அதனால்தான் எஞ்சிய விஷயங்கள் வெளிப்படாமல் போனால் போதும் என்றெண்ணுகிறாளோ? அழுத்திக் கேட்டால் பிடிவாதம் பிடிக்கக்கூடிய சபாவம் இவளுடையது.

'நான் விளக்கைப் போட்டுக் கொண்டு படித்தால் உனக்குத் தூக்கம் கெட்டு விடுமா? ஒரு மணி நேரம் படித்தாலேயொழிய எனக்குத் தூக்கம் வராது' என்று கேட்டாள் கிரண்மயி.

'சே! அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. படுத்துவிட்டால் காலை வரை எழுந்திருக்க மாட்டேன் நான். என் அலமாரியில் நாவல்கள் இருக்கு. வேணுமானால் எடுத்துக்கொள்.'

மெஸ்ஸிற்குப் போய் சாப்பிட்டுவிட்டு கிரண்மயி திரும்பி வருவதற்குள் அனூராதா நன்றாய்த் தூங்கி விட்டாள்.

அவள் சொன்ன அலமாரியைத் திறந்தாள் கிரண்மயி. ராதா எப்படிப்பட்ட புத்தகங்களைப் படிக்கிறாள் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது.

மேலே எல்லாம் ஆங்கில நாவல்கள் தான் இருந்தன. சிட்னி ஷெல்லன், ஆர்தர் ஹெய்லி, லுட்லம் போன்றவர்களின் புத்தகங்கள். இன்னொரு பக்கத்தில் வகுப்புப் புத்தகங்கள். அவற்றிற்குப் பின்னால் வகுப்புப் புத்தகங்களுக்குப் போடப்பட்டிருந்த அதே அட்டைகள் போடப்பட்டு புரட்சிக்கவிதைகள்...

கிரண்மயிக்கு அதிர்ச்சியாயிருந்தது

அனூராதா பி.டி.எஸ்.யு கட்சியின் மெம்பரா?...ஆச்சரியத்துடன் புத்தகத்தைத் திறந்தாள். 'மாதூர்' என்று கையெழுத்து காணப்பட்டது. 'விவகிட்டுப்பட்ட இந்தியா'...அரசாங்கம் தடை விதிக்கப்பட்ட புத்தகம்...புத்தகம் முழுவதையும் படித்திருந்தாற்போல ஆங்காங்கே சில வரிகளுக்குக் கீழே கோடிடப்பட்டிருந்தன. ஆங்காங்கு காமெண்ட்ஸ்களும் இருந்தன. அது அனூராதாவின் கையெழுத்து இல்லை. தமிழ் மொழியில் கை தேர்ந்த ஆள் ஒருத்தரின் கையெழுத்து. யார் இந்த மாதூர்? அனூராதாவின் பாய் ஃபிரெண்டா?

கிரண்மயி எல்லாவற்றையும் சரியாய் அடுக்கி வைத்து விட்டு ஒரு நாவலைக் கையில் எடுத்துக் கொள்ளப் போனவள் சட்டென்று நின்று விட்டாள்.

அலமாரியின் ஒரு மூலையில் ராதாவின் கைப்பை இருந்தது. அபூர்வலட்சுமியின் அறை சாவி அதில் இருக்குமோ? கிரண்மயி சந்தடி செய்யாமல் பையைத் திறந்தாள். அனூராதா தூக்கத்தில் அந்தப் பக்கத்திலிருந்து இந்தப் பக்கமாய்

புரண்டான். கிரண்மயிக்குத் தன் இதயத் துடிப்பு தனக்கே தன்றாய்க் கேட்டது. என்றுமே செய்யாத காரியம் அது. கைகள் நடுங்கின. பையில் புத்தகங்களையும் வேறு சில காகிதங்களையும் தவிர உருப்படியான பொருள் எதுவும் இல்லை. அதிலிருந்த ஒரு இன்லாண்ட் கவர் மீது அவள் பார்வை பட்டது. ஃப்ரம் அட்ரளில் 'அபூர்வா' என்று இருந்ததால் அவள் உற்சாகம் அதிகரித்தது. அனுராதா ஹாஸ்டலிலிருந்து லீவிற்கு ஊருக்குப் போயிருந்த பொழுது அபூர்வலட்சுமி இங்கிருந்து எழுதிய கடிதம் அது.

தூங்கிக் கொண்டிருந்த அனுராதாவுக்கு விழிப்பு ஏற்பட்டு விடாதபடி ஜாக்கிரதையை மேற்கொண்டு விளக்கிற்கருகில் போய் அக்கடிதத்தைப் படிக்கத் தொடங்கினாள் கிரண்மயி—

‘அனு—

உன் கடிதம் கிடைத்தது. உன் தந்தை உடம்பு நலமாயிருப்பதாய் அறிந்து மகிழ்ச்சியடைந்தேன். நான் எங்கள் ஊருக்குப் போகவில்லை. என் மனம் நன்றாயில்லை. அங்கே அம்மாவுக்கு ஜூரமாம். ஆனாலும் போகத் தோன்றவில்லை.

அனு, நான் உன்னை எவ்வளவு மிஸ்ஸாயிட்டேன்னு எப்படி எடுத்துச் சொல்லுவேனோ? உன்னிடம் எவ்வளவோ சொல்ல வேண்டும் போலிருக்கிறது. ஆனால் கடிதத்தில் எழுத பயமாயிருக்கிறது. இந்தப் பதினைந்து நாட்களில் நடக்கக் கூடாதவை நடந்து விட்டன. ‘ரோகிணி யால்’ நான் மோசம் போய் விட்டேன் என்று சொல்லவில்லை. நடந்ததில் என் பங்கும் இருக்கிறது. நான்கு நாட்களில் அப்பா வரப் போகிறார். அவருக்கு என் முகத்தை எப்படிக்காட்டுவேனோ? என்னைப் பார்த்ததுமே விஷயத்தைக் கண்டுப் பிடித்து விடுவாரோ? அப்படி மட்டும் நடந்தால்

என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. அதவும் ராகிணி கூட என்னை மோசம் பண்ணி விட்டாள்.

ஒரு காலத்தில் அப்பா வரப் போகிறார் என்றதுமே சந்தோஷத்தால் திக்குமூக்காடிப் போய் நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருப்பேன். இப்பொழுதோ அவர் வராவிட்டால் நன்றாயிருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. அவர் வருவதற்குள் நீ வந்துவிட மாட்டாயா? நீ பக்கத்தில் இருந்தால் எனக்கு நேரியம். அன்றைக்கு நீ சொன்னாய்—‘இந்தச் சமயத்தில் நீ என் பக்கத்தில் இருந்ததால் நான் பிழைத்தேன்’ என்று.

அன்றைக்கு நான் நினைத்துக் கொண்டேன்—‘நான் என்னத்தைப் பண்ணிட்டேன்? இவள் நன்றிக்காக இவ்வாறு சொல்கிறாளே தவிர’—என்று! இப்பொழுது எனக்குத் தோன்றுகிறது—இந்தச் சமயத்தில் நீ இல்லாவிட்டால் என்னால் பிழைக்க முடியாது என்று. இக்கடிதம் கிடைத்ததுமே புறப்பட்டு வந்து விடு.

— ‘உன் அனுராதா’

கிரண்மயி கடிதத்தைத் திரும்பவும் உள்ளே வைத்து விட்டாள்.

ரோகிணி யார்?

ராகிணி யார்?

...தம் பாய் ஃபிரெண்டுகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுக் கொள்ளும் பொழுது அவ்வாறு ‘கோட்’ பெயரில் பெண்கள் பெயர்களை எழுதிக் கொள்ளுவது வழக்கம். அப்படிப் பட்டது தானா இதுவும்?

‘ராகிணி—ரோகிணி’களில் ஒருத்தர் ராயன்னா! இன்னொருத்தர் யார்?

அப்பொழுதே அனுராதாவை எழுப்பி இதைப்பற்றி உலுக்கி எடுத்து கேட்டுவிட வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தை அரும்பாடுபட்டு அடக்கிக் கொண்டாள். பையை இருந்த இடத்திலேயே வைத்து விட்டு படுக்கையில் வந்து படுக்கப் போனவள் சட்டென்று நின்று விட்டாள்.

அனுராதாவின் தலையணைக்குக் கீழே தென்பட்டது— சாவிக் கொத்து!

இதயத்திலிருந்து ஆர்வம் கொப்பனித்துக் கொண்டிருக்க, நடுங்கும் கைகளுடன், அனுராதாவுக்கு உறக்கம் கலைந்து விடாதபடி ஜாக்கிரதையாய் சாவிக் கொத்தை தலையணைக் கடியிலிருந்து இழுத்தாள். அதில் பதிமூன்றாம் நம்பர் அறைச் சாவி இருந்தது. நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணியளவில் கிரண்மயி முதல் முதலாக அபூர்வலட்சுமியின் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

— எண்டமூரி வீரேந்திரநாத் —

லேடிஸ் ஹாஸ்டல்

அத்தியாயம்—8

பதினமூன்றாம் நம்பர் அறை ஒரு கோடியில் இருந்தது அதிர்ஷ்டம். வராந்தாவில் ஒரே ஒரு விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. நள்ளிரவைத் தாண்டி விட்டதால் எங்குமே சந்தடி இல்லை.

கிரண்மயி பூட்டைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே அடியெடுத்து வைத்தாள். அவள் கால்கள் லேசாய் நடுங்கின. பயத்தால் அல்ல. மனதின் நடுக்கம் உடம்பெல்லாம் பரவியதால்! அந்த அறை லட்சுமியின் மரணத்திற்குப் பிரத்யட்ச சாட்சி! அவள் ரகசியங்களை பத்திரப்படுத்தி புதைத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையம்!

ராமர் சீதையைத் தேடிக் கொண்டு காட்டிலும் மேட்டிலுமிருந்த செடிகளையும் புதர்களையும் விசாரித்தாற்போல, அவ்வறைச் சுவர்களையும், அந்த சீலிங் ஸ்பேஸையும், கதவுகளையும் லட்சுமியின் கொலைக்குக் காரண கர்த்தாயார் என்று கேட்க வேண்டும் போலிருந்து.

ஜன்னலுக்கப்பாலிருந்து சுவர்க் கோழிகளின் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

மேஜைக்கு மேலே லட்சுமியின் குடும்ப போட்டோ இல்லை. சுவரில் மட்டும் லட்சுமிதீட்டிய ஓவியம் இருந்தது. அழகான பூந்தோட்டம்...மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும் இளம்பெண்...பறக்கும் புறாக்கள்... எல்லாம் லட்சுமியின் கனவுகளுக்கு மறுஉருவமோ? சுவரிலிருந்த அலமாரியில் லட்சுமியின் புத்தகங்கள் இருந்தன— கிரண்மயி அவற்றைப் புரட்டினாள்.

எல்லாமே வகுப்புப் புத்தகங்கள்தான். கீழ் வரிசையில் எல்லாமே மில்ஸ் அண்ட் பூனின் நாவல்கள் லட்சுமி அந்த ஸ்டேஜைத் தாண்டி வரவேயில்லையா?

கிரண்மயி நோட்டுப் புத்தகங்களின் கடைசிப்பக்கங்களைப் பார்த்தாள். தமக்குப் பிடித்தவர்களின் பெயரைக் கடைசிப் பக்கங்களில் எழுதுவது நிறைய பேர் பெண்களின் உபாயமாய் இருந்து நீரவேண்டு மென்றில்லை. ஏதோ யோசித்துக்கொண்டே தம்மையறியாமல் செய்வார்கள் அக்காரியத்தை. அவள் எண்ணினாற்போலவே 'ஆர்' என்ற ஆங்கில எழுத்து மிகக் கலை நுட்பத்தோடு சில பக்கங்களில் எழுதப்பட்டிருந்தன. 'ஆர்' என்றால் ராயன்னாவா? அல்லது வேறு யாராவது?

கிரண்மயிக்கு சந்தேகப்படக்கூடிய வேறு எந்த ஆதாரமும் தென்படவில்லை. கப் போர்டிலேயே லட்சுமியின் குட்கேஸ் இருந்தது. அதை எடுத்தாள், உடைகள் எல்லாம் நீட்டாய் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒருக்கால் ராதாவின் காரியமாய் இருக்கலாம். கிரண்மயி ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துப் பார்க்கத் தொடங்கினாள்.

துணிகளுக்கிடையே லட்சுமின் குடும்பப் புகைப்படம் தென்பட்டது. சந்தேகத்துடன் பிரித்துப் பார்த்தாள். உள்ளே வேறெதுவும் இல்லை. போட்டோவில் அக்காதங்கைகளுக்கு நடுவே நின்றபடி அப்பாவித்தனத்தோடு சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள் லட்சுமி. அவள் தம்பி தான் போலிருந்தது. அம்மா அப்பாவுக்கு நடுவில் உட்கார்ந்திருந்திருந்தாள். அம்மா அவர்கள் முகத்திலிருந்த இப்புன்னகை லட்சுமியின் மரணத்தால் அடியோடு துடைக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஒருத்தியின் மரணத்தால் எத்தனைப் பேருக்கு மனத் துன்பம்!

குட்கேஸில் வேறு எந்த ஆதாரமும் கிடைக்கவில்லை. கிரண்மயி அடியில் இருந்த நியூஸ் பேப்பரை வெளியே

எடுத்தாள். ஒரு டைரி! அதன் மேல் ஒரு ஸ்கெட்ச் அழகான ஆணின் படம். ஜாடையாருடையதென்று சரியாய்த் தெரியவில்லை. புருவங்கள், இமைகள், நெற்றி, கேசங்கள் எல்லாம் அளவெடுத்து வரைந்தாற் போலிருந்தன. கீழே ஒரு பக்கத்தில் இதயத்தின் படம் போடப்பட்டு அதில் லட்சுமியின் கையெழுத்து இருந்தது. இன்னொரு பக்கத்தில் 'ஆர்' என்ற எழுத்து நேர்த்தியாய் எழுதப்பட்டிருந்தது.

கிரண்மயி அதை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறினாள்.

திரும்பித்தன் அறைக்கு வந்து அந்த டைரியைப் படிக்கத் தொடங்கினாள் கிரண்மயி. அதிகமாய் இல்லை. ஜனவரி மாதத்தில் மட்டும் டைரி எழுதப்பட்டிருந்தது. பிப்ரவரி மாதத்தில் அங்கங்கே எழுதப்பட்டிருந்தது. அவ்வளவுதான். ஆனாலும் அது போதும்; மிக முக்கியமான செய்தி இருந்தது.

அபூர்வலட்சுமி ராயன்னாவைக் காதலித்திருக்கிறாள். அந்த விஷயத்தை எங்கேயுமே வெளிப்படுத்தவில்லை.

ராயன்னாவின் திருமண விஷயம் அவளுக்கு ஒரு பெரிய அதிர்ச்சி. அந்த விஷயத்தைப் பற்றி எங்குமே சொல்லவில்லை.

ராயன்னா திருமண விஷயத்தைச் சொல்லுவதற்கு முன்னாலிருந்தே லட்சுமிக்கு 'ரோகிணி' யோடு சாதாரணப் பரிச்சயம் இருந்திருக்கிறது. அந்த ரோகிணி யார் என்று டைரியில் எங்குமே குறிப்பிடப்படவில்லை.

ரோகிணி என்றால் ராயன்னா!... அது மட்டும் புரிந்தது. லே—20

அபூர்வலட்சுமி அனுராதாவுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் 'ராகினி' கூட என்னை மோசம் பண்ணிவிட்டாள்—என்று எழுதியிருந்தாள். அதாவது ராயன்னா கூட...

கிரண்மயி அருவருப்பாய் தலையைச் சிலிர்த்துக் கொண்டாள். ஏதோ மெல்லவும் முடியாத, துப்பவும் முடியாதது போன்ற உணர்ச்சி!

அன்றிரவெல்லாம் அவள் தூங்கவேயில்லை. மறுநாள் காலையிலேயே கல்கத்தாவுக்கு ட்ரங்க்கால் போட்டாள். ராயன்னா அங்குதான் டெஸ்ட் ஆடிக் கொண்டிருந்தான். கிரண்மயியின் குரலைக் கேட்டதுமே ராயன்னா உற்சாகத்துடன், 'ஹாய்' என்றான். அவன் முதல் மேட்சில் நன்றாய் ஆடியிருந்ததால் அவன் குரலில் தன்னம்பிக்கை மிக நன்றாய்த் தென்பட்டது. கேசைப் பற்றிய விஷயத்தையே முழுவதுமாய் மறந்து போய் விட்டாற் போல இருந்தது. 'கிரண்! நீ உடனே வந்துவிடு. இங்கே ரொம்ப அபாரமாய் இருக்கு'—கத்தினான். அங்கிருந்த, 'இதப்பாருங்கள், நான் ட்ரங்க்கால் பேசுகிறேன். ஒரு விஷயம் சீக்கிரமாய்ச் சொல்லுங்கள்' என்றான்.

'ஓ! ஐயாம் சாரி! கேச விஷயமா?' நொந்து கொண்டாள்.

'ஆமாம். அதுதான்!'

'எவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்திருக்கு கிரண் கேசு?'

அந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிக்காமல், 'நான் ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன். நேர்மையாய்ப் பதில் சொல்ல முடியுமா?' என்றான்.

நேர்மை போன்ற பெரிய வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துகிறாயே, என்ன விஷயம்?

'அபூர்வலட்சுமியிடம் உங்கள் கல்யாண விஷயத்தைச் சொன்னபோது அவள் எப்படி நடந்து கொண்டாள்?' குண்டு வெடித்தாற்போல் கேட்டது அவள் கேள்வி! 'அதான் சொன்னேனே!'

'நீங்கள் உண்மையைச் சொல்லவில்லை'—அழுத்தமாய்ச் சொன்னாள்.

'சொன்னேன்.'

'இல்லை' அவள் இன்னும் பெரிதாய்க் கத்தினாள்.

'என்ன? என்ன சொல்லவில்லை?'

'அவளை நீங்கள் அடித்ததாய்ச் சொல்லவில்லை.'

ஒரு ஆழ்ந்த நிசப்த திரையானது டெலிபோன் கம்பி களுக்குக் குறுக்கே பரவியபடி இரு மனங்களையும் பிரித்துக் கொண்டிருந்தாற் போன்ற உணர்ச்சி.

'சொல்லுங்கள், என்னதான் நடந்தது? இப்பவாவது நிஜத்தைச் சொல்லிடுங்கள்.'

கொஞ்சநேர நிசப்தத்திற்குப் பிறகு அவன் சொன்னான்.

'என்னைக் காதலிப்பதாய்ச் சொன்னான். நான் ஆச்சரிய மடைந்தவனாய், 'என்ன சொல்கிறாய்?' என்றேன். அழுத் தொடங்கிவிட்டாள்.'

'அதனால் நீங்கள் எரிச்சலடைந்தீர்கள். 'வாட் நான்சென்ஸ்?' என்றீர்கள். வார்த்தைகள் தடித்தன. நீங்கள் அப் பெண்ணின் கன்னத்தில் பளீர் என்று அடித்தீர்கள். இதையெல்லாம் போலீசாரிடம் சொன்னால், உங்கள் மேல் சந்தேகம் இன்னும் பலமாகும் என்று அந்த விஷயத்தைச் சொல்லவில்லை. அதானே?'

'ஆமாம்.'

'ஆமானா?' நம்ப முடியாதவளாய்த் திரும்பவும் கேட்டாள்.

'ஆமாம் கிரண். அதனால்தான் போலீசாரிடம் சொல்ல வில்லை.'

'அப்ப என்னிடம் ஏன் சொல்லவில்லை?' அம்பாய் ஊடுருவிக்கொண்டு வந்த அக் கேள்விக்கு மறுமுனையிலிருந்து ராயன்னா ஏதோ பதில் சொல்ல வாயைத்திறப்பதற்குள் கிரண்மயியே சொன்னாள்: 'நான் ஏதாவது நினைத்துக் கொண்டு விடுவேனோன்னு சொல்லவில்லை. அதானே? ...இதப் பாருங்கள், நான் இங்கே ஒவ்வொரு நிமிஷமும் வருத்தத்தோடும், திகிலோடும், பயத்தோடும் கழிச்சிட்டிருக்கேன். மேலுக்குச் சாதாரணமாய் இருக்க முயன்றபடியே உள்ளூரக் குமுறிக் கொண்டிருக்கேன்! நான் சைக்காலஜி ஸ்டூடென்ட் தாங்க! ஆனால் அதையும்விட முக்கியமாய் ஒரு பெண்! நான் ஒன்றும் உங்கள் கஷ்டங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட வனில்லைவங்க. ஒரு விஷயம் சொல்லுங்க, போதும். நீங்கள் இந்தக் கொலையைப் பண்ணினீங்களா, இல்லையா?'

'இல்லை' நேராய்—தெளிவாய் வந்தது பதில்.

'இன்னொரு விஷயம் கேட்பேன். ஒன்றும் நினைச்சுக்க மாட்டீங்களே?'

'நினைச்சுக்க மாட்டேன், கேளு கிரண்.'

'நான் ஒன்றும் எண்ணிக்க மாட்டேன். உண்மையாய்ச் சொல்லுங்கள். உங்களுக்கு அந்தப் பெண்ணிற்கும் உடலுறவு ஏற்பட்டது உண்டா?'

'இல்லை.'

சின்ன இடைவெளி... சின்ன நிசப்தம்... 'முத்த மிட்ட துண்டா?'

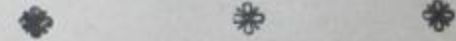
அந்த முனையிலிருந்தும் அதே போன்ற இடைவெளி... 'உண்டு.'

விரிசல் கண்ட நம்பிக்கைச் சுவரின் வேதனைமயமான வெடிப்பு!

'என்னை நம்பு கிரண். அந்தப் பொண்ணு நியூசென் ஸாய் அழுதுட்டிருந்ததைப் பார்த்ததும் எனக்கு எரிச்சல் ஏற்பட்டது. அதெல்லாம் ஏதோ நான் தப்புப்பண்ணினாற் போல அப்படி அழுதுட்டிருந்ததால் கோபத்தால் கன்னத்தில் அடித்தேன்.'

அதனால் அந்தப்பெண் ரொம்பவும் ஹிஸ்டிரிக்கலாய் மாறிவிட்டாள். கிட்டே இழுத்து அணைத்துக் கொண்டு முத்தமிட்டு விட்டுத் தேற்றினேன் அதுதான் முதல்... கடைசி எல்லாம்.' அவன் வார்த்தைகள் இன்னும் முடிவதற்குள்ளாகவே அவள்—

'அது தான் அப்பெண்ணின் உயிரையே எடுத்துவிட்டது' —என்று சொல்லிவிட்டுப் போனை வைத்து விட்டாள்.

டெலிபோன் பூத்திலிருந்து அவள் ஹாஸ்டலுக்கு திரும்பி வந்தபோது வெங்கடரத்தினமிடமிருந்து ஒரு உறை வந்திருந்தது. அதில் அவள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாற் போலவே ராஜாராமின் போட்டோ இருந்தது.

அதை எடுத்துக் கொண்டு கிரண்மயி பரீதியிடம் போனாள்.

'அன்றைக்கு அபூர்வலட்சுமியோடு சேர்ந்து ஹோட்டலில் பார்த்த ஆள் இவள்தானா?' என்று கேட்டாள் போட்டோவைக் காட்டி.

ப்ரீதி நன்றாய்ப் பயந்து போயிருந்தான். 'எதுக்கா நீங்கள்ளாம் என்னை இப்படி வதைக்கிறீங்க? அந்த இன்ஸ்பெக்டரும் இதேதான் கேட்டார். இவன்தான்— இவனே தான்— இவனேதான்' என்று கத்தினான்.

கிரண்மயி ஆழ்ந்த பெருமூச்சு விட்டு விட்டு அங்கிருந்து எழுந்தான். 'ரோகிணி' என்றால் யார் என்பது அவளுக்குப் புரிந்து போய் விட்டது. அவள் அங்கிருந்து போய் வெங்கட ரத்தினத்திற்குப் போன் பண்ணினாள்.

'எனக்குச் சில தகவல்கள் வேண்டும்.'

'என்மைமா?'

'ராஜாராமுக்கு அரசியல் பின்னணி உண்டா?'

'ஏன் வந்தது இந்தச் சந்தேகம்?'

'சொல்லுங்கள், ப்ளீஸ்!'

'பின்னணி ஒன்றுதானாம்மா?— அவன் யாருன்னு நினைச்சுட்டிருக்கிறாய்! மகாராஷ்டிரா கவர்னர் சத்யநாராயணாவின் மகன். கோடீஸ்வரன்.'

★ ★ ★

அனுராதாவின் சாவிக் கொத்தின் மூலம் சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்த அபூர்வலட்சுமியின் லேட்டஸ்ட் டைரியில் 'ரோகிணி' என்று எழுதியிருந்த இடத்தில் 'ராஜாராம்' என்று மாற்றிவிட்டால்—

கிரண்மயிக்கு நடந்தது புரிந்துவிட்டது.

ராயன்னா வந்து திருமணம் செட்டிலாகி விட்டதாய்ச் சொன்னதுமே அந்தப் பெண் தன் மனதிலிருந்ததை வெளிப்படுத்தியிருப்பாள் ... அழுதிருக்கிறாள் ... ராயன்னா எரிச்ச

லடைந்து அவளை அடித்துவிட்டான். திரும்பவும் இரக்கப் பட்டு முத்தமிட்டிருக்கிறான். அவன் அடித்தது தூண்டி விட்டு விட்டது.

அப்பொழுதே அவளுக்கு ராஜாராமுடன் பரிச்சயம் இருந்து வந்திருக்கிறது. சாதாரணமாய் நாம் நெருங்கியவர்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் நம்மை மோசம் செய்துவிட்டாலும், நம்கனவுகள் கருகிப் போய்விட்டாலும், மனத்துன்பம் அதிகரித்தாலும்— வேறொரு நெருக்கமானவர்களிடம் போவோம். அந்த நண்பர்களிடமிருந்து ஆறுதலைப் பெற முயல்வோம். அது சிநேகிதனாகவும் இருக்கலாம்; சிநேகிதியாகவும் இருக்கலாம் ... ஆறுதலை அவர்களிடமிருந்து பெறத் துடிப்போம். அந்த வருத்தத்தில் நம் மனதைப் பற்றியும், நடந்த சம்பவங்களைப் பற்றியும்— நாம் அவனை எப்படி நம்பினோம்— கடிதப் பரிச்சயத்தைப் பற்றியும் விவரங்களையெல்லாம் சொல்லுவோம். இரக்கத்தையும் ஆறுதலையும் பெற்று மெல்ல பழைய ஆளாவோம்.

ஆனால் அந்த அடுத்த ஆள் கயநலக்காரனாயிருந்தான்? அந்த அவகாசத்தைத் தனக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கூடியவனாய் இருந்தான்...?

தேற்றுவான். ஆறுதல் சொல்லுவான். அடுத்த ஆள் எவ்வளவு மோசக்காரனோ அவ்வளவு அதிகமாய்ச் சொல்லுவான். மனதைப் பிளந்து போகச் செய்து விடுவான். பிளந்து போன துண்டுகளை ஒட்டக்கூடிய ஆள், தான் ஒருவனே என்ற நம்பிக்கை ஏற்படச் செய்வான். ராஜாராம் சரியாய் அனாதையேதான் பண்ணியிருக்கிறான்.

அபூர்வலட்சுமி அவனிடம் வரும்போது அவள் 'மூட்' முற்றிலும் பாழாகி விட்டிருந்தது. அதை அவன் நன்றாய்ப் பயன்படுத்திக்கொண்டான். ஆறுதலாய் முத்தமிட்டான். அன்றைக்கு டைரியில் எழுதியிருக்கிறாள்—

'ஒரு தடவை ராயன்னாவின் முத்தத்தால் எச்சிலாகி விட்ட இந்த உதடுகளை இன்னும் எத்தனை பேர் முத்த

மிட்டால்தான் என்ன? என்று. அது ஒரு விதமான விரக்தியான அவஸ்தை. சூடோஃபிலாசஃபி

அதற்குப் பிறகு அபூர்வலட்சுமியின் உணர்ச்சிகள் மாறத் தொடங்கிவிட்டன. தன் சூழ்நிலைக்கு ஏற்றபடி தன் உணர்ச்சிகளை மாற்றிக் கொண்டாள். யாராயிருந்தாலும் அவைத்தானே பண்ணியிருப்பாள்?

அவள் படித்திருந்த மில்ஸ் அண்ட் பூன் புத்தகங்களின் பிரபாவத்தால் ராஜாராமிடம் அவள் ஹிரோவைக் கண்டாள். ராஜாராமிற்கு நிறைய டேர் கேர்ள் ஃபிரெண்டுகள் உண்டு. (தன்னால் அவனை மாற்றி விடமுடியும்). பணம் இருந்ததால் கெட்டுப்போய் விட்டான். (சரியான அன்பு கிடைக்காமல்) என்னோடு ஒரு இரவைக் கழிப்பாயா? உனக்கு விருப்பமானால் மட்டுமே — இல்லாவிட்டால் வேண்டாம் என்றான் (அவன் ஃபிராங்க்னெஸ் பிடித்து விட்டது) ராஜாராமுக்கு எத்தனைப் பேர் கேர்ள் ஃபிரெண்டுகள் இருந்தாலும் தான் ஒருத்தி மட்டுந்தான் மனதிற்கு நெருக்கமானவள். அது தம் இருவருக்குமே தெரியும். ஆதலால் தான் அவன் எஞ்சிய அந்தப் பெண்களையெல்லாம் அந்த நான்கு நாட்களும் தனக்காக விட்டு விட்டான். அதற்குப் பிறகு அவன் அவசர வேலையாய் டில்லிக்குப் போக வேண்டியிருந்தது.

என்னை மறந்து போயிடுன்னு சொல்லமாட்டேன். என் வாழ்நாளிலேயே மிகச் சந்தேஷமான நாட்கள் உன்னோடு கழித்த நாட்கள்தான் என்றான். கைமேல் கையை வைத்து. 'நன்றாய்ப் படி. என்னைப்பற்றிய யோசனைகளை அதிகமாய் வைத்துக் கொள்ளாதே' என்றான்.

ராயன்னா பிரிந்து போனபொழுது இருந்த வருத்தம் இப்பொழுது இல்லை. இரண்டாவது அனுபவமில்லையா? ஆனாலும் ராஜாராமின் அன்பின் மேல் தனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது.

மாறிப்போய் விட்ட ராஜாராம் திரும்பி வருவான். அவன் வரும் வரையிலும் தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள்.

அவ்வாறு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது—

ராஜாராமின் திருமண அழைப்பிதழ் டில்லியிலிருந்து போஸ்டில் வந்தது (ரோகினி என்ற கோட் வார்த்தைக்கு அர்த்தம் ராஜாராம் என்று கிரென்மயிக்குப் புரிந்தது இவ் விடத்தில்தான்.)

அபூர்வலட்சுமியின் கணவு மாளிகை இடிந்துவிட்டது.

அவள் அன்பையும் தியாகத்தையும் புரிந்துக் கொள்ளாமல் அவள் வாழ்க்கையிலிருந்து இரண்டாவது ஹிரோவும் போய்விட்டான் அப்பொழுதுதான் அவளுக்கு அழகை வந்தது. கண்டதெல்லாம் கோலம் என்று நடந்து கொண்டு விட்டேனே என்றெண்ணினாள். பாத்திரமறியாமல் பிச்சை போட்டதற்குத் தன்னையே தான் நிந்தித்துக் கொண்டாள் தான் எவ்வளவு கெட்டுப் போய் விட்டோம் என்று தெரிந்ததுமே, ஏறக்குறைய பைத்தியம் பிடித்தவனைப் போல ஆகிவிட்டாள். சமயத்தில் அனுராதவும் இல்லாதது அவளை இன்னும் தளர்ந்துபோகச் செய்தது.

மெல்ல அவன் தேறிக்கொண்டான்.

அப்பொழுதுதான் கடைசித் தடவையாய் ராயன்னா வந்தான். அழைப்பிதழைத் தந்தான். அவன் சந்தோஷமாய் அதைப் பெற்றுக் கொண்டு, 'சாரி' என்றான். அவன் நிம்மதியாய்ச் சிரித்து விட்டுப் போய்விட்டான். சரியாய் இந்தச் சமயத்தில் தான் தந்தையிடமிருந்து அவர் வரப் போவதாய் கடிதம் வந்தது.

அப்பொழுது அவள் பட்ட மனவேதனையை டைரியில் விவரமாய் எழுதியிருக்கிறாள்.

அதுதான் அவள் டைரியில் எழுதியிருந்த கடைசிப் பக்கம்.

‘நேற்று அப்பா வந்தார். ஏதோ மீட்டிங்கிற்கு வந்தாராம். இரவே திரும்பிப் போய் விட வேண்டுமாம். மிகவும் சோர்வாய்த்தென்பட்டார். ‘எங்களைப்பற்றி ஏக்கமாய் இருக்காமமா? இவ்வளவு இளைச்சுப் போயிட்டாயே?’ என்றார். ‘என் முகத்திலிருந்து என் குடும்பத்தார் மீதுள்ள பாசத்தையும், அவர்கள் கிட்டே இல்லையே என்ற வருத்தத்தையும் தவிர அவரால் வேறு எதையுமே கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை நான் இன்னும் அதே பசு நான் என்றும் என்னிடம் எந்த விதமான கள்ளங்கபடமும் இல்லை என்றும் அவர் இன்னும் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார். கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்துவிட்டு, ‘போயிட்டு வரேம்மா?’ என்று எழுந்தார். ‘சரிப்பா’ என்றேன். கேட்டைத்தாண்டி கிரௌண்ட் வரை அவரோடு போய் வழியனுப்ப வேண்டும் என்பது என் உத்தேசம். அதை உணர்ந்து கொண்டவராய்,

‘வேண்டாம்மா. இருட்டிவிட்டது. இருட்டில் அந்தப் போக்கிரிப் பசங்களைத் தாண்டிக் கிட்டு நீ தனியாய்த் திரும்பிப் போவது நல்லதில்லை. நான் போய்க் கொள் கிறேம்மா’ என்றார்.

வெகுநேரம் சிலையாய் அப்படியே நின்று விட்டேன். அவருக்குத்தான் என் மேல் எவ்வளவு நப்பிக்கை. இத்தனைப் பேர் ஊர்க்கற்றிகளான பெண்களுக்கிடையே இருந்தும் கூட நான் புனிதமாய், நேர்மையாய் நாட்களைக் கழித்துக் கொண்டிருப்பதாய் நம்பிக்கை! ஒடிப்போய் அவரிடம் சொல்லிவிட வேண்டும் போலிருந்தது. ‘அப்பா, இங்கே உட்கார்ந்துட்டிருக்கிற பெண்கள் எல்லோரும் என்னை விட எவ்வளவோ நல்லவங்க; புனிதமானவங்க அவங்க சாயந்திர வேளைகளில் ஒரு மணியோ ரெண்டு மணியோ இப்படிக்கழிக்கிறாங்க. நான் மட்டும் பாதிராத்திரி வரை ஆண்களோடு கழித்த விட்டுத் திரும்பி வரேன்.

‘காதல் என்ற கவர்ச்சியில் விழுந்து ஒரு ஆணுக்குக் கற்பைப் பறி கொடுத்து விட்ட வேசி நான் கெட்டுப் போயிட்டேன் அப்பா! அப்பாவிடையான் உன் ‘அபூர்வா’ இப்பொழுது இல்லை. செத்து விட்டான் எஞ்சியிருக்கிற இவள் கெட்டுப் போய் விட்ட அபூர்வலட்சுமி’ என்று வாய் விட்டுக் கத்த வேண்டும் போலிருந்தது.

அவர் என் தப்பை உணர்ந்து என்னைத் திட்டினாலும் நன்றாயிருக்கும். என்னைக் கொன்றாலும் நன்றாயிருக்கும்.’

கடைசிப் பக்கத்தைப் படித்து முடித்த கிரண்மயியின் மனமெல்லாம் வேதனையால் நிரம்பி வழியத் தொடங்கிற்று.

ஜன்னலில் உட்கார்ந்து கொண்டு வெளியே இருட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்றும் இந்தக் கேசில் எப்படி முன்னேறுவது என்றும் புரியவில்லை.

அபூர்வலட்சுமிக்கு ராஜாராம் சிநேகிதன் என்ற விஷயம் எந்த விதத்திலும் கோர்ட்டில் பயன்படாது என்று வெங்கட ரத்தினம் சொல்லி விட்டார். அது மட்டுமில்லை. லட்சுமிக்கும் ராயன்னாவுக்கும் எந்த உடலுறவும் இருந்ததில்லை என்று சொல்லக் கூடிய ருசுக்களும் எதுவுமே இல்லை.

பின்னே என்ன செய்யலாம்?

அவள் ஜன்னலை விட்டு எழுந்து வந்து நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். வெளியே இருள் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

அவள் தற்சமயம் பதிமூன்றாம் நம்பர் அறையில் இருந்தாள். அனூராதா இனிமேல் அந்த அறைக்குப் போக மாட்டேன் என்றதால், வார்டன் இந்துமதியைப் போகச் சொன்னாள். கிரண்மயி அவளைச் சம்மதிக்க வைத்து அவள் பயத்தைப் போக்கடித்தாள்.

இப்பொழுது அவள் அந்த அறையில்தான் தனியாய் இருந்தாள். வெளியே மேலும் இருட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவள் யோசனைகள் எல்லாம் அபூர்வவட்சுமியைச் சுற்றி வந்தது. ஒருக்கால் அந்தப் பெண்கூட இதே போல எத்தனையோ இரவுகள் இதே நாற்காலியில் உட்கார்ந்து வெளியே இருட்டைப் பார்த்திருக்கலாம்.

ஹாஸ்டலில் சேர்ந்த புதிதில் தாய் தந்தையர் மேல் ஏக்கத்துடன்...

பிறகு பாய் பிரெண்டுகளின் மேல் ஏக்கத்துடன்... ஹாஸ்டலே! பதினெட்டு வயது பெண் ஒருத்தியிடம் ஒரே வருடத்தில் எவ்வளவு முதிர்ச்சியைக் கொண்டு வர முடிந்தது விட்டது உன்னால்! உனக்கு என் பாராட்டுக்கள்!

கிரண்மயி கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு பார்த்தாள் தொலைவில் புதர்களுக்கப்பால் நீழல்களை!

பதிமூன்றாம் நம்பர் அறை வராந்தாக் கோடியில் இருந்தது அதற்குப் பக்கத்திலேயே தோட்டம். ஜன்னலைத் திறந்தால் தோட்டம் தென்படும். முக்கியமாய் அந்த சிமெண்ட் பெஞ்சுக்குப் பின் பக்கமெல்லாம் மிக நன்றாய்த் தென்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. சின்ன சந்துவழி மூலமாய் அங்கே போய்ச் சேர வேண்டும். 'No Public Kissing here Please' என்ற போர்டைத் தாண்டி அந்தப் பக்கமாய் போய் விட்டால்... ஒரு முறை அந்த சிமெண்ட் பெஞ்சைப் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டால்... வேறு யார் கண்ணிலும் தென்படாது.

ஒரு பதினமூன்றாம் நம்பர் அறை ஜன்னல் வழியாய் பார்த்தாலே தவிர, மிகச் சொற்பமான ஜோடிகளுக்கு மட்டுமே தெரிந்த ரகசிய இடமாய் இருக்கலாம் அது.

அறையில் விளக்கை அணைத்து விட்டால் ஜன்னல் வழியாய் யாராவது பார்க்கிறார்களா இல்லையா என்பதும் கண்ணில் படாது.

கிரண்மயிக்கு அந்தக் காட்சி தெளிவாய்த் தென்பட்டது. விளக்கு வெளிச்சம் தொலைவிலிருந்து அவர்கள் மீது பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பெண் வணலாட்சி. அந்த இளைஞன் யார் என்று தெரியவில்லை. இருவரும் ஒருவர் அணைப்பில் இன்னொருவர் இருந்தார்கள்.

உதடுகள் ஒன்றுபட்டுப் பிரிக்க முடியாமல் போய் விட்டாற்போல முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். தொலைவிலிருந்து இந்தப் பக்கமாய் யார் வந்தாலும் முதலில் அவர்களுக்குக் கண்ணில் பட்டு விடும். அதுதான் அவர்களின் துணிச்சல். அவர்களுக்குப் பின்னால் நீண்ட சுவர் இருந்தது. அதனால் அந்தப் பக்கத்திலிருந்து யாராவது வந்து விடுவார்களா என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. அந்தச் சுவரில்தான் இருந்தது பதினமூன்றாம் நம்பர் ஜன்னலும்!

கிரண்மயி அந்தக் காட்சியைப் பார்க்கவில்லை. பல நாட்களாய் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்திருக்கும் அபூர்வ லட்சுமியின் மனநிலையை ஊகித்துக் கொண்டாள்.

அந்தப் பெண் மெதுவாய்ப் புல் தரையில் படுத்துக் கொண்டாள். அவன் பக்கத்தில் படுத்துக் கொண்டு அவள் ஜாக்கெட்டின் மேல் கையை வைத்தாள். 'ஊஹும்... அதெல்லாம் வேண்டாம்' — அந்தப் பெண் குசுகுசுவென்று பேசினாலும் அந்த நிசப்தத்தில் தெளிவாய்க் கேட்டது. அவன் அவளை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தது இருட்டும் வெளிச்சமும் கலந்த அந்த ஒளியில் நன்றாய்த் தெரிந்தது. அப்பெண் ஒரு பக்கத்தில் ஆவேசமும் திருப்தியும் கலந்த குரலில் முனகிக் கொண்டே இன்னொரு பக்கத்தில், 'சிக்ர மாய் — யாராவது வந்த ட்டால் நன்றாயிருக்காது' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

படிப்பிற்கு அதிபதியான சரஸ்வதியின் கையில் வீணை — காழகர்களுக்காக மீட்டினால் கேட்பது ஒங்கார நாதம் அல்ல — சிருங்கார நாதம்!

படிப்பிற்கு இருப்பிடமான கல்லூரி எல்லை—காமத் திற்கு ஒதுங்குமிடமாகிவிட்டால்—இடைப்பது அறிவல்ல—காமக் கேளிக்கை!

கிரண்மயி அக் காட்சியைப் பார்க்கவில்லை. அவள் யோசனை அங்கேயே இல்லை. முதல் நாள் தனக்கும் லாயர் வெங்கடரத்தினத்திற்குமிடையே நடந்த சம்பாஷணையை அசை போட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்தச் சம்பாஷணையில் ஒரு ஆளைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தது.

‘நாமப் இன்னொரு ஆளையங்கூடச் சந்தேகப்படத் தோணுகிறது’ என்றாள் அவள்.

‘யாரது?’

‘அபூர்வலட்சுமியின் தந்தையை.’

வெங்கடரத்தினம் அதிர்ச்சியடைந்தவராய் ‘யாரை?’ என்று திருப்பிக் கேட்டார்.

‘அவர் முதல் நாள் சென்னையில் இருந்திருக்கிறார். ஹாஸ்டலுக்கு வந்து மகளைச் சந்தித்தும் இருக்கிறார். ஒருக்கால் அவருக்கு நடந்ததெல்லாம் தெரிந்திருக்குமா?’ தனக்குள் வாதாடிக் கொள்வது போலச் சொன்னாள் அவள். அபூர்வலட்சுமியின் டைரியில் தந்தை போய்ச் சேர்ந்துவிட்டதாய் எழுதியிருக்கிறாள். ஆனாலும் ஏதோ சந்தேகம்...

‘தந்தையே மகளைக் கொன்று விட்டுக் குற்றத்தை ராயன்னாவின் மேல் போட முயற்சித்திருக்கார்’ என்கிறாயா?’ வெங்கடரத்தினம் நம்பமாட்டாதவராய்க் கேட்டார்.

‘ஏன்? அவ்வாறு நடக்கக் கூடாதா?’

‘முற்றிலுமாய் சினிமாடிக்காய்த் தோணுது’ என்றார் வெங்கடரத்தினம்.

‘மனிதனின் மனத்தத்துவத்தை அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடியாது லாயர் சார். அவர் அந்தக் காலத்து மனிதர் பசங்களை நீதிக்கும் தேர்மைக்கும் எடுத்துக்காட்டாய் வளர்த்தார் இப்படிப்பட்ட நீச்சமான காரியத்தை மகள் பண்ணிட்டாள் என்று தெரிந்ததும் அவர் குடும்ப மானத்திற்காக யோசித்திருப்பார். நாளைக்கு நாலு பேருக்கு முன்னால் மானம் போய் விடுமென்னு குழறிப்போய் இருப்பார். அப்படிப்பட்ட தன் பெண் வாழ்ந்தாலும் ஒன்று தான் செத்தாலும் ஒன்றுதான் நனைச்சிருப்பார். இப்படிப்பட்டச் சம்பவங்கள் நடந்ததில்லைங்கிறீங்களா?’

வெங்கடரத்தினம் அவள் கூற்றை ஒப்புக் கொண்டாற் போல் பார்த்தார். இப்படிப்பட்ட கேசு ஒன்று அவர் பார்வைக்கும் வந்திருக்கிறது. சொந்த அண்ணன், தங்கை கேட்ட வழியில் சுற்றிக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்துக் கண்டித்தவன், அவன் யார் பேச்சையும் கேட்காமல் அதே வழியில் நடந்து கொண்டிருந்ததைக் கவனித்து, அவனைக் கொன்று விட்டான். தானே வந்து போலீசாரிடம் சரணடைந்து விட்டான். ‘இப்படிப்பட்டவங்க சமூகத்திற்குக் கறையானைப் போன்றவங்க. அதனால்தான் கொன்று விட்டேன்’ — என்று சொன்னான் கோர்ட்டில். அதைப் பற்றித்தான் யோசிச்சிட்டிருந்தேன்’ என்றார். அதற்குள் கிரண்மயி சொன்னாள்:

‘லாயர் சார்! நான் என் கணவனைக் காப்பற்றுவதற்காக எல்லோரையும் சந்தேகத்திற்கு இடமானவங்களாய் செய்றேன்னு நினைக்காதீங்க. லட்சுமி கொலை செய்யப்பட்டது உண்மை. ராயன்னா அக்கொலையைச் செய்யவில்லை என்று நாம் மனப்பூர்வமாய் நம்புகிறோம். என் கணவர் கொலையாளி இல்லை என்று ருசுவாக்குவதோடு கூட பதின்னெட்டு வயதான அந்த அப்பாய்ப்பெண்ணைக் கொலை செய்து விட்டு ராயன்னாவின் மேல் திருப்பி விட்டு விடுவதற்கு முயற்சி பண்ணியவங்க யார் என்றும் தெரிஞ்சுக்

கணுமில்லையா? அதுமட்டு மில்லை; கொலை எப்படி நடந்ததுங்கிற பாயிண்ட்டோடுகூட கொலை எதனால் நடந்ததுன்னும் தெரிஞ்சுக்கணும். ஒரு ஆளைக் கொலைப் பண்ணத்துக்குப் பெரிய காரணம் தேவையில்லை.

தன் காதலை மறுத்துவிட்டாள் என்று காதலித்தப் பெண்ணை நடுத்தெருவில் ஆளிடை ஊற்றிக் கொன்ற சம்பவத்தைப் பற்றிச் சமீபத்தில் பேப்பரில் படித்தோம். அந்த இளைஞன் ஏன் இப்படி ஆனான்? தாய் தந்தையரின் பொறுப் பற்ற தன்மையால்தானா என்று யோசித்துப் பார்த்தேன். அதேபோல ஹாஸ்டலில் பசங்கள் கெட்டுப் போகிறார்களேன்னு வருத்தப்படுவதை விட, ஏன் அவ்வாறு கெட்டுப்போறாங்கன்னு தெரிஞ்சுக்க வேண்டிய பொறுப்பு நம்மைச் சேர்ந்தது. வெறுமே யோசித்தால் மட்டுமே போதாது. ஆதற்குத் தகுந்த பரிகார மார்க்கங்களையும் காட்டவேண்டும் என்பது என்னென்னம் இந்த ஹாஸ்டலைப் பற்றி நினைத்தபோதெல்லாம் இங்குள்ள சூழ்நிலையைப் பற்றி எல்லோருக்கும் சொல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் என்னிடம் உறுதியாகிறது.

வெங்கடரத்தினம் அவளை வியப்போடு பார்த்தார். இந்தப் பெண்ணின் வயது தான் எவ்வளவு இருக்கப்போகிறது? இருபத்திமூன்றோ இருபத்தினான்கோ இருக்கலாம். இவ்வளவு சின்ன வயதிலேயே இத்தனை மன முதிர்ச்சி எப்படி வந்தது? பண்பின் மலர்ச்சிக்கு வயதோடு சம்பந்தம் இல்லை இவ்வளவு ஆழ்ந்த கண்ணோட்டமும் யோசிக்கும் திறனும் பெண்களிடம் அரிதாய்த்தான் தென்படும். பெண்கள் நிறைய பேர் சந்தோஷத்தையும் சரி துக்கத்தையும் சரி, கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள மாட்டார்கள். அதனால்தான் அவர் அவளை ஹாஸ்டலுக்கு அனுப்பி வெத்தபோது மிகவும் யோசித்தார் இந்தப் பெண் அந்த ஹாஸ்டலில் இருந்து தன்னைத்தான் கண்டீரோல் செய்து கொள்வாளா என்று. அவர் சந்தேகத்தைப் பொய்யாக்கி விட்டு, மனமெல்லாம் கலக்கத்தையும் பயத்தையும், வேதனையையும் நிரப்பிவைத்துக் கொண்டு

கூட உணர்ச்சியைக் காட்டாதவளாய் பதினைந்து நாட்களைக் கழித்து விட்டிருக்கிறாள். அவளைத் தன் மனதிற்குள் பாராட்டிக் கொள்ளாமல் இருக்க முடியவில்லை அவரால்.

அவருக்கு கிரண்மயி முதல் முதலாய் தன்னைச் சந்தித்த போது சொன்ன வார்த்தைகள் நினைவிற்கு வந்தன.

'என் கணவர் கொலை பண்ணியிருந்தால் அவரைக் காப்பாற்றும்படி சொல்லவில்லை. எந்த நிலைமையில் நடந்ததுன்னு தெரிஞ்சுவிட்டு, தண்டனையைக் குறைக்க முயற்சியுங்கள்' என்றாள். இந்தக் காலத்தில் அப்படி யோசிக்கும் மனிதர்களே குறைவு. ஆனால் அன்று மாலையே கிரண்மயியின் சந்தேகத்தைப் போக்கடித்து விட்டார் வெங்கடரத்தினம். அபூர்வலட்சுமியின் தந்தை அவளைச் சந்தித்துவிட்டு இரவோடிவாய் போய்விட்டார். மறுநாள் வேலூரில் கணெடர்களின் மீட்டிங்கில் இருந்தார் அவர்.

இந்த விஷயத்தைக் கேட்டுவிட்டு கிரண்மயி திராசை அடைந்து விடவில்லை ஒரு பாயிண்ட் க்ளியர் ஆகிவிட்டது என்று மகிழ்ச்சியடைந்தாள்; அவ்வளவுதான். உண்மையாகவே லட்சுமியின் தந்தையே தன் மகளைக் கொன்றிருந்தால் கிரண்மயிக்கு முனிதத் தன்மையின் மீதே நம்பிக்கை, போயிருக்கும்.

கிரண்மயி இன்னும் ஜன்னல் வழியாய் வெளியே பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள். ஜன்னலுக்கப்பால் வளஜாட்சியும் அவ்விளைஞனும் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டார்கள் அப்பெண் உடையைத் தட்டிக் கொண்டிருந்தாள். கிரண்மயி எழுந்து அறையில் விளக்கைப் போட நினைத்தாள். ஆனால் அந்த வெளிச்சம் ஜன்னல் வழியாய் வெளியே பட்டால்

அந்த சிமென்ட் பெஞ்சிற்குப் பின்னால் இருந்த ஜோடிக்கு பங்கம் ஏற்படும். அவர்களுக்கு நாகரிகம் இல்லாமல் போனாலும் அவளுக்கு இருந்தது.

அபூர்வலட்சுமி தினமும் தன் அறையில் உட்கார்ந்து கொண்டு ரகசியமாய் இந்தக் காட்சியைப் பார்த்துப் பழகிப் போயிருப்பாளா? ரஜனியும் ஜெயந்தியும் எப்படி வைக்கர்களாய் மாறினார்களோ அதே போல் லட்சுமியும் 'வ்யூயர்' ஆக மாறியிருப்பாளா? அதில் பங்கெடுத்துக் கொள்வதை விட அதைப் பார்ப்பதிலேயே அதிக உற்சாகத்தைப் பெறக்கூடிய மனத்தத்துவத்திற்குப் பழக்கப்பட்டு போயிருப்பாளா? ஜன்னலுக்கப்பால் இளைஞன் இன்னும் கொஞ்சநேரம் இருப்போம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

'யாராவது வந்துட்டால் நன்றாயிருக்காது' என்றாள் வனஜாட்சி. 'வந்தால் என்ன? நம்மைப் பார்த்து விட்டு இந்த இடம் ஆல் ரெடி ரெஜிஸ்டர்ட் என்றெண்ணிக் கொண்டு போய் விடுகிறான்' என்றான் — அது சர்வசாதாரண விஷயம் என்றாற்போல.

'ஆனாலும் உன் ருமை வெச்சுக்கிட்டு இங்கே இப்படி எதுக்கு, சொல்லு?'

'இதில் — இந்தப் புல்வெளியில் இருக்கிற தரில் ரூமில் இருக்குமா?'

'போகலாம் வா, கொஞ்சநேரம் கேட்டிற்கு அருகில் நின்றபடி வம்பு பேசிட்டிருப்போம்.'

இருவரும் எழுந்தார்கள். 'பெண்கள்தான் வம்புப் பேசணும்; ஆண்கள் — தெ பிலீவ் இன் ஆக்ஷன்!' — மலிவுரக ஜோக்கை எடுத்து விட்டான். இருவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஹாஸ்டல் கேட்டை நோக்கிப் போய்விட்டார்கள்.

கிரண்மயி அறையில் விளக்கைப் போட்டாள் திடீரென்று இருளைவிரட்டியடித்தபடி அறையில் வெளிச்சம்

பரவிறகு. அந்த வெளிச்சத்தில் அறையின் ஒரு மூலையில் தென்பட்டன நூலைந்து காகிதத் துண்டுகள். போய் எடுத்துப் பார்த்தாள். பஸ் டிக்கெட்டுகள் அவை.

இந்த ஊர் டிக்கெட்டுகள் தான். ஆனால் பயன்படுத்தப் படாதவை இந்த ஊரில் டிப்போ முத்திரை நன்றாய்த்தென்பட்டது. அபூர்வ லட்சுமியின் மரணத்திற்குப் பிறகு அவ்வறைக்குள் யாருமே நுழையவில்லை.

டிக்கெட்டில் இருந்த தேதியைப் பார்த்தாள்.

பஸ் நேரத்தைப் பார்த்தாள். இரவு பதினொரு மணி பஸ்ஸிற்கு ரிஸர்வேஷன் பண்ணப்பட்டிருந்த டிக்கெட்டுகள் அவை. ரகசியம் விடுபட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தது அவள் மனத்தில்.

குறாவளியாய் வெளியே ஓடினாள் வாச்சுமேன் அப் பொழுதுதான் உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தான்.

'நீ எனக்குச் சில உண்மைகளைச் சொல்ல வேண்டும்' என்றான் மிரட்டுவது போல.

'அபூர்வலட்சுமி இறந்த அன்றைக்கு ராத்திரியில் அவள் அறைக்கு யார் வந்தாங்க?'

'யாரும்மா நீ? ஹாஸ்டலில் புதுசாய்ச் சேர்ந்திருக்கிற பெண்தானே? மிரட்டி விசாரிக்கவந்துட்டாயே? அதெல்லாம் யாருக்கு ஞாபகம் இருக்கும்?'

'மாணவி இல்லை நான். அந்தக் கொலையைப் பற்றிப் பரிசோதிப்பதற்காக வந்திருக்கிற போலீஸ் சி.ஐ.டி! நீ சரியாய் ஞாபகப்படுத்திக்கிட்டுச் சொல்லாமல் போனால் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கூட்டிட்டுப் போக வேண்டியிருக்கும்.'

வாச்மேன் பயந்து விட்டான். அதையெல்லாந்தான் உங்க போலீசுங்களண்டைச் சொன்னேனம்மா.'

'யார் வந்ததாய்ச் சொன்னாய்?'

'அவங்க அப்பா வந்ததாய்ச் சொன்னேன்.'

'அவங்க ரெண்டு பேரும் எங்கே உட்கார்ந்துப் பேசிக் கிட்டிருந்தாங்க?'

விஷிடர்ஸ் ரூம்.

'இல்லை. சரியாய் யோசித்துச் சொல்லு. அவரை அவள் அறைக்கு அனுப்பி வெச்சாயோன்னோ?' என்று கேட்டாள் டபாய்த்தபடி.

'ரெண்டாவது தடவை வந்த போது அனுப்பி வெச் சேம்மா' என்றான். கிரண்மயின் இதயம் வேகமாய் துடித்துக் கொள்ளத் தொடங்கிற்று. 'ரெண்...டா...வ...து...த...ட...வை?' என்றாள்.

'ஆமாம். அவர் ரெண்டாவது தடவை வந்து திரும்பவும் மகளைப் பார்க்கணும்னாரு. அறையில் உட்கார்ந்துக்கச் சொன்னேன். அவர் மகள் தானேம்மா, அனுப்பிச் சால் தப்பென்ன?' என்றான்.

'நீ செய்தது தப்பா இல்லையான்னு சொல்லவில்லை. அனுப்பி வைத்தாயா இல்லையான்னு கேட்கிறேன். அவ்வளவுதான்!'

'அவரு ரெண்டாந் தடவை வந்த போது ஐந்தப் பொண்ணு லட்சுமி அறையில் இல்லை. கொஞ்ச நேரம் விஷிடர்ஸ் ரூமில் உட்கார்ந்துட்டு வந்தாரு. அப்புறமாய் நானே அவரைப் போய் மகள் அறையில் உட்காரச் சொன்னேன். பொண்ணு வந்தால் நேராய் அறைக்கே தானே வரும், இங்கே விஷிடர்ஸ் ரூமில் உட்கார்ந்துட்டிருந்தால்

அந்தப் பொண்ணு வந்ததா இல்லையான்னு தெரியாதுன்னு சொன்னேன்! — தன் தப்பு எதுவுமே இல்லை என்று விவரம் தந்து கொண்டிருந்தான் அவன்.

'அவர் ரெண்டாந் தடவை வந்தபோது எத்தனை மணி இருக்கும்?'

'பத்தரை இருக்கும்.'

'அப்ப அவர் மகள் ஹாஸ்டலில் இல்லையா?'

'இல்லைம்மா — மொதல் தடவை வந்திருந்த போது தந்தையும் மகளும் பேசிக்கிட்டாங்க. தந்தையை வாசல் வரைக்கும் போய் விட்டுட்டும் வந்துச்சு. 'இங்கே இந்த இருட்டில் போக்கிரிப் பசங்களுக்கு மத்தியிலே தனியாய் எப்படித் திரும்பிப் போவாய்னு அவர் சொன்னப்ப நானும் அங்கேயே தான் இருந்தேன்' என்றான் வாச்மேன். பிறகு நடந்ததை கிரண்மயி ஊகித்துக் கொண்டாள்.

லட்சுமி அவர் போன பிறகு அறைக்குள் வந்து உட்கார்ந்துக் கொண்டு டைரி எழுதியிருக்கிறாள். தந்தை இருட்டில் ஐக்கிரதை என்று சொல்லிவிட்டுப் போன வார்த்தைகள் தன்னை எவ்வளவு தலை குனியும்படிச் செய்து விட்டன என்பதைப் பற்றியும் எழுதினாள். அதுதான் அவளுடைய டைரியில் கடைசிப் பக்கம்.

'அப்புறம் என்ன நடந்தது? — கேட்டாள்.

'அவர் போன அரை மணிக்கெல்லாம் திரும்பவும் வந்தாரு இதென்னங்க, ஊருக்குப் போகலீங்களான்னு கேட்டேன். 'பஸ்ஸில் போகலை. டாக்ஸியில் போகப் போறேன்' என்றார்.

'அன்றைக்கு பஸ்ஸுங்க எல்லாம் ஸ்ட்ரைக்.'

‘ஆமாம்மா, ஞாபகம் வரது. முதல் மந்திரியைப் பதவியிலிருந்து நீக்கிட்டாங்கன்னு அன்றைக்கு பஸ்ஸுங்களுள யெல்லாம் எரிச்சு ரகளை நடந்துச்சு. அவரு கூட அதே தான் சொன்னார். காலையில் டாக்ஸியில் போறேன்னும்— லாட்ஜுக்குப் போறதுக்கு முன்னாடி அந்த விஷயத்தை மகளுடைச் சொல்லிட்டுப் போகலாம்னு வந்ததாயும் சொன்னாரு.’

‘அப்ப ஸ்டீக்கி. இல்லையா?’

‘இல்லைம்மா. நானும் தோட்டம் பூராவும் தேடினேன். ஸ்கூட்டருங்க கிட்டேயெல்லாம் போய்ப் பார்த்தேன்.’

‘வெளியே போனாளோ என்னவோ?’

‘தைட் கவுன் போட்டுட்டிருந்ததும்மா. அப்புறமாய் வந்தப்ப பார்த்தேன்.’

‘எங்கே போனாளாம்?’

‘இங்கே தான் தோட்டத்தில் இருந்துச்சாம். உங்கப்பா திரும்பி வந்திருக்காரும்மான்னு நான் சொன்னதுமே அறைக்கு ஒட்டமாய்ப் போச்சு. கொஞ்ச நேரம் மகளோடு பேசிட்டு அவர் போயிட்டார்.’

‘அப்ப தோட்டம் பூராவும் தேடினேன்னு சொன்னாயே?’

‘இருட்டில் எங்கே இருந்துச்சோ என்னவோ?’ என்றான் வாச்மேன் ஒரு மாதிரி சிரித்துவிட்டு.

‘போகும் போது அவர் எப்படி இருந்தார்?’ கடைசி கேள்வியைக் கேட்டாள்

கிரண்மயி ஆழ்ந்து பெருமூச்சு விட்டுவிட்டு, சரி, இந்த விஷயத்தையெல்லாம் வேறெங்கேயும் சொல்லிடாதே. நான் போலீஸ் டிபார்ட்மெண்டிலிருந்து வந்திருப்பதாய் எங்கேயும் மூச்சு விட்டுடாதே’ என்றாள்.

அவளுக்கு விஷயம் புரியத் தொடங்கிற்று. அப்படித் தான் நடந்திருக்குமா?... உண்மையிலேயே அப்படித்தான் நடந்ததா?

அன்றிரவு அவளுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அவள் கண் முன்னாடி ஒரே காட்சிதான் நிழலாடிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு தந்தை அறையில் உட்கார்ந்து ஜன்னல் வழியாய் வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அந்த விஷயம் தெரியாத மகள் — ஜன்னலுக்கப்பால் தன் பாய் லீபரென் டோடு இருட்டில் கேளிக்கை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறாள்.

கிரண்மயிக்கு உடம்பு சிலிர்த்தது. அந்த ஊகமே எவ்வளவு பயங்கரமாய் இருக்கிறது!

தான் ஊகிப்பது உண்மையாயிருந்தால், அத் தந்தைக்கு அதைவிட மோசமான அனுபவம் வேறொன்று இருந்திருக்காது. உண்மை விளிம்புகளின் மூலமாய்த் தெரிவது வேறு. யாரோ எழுதிய காதல் கடிதத்தைப் படிப்பது வேறு... ஆனால் இவ்வாறு கண்கூடாய் மகளை இன்னொருத்தனின் பிடியில் பார்ப்பது ... மகள் கேளிக்கை நடத்திக் கொண்டிருக்க, அதற்குப் பிரத்யட்ச சாட்சியாவது...

‘மை காட்’ என்றெண்ணிக் கொண்டாள். அந்த ஊகமே அவள் உடம்பை நடுங்கச் செய்தது.

தூக்கமில்லாமல் சிவந்துப் போயிருந்த கண்களுடன் அவள் மறுநாள் காலையிலேயே இன்ஸ்பெக்டரிடம் போனாள்.

ஈரோட்டைத் தாண்டி ஒரு பட்டிக்காடு!

இன்ஸ்பெக்டர், லாயர், ஒரு பெண் மூவரும் சேர்ந்து காரிலிருந்து இறங்கியதைப் பார்த்தார் அவர்.

அவர்கள் டாக்ஸியிலிருந்து இறங்கிய சமயத்தில் அவர் முன் வராந்தாவில் சாய்வு நாற்காலியில் முகத்தைக் கைகளால் பொத்திக் கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டு படுத்திருந்தார்.

பட்டிக்காட்டில் வெயில் தன் பிரபாவத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

மனத்தளவில் மிகவும் தளர்ந்து போய் விட்டிருந்த கிரண்மயி, அவ்வளவு தூரம் காரில் பயணம் பண்ணியதால் உடலளவிலும் மிகவும் தளர்ந்துப் போய்விட்டான்.

'நமஸ்காரம். என் பெயர் வெங்கடரத்தினம். லாயர். இவள் கிரண்மயி. இவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா? இன்ஸ்பெக்டர்!' பரிச்சயம் செய்தார். கிரண்மயி அவரைக் கூர்ந்து கவனித்தாள். ஒரே மாதத்தில் வயோதிகம் வந்து சேர்ந்து விட்டாற்போல் தளர்ச்சியடைந்து விட்டிருந்தார்.

'இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கீங்களே, ஏன்?'

'கேசு விசாரணைக்காக' என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

'நடந்ததென்னவோ நடந்துடுத்து. போன என் மகள் திரும்பி வரப் போறதில்லை. இன்னும் எதுக்கு விசாரணை யெல்லாம்?' நிராசையாய்ச் சொன்னார் அவர்.

'வேறொருத்தர் பவியாகாமல் இருக்கணும்னுதான்' என்றார் வெங்கடரத்தினம். 'உங்களுக்குத் தெரியுமா, இந்தக் கொலைக் கேசில் ராயன்னா என்ற கிரிக்கெட் பிளேயரை அரெஸ்ட் பண்ணியிருக்காங்க.'

'அப்பாவியான பெண்களைத் தம் கவர்ச்சியால் மோசம் பண்பவங்களை அரெஸ்ட் இல்லை — ஒரேயடியாய் தூக்கில் ஏற்றிடணும்!'

'எந்தக் கவர்ச்சியால் ராஜாராம் உங்கப் பெண்ணை வலையில் போட்டுக் கொண்டான்?' என்று கேட்டுவிட வேண்டுமென்று நாக்கு நுனிவரை வந்து விட்ட கேள்வியை அரும்பாடு பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள் கிரண்மயி. செத்த பாம்பை மேலும் அடிக்கப் பிடிக்கவில்லை அவளுக்கு.

அதற்குள் பதினைந்து வயது பெண் ஒருத்தி வாசலில் வந்து எட்டிப் பார்த்துவிட்டுப் போய்விட்டாள். அழர்வ லட்சுமியின் டைரியில் எழுதியிருந்த தங்கை இவளாய்தான் இருக்கும் என்றெண்ணிக் கொண்டாள் கிரண்மயி.

'உங்கள் மகள் இறந்த அன்றைக்கு ராத்திரியில் நீங்கள் ரெண்டாவது தடவை உங்க மகள் அறைக்கு வந்தீங்கள் அல்லவா?' இன்ஸ்பெக்டர் திடீரென்று கேட்டார்.

அவர் முகம் வெலவெத்து விட்டது. 'ஆமாம்' என்றார்.

'அப்ப என்ன நடந்தது?'

'ஒன்றுமே நடக்கலை' என்றார் அவர் தலை குனிந்தபடி ஆனால் அவர் உள்ளங்கை சாய்வு நாற்காலியின் விளிம்பை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டதை கிரண்மயி கவனித்தாள்.

அவள் குறுக்கிட்டு, 'பாருங்கள் சார்! உங்களை இந்தச் சமயத்தில் கஷ்டப்படுத்த எங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. நீங்கள் ரெண்டாவது தடவை வந்தபோது உங்கள் மகள் அறையில் இல்லை. நீங்கள் தனியாய் உட்கார்ந்திருந்தீங்க. பஸ்ஸில் போகப் போவதில்லை, டாக்ஸியில் போகிறேன் என்று உங்கள் மகளிடம் சொல்ல வந்த நீங்கள், அந்தப் பெண் இல்லாததால் அவ்வறையில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஜன்னல் வழியாய் பார்க்கத் தொடங்கினீர்கள். அதற்குப் புறம்...'

'நிறுத்து...' கத்தினார் அவர். அவர் குரல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆன் பதறிப்போய்க் கொண்டிருந்தார்.

முகத்தில் ரத்தம் குப்பென்று பாய்ந்ததால் சிவந்து உப்பிப் போயிருந்தது.

அவள் வேறு வழியில்லாமல் பொய் சொல்ல வேண்டி உருந்தது.

‘உங்களிருவருக்கும் நடந்த சண்டையைப் பக்கத்து ரூமிலிருந்து நான் கேட்டேன்’ என்றாள்.

அவர் ஒரு வினாடி திருதிருவென்று விழித்தார். அது குழப்பத்திலிருந்து தோன்றிய நிசப்தம்... அவர் நிசப்தம் அவர்களுடைய பரபரப்பிற்குத் துணை சேர்ந்து கொண்டது. புயலுக்கு முன்னால் சமுத்திரம் அப்படித்தான் இருக்குமாய்... அதற்குப்பிறகு திடீரென்று சுயநினைவு வந்தாற்போல அவர் வெறிப் பிடித்தவராய்ச் சிரித்தார். அணைக்கட்டு உடைந்தாற்போல் சிரித்துவிட்டு,

‘சண்டையா?’ என்றார். ‘...எந்தச் சண்டையும் போடலைம்மா. கர்வமடைந்தேன் மகள் கூட இவ்வளவு உயர்ந்து விட்டாளா என்று நினைச்சு கர்வப்பட்டேன்... பெண்களின் அறைக்குள் என்னை வேலைக்காரன் கூட்டிட்டுப் போன போது இதேபோல்தான் காதலர்கள் கூடப் போவாங்களோ என்று சந்தேகப்பட்டேன். ஏதோ பேப்பரில் எங்கேயோ ஹாஸ்டலில் விஸ்கி பாட்டிலும் கோழிக்கறியும் தென்பட்டன என்று படித்தபோது ஆச்சரியப்பட்டேன். என் மகள் இருக்கிற ஹாஸ்டல் அதைவிட ஒன்றும் உயர்ந்த தில்லைன்னு தெரிந்து கலங்கிப் போனேன்! அதானே தவிர, சண்டை எதுவும் போடலைம்மா!’ என்று நாற்காலியை விட்டு எழுந்திருந்தார். அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு விட்டு உள்ளேயிருந்து மனைவியும் குழந்தைகளும் ஓடி வந்தனர். மனைவி அவரிடம் போய், ‘ஏங்க, சும்மாயிருங்க’ என்றாள் தேற்றுவது போல.

அவர் அவளை நெட்டித் தள்ளிவிட்டு ‘ஏன்? எதுக்குச் சும்மாயிருக்கணும்? சொல்லவிடு என்னை’ என்று அவர்கள்

பக்கமாய்த் திரும்பிச் சொன்னார் ‘...நான் சுயமாய் என் கண்ணால் கண்டேன்மா. தேற்று முந்தாநாள்வரை தேய்ந்து மாய்ந்துப் போன மரப்பாச்சி பொம்மைகளுக்கு பொம்மைக் கல்யாணம் பண்ணி விளையாடிட்டிருந்த என் பொண்ணு நள்ளிரவில் மரத்தடியில் சோபனம் நடத்திட்டு இருந்ததை என் கண்ணால் பார்த்தேன்... என் மகள் அதே நாற்காலியில் உட்கார்ந்துட்டு எத்தனை இரவுகள் எத்தனை ரஸக்கிரீடைகளைப் பார்த்தாளோ? எத்தனைக் கேலிக்கைகளைப் பார்த்த பிறகு தானும் அந்தக் கேலிக்கையில் பங்கெடுத்துக்கணும்னு ஆசைத் தோன்றிற்றோ? அதே நாற்காலியில் தானும் உட்கார்ந்திருந்தேன்!’

அவர் முகம் செக்கச் சிவந்திருந்தது. ரத்த ஓட்டம்கூட அதிகரித்து விட்டாற்போல ஆள் ஆவேசத்தால் எம்பி எம்பித் துடித்துக் கொண்டிருந்தார். பொங்கிப் பொங்கி வந்த வேதனையை அடக்கும் முயற்சியில் வார்த்தைகள் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தன. ஒரு ஈரத் திரையானது தொண்டைக்குழியில் குறுக்கிடவே குரல் வேதனையால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. ‘உவ்வளவு பார்த்துக் கூட நான் ஒன்றும் சண்டைப் போடலைம்மா... என் மகளை வாயைத் திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லலை... ‘யாரும்மா அந்தப் பையன்?’ என்று மட்டுமே கேட்டேன்.

‘வான் முட்டும் உயரத்துக்குப் பந்தல் போட்டு கல்யாணம் பண்ணி வைக்கிறேன்மா, அதுவரை பொறுத் திட்டிருக்க முடியாமல் வானத்துக்குக் கீழேயே பகிரங்கமாய் சிருங்காரத்தை நடத்தாதேம்மா— என்று மட்டுமே வேண்டிக் கொண்டேன்...’ என்று சொல்லிக் கொண்டே ஓடுவென்று அலறிவிட்டார். உள்ளேயிருந்தும் அழகைகள் சேர்ந்து கொண்டன.

மூவரும் ஒருவர் முகத்தை இன்னொருத்தர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

இனி அங்கே செய்யக் கூடியது எதுவுமில்லை என்றாற் போல இன்ஸ்பெக்டர் எழுந்தார். எஞ்சிய இருவரும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். டாக்ஸியில் உட்கார்ந்து கொண்ட பிறகு வெங்கடரத்தினம் சொன்னார்: 'இவர் அந்தக் கொலையைப் பண்ணியிருக்க மாட்டார். மகளைக் கொலை பண்ணிட்டுச் சர்வ சாதாரணமாய்ப் போய் கலெக்டர்களின் மீட்டிங்கில் கலந்து கொள்கிற ஆளாய்த் தோன்றவில்லை.'

'சொல்ல முடியாது' என்றார் இன்ஸ்பெக்டர். 'என் சர்வீஸில் எத்தனையோ குற்றவாளிகளைப் பார்த்திருக்கிறேன். சாதாரண சமயங்களில் சர்வ சாதாரணமாய் இருப்பாங்க; ஆவேசத்தில் கொலைப் பண்ணியதுமே, பலவித உபாயங்களைப் போட்டுக்கிட்டு, திரும்பவும் எப்பொழுதும் போலவே மாறிடுவாங்க.'

'அப்படின்னால், அந்த ஆவேசத்தில் கொலை பண்ணிட்டு, மகள் எழுதினாற்போல தற்கொலைக்கடிதம் எழுதி வெச்சுட்டு, சுவத்தை ஃபேனோடு தொங்கவிட்டுட்டு டாக்ஸியில் வேலுருக்குப் போயிருப்பாருங்கிறீங்களா?'

'பண்ணியிருப்பாருனு சொல்லலை. சான்ஸ் இருக்குன்னு சொன்னேன். அவ்வளவுதான்' என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

'நாம் ராஜாராமைச் சந்தித்து விசாரணை செய்தாலொழிய பிரயோசனமில்லை. அன்றைக்கு ஹாஸ்டலில் சிமென்ட் பெஞ்சிற்குப் பின்னால் லட்சுமியோடு இருந்தது அவனாய்தான் இருக்கும்.'

'அவன் ஒப்புக்கமாட்டான்.'

'ஒப்புக்க வைக்கணும்.'

'கஷ்டம்!' என்றார் இன்ஸ்பெக்டர். 'அவன் கவர்னரின் மகன்- இந்திய ஜனாதிபதிக்கு வேண்டியவன். அவனை விசாரணைப் பன்றது கஷ்டம்!'

'சட்டத்தின் பிடியில் எல்லோருமே சமம்தான்னு சொத்தெல்லாம் வெறும் சினிமா வார்த்தைதானா?'

பழிப்பதுபோலச் சொன்னார் வெங்கடரத்தினம்.

'என் சிரமத்தை நான் சொன்னேன். அவ்வளவுதான்.'

'இன்ஸ்பெக்டர் சார், உங்களுக்கும் எனக்குமிடையே இதற்கு முன்பே இந்தச் சம்பாஷணை வந்தது. 'ராஜாராம் மட்டும் உண்மையில் குற்றவாளியாய் இருந்தால் அவன் இந்திய ஜனாதிபதியாகவே இருந்தாலும் சரி விட்டுவிடமாட்டேன்' என்று சொன்னீங்க— ரூபகப்படுத்தினான் கிரண்மயி.

'அவன் குற்றவாளியாய் விட்டுவிட மாட்டேன்னு சொன்னேன். ஆனால் அவன் குற்றவாளியா இல்லை யான்னு தெரியாமல் ஒன்றுமே செய்ய முடியாது.'

'ஒன்றுமே செய்யாமல் அவன் குற்றவாளியா இல்லை யான்னு எப்படித் தெரிஞ்சுக்க முடியும்?'— திரும்பவும் பழித்தார் லாயர். இன்ஸ்பெக்டர் பதில் பேசவில்லை. டாக்ஸி நிசப்தமாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

அந்த நிசப்தத்தைச் சிதறடித்தபடி, 'ராஜாராமை நான் சந்திக்கிறேன்' என்றான் கிரண்மயி. திடீரென்று அவளிடமிருந்து வந்த அத் தீர்மானத்தைக் கேட்டு இருவரும் ஸீயப் படைந்தவர்களாய் அவளைப் பார்த்தார்கள்.

'அவன் உங்களுக்கு எதையுமே சொல்லமாட்டான், இண்டர்வ்யூ தருவதற்கே சம்மதிக்க மாட்டான்.'

'நம் முயற்சியை நாம் பன்றதில் தப்பில்லையே!' கருக்கமாய் பதிலளித்தாள் கிரண்மயி. டாக்ஸி சென்னையை வந்து சேர்ந்தபொழுது இரவு எட்டுமணியாகிவிட்டது.

★ ★ ★

'நான் உங்களை ஒரு முறை சந்திக்கலாமா?' போனில் கேட்ட பெண் குரலைக் கேட்டு ராஜாராம் உற்சாகத்தோடு, 'யார் நீங்கள்?' என்றான்.

'என் பெயர் கிரண். எம். ஏ. பாசாகியிருக்கேன். உங்களை ஓரிரண்டு தடவை ஹாஸ்டலில் பார்த்திருக்கேன். ஆங், சொல்ல மறந்துட்டேன், நான் ஹாஸ்டலில் இருக்கேன்.'

'அவன் வேசாய் விசிலடித்தான்.' 'சொல்லுங்கள், எப்ப சந்திக்கலாம்?'

'உங்களிடம்!'

'நாளைக்கு சாயந்திரம் பஞ்ச ஃபாக்ஸில் டின்னருக்குப் போவோம். ஹாஸ்டலுக்கு வந்து உங்களை ஏற்றிக் கொள் கிறேன்.' அந்த இரண்டு வார்த்தைகளிலேயே பெண்களிடம் அவனுக்கு இருந்த அபிப்பிராயம் புரிந்துவிட்டது.

மறுநாள் அவன் வந்து அவளை ஹோட்டலுக்கு அழைத் துச் சென்றான். பரிச்சயமானதுமே அவன் தன்னைக் கூர்ந்து பார்த்ததை கவனித்தும் கவனியாதவளைப் போல நடத்தாள் அவள்.

'நீங்கள் ரொம்பக் குறைவாய் பேசுவீங்களே நினைக் கிறேன்.' மேஜைக்கு முன்னால் வந்து உட்கார்ந்துகொண்டே சொன்னான். அவள் சிரித்து விட்டுப் பேசாமலிருந்தாள். அவன் ஸ்பூனையும் ஃபோர்க்கையும் கையிலேடுத்துக் கொண்டு ஆட்டிக்கொண்டே சொன்னான்—

'எனக்கு தேற்றிலிருந்தே ஒரே சஸ்பென்சாய் இருக்கு. என்னோடு பரிச்சயம் பண்ணிக்கணும்கிற ஆவல் உங்களுக்கு ஏன் ஏற்பட்டது? என்னைப்பற்றி உங்களிடம் யார் சொன் னாங்க?'

'என் கணவர்!'

அவன் கையிலிருந்து ஸ்பூன் நழுவி விழுந்தது.

'உங்களுக்குக் கல்யாணம் ஆயிருந்தா?'

'ஆயிருந்து.'

'உங்க கணவர் பெயர்?'

'ராயன்னா!'

யாரோ முகத்தில் ஒங்கி அறைந்தாற்போல அவன் முகம் களையிழுந்தது. உதடுகள் தன்னையறியாமலேயே முறுக் கேறிக் கொண்டன.

'என்னிடம் ஏன் பொய் சொன்னீங்க?' ஆவேசத்தையும் அவமானத்தையும் அடக்கிக்கொண்டே கேட்டான்.

'நான் எந்தப் பொய்யும் சொல்லலையே. என் பெயர் கிரண். எம். ஏ. பாசாகியிருக்கேன். ஹாஸ்டலில் இருக்கேன்' என்றான். அவன் வெகு நேரமாய் பதில்பேசவில்லை. தர்ம சங்கடத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தான். வேறிடமாயிருந்திருந் தால் அவளை அனுப்பியிருப்பான் அவன்.

வெயிட்டர் வந்து மேஜை மேல் பிளேட்டுக்களைக் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

'சொல்லுங்கள். எதுக்காக என்னோடு பரிச்சயம் பண்ணிக்கணும்னு விரும்புகிறீர்கள்?' பரிச்சயம் என்ற வார்த்தையை அழுத்தி உச்சரித்தபடி சொன்னான்.

'அபூர்வலட்சுமியோட உங்க சிநேகம் எப்படிப்பட்டதுன்னு தெரிஞ்சுப்பதற்காக.'

'எனக்கு ஆயிரம் பேரோடு ஆயிரம் சம்பந்தமுண்டு. அதையெல்லாம் உங்களிடம் சொல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லைன்னு நினைக்கிறேன். ஆனாலும் அதெல்லாம் உங்களுக்கெதுக்கு? ஓ... லட்சுமியின் கொலைக் கேசில் உங்கள் கணவர் சிக்கிக்கிட்டிருக்கிறார், இல்லையா?... அது சரி உங்கள் கேள்வி என்ன? லட்சுமியோடு என் சிநேகம் எப்படிப்பட்டதுன்னு தெரிஞ்சுப்பதா? லட்சுமியோடு உங்கள் கணவரின் சிநேகம் எப்படிப்பட்டதுன்னு தேவையா?'

'லட்சுமியை யார் கொன்னாங்கன்னு தெரிஞ்சுக் கணும்!'

'உங்கள் கணவரைத் தான் சந்தேகத்திற்கு இடமானவராய் கருதி போலீசார் அரெஸ்ட் பண்ணியிருக்காங்களே?'

'ஆமாம். லட்சுமியின் தற்கொலைக் குறிப்பு போர்ஜி என்று சொன்னாங்க. அது கொலைதான் என்று என் கணவர்தான் பண்ணினார் என்றும் சொல்றாங்க.'

'உண்மை எதுன்னு மெல்லமெல்லத் தெரிந்துவிடும்.'

அவன் இன்னும் தனக்கு கௌரவமளித்து பன்மையிலேயே விளித்துக் கொண்டிருந்ததை உணர்ந்தான் அவன்.

'உண்மை மெல்ல மெல்ல தெரியாது ராஜாராம் சார்! மெல்ல மெல்ல மூடப்பட்டுவிடும். ஒரு பின்தங்கிய இனத்தைச் சேர்ந்த ஆதரவற்ற பெண் நான்— போலீசார் கூட விசாரணை செய்ய பயப்படுமளவிற்கு பெரிய இடத்தைச் சேர்ந்த அரசியல்வாதியின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவங்க நீங்க... உங்களைப் பயமுறுத்தவோ பிளாக்மெயில் செய்யவோ வரவில்லை. புடவைத் தலைப்பைப் பிடித்துக் கொண்டு பிச்சைக் கேட்கிறேன், நிஜத்தைச் சொல்லுங்க.'

அவன் அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொஞ்சம் நெகிழ்ந்து விட்டான் போலும். 'எதைப்பற்றிய உண்மை வேண்டும் உங்களுக்கு? கேளுங்கள். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை. இப்ப உங்களுக்குச் சொன்ன எதையுமே நாளைக்குக் கோர்ட்டில் வந்து என்னால் சொல்ல முடியாது.'

'சாட்சி இல்லாமல் — பொய்யான குற்றத்தின் மேல் என் கணவர் தூக்கு மேடை ஏறினால் என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. எனக்குத் தேவையானது உண்மை. அந்த உண்மையால் கணவரை விடுதலை செய்ய முடிந்தால், அதைத் தவிர வேறெதும் வேண்டியதில்லை எனக்கு.'

'எந்த உண்மை வேண்டும், சொல்லுங்க?'

'லட்சுமி உங்களுக்கு எந்த விதமான சிநேகிதி?'

'மிக நெருக்கமான சிநேகிதி ... புரிஞ்சிருக்கும்னு நினைக்கிறேன்.'

'புரிஞ்சுது... ஆனால் என் கணவரிடமிருந்து உங்கள் மேல் எப்படித் தாவிற்று அவள் ஆர்வமெல்லாம்?'

'பெண்களைச் சரியான மூடில் வைக்கிற டெக்னிக் ராயன்னாவுக்குத் தெரியாது. நான் ரொம்பவும் பச்சையாய் பேசுகிறேனென்னு ஒண்ணும் நினைச்சுக்காதீங்க. லட்சுமியைப் போன்ற பெண்களை மிக ஜாக்கிரதையாய் டாக்கிள் செய்யணும். அவன் அவள் மனதை நன்றாய்க் காயப்படுத்திட்டான். நான் மட்டும் லட்சுமிக்கு நல்ல வார்த்தைகள் சொல்லி ஆறுதல் சொல்லியிருக்காவிட்டால் அப்பொழுதே அவள் தற்கொலை பண்ணிகிட்டிருப்பாள். ராயன்னா மேலிருந்த கோபத்தால் எனக்கு நெருக்கமானான். அந்த அவகாசத்தை நான் பயன்படுத்திக் கிட்டேன்.'

அவள் கொஞ்சம் தடுமாற்ற மடைந்து, 'அவரோடு நெருங்கிய சம்பந்தம் ஏற்படலையா?' என்று கேட்டாள்.

அவள் கேள்வியைப் புரிந்தவனாய், 'இல்லை' என்றான்.

'...என்னோடு பரிச்சயமான போது லட்சுமி கன்னி மொதல்லெல்லாம் கிரேக்கலாய் ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டுட்டிருந்தான்' வெகு சாதாரணமாய்ச் சொன்னான். விதம் விதமான அனுபவங்கள் அவனைக் கை தேர்ந்தவனாக்கி விட்டிருந்தன போலும்!

கிரண்மயிக்கு மனம் கொஞ்சம் இலேசாயிற்று. குறைந்த பட்சம் கணவன் உண்மையைச் சொல்லியிருக்கிறான். விதம் விதமான நபர்களோடு பேசப் பேச அவளுக்கு எல்லா ஆண்களின் மீதுமே நம்பிக்கை போய் விட்டிருந்தது.

பிரவரி இருபத்திரெண்டாந்தேதி நீங்கள் லட்சுமியைச் சந்தித்தீங்களா?

'எனக்குத் தெரியாது, ஞாபகமில்லை.'

'லட்சுமி இறந்த அன்றைக்கு ராத்திரி?'

அவன் ஒரு வினாடி நிதானித்து விட்டு, 'சந்தித்தேன். ஆனால் இந்த விஷயத்தை நாளைக்குக் கோர்ட்டில் வந்து சொல்லச் சொன்னால் சொல்ல முடியாது' என்றான்.

'தேவையில்லை. இன்னொரு விஷயம் மட்டும் சொல்லிடுங்க. அந்தப் பெண்ணை அன்றிரவு நீங்கள் ஹாஸ்டலுக்கு முன்னால் உள்ள புதர்களுக்கு நடுவே இருக்கும் சிமெண்ட் பெஞ்சிற்குப் பின்னால்தானே சந்தித்தீங்க?'

அவன் கண்கள் அகல விரியப் பார்த்தான். மறைக்க முயன்றாலும் முடியாத அளவிற்கு வியப்பு அவன் கண்களில் நன்றாய்த் தெரிந்தது.

'உங்களுக்கு... உங்களுக்கு எப்படித் தெரிஞ்சது?'

'அபூர்வலட்சுமியின் தந்தை உள்ளே அறையில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஜன்னல் வழியாய் உங்களிருவரையும் பார்த்தார்.'

'மை...கா...ட்!'— முணு முணுத்துக் கொண்டான் அவன்.

'லட்சுமிக்குத் தெரியாதா, தந்தை தன் அறையிலிருந்த விஷயம்?'

'அந்தப் பொண்ணு உங்களைச் சந்திக்க வெளியே வந்த பிறகு, அவர் பஸ் ஸ்டாண்டிலிருந்து ஹாஸ்டலுக்கு வந்தார். வாச்மேன் அவரை அப் பெண்ணின் அறையில் உட்கார வைத்தான்.'

ராஜாராம் ஒரு உள்ளங் கையை மடக்கிக் கொண்டு இன்னொரு உள்ளங் கையில் குத்திக் கொண்டான். அக் காட்சியை ஊகித்துப் பார்த்துக் கொண்டு அவன் மிகவும் கலக்கமடைந்துப் போய் விட்டான் என்பதை அவன் முகமே எடுத்துக் காட்டிற்று.

கிரண்மயி ஒன்றுமே பேசவில்லை. அவனே சொன்னான் :

'இந்தப் பொம்பிள்ளைங்களைப் போன்ற சென்ட்டி மெண்டல்ஸ் வேறொருத்தரும் இருக்க மாட்டாங்கன்னு நினைக்கிறேன். ராயன்னாவின் கல்யாணம் உங்களோடு அங்கே நடந்துட்டிருந்த அதே சமயத்தில், இங்கே லட்சுமி ரொம்பவும் அப்செட் ஆயிட்டாள். அப்ப நான்குடச் சொன்னேன்.

'இதென்னது, அந்த ராயன்னாவைதான் விட்டுவிட்டு என்னோடு சிநேகம் பண்ணிட்டிருக்கிறாயே! இப்பத் திரும்பவும் ஏன் வருத்தப்படுகிறாய்?'—என்று.

லட்சுமி காழில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. அவங்க அப்பா வந்தட்டுப் போன பிறகு எனக்குப் போன் பண்ணி, 'மூட் நன்றாயில்லை வா!'ன்னு சொன்னாள். இப்படி மூட் நன்றாயில்லைன்னு சொல்றப் பெண்களிடமே ரொம்ப பேஜாராயிடும். அவங்க வருத்தங்களையெல்லாம் உட்கார்ந்து கேட்டிருக்கணும். அதையேதான் நான் போனியும் சொன்னேன்.

'எனக்குப் புதுசாய் கல்யாணம் ஆகியிருக்கு, என்னை விட்டுவிடுன்னு சொன்னேன்.'

'இல்லை ஒரு முறை வா'ன்னு சொன்னாள். போனேன். அந்தப் பொண்ணு நைட்டியில் இருந்தாள். அப்படியே வந்து சிமெண்ட் மேடையில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். அவங்கப்பா, 'இரட்டில் ஜாக்கிரதைம்மா'ன்னு சொன்னாராம். அதற்காக ஒரு பத்து நிமிஷம் அழுதுத் தீர்த்தாள். அது எனக்குப் பழக்கப் பட்டதுதான். அழுதால் கிட்டே இழுத்து அணைத்துக் கொண்டு கொஞ்சநேரம் தடவிக் கொடுத்தால், சாந்தமடைவாள். பிறகு அழுகையை நிறுத்திவிட்டு இரவுமே அந்த சிமெண்ட் மேடைக்குப் பின் பக்கமாய் வந்து சேர்ந்தோம். இப்ப எனக்குப் புரிந்துவிட்டது, லட்சுமி ஏன் தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டாள் என்று. ஒருக்கால் அவங்க அப்பாவுக்கு இந்த விஷயமெல்லாம் தெரிஞ்சுப் போயிடுத்துன்னு பயந்து அவருக்கு மூஞ்சியைக் காட்ட முடியாததால் இருக்கும். ப்ஃ!— நான் சந்திக்கமாட்டேன்னு சொன்னபோது பலவந்தப்படுத்தி வரச் சொன்னாள். இப்படியாகும்னு நானும் ஊகித்திருக்கவில்லை.

'உங்களுக்குப் பெண்களிடம் மிகத் தாழ்வான அபிப்பிராயம் இருக்கிறாப்போல இருக்கு.'

'ஏன்? ஏளிந்தச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது உங்களுக்கு?'

'உங்கப் பேச்சிலிருந்தே தெரிகிறது.'

'எல்லோர் மேலும் அப்படியில்லை. சில பெண்கள் அப்படி இருக்காங்க. 'ஆண் தன்னைக் கெடுத்து விட்டான். நான் கெட்டுப் போய் விட்டோம்' என்ற எண்ணத்தில் இருப்பாங்க. ரெண்டு பேருமே சேர்ந்துதான் எஞ்ஜாய் பண்ணோம்னு நினைச்சுக்க மாட்டாங்க. லட்சுமி விஷயத்தை எடுத்துக்குங்க. உங்கள் கணவரைக் காதலித்தாள். குறைந்த பட்சம் அந்த விஷயத்தை அவளிடம் சொல்லக்கூடவில்லை. அவன் மேலிருக்கிற வெறுப்போடு எனக்கு நெருக்கமானான். எனக்கு டெக்னிக் தெரியுமாதலால் செக்ஸில் ஆழ்த்தி விட்டேன். நன்றாய் அனுபவித்தாள். உங்கள் எல்லோருடைய கண்ணோட்டத்திலும் அந்தப் பெண் ரொம்ப நல்ல பெண் அப்பாவி. ஒருத்தனைக் காதலித்து விட்டு இன்னொருத்தனோடு படுத்துக் கொண்டு...'

'நிறுத்துங்கள்!'—கத்தி விட்டாள் கிரண்மயி. அது ஹோட்டலா யிருந்ததால் யாரும் பொருட்படுத்தவில்லை. அரும்பாடுபட்டுத் தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டாள்.

அதற்குள் ராஜாராம் சொன்னான்: 'உங்களுக்கு ஆவேசம் வந்துடுத்து...உங்கப் பெண் இனத்தைப் பற்றிச் சொல்லிட்டேன்னு.

'நான் இன்னும் ஏதாவது சொல்லியிருந்தால் அந்தப் பொண்ணு சின்னப் பொண்ணு..... ஆனால் இவ்வளவு வயசாகிறதே உனக்கென்ன வாச்சு?—என்பீங்க. As it எனக்கும் வயசு குறைச்சலாயிருந்தால் தப்பில்லைங்கிறாப்போல! நீங்க என் பிளேஸில் இருந்து ஏன் யோசிச்சுப் பார்க்க மாட்டீங்க? நீங்க டின்னருக்குப் போகலாமான்னு கேட்டீங்க; என்னோடு சினேகம் பண்ணிக்கத்தான் போலிருக்குன்னு நினைச்சுட்டேன். கொஞ்சம் ட்ரை பண்ணினேன் உங்க உத்தேசம் வேறென்னு தெரிஞ்சுடுத்து எனக்குத் தெரிஞ்சு எல்லாவற்றையும் சொல்லிட்டேன். அதானேதவிர, உங்களை

எப்படி ஏமாற்றி வலையில் போட்டுக்கிறதுன்னு தந்திரமாய் எதுவும் பண்ணலையே! ராயன்னா மேலிருந்த எரிச்சலோடு லட்சுமி என்னிடம் வந்தபோது அவளுக்குத் தெரியாதா என்ன, எனக்கு நிறைய பேர் கேர்ஸ் ஃபிரெண்டுங்க உண்டுன்னு? அவளுக்குத் தெரியாதா என்ன என் ஸ்டேட்டஸ் வேறு, அவள் ஸ்டேட்டஸ் வேறுன்னு. நான் தெளிவாய்ச் சொன்னேன் கல்யாணத்தைப்பற்றி மறந்து போயிருன்னு. அவ்வளவு எதுக்கு? தன் முதல்பாய் ஃபிரெண்டின் கல்யாணம் நடக்கிறதுன்னு ரெண்டாவது பாய்ஃபிரெண்டான என்னிடம் வந்து அழுதால் எனக்கு எப்படி இருக்கும்னு நீங்களே சொல்லுங்கள். அதோடு இவங்க எல்லோருமே பிரின்ஸிபிள்ஸ் ஸைப் பற்றித்தான் பேசுவாங்க.

‘என்னை ரெண்டு ஆண்கள் மோசம் பண்ணிட்டாங்கன்னு தற்கொலைக் குறிப்பில் எழுதுவாளே தவிர — ஒரு ஆண் மறுத்ததால் இன்னொருத்தனிடம் போனேன்னு உண்மையாய் எழுதமாட்டங்களே—’ ராஜாராம் சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

‘அந்த வாக்கியம் அதில் இல்லையே’ என்றாள் கிரண்மயி சட்டென்று.

‘இல்லையா,... இருந்தது. எனக்கு நன்றாய் ஞாபகமிருக்கு’

நீங்க எப்போது படிச்சிங்க?’ அம்பாய் வந்தது அவள் வாயிலிருந்து கேள்வி.

ராஜாராம் குரலைக் கொஞ்சம் தாழ்த்திக் கொண்டு சொன்னான்—

‘இந்த விஷத்தைக் கூட நான் கோர்ட்டுக்கு வந்து சொல்ல முடியாது— லட்சுமி தற்கொலை பண்ணிக்கிட்ட அன்றைக்குக் காலையிலேயே அவள் அறைக்குப் போனேன். அங்கே தான் அந்தக் கடிதத்தைப் படித்தேன்.’

ஒரு அலை வேகமாய் வந்து மேலே மோதினாற்போல எழுந்தாள் கிரண்மயி.

அந்த காண்டாக்ட்லென்ஸ் அணிந்த பெண் ரேகா பார்த்தது இவனைத்தான் போலும்! உயரமும் பருமனும் ஒரே மாதிரி இருந்ததால் நடுங்கும் கால்களுடன் அவள், ‘இதோ வரேன், ஒரு நிமிஷம்’ என்று கௌண்டரிடம் போய், போன் பண்ணினாள் — ‘நீங்கள் அர்ஜென்டாய்லட்சுமி எழுதிய தற்கொலைக் குறிப்பை எடுத்துக்கிட்டு ப்ரூஃபார்ஸ் ஹோட்டலுக்கு வரணும்’ என்று சொன்னாள் இன்ஸ்பெக்டரிடம் எதுக்கு?’

‘ராஜாராம் இங்கேதான் இருக்கிறான். அவன் சொல்லுவது மட்டும் உண்மையா யிருந்தால் அதைக் காட்டிலும் அதிர்ச்சியான நிபூஸ் வேறொன்றிருக்காது.’

‘இன்டெலிஜென்ஸ் டிபார்ட்மென்டைக் காட்டிலும் நீங்கள் ஃபாஸ்ட்டாய் இருக்கீங்களே’ சிரித்தார். அவள் அதைப்பொருட்படுத்தவில்லை. ‘மன்னிச்சுக்குங்க, என் பரபரப்பில் உங்களையும் அவசரப்படுத்துகிறேன்’ என்றாள்.

‘ஐந்து நிமிஷத்தில் அங்கே இருக்கேன்’—போனை வைத்துவிட்டார்.

அவள் திரும்பிப் போய் ராஜாராமுக்கு முன்னால் உட்கார்ந்துகொண்டாள். சரியாய் ஐந்து நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு இன்ஸ்பெக்டர் வந்தார். ப்ரூஃபாரத்துடன் மேஜையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்ததுமே ராஜாராமனின் முகம் கறுத்தது. இந்த மாதிரியான சந்திரங்கள் என்னிடம் மசியாது’ என்றான் கடுமையாய்.

‘நீங்கள் எங்களுக்கு எதுவும் சொல்லத் தேவையில்லை. ஒன்று மட்டும் சொல்லுங்கள் போதும் நீங்கள் பார்த்ததற்கொலைக்குறிப்பு இதானா? ‘இன்ஸ்பெக்டரின் கையிலிருந்து

லட்கமி தற்கொலைப் பண்ணிக் கொண்டபோது எழுதியிருந்த கடிதத்தை வாங்கிக் காட்டினான். அவன் அதை ஒரு வினாடிக்கு மேல் பார்க்கவேயில்லை.

'இதென்னது, நாலே வரிகள் தானே இருக்கு? நான் பார்த்தது முழுப்பக்கமும் எழுதியிருந்த கடிதத்தை' — என்றான்.

கிரண்மயி குழப்பத்துடன், இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்தான். இன்ஸ்பெக்டர் குறுக்கிட்டு — இந்த நாலுவரி இருக்கிற லெட்டரைத்தான் ராயன்னா ஃபோர்ட்ஜெரி பண்ணியதாய் நாங்கள் நினைத்தோம்' என்றார்.

அதனால்தான் நீங்க போலீஸ் டிபார்ட்மென்ட் ஆளாய் இருக்கீங்க. அபூர்வலட்கமி எழுதியது இந்த லெட்டர் இல்லை. வேணுமானால் அவள் சிநேகிதி அனுராதாவைக் கேளுங்கள். சிநேகிதியின் கையெழுத்தை அவளால் நன்றாய் அடையாளம் கண்டு பிடித்துவிட முடியும்.'

'உங்களுக்கு அனுராதாவைக்கூடத் தெரியுமா?

'ஏன் தெரியாது? அந்தப் பொண்ணுக்கு யார் மூலமோ வயிற்றில் சுமை ஏறிடுத்து அப்ப அபார்ஷன் பண்ணியது தான்தான்!'

கிரண்மயி அதற்குள் நிறைய டென்ஷன்களை அனுபவித்து விட்டாள். சில நூற்றுக்கணக்கான மைல்கள் தூரம் பிரயாணம் பண்ணியபோது எவ்வளவு களைத்துப் போயிருந்தாளோ தவிர ஒன்றும் ஆகவில்லை. இந்தக் கடைசி வாக்கியத்தால் தள்ளாடிச் சரிந்து விழுந்தாள்.

அனுராதா தேம்பித் தேம்பி அழுது கொண்டிருந்தாள். அவளோடு கிரண்மயி மட்டுமே அவ்வறையில் இருந்தாள். அவள் அனுராதாவைத் தேற்ற எந்த முயற்சியும் செய்யவில்லை.

அன்றிரவு ராஜாராமிடமிருந்து திரும்பி வந்த பிறகு, மிகச் சாதாரணமாய்ப் பேசுவதுபோல — 'ராஜாராம் உனக்குத் தெரியுமா?' என்று கேட்டாள்.

'தெரியாதே' என்றாள் ராதா.

'ஒரு தடவைகூடச் சந்தித்ததில்லையா?'

'லட்கமி ஒரு தடவை பரிச்சயம் பண்ணியிருக்கிறான். அவ்வளவுதான்—'

'அவன் போலீசாரிடம் உன்னைப் பற்றிய விஷயத்தைச் சொல்லியிருக்கிறானாம்.'

'என்ன வென்று?' முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டே கேட்டாள்.

'அபார்ஷன் விஷயம்.'

அனுராதா ஒரே பாய்ச்சலாய் கட்டிலிலிருந்து எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். அவள் கண்கள் அகல விரிந்தன. ஃபிட்டிஸ் ஏதாவது வந்து விடுமோ என்று பயந்தாள் கிரண்மயி. அப்படி எதுவும் நிகழவில்லையே தவிர, ஆள் முற்றிலும் நடுங்கிப் போகத் தொடங்கினாள்.

'என்ன பண்ணுவது? அப்ப என்ன பண்ணது?' என்றாள் தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்வதுபோல. அதற்குள் அவள் தொண்டை பயத்தாலும் துக்கத்தாலும் அடைத்துக் கொண்டது. கிரண்மயி இன்ஸ்பெக்டரிடம் இந்த விஷயத்தைப் பற்றித் தானே அவளிடம் கேட்பதாய்ச் சொல்லியிருந்தாள். போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வரவழைத்துக் கேட்டாலோ

அவள் மிகவும் பீதியடைந்தபோய் விடுவாள் என்று அவர்
ன் நினைத்தாரென்று அம்மர் ஆரம்ப அறிகுறியாய் இரண்டு
பாணங்களை எடுத்து விட்டுப் பேசாமலிருந்துக் கொண்
டாள்.

தான் அவளை 'எமோஷனல் பிளாக்மெயில்' பண்ணுகி
றோம் என்று கிரண்மயிக்குத் தெரியும். ஆனால் வேறு வழி
யில்லை.

அனுராதா ஒன்றும் பேசாமல் தலையணையில் முகத்
தைப் பொத்திக் கொண்டு படுத்துவிட்டாள். பெரிய புயலில்
சிக்கிக்கொண்ட காய்ந்த சருகைப்போல அவள் மனம் தவி
தவித்துக் கொண்டிருந்ததை அவள் படுத்துக் கொண்டிருந்த
தோற்றமே எடுத்துக் கூறிற்று. ஒருக்கால் இந்த விஷயம்
நாளடைகுப் பெரிய எழுத்துக்களில் பேப்பர்களில் வருவதைப்
பற்றியும், தன் பெற்றோர்களுக்குத் தெரிந்து போவதைப்
பற்றியும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கலாம். தன் எதிர்காலம்
குனியமாய் அவள் கண்முன் நாட்டியமாயிக் கொண்டிருக்
கலாம்.

அன்றிரவு அவள் தற்கொலை செய்து கொள்ள
முயன்றாள்.

கிரண்மயி டின்னர் ஊரலுக்குப் போயிருந்தபோது, கைக்
கெட்டிய தூரத்தில் இருந்த தூக்கமாத்திரைகளில் இருபத்
தைந்தை எடுத்து விழுங்கிவிட்டாள்.

ஆனால், அவளை ஒவ்வொரு நிமிஷமும் கவனித்துக்
கொண்டேயிருந்த கிரண்மயி பத்து நிமிஷங்களுக்குள் அதைக்
கண்டுபிடித்து விட்டாள். வெங்கடரத்தினத்திற்குப் போன்
செய்து விட்டு, பாதி மயக்கத்தில் இருந்த அவளை ஆட்டோ
வில் ஆசுபத்திரிக்கு அழைத்துச் சொன்றாள். வெங்கட
ரத்தினத்திற்குத் தெரிந்த டாக்டர் உடனே வயிற்றை வாஷ்
பண்ணினார். கலபமாகவே ஆபத்திலிருந்து மீண்டுவிட்டாள்

அனுராதா. அடுத்த ஒரு மணி நேரத்திற்குள் ஹாஸ்டலுக்
குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து விட்டாள் அவள். தெரிந்த
டாக்டராயிருந்ததால் போலீஸ் கேஸ் இல்லாமல் சமாளித்
துக் கொள்ள முடிந்தது. அவர்களை இறக்கி விட்டுவிட்டுப்
போய் விட்டார் வெங்கடரத்தினம்.

விடிந்ததிலிருந்தே அனுராதா அழுது கொண்டேயிருத்
தாள். கிரண்மயி அவளை ஒன்றுமே கேட்கவில்லை. ஒரு
விஷயத்தை மட்டும் சொன்னாள். அவ்வளவுதான்.

'பிரச்சனைகளுக்குப் பரிகாரம் தற்கொலை இல்லை
அனுராதா! உன் மரணத்தால் உன் குடும்பமானம் மேலும்
போய்விடும். அவ்வளவுதான்.'

'உனக்குத் தேரியாது கிரண். இந்த விஷயமெல்லாம்
எங்க வீட்டில் தெரிந்துவிட்டால் கொன்று போட்டுவிடு
வாங்க.'

'தெரிந்து விடாமல் பார்த்துப்போம்.'

'எப்படி? அந்த ராஜாராம்தான் எல்லா விஷயத்தையும்
போலீசாரிடம் சொல்லிட்டான்னு சொன்னாயே!'

'இந்த விஷயமெல்லாம் ஒரே ஒரு பாயின்ட்டிவ் மீது
ஆதாரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது! அபூர்வலட்சுமியின்
மரணம் கொலையா? தற்கொலையா? கொலையானால்
கொலையானி யார்? இது தெரிந்து விட்டால் உன்னைப்
பற்றி எதுவுமே வெளியே வராமல் பார்த்துக்கிற பொதுப்பு
என்னைச் சேர்ந்தது.'

'உன்னைச் சேர்ந்ததா? நீ சொன்னால் யார் கேட்
பாங்க?'

'போலீசார்!'

அனுராதா சரேலென்று எழுந்து கட்டில் மேல் உட்கார்ந்துகொண்டாள். 'நீ சொன்னால் அவங்க கேட்கிறதாவது! உனக்குப் போலீசாரில் யாரையாவது தெரியுமா? அவ்வளவு செல்வாக்கு இருக்கா?' பரபரப்புடன் கேட்டாள்.

'அபூர்வலட்சுமியின் மரணத்தைப் பற்றிய விவரங்களைத் தெரிந்துக் கொள்வதற்காகவே நான் இந்த ஹாஸ்டலில் வந்து சேர்ந்திருக்கிறேன் அனுராதா! அந்தப் பெண்ணின் மர்டர் கேஸில் அரெஸ்ட் ஆகியிருக்கும் ராயன்னா என் கணவர். நீ பேப்பர்களில் படித்த கிரண்மயி நான் தான்!'

மின்சாரக் கம்பி உடைந்து திடீரென்று மேலே விழுந்து விட்டாற்போல அனுராதா எம்பிக் குதித்தாள். அவளுக்கு அது எவ்வளவு அதிர்ச்சியாய் இருந்ததென்றால் மூச்சுவிடவும் மறந்து விட்டாள்.

கிரண்மயி சொல்லத் தொடங்கினாள்—

ராயன்னாவுடன் தனக்கு விவாகம் நடந்த முதலிரவன் றைக்கே அவனைப் போலீசார் அரெஸ்ட் பண்ணிய விஷயத்திலிருந்து— நேற்றிரவு தான் ராஜாராமைச் சந்தித்தது வரை எல்லாவற்றையும் ஆவேசத்தோடு— சாயியாட்டக் காரனின் வெறியோடு— சொல்லிமுடித்தாள்.

அனுராதா திறந்தவாயை மூடவும் மறந்து போய் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு பெண் இவ்வளவையும் செய்திருக்கிறாள் என்றால் அவளால் இன்னும் நம்பவே முடியவில்லை. வியப்போடு அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அதற்குள் கிரண்மயி சொன்னாள்.

'என் கணவர் குற்றமற்றவர் என்று நான் நம்புகிறேன். அந்த சத்தியத்தை நிரூபிப்பதற்காக இந்த ஹாஸ்டலுக்கு விரும்பத்தானியாய் வந்தேன்.

'உங்களுள் ஒருத்தியாய் கலந்து விட்டேன். லாயர் வெல்கட் ரத்தினத்தை நியமித்ததுகூட நான்தான். இங்கே ஒவ்வொரு சத்தியமும் ஒரு வெடிகுண்டாய் வெடித்துக் கொண்டே வந்தது. ஒரு சின்ன தும்பை இழுத்தால் ஒரு பெண்ணைப்பற்றிய சதை வெளிவருகிறது. என் இந்தப் பரிசோதனையின் இறுதியில் உன் தற்கொலைக்குக்கூட காரணமாகி விட்டது. இனி போதும். அனுராதா! நடக்கப் போறது நடந்து கொள்ளட்டும். என் கணவரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளனுங்கிற காரணத்துக்காக உங்கள் எல்லோரையும் பலி கொடுக்க முடியாது. உன் வாழ்க்கைச் சித்திரம் பேப்பர்களில் வந்து நாலுபேருக்குத் தெரியும்படியாய்ச் செய்துட்டுப் போயிடமாட்டேன்.'

அனுராதா பதில் பேசவில்லை. மெல்ல எழுந்து வந்து கீழே கிரண்மயிக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். கைகளால் முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டே தலையை அவள் முழங்கால்களின் மேல் வைத்துக் கொண்டாள். குரல் கம்ம, — '...நான் தேவையானால் கோர்ட்டுக்குக்கூட வரேன் கிரண். எல்லாம் உண்மையையே சொல்றேன். அபூர்வலட்சுமி கொலை பண்ணப்படவில்லை. தற்கொலைதான் பண்ணிக் கொண்டாள் தற்கொலை பண்ணிக் கொண்ட போது; எழுதிவைத்திருந்த அந்தக் குறிப்பை மாற்றியது நான் தான்...' என்றாள்.

அவ்வளவில் ஊசி விழுந்தாலும் கேட்கும்படியான நிசப்தம் வந்து சூழ்ந்தது!

கிரண்மயி அழுத்தமாய் கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

ஒரு முற்றுப்பெறாத சித்திரத்திற்குக் கடைசி கோட்டை இழுத்துப் பூரணத்துவத்தைக் கொடுத்து விட்டாற்போல நிஜ விஷயம் வெளியே வந்து விட்டது. எவ்வளவு துன்பமயமான கதைகள்... எவ்வளவு ஹீனமான சரித்திரங்கள்... திருப்தியில்கூட வேதனை இருக்கும் சிற்சில சமயங்களில்

உலகத்தையே விழுங்கி விட்டுப் புயலின் கடைசி சீற்றம் போய்ச் சேர்ந்து விட்ட பிறகு எஞ்சியிருக்கும் வேதனைமயமான திருப்தி!

'நீ மாற்றினாயா?' — கேட்டாள் கிரண்மயி.

'ஆமாம்.'

'எதக்கு?'

'அபூர்வலட்சுமி தற்கொலைக் குறிப்பில் என் அபார்ஷன் விஷயத்தைப்பற்றியும் குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தாள்.

'...அனுராதாவின் அபார்ஷன் விஷயத்தில் உதவிப் பண்ணிய ராஜாராமைக் கண்டால் எனக்கென்னவோ மதிப்பு ஏற்படத் தொடங்கிற்று. தனக்கு எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லாதபோதிலும் உதவி செய்தான்.' என்று எழுதியிருந்தாள். அக் கடிதம் வெளிப்பட்டுப் போய் பேப்பர்களில் எல்லாம் வந்து விடுமேன்னு பயந்துதான் அதை எடுத்து விட்டேன். லட்சுமி எழுதிய ஒரீஜினல் தற்கொலைக் குறிப்பு லெட்டர் என்னிடந்தான் இருக்கு. அதுபோதும் உன் கணவரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கு...' ஒரு நிலவின் குளிர்ச்சியான கிரணம் இதயத்திற்குள் நுழைந்து வேதனையிருளையும், அதுவரை இருந்து வந்த திகிலையும் விரட்டி யடித்து விட்ட திருப்தியோடு, 'அப்படின்னால் இப்ப அந்த இறந்து போய்விட்ட பெண்ணிற்குப் பக்கத்தில் கிடைத்த கடிதத்தை யார் எழுதினாங்க?' என்று கேட்டாள்.

'நான்தான் எழுதினேன்.'

கிரண்மயி அதிர்ந்து போய் 'நீ எழுதினாயா? என் கணவருடைய கையெழுத்தில் நீ எழுதினாயா?' என்று கேட்டாள்.

'நான் ஏதோ எனக்குத் தெரிந்த விதத்தில் லட்சுமியின் கையெழுத்தைப் பார்த்து அதே போல் எழுதினேன் கிரண்.

அதற்கும் ராயன்னாவின் கையெழுத்திற்கும் ஒற்றுமை இருக்கும்னு நான் நினைக்கலை. உன் கணவரின் கையெழுத்து எப்படி இருக்கும்னு கூடத் தெரியாது எனக்கு. போலீசார் அதை ராயன்னாவின் கையெழுத்தாய் பாவித்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்ததும் ஆச்சரியமடைந்து விட்டேன். ஆனால் அதற்குள் அதுவும் நல்லதற்குதான் என்று தோன்றிற்று. என்மேல் யாருக்கும் சந்தேகம் வரா தென்னு நினைத்தேன்.'

'அதுசரி, உன் அபார்ஷன் சங்கதியைப்பற்றிச் சொல்லு.'

'அதைச் சொல்லணுமானால் மதுவைப்பற்றிச் சொல்லணும்.'

'மது யார்?'

'என் உயிர்! அதைவிட விவரமாய் ஒரே வார்த்தையில் சொல்லணுமானால் என் கணவர். நாங்களிருவரும் காதலித்தோம். இந்த ஹாஸ்டலில் இருக்கிற பிற பெண்களைப்போல் கவர்ச்சி இல்லை அது. உண்மையான கா...த...ல்! கண்களைப் பாதியாய் மூடிக்கொண்டு ஏதோ உலகத்தில் ஆழ்ந்துப் போனவளாய், சொல்லிக் கொண்டிருந்த அனுராதாவை இரக்கத்தோடு பார்த்தாள் கிரண்மயி. 'இந்த ஹாஸ்டலில் எந்தப் பெண்ணைக் கேட்டாலும் இதே பதிலைத்தான் சொல்கிறாள் ராதா! என்று மனதிற்குள் எண்ணிக் கொண்டாள் கிரண்மயி. அனுராதா சொல்லத் தொடங்கினாள்.

'மது புரட்சிச் சங்கத்தின் அங்கத்தினன். அவனுடைய கொள்கைகள் எல்லாம் கம்யூனிஸ்தான். போன வருடம் ஆகஸ்ட் பதினைந்தாம் தேதி எங்கள் திருமணம் ஆயிற்று. மந்திர தந்திரங்களோடு நடந்தத் திருமணமில்லை அது. பரஸ்பர நம்பிக்கை. நம்பிக்கையை மிஞ்சிய பந்தம் வேறெது, சொல்லு? ...'

'அதற்கப்புறமாய் கொஞ்சதானில் அந்த மது போய் விட்டான். பிறகு தென்படவேயில்லை.'

'ஆமாம். உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?' ஆச்சரிய மடைந்தவளாய்க் கேட்டாள்.

'சும்மா ஊகித்துக்கிட்டேன். சரி சொல்லு. அதற்குள் நீ கர்ப்பவதியா?'

'ஆமாம். மது அண்டர் கிரௌண்டிற்குப் போய் விட்டான். அதற்கப் புறம் எனக்கு அந்த விஷயம் தெரிந்தது. கலங்கிப் போய் விட்டேன். அதற்குள் ராயன்னாவுக்கு உன்னோடு திருமணம் செட்டிவாகி விட்டது. ராஜாராம் லட்சுமிக்கு நெருங்கியவனாகி விட்டான். எனக்கு ரொம்பவும் பயமாயிருந்தது.

'மதுவோடு தொடர்பு கொள்வதற்கு எந்த வழியும் தெரியவில்லை. எங்கேயிருக்கிறான் என்றும் தெரியாது. ஒரு நாள் ராத்திரி நான் அழுது கொண்டிருந்தபோது லட்சுமி பார்த்துவிட்டாள். அவளுக்கு விஷயத்தை யெல்லாம் சொன்னேன்.

அவளும் பயந்தாள். ராஜாராமிடம் சொன்னாள். ஒரு நாள் அவன் வந்து காரில் என்னை ஆசுபத்திரிக்குக் கூட்டிச் சென்றான். அரைமணியில் எல்லாம் முடிந்து போய் விட்டது. நாங்கள் எத்தனையோ இரவுகள் என்னைசெய்வ தென்று தெரியாமல் பயந்து கொண்டிருந்ததை அவன் நிமிட நாளிகையில் பண்ணி விட்டதால் அவன் மீது மதிப்பு ஏற்பட்டது.

'லட்சுமியின் கண்களுக்கு அவன் தெய்வமாய்த் தென்படத் தொடங்கினான். அவனோடு அவளது நட்பு இன்னும் உறுதியாயிற்று. அவனை எப்படியாவது மாற்றி நல்ல

வழிக்குக் கொண்டுவந்து விடுவேன் என்று அடிக்கடிச் சொன்னிக் கொண்டிருந்தான். அதற்குள் ராஜாராம் டில்லிக்குப் போய் விட்டான். அவன் திருமண அழைப்பிதழ் வந்தது. லட்சுமி டல்லாய் இருந்து வந்தாள். ஒரு நாள் ராஜாராமிடமிருந்து போன் வந்தது. அன்று மாலையில் ஹாஸ்டலுக்கு வருவதாய்ச் சொன்னான். அன்று மாலையே லட்சுமியின் தந்தையும் வந்தார். அன்றிரவுதான் அவள் தற்கொலை செய்து கொண்டாள்.'

என்ன நடந்திருக்கும் என்று கிரண்மயியால் ஊகித்துக் கொள்ளமுடிந்தது. ராஜாராம் வந்ததுமே லட்சுமி கோபத்தோடு உலுக்கி எடுத்திருப்பாள். துக்கத்தால் அழுதிருப்பாள். பிறகு அவன் 'கா...த...வோ...டு அவனைத் தேற்றி யிருப்பான்!

அந்தக் காட்சியை அவன் தந்தை பார்த்திருப்பார். அனுராதா சொல்லத் தொடங்கினாள்—

'சுவத்தைப் பார்த்ததுமே நான் தளர்ச்சியடைந்துப் போய் விட்டேன். வாயிலிருந்து வார்த்தைகூட வெளிவர வில்லை. மேஜை மீது லட்சுமி எழுதியிருந்த கடிதம் தென்பட்டது. அதில் என்னைப் பற்றி இருந்ததால் அதை மறைத்து வைத்து விட்டேன். அவன் டைரிகளைக்கூட எடுத்து என் பெட்டிக்குள் வைத்துக் கொண்டேன். பிறகு சுவத்தை அப் பொழுதுதான் பார்த்தாற் போலக் கத்தினேன்.

'மது அதற்கப்புறமாய் கண்ணில் படவேயில்லையா?'

'தென்பட்டான்.'

'இன்னும் காடுகளில்தான் இருக்கிறானா?'

'இல்லை. தாலுகா ஆபீசில் உத்யோகம் கிடைத்துத் தாம்.'

லே—23

‘குறைந்த பட்சம் உன் கதையாவது சுபமாய் முடிந்திருக்குன்னு சொல்லு’

‘இல்லை. நானும் என் காதலைத் தியாகம் பண்ண வேண்டி வந்துவிட்டது.’

கிரண்மயி வியப்படைந்து, ‘ஏன்? எதற்கு?’ என்றாள்.

‘மதுவுக்குக் கல்யாணம் ஆகவேண்டிய ரெண்டு தங்கைகள் இருக்காங்க. அவங்களுக்குக் கல்யாணம் செய்யணும்னால் மது வரதட்சணை வாங்கிக் கொண்டு தீரணும். அதோடு கூட ஜாதிலிட்டு ஜாதியில் எண்ணெய்ச்செய்து கொண்டால், அவங்களை விரல்கட்டிக் காட்டுவாங்க. அதனால்... நாங்கள் காதலைத் தியாகமாய் மாற்றிக்கொண்டு விட்டோம்.’

‘அப்ப அதுக்கு முன்பே திருமணம் பண்ணிக் கொண்டு விட்டதாய்ச் சொன்னாயே!’

‘அதைவிடத் தியாகம் உயர்ந்ததில்லையா கிரண்! நாங்களிருவரும் வாதாடிக் கொண்டோம். அவன் வெகுநேரம் என்மடியில் தலையை வைத்துக் கொண்டு அழுதான். கடைசியில் அந்த முடிவை எடுத்துக்கிட்டோம்.’

‘அவனுக்குக் கல்யாணம் ஆயிடுத்தா?’

‘அடுத்த மாதம்.’

‘தேநிலவுக்கு எங்கே போவானாம்?’

‘தெரியாது. ஏன்? எதுக்காகக் கேட்கிறாய்?’

‘ஒன்றுமில்லை. அப்ப நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்? வேறு யாரையாவது பண்ணிக்கிறாயா?’

‘பண்ணிக்க மாட்டேன். பெண் வாழ்க்கையில் ஒரே தடவை தான் காதலிப்பாள் — நான் உத்தியோகம் செய்வேன்.’

என் இதயத்தில் மதுவைத் தவிர வேறு யாருக்குமே இடம் இல்லை.

தன் எரிச்சலை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமலிருப்பதற்காக கிரண்மயி பேச்சை மாற்றியபடி, ‘அந்த சுவத்திற்குப் பக்கத்தில் உன் கையெழுத்தில் கடிதத்தை வைத்தால் அது எவ்வளவு பெரிய ஆபத்துன்னு நீ தெரிஞ்சுக்கலையா?’ என்று கேட்டாள்.

‘எனக்கு அவ்வளவு தூரத்துக்குச் சந்தேகம் வரலை. இந்தக் கையெழுத்துப் பரிசோதனை, போஸ்ட்மார்ட்டம், இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. லட்சுமி எப்படியும் தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டாள். அந்தக் குறிப்பில் என் பெயர் இல்லாவிட்டால் என்ன குடிமுழுகிப் போய்விடும் என்றெண்ணிக்கொண்டு வேறொன்றை எழுதி வைத்தேன் அவ்வளவு தான். அதற்குள் ராயன்னாவைக் கொலைக் குற்றத்தின் பேரில் அரெஸ்ட் பண்ணிட்டாங்கன்னு தெரிந்தது.’

தவித்துப் போய் விட்டேன். ஹஸ்டலில் விதம் விதமான கதைகள். லட்சுமியும் ராயன்னாவும் ஹோட்டலில் அறை எடுத்துக்கிட்டுக் கழிப்பாங்க என்றும், எங்கெங்கோ சுற்றுலாங்க என்றும் என்னென்னவோ பேசிக்கிட்டாங்க. அந்த விஷயமெல்லாம் பொய் என்று எனக்குத் தெரியும். அதைச் சொல்லிவிட்டால் உனக்கு எப்படித் தெரியும்னு கேட்பாங்க னேன்னு பயம்! ராயன்னாவைப்பற்றிப் பேப்பர்களில் வந்த தையெல்லாம் படித்தால் எனக்கு அழகை வரும். ஆனால், ஒன்றுமட்டும் நினைத்துக்கொள்வேன், கடவுள் இருக்கிறார் என்று! அதோடு ராயன்னா பெரிய மனுஷர்களையெல்லாம் தெரியும். இந்தக் கேசிலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு விட முடியும். உண்மை என்றாவது வெளியே வராமல் போகாது அல்லவா?’

அணுராதா சொல்லி முடித்து விட்டு, கிரண்மயியின் முகத்தைப் பார்த்தாள். கிரண்மயியின் முகத்தில் கோப

வெறுப்பு, வருத்தம் போன்ற எந்த உணர்ச்சியும் தென்படவில்லை. அவள் கவனமே அங்கேயில்லை.

அவள் குவியத்தைப் பார்த்தபடி ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நெருப்புக்கோழி மனத் தத்துவம்!

ஆபத்து வந்ததுமே மணலுக்குள் தலையைப் புதைத்துக் கொண்டு, இனி கவலையேயில்லை என்றெண்ணிக் கொள்ளும் நெருப்புக் கோழியைப் போல — பிரச்சனை வந்ததுமே பரிகாரத்தை வெறுமே ஊகித்துக்கொண்டு திருப்தியடைவது, கேசத்தைக் காணிக்கையாய் தருகிறேன் என்று வேண்டிக் கொண்டுவிட்டு, அதே நமக்கு ரட்சை என்றெண்ணிக் கொண்டு எந்த முயற்சியும் செய்யாமல் பேசாமல் இருந்து விடும் மனத் தத்துவம்!

உண்மை என்றாவது வெளிப்படாமல் போய்விடுமா என்ன? என்று சொல்லி விடுவது மிக எளிது.

என்றைக்கு வெளிப்படும்? ராயன்னை தூக்குமேடையில் ஏறிய பிறகா? எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு மானநஷ்டம் பேப்பர்களின் மூலமாய் ஏற்பட்டு மானமெல்லாம் போன பிறகா?

ஒரு ஸ்டேஜில் போகத் தயாராயிக்கும் உயிரைக்கூட டாக்டர்களால் திருப்பிக் கொண்டு வந்து விடமுடியும். ஆனால் போன மானத்தைத் திருப்பிக் கொண்டுவந்துவிட முடியுமா? இப்பொழுது ராயன்னை உலகத்திற்கு முன்னால் மைக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றபடி சொன்னாலும் ஜனங்கள் காதில் விழுமா?

தியவை கவரக்கூடிய அளவிற்கு உண்மையால் கவர முடியாது. வதந்தியில் உள்ள குடு உண்மைச் செய்தியில் இருக்குமா?

மானத்தைப் பற்றிய ஆலோசனை வந்ததுமே கிரண்மயி தன் கையிலிருந்த அபூர்வ லட்சுமியின் டைரியையும், அவள் எழுதி வைத்திருந்த தற்கொலைக் குறிப்பையும் பார்த்தாள். ஏனோ திடீரென்று அவளுக்கு 'அமிதா மோடி' யைப் பற்றி ஞாபகம் வந்தது.

அவள் கணவன் சய்யத் மோதியின் கொலைக்கேசில், உண்மையான கொலையாளி நன்றாகவே இருந்தான்.

சி. பி. ஐ. க்காரர்கள் அவள் டைரியைக் கைவசம் பண்ணிக் கொண்டு அதன் போட்டோ காப்பிகளைப் பத்திரிகைக் காரர்களுக்குத் தந்துவிட்டார்கள். அந்தக் காலத்தில் தின, வார, மாத பத்திரிகைகளிலெல்லாம் அவளைப்பற்றிய செய்திகளே. நிறைய பேர் பெண்களுக்குக் கணவனிடமிருந்து சொல்லிக் கொள்ள முடியாத ரகசியங்கள் உண்டு.

அவற்றை டைரியில் எழுதிவைத்தால்தப்பா? டைரிகளையும், ஒருவர்க்கொருவர் எழுதிக் கொண்ட கடிதங்களையும் பொதுச் சொத்தாக்கிப் பிரசுரிக்கும் அதிகாரம் இங்கே பத்திரிகைக் காரர்களுக்கு ஏது? ஆர்வம் பொங்க அதைப் படிக்கும் ஜனங்களின் உற்சாகத்திற்குப் பின்னால் சாடிஸ் மில்லாமல் வேறென்ன இருக்கும்?

அப்படிப்பட்ட மனிதத்தன்மைக்கு அப்பாற்பட்ட காரியத்தைத் தன்னால் செய்ய முடியுமா?

இந்த டைரிகளும், இக் கடிதமும் பொது ஜனங்களுக்கு முன்னால் வந்தால்...

அனுராதாவின் அபார்ஷன் விஷயம் பேப்பர்களில் தலையங்கமாகி விடும்.

அபூர்வ லட்சுமியின் குடும்ப அங்கத்தினர்களின் போட்டோக்களும் பேப்பர்களில் இடம் பெற்று விடும்.

எல்லாவற்றையும் யோசித்துப்பார்த்தகிரண்மயி எழுந்து நின்றாள் —

ஒரு முடிவிற்கு வந்தவளாய்ப் பேனாவைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டாள். இன்னொரு கைபில் நெருப்புப்பெட்டி!

அனுராதா அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

கிரண்மயி அபூர்வலட்சுமி எழுதிய தற்கொலைக் குறிப்பில் அனுராதாவைப் பற்றி இருந்த மூன்று வரிகளையும் கண்ணில் படாமல் அடித்து விட்டாள்.

தான் சட்டரீதியாய் பெரிய தப்புப் பண்ணுகிறோம் என்று அவளுக்குத் தெரியும். தெரிந்தே அம் முடிவை எடுத்துக் கொண்டாள். அதற்குப் பிறகு அபூர்வலட்சுமியின் டைரி களைத் தீக்குச்சியைப்பற்ற வைத்து எரித்து விட்டாள்.

வாழ்க்கையின் முடிவு மரணமேயானால் — மரணம் முடிவில்லாத பிரச்சனைகளைச் சிற்சில சமயம் கொண்டுவந்து சேர்த்து விடுகிறது

அபூர்வலட்சுமியின் வாழ்க்கைச் சரித்திரங்களை அக்னி பகவான் அழகான நிறமாய் மாற்றி, அப்பெண்ணின் ரகசியங்களைத் தன்னுள் ஐக்கியமாக்கிக் கொண்டுவீட்டான்.

அனுராதாவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது, தக்கத்தால் மட்டுமல்ல.

கிரண்மயி எஞ்சிய சாட்சி ஆதாரங்களை எடுத்துக் கொண்டு லாயர் வெங்கடரத்தினத்திடம் போனாள்.

★ ★ ★

‘இதைவிட நல்ல சான்ஸ் வாழ்க்கையில் உனக்கு இன்னொன்று வரும்னு நான் நினைக்கலை’ என்றார் ராகவாச் சாரி.

விஜயகுமார் அவரைப் பார்த்தான். அவர் சொன்ன வார்த்தைகளில் உண்மை இருந்தது.

கடைசி டெஸ்டில் ஆடப்போகும் பதினமூன்று பேர்களில் விஜய குமாரின் பெயரும் இருந்தது. கடைசி பதினொரு பேரையும் மறுநாள் காலையில் — அதாவது விளையாட்டு தொடங்கப் போவதற்கு முன்னால் அறிவிப்பார்கள். தமிழ்நாட்டிலிருந்து ராயன்னாவின் பெயரும் வந்திருந்தது, அந்தப் பதினமூன்று பேர்களுள் ஒருத்தனாய்.

அதற்குள் ராயன்னா நன்றாய்க் காலூன்றி விட்டான் — விஜயகுமார் அரும்பாடுபட்டு கடைசி விஸ்டில் பதினொரு பேரில் ஒருத்தனாய்த் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தான் — இன்னொருபடி ஏறிவிட்டானானால் டெஸ்ட் மேட்சில் ஆடலாம். இதற்கே ஐந்து லட்சங்களைச் செலவழிக்க அவன் தயாராய் இருந்தான் என்னவானாலும் சரி இந்தக் கடைசி டெஸ்டில் தான் ஆடித்தீரவேண்டும். அதாவது, ராயன்னா ஆடக்கூடாது...

ஏனென்றால் அவனும் — ராயன்னாவும் ஆட்டத்தில் ஒரே ஸ்டைலில் ஆடக்கூடிய பிளேயர்கள். எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையிலும் இருவரையும் தேர்ந்தெடுக்க மாட்டார்கள். ராயன்னா கடந்த டெஸ்டுகளில் எல்லாம் அவ்வளவு நன்றாய் ஆடிய ராயன்னாவை எப்படித் தள்ளுவார்கள்?

புதிய ஆட்டக்காரர்களுக்கு சான்ஸ் தரவேண்டும் என்பது நியதியாய் இருந்தாலும், ராயன்னாவும் புதிய ஆட்டக்காரன் தானே.

இனி இந்த ஸ்டேஜில் பணம்கூட எந்தப் பிரபாவத்தையும் காட்டிவிடாது.

ஏதோ நடந்து தனக்கு சான்ஸ் கிடைக்க வேண்டும்.

தனக்கு சான்ஸ் கிடைக்க வேண்டுமென்றால் ராயன் னாவுக்கு ஏதாவது நடந்து தீர வேண்டும்.

..... இந்த யோசனை வந்ததுமே விஜயகுமார் விறைப் பானான்.

அதே சமயத்தில் சென்னையிலிருந்து போன் வந்தது.

'அபூர்வலட்சுமி சாகுதத்துக்கு முன்னால் எழுதி வைத்த உண்மையான கடிதம் வேறொன்று இருக்காம்...' மறுமுனையிலிருந்து விஜயகுமாரின் ஆள் சொன்னான் :

'இப்பத்தான் ஹாஸ்டலிலிருந்து ரமணி போன் பண்ணினாள்.'

'இதையெல்லாம் யார் தெரிஞ்சுக்கிட்டாங்க?' விஜய குமார் கோபத்தையும் எரிச்சலையும் அடக்கிக் கொண்டே கேட்டான்.

'ராயன்னாவின் மனைவி, மாணவியைப் போல நாடக மாடி ஹாஸ்டலில் சேர்ந்து எல்லா விஷயங்களையும் துப்புத் துவக்கி வெளியில் கொண்டு வந்துட்டாளாம்.'

'இப்ப அந்தக் கடிதம் எங்கே இருக்கு?'

'அவளிடந்தான் இருக்கு. அவள் இன்னும் ஹாஸ்டலில் தான் இருக்கிறாள். ஹாஸ்டல் முழுவதும் அல்லோகலமாய் இருக்கு. நாங்கள் போய் அந்தக் கடிதத்தைப் பிடுங்கிட்டு வரவா?'

'தேவையில்லை, போன் பக்கத்திலேயே இரு. திரும்பவும் போன் பண்ணேன்' என்று ரிசீவரை வைத்துவிட்டு, கைக்கடியாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே ராகவாச்சாரியை நோக்கித் திரும்பி, 'இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் மெட்ராசுக்கு பிளைட் இருக்கு. உடனே கிளம்புங்க' என்றான்.

'எதுக்கு?' என்றார் ராகவாச்சாரி வியப்படைந்து

'ராயன்னாவின் மனைவி மூஞ்சியில் ஆஸ்டைட் ஊற்றுவதற்கு.'

ராகவாச்சாரி அதிர்ந்து விட்டார் 'ஆஸ்டைட்? எதுக்கு?'

'ராயன்னாவின் கேசு கோர்ட்டில் ஒரு முடிவுக்கு வந்து அவனுக்குத் தண்டனைக் கிடைப்பதோ அல்லது விடுதலை கிடைப்பதோ நடந்து முடிவதற்கு ஐந்து வருஷமாயிடும். இந்த ஐந்து வருஷமும் சுகமாய் கிளிக்கெட் ஆடிக்கிட்டிருப்பான். நானோ வேலையத்த ஆட்டக்காரனாய் ரிஸர்வட் பிளேயராய் பெவிலியனில் இருந்துக்கிட்டு ட்ரிங்குகளை வழங்கிட்டு உட்கார்ந்திருப்பேன். அதானே தடக்கப் போறது! அப்படியில்லாமல் ராயன்னா நாளைக் காலை யிலேயே மெட்ராசுக்குப் போக வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டால்...?'

'எப்படி ஏற்படும்?'

'அவன் மனைவி உயிருக்கும் சாவுக்குமிடையே ஊஞ்சலாடிட்டிருந்தால்?'

ராகவாச்சாரி லேசாய் நடுங்கிப் போய் விட்டார். விஜயகுமார் அவரைப் பொருட்படுத்தாமல் சொல்லிக் கொண்டே போனான். 'நாளைக்கு ஃபைனல் டிமை அறிவிக்கப் போறத்துக்குள் இச்செய்தி அவனுக்குத் தெரிஞ்சு துன்னு வையுங்கள். அவன் என்ன செய்வான்? மயில் தன் இடத்தைத் துறந்துட்டுப் போய் விடுவான். யாருக்குமே சந்தேகமும் வராது. அபூர்வலட்சுமியின் கொலைக் கேசு சம்பந்தப்பட்ட குண்டர்கள் அந்த வேடி டிடெக்டிவ்லின் மேல் ஆஸ்டைட் ஊற்றியிருப்பாங்கன்னு நினைச்சுப்பாங்க?'

'அதற்கு.....அ...த...ற்...கு நான் எதுக்கு?'

'எங்க ஆளுங்க ஆஸ்டைட் ஊற்றும்போது பக்கத்தில் இருப்பதற்கு.'

'என்னை இதில் சேர்க்காதே எனக்கு இப்படிப்பட்ட விஷயமெல்லாம் தெரியாது.'

விஜயகுமார் நாற்காலியை விட்டு எழுந்திருந்து அவர் காலரைப் பிடித்துக் கொண்டான். 'மீட்டில் இடம் வாங்கித் தரதாய் சொல்லிட்டு மூன்று லட்சத்தை வாங்கிக்க மட்டும் தெரியுமோ!'

'அதான் வாங்கிக் கொடுத்தேனே!'

'பதின்மூன்று பேரிடம் ஒருத்தனாய் இல்லை. பதினாறு பேரில் ஒருத்தனாய்!' அழுத்திச் சொன்னான் விஜயகுமார். 'நீ வாங்கிக்கிட்ட பணத்துக்கு அதுவரைக்குந்தான் உன் பொறுப்பே!'

'அதுக்கு மெட்ராசுக்கு நான் எதுக்கு?'

'எங்க ஆளுங்க தப்பித் தவறிப் போய் பிடிபட்டுப் போயிட்டால் பக்கத்தில் நீ இருப்பாய்! 'நாங்க இவரோட ஆளுங்க' என்று அவங்க சொல்லுவாங்க. இதெல்லாம் அவங்களுக்குப் பழக்கப்பட்டதுதான்...என்னிடம் பணத்தை வாங்கிட்டு, கிடைப்பை மீட்டில் எனக்கு இடம் வாங்கித் தர முடியாமல் போய் இந்த விதமாய் ராயன்னாவின் மனைவியைக் கொல்ல முயற்சி பண்ணினாய் என்று உன் மேல் கேசைத் தள்ளி விடுவோம்.'

'இ...து... மனுஷத்தன்மை யில்லை' கீச்சென்று கத்தினார் ராகவாச்சாரி.

விஜயகுமார் அவரை அப்படியே அலாக்காய் காற்றில் தூக்கினான்.

'உன்னைப் போன்ற செலெக்டருங்க இருக்கிறதால்தான் சின்ன நாடான மூலங்காகூட நம் குழுவை நன்றாய் ஆட்டங் காட்டிட்டிருக்கு. அதை நினைச்சுப் பார்த்தால்,

உனக்கு அவமானமாய் இல்லையா? 'எப்படியாவது உனக்கு மீட்டில் இடம் கிடைத்தாலும்'னு சொல்லிட்டு மூன்று லட்சத்தை வாங்கிக்கிட்ட போது உனக்கு அது அவமானமாய்த் தோணலையா?' என்று ஜேபியிலிருந்து சோவை வெளியே எடுத்தான்.

'இதென்னது?' தொண்டை வரளக் கேட்டார் சாரி.

'ஆளிட்! என் ஜேபியில் எப்பவும் ஒரு பாட்டில் இருக்கும்...சொல்லு...இதை நீ ராயன்னாவின் மனைவி மூஞ்சியில் ஊற்றுகிறாயா? அல்லது என்னையே உன் மூஞ்சியில் ஊற்றச் சொல்கிறாயா?'

ராகவாச்சாரி நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

'இதில் அவ்வளவு பயப்பட வேண்டியது எதுவுமில்லை ராகவாச்சாரி! நீ வெறுமே காரில் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியது ஒன்றுதான்! என் ஆளுங்க இப்படிப்பட்டவைகளில் ப்ரொபஷனலுங்க. எல்லாம் அவங்களே பார்த்துப் பாங்க.'

'இங்கே ராயன்னா மேலேயே ஆளிடா ஊற்றலா மோன்னோ?'

'அப்படிப் பண்ணினால் அதை நான்தான் செய்ய வைத்திருப்பேன்னு நினைத்து விடுவாங்க. எத்தனை தடவை சொல்றது? அவன் மனைவியா யிருந்தால் ஐயம் யாருக்குமே வராது. சொல்லு நீ போகிறாயா? — அல்லது என் பணத்தை எனக்குத் திருப்பித் தந்து விடுகிறாயா?'

ராகவாச்சாரி பதில் பேசவில்லை.

'ப்ளைட்டுக்கு டயமாயிருந்து, சொ...ல்...லு.' சோவை மேலே தூக்கிக் கொண்டே சொன்னான்.

‘போறேன்’ ராகவாச்சாரியின் குரல் ஹீனஸ்வரத்தில் ஒலித்தது.

ஹோட்டல் டைனியூமில் ஊசி விழுந்தாலும் கேட்கும் படியான நிசப்தம் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அவ்வகையில் ஏறக்குறைய பதினேழு பேர்கள் இருந்தார்கள். எல்லோர் பார்வையும் ராயன்னாவின் மீதே இருந்தன.

‘Kiranmayi critical (stop) face durnt with acid (stop) condition serious stop start immediatly—’

அவள் தன் முகத்தில் தென்பட்ட உணர்ச்சிகளை வெளியே காட்டிக்கொள்ளாமலிருக்க அரும்பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள். இதயத்திலிருந்து துக்கம் அவையாய்ப் பொங்கி வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. ‘கி...ர...ன்... கி...ர...ன்’ என்றெண்ணிக்கொண்டான் மனதிற்குள்ளேயே.

தனக்கு அவள் பரிச்சியமாகி மாதக்கணக்கோ ஆண்டுக் கணக்கோ ஆகிவிடவில்லை. ஆனாலும் ஒரு மனைவியாய் மட்டுமே இல்லாமல், ஒரு சிநேகிதியாய் — ஒரு வழி காட்டியாய் தன்னைத் திருத்தியமைத்தாள் திருமணமானதிலிருந்து சரி சமமாய்ப் பங்கிட்டுக் கொள்வதற்கு எப்படியும் சுகம் இல்லாத போதிலும் கஷ்டங்களையே முழுவதும் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தாள். தான் இங்கே விளையாடுமிடத்தில் ஆடிக் கொண்டிருக்கையில் அங்கே சூழ்நிலைகள் அவ்வோடு ஆடிக்கொண்டிருந்தன அவ்விடத்து வேதனையையும் டென்ஷனையும் இங்கே பரவலிட்டு விடாமல், அங்கே என்ன நடந்து கொண்டிருந்தது என்று தனக்குத் தெரிய விடாமல், அவள் கவசமாய் இருந்து தடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். எதிரியின் அம்பு தன் அரசனின் மேல் பட்டுவிடாமல் தடுத்து நிற்கும் ரத சாரதியைப் போல... அவள் சரிந்து விழுந்து, தன்னைக் காப்பாற்றியிருக்கிறாள்.

ஆஸிட் மூலமாய் மூகம் வெந்துப் போய் — மூக்கு, காதுகள் உருக்கு வைந்துப் போய் — அலைகடவில் தத்தளிக்கும் படகைப் போல — சாவுக்கும் வாழ்வுக்குமிடையே போராடிக் கொண்டே கடைசிக் கட்டத்தில் இருக்கிறாள்!

தான் போகவேண்டும்...

அவள் நிமிர்ந்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். டீம் முழுவதும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது இன்னும் அரைமணியில் டீமில் விளையாடப்போகும் பிளேயர்களின் பேயர்களை அறிவிப்பார்கள். அதற்குள் தன் முடிவைச் சொல்லிவிடவேண்டும்.

அவள் இன்னாரு முறை தந்தியைப் பார்த்தாள்

‘கிரண்மயி’ என்ற எழுத்துக்கள் உருவெடுத்துக்கொண்டுவந்து தென்பட்டன. ‘நான் இதையெல்லாம் செய்தது உங்களுக்காக..... உங்களை கிரிக்கெட் துறைக்குள் எரு விளையாட்டு வீரராய், நாட்டின் புகழை நிலைநாட்டும் கொடியாய் நிறுத்தி வைக்க வேண்டும் என்று கனவுகள் கண்டேன். அக்கனவை நினைவாக்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்று தான் முதலிரவு உடையோடு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போனேன். அப்படிப்பட்ட கனவு நினைவாகப் போகும் சமயத்தில், இப்பொழுது நீங்கள் இந்த விளையாட்டிலிருந்து நீங்கப் போகிறீர்களா?

‘நான் இந்த நேரத்தில் இறந்து போய் விடலாம் — அல்லது பிழைக்கலாம். ஆனால் இந்தச் சமயத்தில், உங்கள் எதிரிகள் வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு கைகொட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உங்களை ஆடமுடியாமல் செய்துவிட்டோம் என்று மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்தப் போட்டியிலிருந்து உங்களைத் தள்ளி வைத்துவிட வேண்டுமென்று எண்ணி, செய்யாத குற்றத்தை உங்கள் மீது திணித்து, உங்களை மனத்தளவில் பலவீனமாக்கினார்களோ... எந்தக்

கொலைக்கேசைப் பரிசோதிக்க முடியாமல் பண்ணிவிட வேண்டுமென்று என்னை நடைப் பிணமாக்கினார்களோ... கிரிக்கெட்டை விட அரசியலும், லஞ்ச ஊழலும் தான் மேல் என்று யார் நிரூபிக்க முயன்று கொண்டிருக்கிறார்களோ... அவர்கள் கொட்டம் பலிக்காமல் பண்ணிவிடுவதற்காகவே நீங்கள் இன்றைக்கு ஆடவேண்டும். விளையாட்டில் பங்கெடுத்துக் கொண்டு தீர வேண்டும். வெற்றியும் பெற வேண்டும்!!

ராயன்னாவின் கண்கள் தன்னையறியாமல் கசிந்தன. உள்ளேயிருந்து ஏதோ இனம் புரியாத ஆவேசம் தள்ளிக் கொண்டு வந்தது! அதோடு உறுதியும் ஏற்பட்டது. தனக்கு நெருக்கமானவர்களைக் கொன்றுவிட்டால்... உண்மையான வீரன் சுவத்திற்கு மேல் விழுந்து அழமாட்டான், கொன்ற விரோதியைக் கொன்று போட்டுவிடச் சூறாவளியாய்ப் புறப்படுவான். இப்படிப்பட்ட மனநிலையில் தான் இருந்தான் ராயன்னா— தற்சமயம்

அவன் மனக்கண்களுக்கு முன்னால் இப்பொழுது கிரண்மயி இல்லை.

கிரிக்கெட் பேட் இருந்தது.

கிரண்மயிக்கும் கிரிக்கெட்டிற்கும் வித்தியாசம் இல்லை. இரண்டுமே வாழ்க்கைத் துணைவர்கள்தாம். தான் இனி கிரிக்கெட் மூலமாய்தான் கிரண்மயியைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். பார்த்துக் கொள்வான். அதுதான் அவன் மனதிற்கு சாந்தி!

அவன் மேனேஜரிடம் போனான்.

‘நான் ஆடுகிறேன் சார், என்றான். ‘என் பழைய ஆட்டங்கள் திருப்திகரமாய் இருந்தால் என்னை ஃபைனல் டியில் செலெக்ட் பண்ணுங்க’ என்றான்.

மேனேஜர் வயோதிகர். ராயன்னாவைக் கூர்ந்து பார்த்தார்.

ராயன்னா தலை குனிந்தான்.

மேனேஜர் அவன் தோலில் கை வைத்து, ‘குட்’ என்றார்.

‘பதினொரு பேர் ஆடுகிற இந்த டியில் யாராவது ஒருத் தருக்கு ஏதோ ஒரு சமயத்தில் இப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்படுவது கிரிக்கெட் சரித்திரத்தில் புதிதல்ல. வேண்டிய வங்க ஆபத்தில் இருக்கும்போது இங்கே விளையாடிட்டு உட்கார்ந்திருப்பதால் சென்ட்டிமென்ட் இல்லாமல் போய்டுத்துன்னு அர்த்தமில்லை... டாச்மென்ட்! அப்படிப்பட்ட டி டாச்மென்ட் உள்ளவன்தான் உண்மையான கிரிக்கெட் வீரனாகிறான்.

அவன் மனம் அவனுக்குச் சம்பந்தப்பட்டதில்லை. விளையாட்டிற்குச் சம்பந்தப்பட்டது. நாட்டிற்குச் சம்பந்தப்பட்டது! அவன் மேல் நம்பிக்கை வைத்திருக்கும் அபிமானிகளுக்குச் சம்பந்தப்பட்டது!!! விஷ் யூ பெஸ்ட் ஆஃப் லக்..’

மேட்ச் தொடங்கிவிட்டது.

இந்தியா முதல் பேட்டிங்.

அதற்குள் இரு நாடுகளும் சமமாய் டெஸ்ட்டில் வென்றிருந்ததால் கடைசிடெஸ்ட் முதலிலிருந்தே ஆர்வத்துடன் தொடங்கிவிட்டது. ஜனங்கள் ஆரவாரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ராயன்னா பேட்டைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு ஃபீல்டிற்கு வந்த போது ஆரவாரம் மேலும் அதிகமாகி விட்டது — கைத்தட்டல், ஓசைகளும் கூச்சல்களும்.

அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

காமென்ட்டரி பாக்ஸிற்கு மேல் முன் வரிசையில் விஜயகுமார் உட்கார்த்திருந்ததைப் பார்த்தான். ராயன்னா முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான் எத்தனைப் பேர் விரோதிகள்! எத்தனை விதமான சூழ்ச்சிகள்!

அவன் கண் முன்னாடி கிரண்மயியின் முகந்தான் தென்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நிரித்துக்கொண்டே— வெட்கப்பட்டுக்கொண்டே— முதலிரவு அறைக்குள் நுழைந்த மோகன முகம்— மனைவியாய்! போலீஸ் லாக்கப்பில் முழங்காவில் தலையைப் புதைத்துக்கொண்டு ஆதரவில்லாத நிலையில் தான் உட்கார்த்திருந்தபோது— நள்ளிரவில் தனக்கு தைரியம் சொல்வதற்கு வந்தபோது, அவன் முகத்தில் கருணை— தாயைப் போல!

தான் முற்றிலும் கோழையாகி, பார்வையாளர்கள் பண்ணிய அட்டகாசத்திற்கு பயந்துபோய் ஆடப்போவ தில்லை என்றும், விளையாடுமிடத்திற்கே போகப்போவ தில்லை என்றும் சொன்னபோது, அவன் வந்து சொன்ன வார்த்தைகளிலிருந்த தர்க்க வாதம்— மதியூக மந்திரியைப் போல! பெண்மையே உருவெடுத்தவன்!

கிரண்மயி!

அவனுக்கு 'தோ ஆங்கே பாரா ஹாத்' சினிமா நினைவிற்கு வந்தது. ஹீரோவை வில்லன்கள் மேற்கொண்டு எழுந்திருக்க முடியாது அடித்து வீழ்த்தியபோது, ஹீரோவின் சகாக்களான (மாறிப்போன) கைதிகள் ஒன்றும் செய்ய முடியாதவர்களாய், ஆத்திரத்துடன், வெறுப்புடன் கையிலிருந்த கத்தியால் காய்கறிகளை நறுக்குவார்கள். அவன் நிலைகூட அதேபோல்தான்!

விரோதிகள் யாரென்று தெரியவில்லை.

★ யார்மேல் கோபத்தைக் காட்டவேண்டும் என்றும் தெரியவில்லை.

எதிரே பந்து வந்து கொண்டிருந்தது தென்பட்டது.

காலை முன்னோக்கி வைத்து, கிராஸ் பேட்டால் அடித்தான். பந்து வேகமாய்ப் போய் பெளண்டரி லைனுக்கப்பால் விழுந்தது. பார்வையாளர்களுக்கிடையே ஆஹாஹாரம்!

அவன் நியதியை மறந்துவிட்டான். விளையாட்டு டெக்னிக்கையே மறந்துப் போய்விட்டான். ஆத்திரம்... ஆத்திரம்... அதுமட்டுந்தான்!

பதுங்கியிருக்கும் என் ரகசிய விரோதிகளே! இதோ பாருங்கள்... என்னை அடக்கி விடலாம் என்று இவ்வளவு நாட்களாய் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தீர்கள் அல்லவா? நான் யாரென்று இன்றைக்கு உங்களுக்கு விஸ்வரூபம் எடுத்துக் காட்டி விடுகிறேன். என் 'பொறுமை' இவ்வளவு நாட்களாய் உங்களுக்குக் கையாலாகாதத் தனமாய்த் தென்பட்டது. மறைந்திருக்கும் என் சக்திகளையெல்லாம் இன்றைக்கு வெளியே கொண்டுவந்து விடுகிறேன். இத்தனை நாட்களாய் என்னுள் உறங்கிக் கொண்டிருந்த கலைகளை யெல்லாம் இப்பொழுது உங்களுக்குக் காட்டி விடுகிறேன்.

என் துணை மரணப்படுக்கையிலிருந்துக் கொண்டே எனக்கு வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். செய்யாத குற்றத்தை என்மேல் சுமத்தி யிருக்கிறார்கள். யாரோ எங்கேயோ தற்கொலை பண்ணிக் கொண்டால் அந்தக் குற்றத்தை என்மேல் போட்டார்கள். என்னை என் துறையில் முன்னேற முடியாமல் செய்ய வேண்டுமென்று சூழ்ச்சியோடு திட்டங்கள் போட்டார்கள். பொய்யான சாட்சிகளோடும்,

அநியாயமான ருசுக்களோடும் என்னை நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் மானசிகமாய்ப் பலவீனப்படுத்தி, என் இடத்திலிருந்து பிடித்துத் தள்ளிவிட வேண்டுமென்று பார்த்தீர்கள்.

ஆனால் நான் அஞ்சவில்லை. மேலுக்கு நெருப்பை உமிழ்ந்து கொண்டே பறப்பேன். பாருங்கள், பார்த்துக் கொண்டேயிருங்கள். பார்த்துக்கொண்டே இருப்பதைத் தவிர, வேறெதுவும் செய்ய முடியாது உங்களால். இதோ...!

இன்னொரு பந்து வந்தது. இதயத்திலிருந்த ஆத்திரமெல்லாம் கைகளில் பலமாய் மாறி, பேட்டிற்குச் சக்தியைத் தந்தது — சிக்ஸர்.

இன்னொரு பந்து — பெளண்டரி.

முதல் ஓவரில் அவன் இருபத்தெட்டு ரன்கள் எடுத்தான். ஜனங்களின் ஆரவாரமும் கூச்சலும் விளையாடுமிடத்தை ஒரே சந்தடியாக்கிக் கொண்டிருந்தது. ஓவர் முடிவடைந்ததுமே மறுபக்கத்து பேட்ஸ்மேன் பிச்சிற்கு நடுவே வந்து ராயன்னாவைச் சந்தித்தான்.

'இதென்னது? நாம் இன்னும் முதல்நாள் ஆட்டத்திலேயே இருக்கோமே! நம்முடையதுதான் முதல் பேட்டிங்! அதை மறந்து போயிட்டாயா?' என்று கேட்டான்.

ராயன்னா பதில் பேசவில்லை. அவன் கண்கள் சிவந்திருந்தன. களைப்பால் அல்ல. ஆவேசத்தால்! அவன் கண்களை மூடிக்கொண்டாலும் திறந்தாலும் கிரண்மயிதான் தென்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

'ஜாக்கிரதையாய் இரு, அடுத்த பேட்ஸ்மேனுக்கு நாம் கொஞ்சம் ஸ்டாண்ட் கொடுக்கணும்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான். ராயன்னா தலையைக்கூட ஆட்டவில்லை. தன் விக்கெட்டை நோக்கி வந்துவிட்டான்.

அதற்குப் பிறகு ஓவரில் திரும்பவும் அவனுக்கு பேட்டிங் வந்தது.

அதே முறை முதல் பந்து திரும்பவும் ஃபோர் எதிரியின் கேப்டன் தன் ஃபீல்டர்ஸ்களைப் பின்னுக்கு ஒதுக்கினான்.

ஒவ்வொரு பந்தும் ஒவ்வொரு விதம்.

குக்லீ...எக்ஸ்ட்ரா ஃபாஸ்ட்... இன்ஸ்விங்கர்... மறுபக்கத்து பெளண்டர்கள் பலவிதத்தில் முயன்று கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் ராயன்னாவின் ஆட்டத்தில் டெக்னிக் இருந்தது ஒரு பெரிய வீரன் யுத்தத்தில் வெற்றியர் வீரமரணமா என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக உடம்பெல்லாம் ரத்த காயமடைந்து மரணத்தின் கடைவாயிலில் இருக்கும் சமயத்தில் பத்துப்பேர் எதிரிகளைக் கொன்றுப் போட்டு விட்டாவது மரணமடைவோம் என்று உயிரைக் கையிலேத்திக் கொண்டு கத்தியைக் காற்றில் அப்படியும் இப்படியுமாய் ஆத்திரத்துடன் சுழற்றுகிறபோதும் அதில் டெக்னிக் இருக்கும்.

ராயன்னாவிடமும் அதே டெக்னிக் சேர்ந்துக் கொண்டதால் அதற்குமேல் யாராலும் எதிர்த்து நிற்க முடியவில்லை.

லஞ்சிற்கு ஐந்து நிமிஷங்களுக்கு முன்னால் அவன் செஞ்சரியை முடித்து விட்டான்.

அவ்வளவுதான்! காமென்டேடர் ஜனங்களின் ஆரவாரத்தையும் மீறிய குரலில் அநெளன்ஸ் செய்யத் தொடர்வினார்.

உலக கிரிக்கெட் டெஸ்ட் சரித்திரத்திலேயே அது ரிகார்டு அவ்வளவு சிக்கிரமாய் நூறு ரன்களை எடுப்பது!

ஃபாஸ்டெஸ்ட் செஞ்சரி இந்தி ஹிஸ்டரி ஆஃப் கிரிக்கெட்!

ராயன்னா அவுட் ஆனதுமே ஜனங்கள் மதிப்போடு எழுந்து நின்றார்கள். சமுத்திர அலைகள் மீது காற்று வீசினாற்போன்ற ஒசையுடன் கைதட்டல்கள்.

ராயன்னாவின் செவிகளில் மட்டும் அது விழவில்லை தலைகுனிந்தபடி தரையைப் பார்த்துக்கொண்டே நடந்து கொண்டிருந்தான். மனம் மரத்துப்போய், மூளை குனியமாய் இருந்தது.

பெவ்வியனுக்குள் நடந்து வந்து, நிசப்தமாய் டைனிங் ரூமிற்குள் போனான்.

மேனேஜர் பாராட்டுவது போலத் தோளைத் தட்டினார்.

‘எங்க குடும்பத்தாரிடமிருந்து ஏதாவது விஷயம் தெரிந்ததா சார்?’

‘சாரீ ராயன்னா! வீடு பூட்டியிருக்காம். மெட்ராஸ்... ...கமிஷனர் ஆஃப் போலீசோடு இப்பத்தான் பேசினேன். அங்கே ஆசுபத்திரிகளிலெல்லாம் தேடிப் பார்க்கச் சொன்னேன். இன்னும் ஒரு மணி நேரத்திற்குள் தெரியலாம்.’

ராயன்னா அதிகமாய்ப் பேசவில்லை. தலை குனிந்த படியே டிரெஸ்ஸிங் ரூமிலிருந்து வெளியே வந்தான். பேடுகளையும், கார்டுகளையும் அவிழ்த்து விட்டுச் சாதாரண உடையை அணிந்து கொண்டான். லஞ்சிற்கு எல்லோரும் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். டீம் மெம்பர்களுக்குப் பின்னால் தளர்ந்து போனவனாய் நடக்கத் தொடங்கினான்.

அவன் மன்றிலையை உணர்ந்து யாராலுமே கிட்டே வந்து உரிமையோடு பாராட்ட முடியவில்லை.

தட்டிலிருந்த சிற்றுண்டிகளை மௌனமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தான்.

‘குடிப்பா! எங்களுக்காகவாவது ஒரு கப் தேநீர் குடி’— உரிமை பாராட்டினார்கள் சக பிளேயர்கள்.

தான் அங்கே இருந்தால் எஞ்சிய விளையாட்டு வீரர்களுக்கு ‘மூட்’ கெட்டுவிடும் என்றெண்ணி அங்கிருந்து வெளியே வந்து விட்டான் ராயன்னா. அவன் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டாற் போலவே யாருமே அவனைப் பின் தொடரவில்லை.

வெயில் தெருப்பை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

தொலைவில் கிரெளண்டிலிருந்து ஜனங்களின் ஆரவாரம் லேசாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ராயன்னா மேலும் இரண்டு படிகளில் இறங்கியால் அப்பொழுதுதான் வந்தது குப்பென்று அந்த வாசனை!

மூக்கால் உணரக்கூடிய வாசனை அல்ல அது! மனம் மட்டுமே உணரக்கூடிய வாசனை!

நமக்கு நெருக்கமானவர்களும் காதலித்தவர்களும் கிட்டே வரும்போது ஏற்படும் காலடி சப்தம்.

அது காலடி சப்தம் கூட இல்லை... காதுகளால் அவற்றை உணர முடியாது. மனதால் மட்டுமே அதைக் கேட்க முடியும். அவன் சரேலென்று நிமிர்ந்து பார்த்தான். எதிரே கிரண்மயி வந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தான்.

‘கி...ர...ண்...ம...யி!’

தான் என்ன பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையே மறந்து போய், சிலையாய் நின்று விட்டான் ராயன்னா.

‘என்ன அப்படிப் பார்க்கிறீங்க? கங்கிராட்ஸ்.....வரும் போது ஏர்போர்ட்டிலேயே தெரிஞ்சுடுத்து — செஞ்சரி விஷயம்—’ கண்கள் பளபளக்கச் சொன்னான். அவன் இன்னும் வியப்பிலிருந்து மீளவில்லை.

‘உ...ன...க்...கு.....உனக்கு ஒன்றுமே ஆகலையா?’

‘எவக்கு ஆவறதாவது? என்னவாச்சு எனக்கு?’ குழப்பத் துடன் கேட்டாள்.

அவன் ஒடினான். பந்து பெளண்டரியைத் தாண்டிக் கொண்டிருக்கும் போது தடுப்பதற்கு ஃபீல்டர் எப்படி ஓடுவானோ அப்படி ஒடினான். அவுட்டே ஆக முடியாத பேட்ஸ் மேலின் மீது பெளலர் ஆவேசமாய் பெளன்ஸர் போட்டால், அதற்குள் உறுதியாகிவிட்ட பேட்ஸ்மேன் எப்படி ஹூக் பண்ணுவதற்காக பேட்டைத் தூக்குவானோ அவ்வளவு வேகமாய் அவளிடம் ஒடி வந்து, அவளை அப்படியே காற்றில் அலாக்காய்த் தூக்கினான். அவள் தடுத்தாள். அவன் நிற்கவில்லை. காற்றில் கிரென்று சுழற்றினான்.

‘ஏங்க — என்னங்க இது? — விடுங்க.’

அவளை அப்படியே மார்பின் மேல் சாய்த்துக் கொண்டான். இதயத்தோடு... அல்ல... இதயத்திற்குள் தழுவிக்கொண்டான்.

தொலைவிலிருந்து கை தட்டல்கள் கேட்டன. அப்போழுதுதான் அவன் கொஞ்சம் வெட்கமடைந்து இந்த உலகத்திற்குத் திரும்பி வந்தவனாய்த் திரும்பிப் பார்த்தான்.

மமைச் சேர்ந்த விளையாட்டு வீரர்கள் எல்லோருமாய் வந்து வளையமாய்ச் சூழ்ந்து கொண்டு கை தட்டத் தொடங்கினார்கள்.

விஜயகுமார் மீமோடு சேர்ந்து லஞ்ஜிற்குப் போக விடலை. அங்கேயே — காமெண்டேட்டர் பாச்சுளிற்குப்

பக்கத்திலேயே பார்வையாளர்களுக்கு மேலேயிருந்த பால் டிரையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான்.

ராயன்னா விளையாடத் தீர்மானித்துக் கொண்டது அவன் சற்றும் எதிர்பாராத அடி. ராயன்னா விளையாட்டு நிமித்தம் தன் மனைவியைக் கூட துறந்து விடுவான் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை.

விளையாட்டு நடந்து முடியும் வரை அவன் முள்ளின் மேல் அமர்ந்திருப்பது போலவே உட்கார்ந்திருந்தான். லஞ்ச் டயத்திற்குள் ராயன்னா செஞ்சரி அடித்து உலக ரிகார்டை ஏற்படுத்தியதுமே உள்ளங்கையை மடக்கி ஒங்கிக் குத்திக் கொண்டான். தன் எதிர்காலமே முற்றிலும் மூடப்பட்டு விட்டதாய் அவனுக்குத் தெரிந்து போய் விட்டது. (ராயன்னா மீடில் இருக்கும் வரை தனக்கு சான்ஸ் கிடைக்காது. தன்னால் வாழ்நாளில் டெஸ்ட் பிளேயராகவே முடியாது.

அந்த ‘அகம்’ மூலமாய் தான் அவன் லஞ்சிற்குப் போகாமலேயே உட்கார்ந்து விட்டான். பந்து நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு பார்த்தான் அவன் அக் காட்சியை!

பால்கனியின் பக்கமாய் — ரெயினிங்கிற்கு அப்பால்... ராயன்னா தன் மனைவியைக் காற்றில் சுழற்றிக் கொண்டிருந்ததை!

முதலில் அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ‘என்ன நடந்தது?’ என்றெண்ணிக் கொண்டான். கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தான். ‘ஓ...ர...ண்...ம...யி தான்! அவன் மனைவி...’

அவன் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்த போதே தொலைவி லிருந்து ராகவாச்சாரி நாகாலிகளுக்கிடையேயிருந்து வந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தான். அவன் ஓரடி முன் நோக்கி

வைத்தான். ராகவாச்சாரி இட்டே வந்தார். அவர் முகத்தில் நிம்மதி தென்பட்டது. ஒரு கஷ்டமான காரியத்தைச் செய்யாமல் தப்பித்துக் கொண்டு விட்ட நிம்மதி அது!

‘என்ன நடந்தது?’ — விஜயகுமார் கேட்டான். அவன் குரலில் இருந்த கடுமையை ராகவாச்சாரி கவனிக்கவில்லை.

‘ராயன்னாதான் ஆடுகிறானே!’ என்றார்.

‘அதைக் காலையிலேருந்து பார்த்துட்டுதானே இருக்கேன் நீ போன காரியம் என்னவாச்சு?’ கடுமையாய்க் கேட்டான்.

‘இப்பத்தான் ப்ளேட்டில் திரும்பி வந்தேன். என்னோடு கூட அவன் மனைவியும் வந்தான்.’

‘அவனையும் பார்த்தேன். நான் கேட்ட கேள்வி அதில்லை என் ஆளுங்க உன்னைச் சந்திக்கலையா?’

‘சந்தித்தாங்க’

‘ஆஸிடை ஊற்ற முடியலையா?’

‘எல்லோரும் சேர்ந்துதான் கிளம்பினோம். வழியில் எனக்கு ஒரு யோசனை வந்தது. நமக்கு வேண்டியது அவன் கண்களில் ஆஸிடை ஊற்றினாற்போல ராயன்னாவுக்குத் தெரிய வேண்டியது. அவ்வளவுதானே! அந்தத் தந்தி கிடைத்துவிட்டால், அவன் விளையாட்டை விட்டுவிடுவான்; விளையாட்டை விட்டால் போதும், அதுதான் நமக்குத் தேவையானது, ஆஸிடை ஊற்றவேண்டிய தேவையில்லை. அதனால்...’

‘...அதனால்?’ முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டே கேட்டான் அவன்.

‘டாக்ஸியை அங்கிருந்து அப்படியே டெலிகிராப் ஆபீசுக்குத் திருப்பச் சொல்லிட்டு அங்கிருந்தபடியே டெலிகிராம் தந்தேன்.’

விஜயகுமார் மூச்சை இழுத்து அடக்கிக்கொண்டான்.

‘நாம் உண்மையிலேயே ஆஸிடை ஊற்றியிருந்தாலும் ராயன்னா ஆடியிருப்பான்’ என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார் ராகவாச்சாரி.

விஜயகுமார் ஜேபிக்குள் கையைவிட்டான்.

‘பெரிய ஆபத்திலிருந்து நாம் தப்பிச்சுக்கிட்டோம். வீணாய் அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருந்தாலும் இதுதான் நடந்திருக்கப்போறது! நாம் போலீஸ் கேஸில் சிக்கிக்கிட்டிருப்போம்.’

விஜயகுமாரின் கை ஜேபியிலிருந்த ஆஸிட் சோவை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டது.

‘அடுத்த வருஷம் திரும்பவும் முயற்சி செய்வேம்பா! இந்தத் தடவை துரதிர்ஷ்டம்னு நினைத்து விட்டுத்தள்ளு!’

ஜேபிக்குள்ளேயே அவன் கை சோவின் மூடியைத் திறந்தது. இப்படிப்பட்ட அனுபவம் அவனுக்கு நிறைய உண்டு. ராகவாச்சாரி பக்கத்திலிருந்த தாற்காலியில் உட்காரப் போனவர்—

‘இந்த யோசனை நமக்கு இங்கேயே வந்திருந்தால் வீணாக விமானப் பயணச் செலவுகள் நாலாயிரம் குறைந்திருக்கும் — உண்மையில் அந்த ராயன்னா...’

அவன் வார்த்தைகள் இன்னும் முடியக்கூடவில்லை— மின்னல் வேகத்தில் விஜயகுமாரின் கை ஜேபியிலிருந்து வெளியே வந்ததும் சோவிலிருந்த திரவம் நேராய்ப் போய்

ராகவாச்சாரியின் கண்களில் விழுந்ததும் — ஒரே சமயத்தில் நடந்தேறிவிட்டன.

முதல் வினாடி சில்லென்று பட்டது.

அதற்குப் பிறகு இரண்டு தீப்பிழம்புகளைக் கண்களில் வைத்தாற்போல புல்லென்று எரிச்சல்... விலென்று சுத்தி னார். கண்களுக்கு முன்னால் கருப்புத் திரையைப் போர்த்த இனாற்போல இருட்டு.

நடந்ததென்ன வென்று அவருக்குப் புரிந்து விட்டது. பயப்பட வில்லை, வருத்தப்படவில்லை, சாவுத் துணிச்சல் போலித்துப் பார்க்கும் திறனைக் கொண்டு குவித்து விடும். பயத்தையும் வலியையும் கூட மீறிவிடும். அந்த வேகத் தோடேயே அவர் முன் நோக்கிப் பாய்ந்தார். அதே வேகத்தில் விஜயகுமாரைப் பிடித்துக்கொண்டு முன்னுக்குத் தள்ளிக் கொண்டே போனார். முன்னுக்கு... முன்னுக்கு... இன்னும் முன்னுக்கு... கேலியோடு கட்டியிருந்த ரெயினிங் தட்டுப் பட்டது. ராகவாச்சாரிக்கு எதுவும் தென்படவில்லை கண் எரிச்சல் துளைத்தெடுத்துக் கொண்டேயிருந்தது கண்கள் அதே வேகத்துடன் ரெயினிங்கோடு மோதிக் கொண்டார்.

அடுத்த நிமிஷம் அவ் விருவரும் காற்றில் எம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால், அவர் விஜயகுமாரை விடவில்லை பார்வையாளர்கள் கிரெண்டிசுக்குள் வராமல் தடுப்பதற்காகக் கட்டியிருந்த இரும்புக்கம்பிகளின் ராட் மீது, முதலில் விஜயகுமார் வந்து விழுந்தான். ராடின்மேல் வந்து விழுந்த அவன் உடல் உருண்டு கீழே விழுவதற்குள்ளாகவே ராகவாச்சாரியின் பகுத்த உடல் வந்து அவன் மேல் விழுந்தது. அதனால் அந்த இரும்பு ராட் இரு உடல்களையுமே கிழித்தெறிந்தது. விஜயகுமாரின் ஒலத்தைப் பார்வையாளர்களின் கூச்சல் விழுங்கி விட்டது. அதைத் தொடர்ந்து ராகவாச்சாரியுடையதும்.

விளையாட்டுத் துறையில் அரசியல் புருந்துவிட்டால் அனைத்துலகப் போட்டிகளில் சின்னச் சின்ன நாடுகளுக்கு முன்னால்கூட இந்தியத்தாய் எப்படித் தலைகுனிய வேண்டியிருக்கும் என்பதை எடுத்துக்காட்டினாற்போல அந்த உயிரற்றக் கைகள் காற்றில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு தங்கப் பதக்கத்திற்குக்கூட கொடுத்து வைக்காத மூவர்களைக் கொடியைப் போல அவர்கள் உடல்கள் ஆதரவில்லாமல் ஆடிக்கொண்டிருந்தன.

தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த ஓர் இளைஞன், தன் சொந்த உழைப்பால் முன்னுக்கு வர முயற்சித்த பொழுதுதான் பணத்தாலும் செல்வாக்காலும் செய்யாத குற்றத்தை அவன் மேல் சுமத்தி, அவனை மனத்தளவில் பலவீனமானவனாக்கி விடுவதற்காக, ஜனங்களால் அழவைத்து, கேலியாய் கைதட்டச் செய்து, நாசமாக்க நினைத்த மேல்மட்டத்தாருக்கு அந்த விளையாட்டு மைதானமே யுத்த பூமியாகி ரத்தத்தை ருசி பார்த்துவிட்டது.

முடிவுரை:

‘கங்கிராஜுலேஷன்ஸ்!’

‘என்னால் இன்னும் நம்ப முடியவில்லை’ என்றான் ராயன்னா.

‘கேசே இல்லையா? நான் இனி கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டிய தேவையே இல்லையா?’

இந்தியக்குழு வெற்றியடைந்ததை முன்னிட்டு ஜனாதிபதி தந்துகொண்டிருந்த விளையாட்டு வீரர்களும், அவர்களின் மனைவிமார்களும், எஞ்சிய விருந்தினர்களுமாய் அந்த ஹாலில் ஒரே சந்தடியாய் இருந்தது. கிரண்மயி தொலைவில் யாருடனோ பேசிக் கொண்டிருந்தான். ராயன்னாவும் ராஜாராமும் ஒரு மூலையில் நின்றுந்

தார்கள். ஏதோ நிகழ்ச்சிகூட இருந்தது. ஜனாதிபதி விளக்கை ஏற்றிவைத்தார். ஜனங்கள் கும்பல் கும்பலாய் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ராஜாராம் சொன்னான்.

‘எங்கப்பா கவர்னர். அவர் இப்பத்தான் சொன்னார்— போலீசார் உங்கள் மேலிருந்த கேசை வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டு விட்டதாய்’ நீங்கள் கோர்ட்டுக்குப் போகத் தேவையில்லை.’

‘இதுக்குப் பின்னால் உங்கள் உதவி இருந்ததாய் கிரண் மயி சொன்னார். உங்களுக்கு எப்படி தாங்கல் சொல்ற தன்னுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை.’

‘ஆபூர்வலட்சுமி தற்கொலை பண்ணிக் கொண்டாள் என்று எனக்குத் தெரியும் ஆனால் உங்கள் மீது விசாரணை எனச் சொன்னதுமே ஒருக்கால் எனக்குத் தெரியாத விஷயம் இன்னும் ஏதாவது இருக்குமோன்னு நினைத்தேன். உங்கள் மனைவி என்னிடம் வந்து கடிதத்தைப் பற்றிச் சொன்னபோது தான் உண்மை விஷயம் தெரிந்தது. எங்கப்பாவிடம் எல்லா விஷயத்தையும் சொன்னேன்.’

‘எல்லா விஷயமும் என்றால்? உங்களைப்பற்றிக்கூடவா’ வியப்போடு கேட்டான் ராயன்னா.

‘உங்கள் உயிரைவிட என் மானம் முக்கியம்னு நினைக்கலை நான்’ என்றவன், நிறுத்தி விட்டு மெதுவாய்ச் சொன்னான் — ‘நான் கெட்டவனாய் வேண்டுமானால் இருக்கலாமே தவிர, அயோக்கியன் மட்டுமில்லை.’

‘நிறைய பேர் நல்லவங்களைப் போலத் தென்படுகிறவங்களைவிட நீங்கள் நல்லவர்’ — மனப்பூர்வமாய்ச் சொன்னான் ராயன்னா.

‘நீங்கள் மிகவும் அதிர்ஷ்டசாலி ராயன்னா. கிரண்மயியைப் போன்ற பெண்ணை மனைவியாய் அடைந்திருக்கீங்க. பெரும்பாலான பெண்கள் மனத்தளவில் பலவீனமானவங்க. அபூர்வலட்சுமியை நான் இல்லாமப்போனாலும் வேறு யாராவது கெடுத்துதான் இருப்பாங்க’

ராயன்னா சரேலென்று நிமிர்ந்தான். ‘அபூர்வலட்சுமி கெடுக்கப்பட்டு விட்டதாய் நீங்க ஒப்புக்கொடுக்கிறீர்களா?’

‘ஆமாம் ஆனால், என் மூலமாய் இல்லை... அவள் மூலமாய் அவளே...! கல்யாணமான உங்களைக் காதலித்து முதல் தடவை... நீங்கள் மறுத்ததும் என்னைக் காதலிக்கிறேன்னு நினைச்சுக்கிட்டு ரெண்டாவது தடவை!’ — இந்த ரெண்டு கெட்டுப் போனதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், என்னோடு உடலுறவு வெச்சுக்கிட்டது ஒன்றும் பெரிதாய்க் கெட்டுப் போனதாய் ஆபீடாதுன்னு நான் தான் நினைக்கிறேன்.

ஆலிப் கோர்ஸ் இதெல்லாம் என் சௌகரியத்துக்காக நான் ஏற்படுத்திக்கிட்ட தியரின்னு வையுங்க! நீங்கள் அப்பாவி என்னைப் போல யோசித்துப் பார்க்காதீங்க. உங்கள் தொழிலில் பாடுபடுங்கள். பெஸ்ட் ஆலிப் லக்’.

‘என் மூலமாய் உங்கள் பெயர் பத்திரிக்கைங்களிலெல்லாம் அடிபட்டு ஒரே ரகளை யாயிடாதா?’ தர்மசங்கடத்துடன் கேட்டான்.

ராஜாராம் பெரிதாய்ச் சிரித்தான்.

‘நான் உங்களைப் போலப் பிரபலமானவன் இல்லை. என்னைப்பற்றி எழுதினால் பேப்பர்களில் இடம் வேஸ்ட் என்று பேப்பர்க்காரங்களுக்கே தெரியும். இனி உங்களைப் பற்றிக் கூட எழுத மாட்டாங்க’

‘ஏன்?’

'நீங்கள் கோர்ட்டுக்குப் போனால் அது சென்சேஷன். கோர்ட்டுக்குப் போகவேண்டிய தேவையில்லாமல் நீங்கள் குற்றமற்றவர் என்று தெரிந்துவிட்ட பிறகு, அப்புறமாய் அதில் உற்சாகம் இருக்கப்போறது?

அதனால் அவங்க இந்தச் செய்தியைப் பிரசுரிப்பதில் எந்த ஆர்வமும் காட்ட மாட்டாங்க. அபூர்வலட்சுமியோடு உங்களுக்கு எந்த விதமான உடலுறவும் இருந்ததில்லைன்னு நீங்கள் தொண்டைக் கிழியக் கத்தினாலும் அதை நம்ப ஜனங்களுக்குப் பிடிக்காது. ஜனங்களின் மனதிற்குத் திருப்தியை அளிக்காத செய்தியைப் பிரசுரிப்பதற்குப் பத்திரிகைகளில் இடமிருக்காது. நீங்கள் இந்த அபவாதத்தை வாழ்நாளெல்லாம் தாங்கிக்க வேண்டியதுதான். அதனால் தான் நீங்கள் இதை மறந்து போய் உங்கள் தொழிலின் மேல் கவனத்தைச் செலுத்தினால் இந்த — ஜனங்களே...

கைதட்டல் ஓசை கேட்டதால் இருவரும் அந்தப் பக்கமாய் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். ஜனாதிபதி விளக்கை ஏற்றி வைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

23. 45. 07.

அறையில் அகர்பத்திகளின் நறுமணம் வீசிக் கொண்டிருந்தது. மல்லிகையின் வாசனையும் சேர்ந்து ஒருவித கிறக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அவள் சிரித்துக் கொண்டே அவனைப் பார்த்தாள்.

அவன் பேசவில்லை. எல்லா உணர்ச்சிகளையும் பேச்சால் சொல்லிவிட முடியாது. முக்கியமாய் அன்பையும்

நேசத்தையும். அது வெறும் அன்பு மட்டுமேயில்லை; நன்றியுந்தான்!

'நம்மிருவருக்குமிடையே ஒரு ஒப்பந்தம் இருக்கு ஞாபகமிருக்கா? சொல்லுங்கள். இப்ப நீங்க என்ன யோசிச்சிட்டிருக்கீங்க?'

'நாமிருவரும் புதுசாய்த் திரும்பவும் இந்த முதலிரவை ரெண்டாவது தடவையாய் ஏற்பாடு பண்ணிக்கிட்டதைப் பற்றித்தான்.'

'எனக்கென்னவோ இந்த அனுபவத்தின் புத்துணர்ச்சியை இழந்துவிடக் கூடாதுன்னு தோணுது. வாழ்க்கையில் ஒரே தடவை தானே வரும்? அதுசரி, முதல் தடவைக்கும் இதற்கும் வித்தியாசம் என்னன்னு சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்.'

'என்ன?'

'எந்தக் கணவனும் மனைவியுமே இவ்வளவு நல்ல கம்யூனிகேஷனோடு தம் முதலிரவைக் கழித்திருக்க மாட்டாங்க.'

அவன் சட்டென்று அவளை நெருங்கினான்.

23. 50. 05.

'என்ன யோசிச்சிட்டிருக்கிறாய்?'

'ஏதோ பைத்தியக்காரத்தனமான யோசனை...விட்டுத் தள்ளுங்க.'

'நமக்குள் நிபந்தனை இருக்கு. மறந்துட்டாயா?'

'சொல்லித்தான் ஆகணுமா?'

‘சொல்லித்தான் ஆகணும்.’

‘தமக்குப் பெண் குழந்தைப் பிறந்து, வளர்ந்து பெரிதான பிறகு, ஹாஸ்டலில் சேர்க்க வேண்டியிருந்தால் என்ன செய்யறதுன்னு யோசிச்சிட்டிருந்தேன்.’

‘மை காட்! ஒரு ஹாஸ்டல் அப்படி இருந்தால் எல்லா ஹாஸ்டல்களுமே அப்படியேதான் இருக்கும்னு நினைச்சுட்டாயா? ஆனாலும், முதல் நாளே குழந்தையா!— மனித முயற்சி இல்லாமலேயா?’— அவன் மேற்கொண்டு ஏதோ சொல்லப் போன பொழுது அவள் வெட்கத்தோடு அவன் வாயை மூடினாள். அவன் அவளை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான். ஒரு மெத்தென்றே உணர்ச்சி உதடுகள் வழியே பரவிற்று.

சுபம்.

சென்னை நகராட்சி நகராட்சி —

★ ‘லேடீஸ் ஹாஸ்டல்’ ★ திருமகள் நிலையம் ★